

Катрин Кер

Магия за кинжал

През последните години жанрът „фентъзи“ все по-често се появява на нашия книжен пазар. Навярно би могло да се каже, че той вече е утвърден у нас – със своя читателска публика, свои издатели и преводачи. Но както често се случва, заедно с редица чудесни книги, под етикета на жанра започнаха да се промъкват и редица посредствени произведения. Без съмнение причината се крие в това, че от няколко десетилетия на сам световната литература е буквално задръстена с имитации на фентъзи. На пръв поглед в този жанр всичко изглежда лесно – малко фантазия, малко литературно лустро... и готово!

Уви, за жалост нещата не стоят точно така. Доказва го несравнимо то – и само по себе си, и по начина на своето създаване – творчество на Дж. Р. Р. Толкин. Не е достатъчно (както мислят мнозина автори) само да си измисляш. Сътворяването на един вълшебен свят има свои неумолими закони. Дори един гигант на мисълта като Толкин не е успял да създаде през целия си живот нещо повече от едно-единствено прекрасно произведение като „Властелинът на пръстените“... и огромно наследство от работни записки, от които читателят може да се запознае с негова упорит труд.

Тъкмо тук е проблемът – в труда и ерудицията. Добавям ерудицията не само като спътник на творческата фантазия, но и заради още нещо – защото тя може да спести една част от мъките на автора. Истинското фентъзи стъпва върху здравата основа на народната митология, която за векове и хилядолетия е сътворила своя вълшебен свят и от този свят могат да черпят вдъхновение истинските писатели. Така е постъпвал Толкин. Така постъпва и Катрин Кер.

Още при първата си среща с нейна книга бях поразен от близостта ѝ с творчеството на Толкин. Не в лошия смисъл – в днешно време половината приказна фантастика е имитация на мъдреца от Оксфорд. Но Катрин Кер не имитира. Напротив, в много отношения нейното опростено, „битовизирано“ творчество силно се различава от романтичните истории на Толкин. И все пак сродството между двамата автори е очевидно. Колкото до причината, тя е пределно ясна – и двамата са намерили своето вдъхновение в древната английска (а за Кер по-специално древната уелска) митология. Казано с други думи, Катрин Кер черпи вода от същия извор, където е минал и Толкин... ала остава по-близо до извора.

Романът „Магия за кинжал“ е първата книга от нейния „Деверийски“ цикъл. Вълнуващата съдба на Джил, Кълин и Невин грабва сърцата на читателите, тъй че се налага Кер да напише следващата книга – „Магия за мрак“. После идват и нови продължения – „Настръхналата гора“,

„Призракът на дракона“, „Време за изгнание“, „Време за поличби“, „Дни на кръв и огън“...

След световния успех на тази поредица от романи, мнозина читатели си задават въпроса къде все пак се намира Деверийското кралство – в паралелен свят, в миналото или в някаква алтернативна история. Катрин Кер отговаря: деверийците идват от древна Галия, където са живели под властта на Римската империя, но са избягали още преди християнството да се разпространи из Европа. Самото название на техния нов свят – Анун – в превод от уелски означава „никъде“.

Какво пък, нека да е „никъде“ – едно вълшебно и романтично „никъде“, което страница подир страница се превръща в познат и обичан свят за милиони читатели. Нека си пожелаем в най-близко време да прочетем на български следващите книги на Кер. Повярвайте ми, скъпи читатели – заслужават си!

Любомир Николов

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯ НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

1060 643 698

Джил Брангуен Лийса

Кълин Герейнт Таник

Родри Блейн Гуеран

Невин Галрион Невин

Сериан Исола Када

Ловиан Рода Кабрила

ПРОЛОГ ГОДИНА 1045

Хората виждат как животът отива от здрач към мрак. Боговете виждат живота като смърт...

Из Тайната книга на Кадуалон Друида

В лъчезарната зала ѝ напомниха за нейната участ. Там всичко бе светлина, изпълваща вечността – пулсиращо златисто сияние като сред пламъка на свещ. Говорителите бяха огнени колони сред лумналата светлина, а словата им бяха искри. Те, великите Властелини на Уирда, нямаха нито лица, нито гласове, защото животът в лъчезарната зала отдавна бе изпепелил всички техни човешки черти. Тя също нямаше глас и лице, понеже бе слаба – едва потръпващо бледо пламъче. Ала ги чуваха как говорят за съдбата ѝ, за предстоящата тежка задача, за дългия път, за товара, който трябваше да поеме и то по собствено желание.

– Мнозина загинаха, за да застанеш на този кръстопът – казваха те. Време е да поемеш своя Уирд в собствените си ръце. Ти принадлежиш на деомера с цялото си сърце. Ще го запомниш ли?

В лъчезарната зала не съществуват лъжи.

– Ще се помъча да го запомня – отвърна тя. – Ще сторя всичко по силите ми, за да запомня светлината.

Това като че ги развесели.

– Ще ти помогнем да помниш. Върви сега. Време е да умреш и да навлезеш в мрака.

Когато тя понечи да коленичи пред тях, да се просне в нозете им, те се втурнаха напред и не ѝ разрешиха. Знаеха, че са само слуги на единствената истинска светлина, нищожни слуги в сравнение с величието, на което служеха – Светлината, сияеща отвъд всички богове.

Навлизайки в сивата, мъглива страна, тя се разплака от копнеж за светлина. Тук всичко бе само трептяща мъгла, хиляди духове и видения, а говорителите бяха като вихрушки, които я обсипваха с думи. Те ридаха заедно с нея за предстоящото ѝ падение в мрака. Тия вихрени духове имаха лица и тя осъзна, че сега също има лице, защото всички те бяха хора, откъснати от светлината. Когато ѝ заговориха за плътските неща, тя си припомни сладострастието, екстаза на плътта, притисната върху плът.

– Но помни светлината – шепнеха те. – Дръж се за светлината и следвай деомера.

Вятърът я понесе надолу през сивата мъгла. Усети наоколо си сладострастие, избухващо като лятна гръмотевична буря. И изведнъж тя си спомни летните бури, капките дъжд върху лице от плът, хладната влага във въздуха, топлите огньовете и вкуса на храна върху езика. Спомените я приютиха в гнездото си като птиченце и я придърпаха все по-надолу. Сетне усети него и неговата страст, онази мъжественост, която някога бе обичала, почувства го близо до себе си, съвсем близо, като пожар. Насладата я тласна надолу и все надолу, завъртя я като сухо листо, хванато в речен въртоп. После си спомни реките, искрящите им води под слънцето. Светлината, каза си тя, помни светлината, на която се закле да служиш. Изведнъж я обзе ужас – задачата бе толкова важна, а тя тъй човечна и крехка. Искаше да се изтръгне и да избяга към Светлината, ала вече бе твърде късно. Сладострастният въртоп я премяташе и премяташе, докато изведнъж се почувства тежка, плътна и осезаема.

Настана мрак, топъл и нежен, сънлив воден мрак – мекият, безопасен затвор на утробата.

През ония дни по Елдидския бряг се разстилаха диви ливади, прорязани от малки поточета, където малцината самотни чифликчии пасяха добитъка си, без да им хрумва да претендират за собственост над земите. Тъй като ливадите бяха добро място за попълване на билкарски запаси, старият Невин ходеше там редовно. Той беше дрипав мъж с буйна, вечно несресана бяла коса и мръсни, вечно недозакърпени кафяви дрехи, но нещо във взора на ледено сините му очи вдъхваше уважение дори у господарите от благородно потекло. Всички, които го срещаха, забелязваха и необичайната пъргавина – Невин крачеше като млад принц, макар че лицето му беше по-сбръчкано от вехта кожена кесия, а ръцете му – покрити с кафяви старчески петна. Никога не личеше да се е уморил, докато яздеше миля подир миля, повел подир себе си мулето с билки, за да лекува болезките на сиромасите от областта Елдид. Чудо е той, единодушно твърдяха чифликчиите, дори чудо и половина, като се има предвид, че наближава осемдесетте. Никой не знаеше истинското чудо – че отдавна е надхвърлил четиристотин години и по-голям майстор на деомера кралството никога не е виждало.

В онова лятно утро Невин бе излязъл из ливадите да събере корени от зараслиचे и издължените бели цветчета се полюшваха на тънките жиливи стъбла, докато той копаеше внимателно наоколо със сребърна

лопатка. Слънцето напичаше толкова силно, че старецът приклезна и избърса потта от лицето си с вехтия парцал, който му служеше за кърпичка. Точно тогава зърна поличбата. Със сърцераздирателно нежни трели, които всъщност бяха боен вик, от гъстите треви внезапно излетяха две мъжки лястовици. Те се издигаха, кръжаха, преследваха се. Ала още преди схватката да се разгори истински, възделената женска лястовица също се издигна над тревата и с безразличие полетя настрана. В студен изблик на деомерско ясновидство Невин осъзна, че скоро ще види как двама мъже се сражават за жена, върху която нито един от тях няма права.

Тя се бе възродила.

Тя беше някъде в кралството – новородено бебе, отпуснато в изнемощелите майчини ръце. Невин видя това в небесното огледало със своето деомерско зрение.

В една огряна от слънцето стая старата акушерка плакнеше ръцете си в леген. Върху ложе от слама и парцали лежеше майката – красиво девойче, чието лице още се къпеше в пот от преживяното, но въпреки всичко се усмихваше на детето до гърдите си. Когато видението на Невин обхвана и бебето – дребно създание, цялото влажно и зачервено – то отвори мътносините си очи и сякаш се вгледа право насреща му.

Обзет от неопишуема възбуда, Невин скочи на крака. Властелините на Уирда бяха милосърдни. Този път му изпращаха предупреждение, че тя го чака някъде, за да я поведе към деомера. Някъде из необятните простори на Деверийското кралство. Можеше да я потърси и да я открие, докато е още дете, преди безмилостните обстоятелства да осуетят всяка възможност за разплитане на взаимно обвързаните им съдбини. Може би този път тя щеше да си припомни и да го послуша. Може би. Ако успееше да я намери.

КЕРГОНЕЙ, 1052

Младият глупец казва на своя учител, че е готов да страда, за да постигне деомера. Защо е глупец? Защото деомерът вече го е накарал да плаща, да плаща и пак да плаща, още преди да застане на неговия праг...

Из Тайната книга на Кадуалон Друида.

Ръмеше студен дъждец. Чезнеха сетните дневни лъчи и здрачът обгръщаше всичко в стоманена сивота. Вглеждайки се в небето, Джил изведнъж изпита страх да стои на открито. Тя изтича към купчината дърва и трескаво взе да събира цепеница след цепеница. Седнало върху голям пън, някакво сиво джудже с дълги паешки крака и огромен нос си чоплеше зъбите и я наблюдаваше. Когато едно дърво се изплъзна от ръцете ѝ, джуджето го грабна и отскочи настрани.

– Звяр! – кресна Джил. – Дръж си го!

От гнева ѝ джуджето изчезна сред хладен полъх. Полуразплакана, Джил изтича обратно по калния двор към кръглата каменна сграда на кръчмата, откъдето долитаха светли лъчи през пукнатините около капациите на прозорците. Стиснала здраво дървата, тя изтича по коридора към стаята и след кратко колебание боязливо прекрачи прага. Жрицата, облечена в дълга черна роба, бе коленичила край маминото легло. Когато се озърна към Джил, момичето зърна татуирания син полумесец, който покриваше половината ѝ лице.

– Сложи малко дърва в огъня, дете. Трябва ми повече светлина.

Джил подбра най-тъничките дръвца и ги хвърли сред жаравата в огнището. Пламъците се надигнаха, изпълниха цялата стая с танцуващи отблясъци и сенки. Джил седна върху куп слама в ъгъла и мълчаливо се вгледа в жрицата. Мама лежеше върху сламеника си съвършено неподвижно и по мъртвешки бледото ѝ лице избиваха капчици трескава пот. Жрицата взе едно сребърно гърненце и помогна на мама да отпие глътка отвара. Мама се разкашля толкова зле, че не успя да преглътне.

Джил грабна парцалената си кукла и я прегърна с всичка сила. Искаше ѝ се Хелед да е жива и да се разплаче, та тя храбро да я утеши. Жрицата остави сребърното гърненце, избърса маминото лице, после започна да се моли, нашепвайки думите на свещения древен език, който знаеха само жреците. Джил също отпрати в мислите си молитва към

Свещената Лунна богиня да пощади маминия живот.

С тревога върху широкото си пухкаво лице, Макин пристъпи на прага, спря и се вгледа в тях, а тромавите му пръсти нервно опипваха подгъва на грубата ленена риза. Той бе съдържател на кръчмата, където мама работеше като прислужница и им позволяваше да живеят в тази стая просто от жал към една нещастна жена с незаконородено дете. Макин изчака жрицата да привърши с молитвите, после вдигна ръка и разтърка плешивия кръг сред прошарената си коса.

– Как е тя?

Жрицата го погледна, после се втренчи в Джил.

– Няма какво да си мълчите – избухна Джил. – Знам, че ще умре.

– Тъй ли, девойче? – Жрицата се обърна към Макин. – Има ли баща това дете?

– Донякъде. Той е от сребърните кинжали, нали разбирате, та наминава от време на време и помага с каквото може. Обаче доста отдавна не се е мяркал.

Жрицата раздражено въздъхна през зъби.

– Няма да оставя детето гладно – продължи Макин. – Джил вече върши сума ти работа в заведението, пък и, бога ми, просто не бих я изхвърлил да пукне на улицата.

– Добре тогава. – Жрицата протегна ръка към Джил. – На колко години си?

– На седем, Ваша святост.

– Е, доста си млада още, но ще трябва да бъдеш храбра като истински воин. Баща ти е воин, нали?

– Да. Той е велик боец.

– Значи ще трябва да си храбра, както би искал той. Ела да се сбогуваш с майка си; после излез с Макин.

Когато Джил пристъпи до леглото, мама беше в съзнание, но очите ѝ бяха зачервени, подпухнали и мътни, като че ли не виждаше дъщеря си.

– Джил? – задъха се мама. – Да слушаш Мако.

– Ще го слушам. Обещавам.

Мама извърна глава и се втренчи в стената.

– Кълин – прошепна тя.

Тате се казваше Кълин. Джил ужасно искаше той да е тук, никога през живота си не бе изпитвала по-силно желание. Макин я вдигна на ръце заедно с куклата и я изнесе навън. Докато вратата се затваряше, Джил успя да се извърти и да зърне как жрицата коленичи за нова

МОЛИТВА.

Тъй като никой не иска да посещава кръчма с болник в задната стаячка, голямата полукръгла зала беше празна и дървените маси пустееха под мътните лъчи на огнището. Макин остави Джил край огъня, после отиде да ѝ донесе нещо за хапване. Зад гърба ѝ се издигаше купчина бъчви за пиво, обгърнати в удивително плътна сянка. Изведнъж Джил изпита твърда увереност, че зад тях се крие Смъртта. Застави се да завърти глава и да погледне натам, защото тате винаги казваше, че истинският боец трябва да гледа Смъртта в очите. Но не видя нищо. Макин ѝ донесе поднос с малко хляб, мед и дървена чаша с мляко. Когато Джил се опита да хапне, храната в устата ѝ беше суха и кисела. Макин с въздишка потри плешивото си теме.

– Ами такава... – рече той. – Може татко ти скоро да намине насам.

– Дано.

Макин отпи солидна глътка от калаената си халба.

– Куклата не иска ли да пийне мляко? – запита той.

– Не. Тя е парцалена.

Тогава чуха как жрицата подхваща протяжна, унила песен – жалба за душата на покойницата. Джил се опита да бъде храбра, после захлупи глава върху масата и зариди.

Погребаха мама в свещената дъбова горичка зад селото. Цяла седмица Джил ходеше всяка сутрин да плаче на гроба, докато най-сетне Макин ѝ каза, че да посещаваш гроб е като да наливаш масло в огъня – тъй скръбта никога не свършва. Понеже мама ѝ бе заръчала да го слуша, Джил престана да ходи там. Когато работата в кръчмата отново потръгна, тя бе прекалено заета, за да мисли за мама – освен нощем, разбира се. Местните хора идваха тук да разменят последните клюки, в пазарните дни се отбиваха селяни, а от време на време дори търговци и пътуващи занаятчийи плащаха, за да преспят на пода, тъй като в селото нямаше истински хан. Джил миеше халбите, тичаше по дребни поръчки и помагаше да разнасят пивото, когато кръчмата се препълнеше. Случеше ли се да намине чужденец, Джил винаги питаше дали не е чувал за баща ѝ – сребърния кинжал Кълин от Кермор. Никой не знаеше нищо за него.

Селото се намираще в северните покрайнини на Деверийското кралство – най-голямото кралство в цял Анун, поне така бе чувала Джил. Знаеше, че на юг е великолепният град Дън Девери, където върховният крал живее в огромния си палат. Колкото до Бобир, където бе прекарала целия си живот, селцето имаше петдесетина кръгли къшурки

от груби кремъчни плочи, процепите между които бяха замазани с глина, за да не прониква вятърът. Изградени в подножието на един стръмен кергонейски хълм, те се лепяха към тесни, криволичещи улички, тъй че цялото село приличаше на шепка камъни, пръснати сред редките борове. В тесните долини упорити селяни извоюваха орна земя от скалистата местност, а с камъните изграждаха стени около нивите си.

На около миля от селото беше дънът, или с други думи казано крепостта, на лорд Мелин, комуто плащаха данъци. Открай време Джил бе чувала, че Уирдът повелява на всекиго да върши каквото наредят благородниците, защото самите богове са ги дарили с благородство. За простиодушните ѝ представи този дън наистина изглеждаше твърде внушителен, та навярно наистина криеше и някаква божествена сила. Издигаше се на най-високия хълм, обкръжен от дълбок изкоп и назъбена каменна стена. В средата му имаше кръгла кула от каменни плочи, наречена брох, която хвърляше сянка над другите крепостни сгради. От най-високото място в селото се виждаше целия дън със синьото знаме на лорд Мелин, развяно върху броха.

Много по-рядко ѝ се случваше да види самия лорд Мелин, който само от време на време отскачаше до селото – обикновено за да осъди някой нарушител на закона. Когато през един особено горещ и задушен ден лордът влезе в кръчмата да изпие халба пиво, това бе незапомнено събитие. Макар че имаше рядка прошарена коса, червендалесто лице и солидно шкембе, той беше впечатляващ мъж с гордо вирната глава и твърди стъпки на истински боец. Придружаваха го двама младежи от неговата войска, защото един благороден лорд никога не се движи сам. Джил приглади с пръсти чорлавата си коса и направи реверанс. Макин дотърча с куп халби; остави ги и се поклони пред лорда.

– Проклета жега – изруга лорд Мелин.

– Така е, милорд – смотолеви Макин.

Лорд Мелин хвърли поглед към Джил.

– Хубаво детенце. Внучка ли ти е?

– Не, милорд, щерка е на жената, която работеше тук.

– Тя умря от треска – намеси се единият от рицарите. – Нямахше късмет, горката.

– А кой е бащата? – запита лорд Мелин. – Или не се знае?

– О, няма ни най-малко съмнение, милорд – отвърна рицарят със злорада усмивка. – Кълин от Кермор, никой не би дръзнал да се задява с изгората му.

– Така си е – разсмя се лорд Мелин. – Е, девойче, значи имаш

прославен баща, а?

– Наистина ли?

Лорд Мелин пак се изсмя.

– Е, воинската слава едва ли означава нещо за едно малко девойче, но макар да му викат сребърен кинжал, твоят татко е най-великият майстор на меча в Девери. – Лордът бръкна в кожената кесия на пояса си и извади няколко медни монети, за да плати на Макин, после подхвърли към Джил един сребърник. – Дръж, малката. Щом си без майка, ще ти трябва някоя пара за нова рокля.

– Смирено благодаря, милорд. – Докато правеше реверанс, Джил осъзна, че роклята ѝ наистина е ужасно парцалива. – Боговете да ви благословят.

След като лордът и спътниците му напуснаха кръчмата, Джил отнесе сребърника в стаята си и го прибра в дървената кутийка. Гледайки как лъщи на дъното, отначало се почувства същинска богата дама; после изведнъж разбра, че негово благородие просто ѝ бе подхвърлил милостиня. Без тази монета не би могла да си купи нова рокля, също както без добрината на Макин не би имала какво да яде и къде да спи. Мисълта се запечата в главата ѝ като с нажежено желязо. Слепешком изтича към горичката зад кръчмата и се просна на сенчестата трева. Когато ги повика, Дивите дойдоха – любимото ѝ сиво джудже, две пъпчиви сини създания с дълги, остри зъби и една силфида, която би изглеждала съвсем като миниатюрна красива женичка, ако не бяха очите ѝ – дълги, скосени като на котка и напълно безизразни. Джил се надигна и седна, за да може сивото джудже да се изкатери в скута ѝ.

– Жалко, че не умеете да говорите. Ако с Макин се случи нещо лошо, може ли да дойда в гората при вашия народ?

Обмисляйки въпроса, джуджето разсеяно се почеса под мишницата.

– Така де, сигурно ще ме научите как да си намирам разни работи за ядене и как да се топля като завали сняг.

Джуджето кимна, което навярно означаваше съгласие, но с Дивите никога не бе ясно какво мислят всъщност. Джил дори не знаеше какво представляват. Макар че се появяваха и изчезваха когато им хрумнеше, на допир те бяха съвсем като истински, освен това можеха да прибират едно-друго и да пият млякото, което им оставяше привечер. Мисълта да живее в гората при тях беше колкото утешителна, толкова и страшничка.

– Е, дано нищо лошо не сполети Мако, но все пак се боя.

Джуджето кимна и я потупа по лакътя с мършавата си, крива

ръчица. Тъй като другите селски деца се присмиваха на Джил, че е копеле, Дивите бяха единствените ѝ истински приятели.

– Джил? – подвикна Макин откъм двора на кръчмата. – Идвай да помагаш за вечерята.

– Трябва да тръгвам. Довечера ще ви изнеса мляко.

Всички се разсмяха и затанцуваха в кръг около нозете ѝ, после изчезнаха безследно. Докато Джил се прибираше към кръчмата, Макин се зададе насреща ѝ.

– С кого разговаряше там? – запита той.

– С никого. Просто си говорех.

– Май са били Дивите, а?

Джил само сви рамене. Отдавна бе научила, че никоой не ѝ вярва, когато казваше, че може да вижда Дивите.

– За вечеря ще имаме парче чудесно свинско – добави Макин. – Дай да сготвим и да хапнем набързо, че в такава гореща вечер всичко живо ще дотърчи за някоя и друга халба.

Макин се оказа прав. Щом слънцето залезе, кръчмата се препълни с местни жители – както мъже, тъй и жени, дошли да предъвчат последните клюки. В Бобир хората рядко имаха пари; Макин отбелязваше версиите с въглен върху една голяма дъска. Когато на някой му се натрупаха повечко чертички, кръчмарят опростяваше задължението срещу продукти, платно или обувки и пак започваше да бележи. Тази вечер припечелиха няколко медни монети от един странстващ търговец, който мъкнеше в тумбестата си раница пъстри конци за бродерия, игли и дори панделки от далечните западни градове. Докато му поднасяше пиво, Джил запита по навик дали е чувал за Кълин от Кермор.

– Да съм чувал ли? Ами че аз го видях, бе девойче, само преди две седмици.

Сърцето на Джил заподскача.

– Къде?

– В Гуингед. Там воюват – двама лордове пак са се захванали с пустата кръвна вражда, та, да си кажа правичката, предпочетох да избиколя насам откъм юг. Но вечерта преди да потегля, пиех в една кръчма и гледам някакъв юначага със сребърен кинжал на пояса. Туй е Кълин от Кермор, рекоха ми, гледай да не му се изпречваш на пътя. – Търговецът печално поклати глава. – Тия сребърни кинжали са една пасмина...

– Я стига! Той ми е татко!

– Тъй ли? Ех, тежък Уирд за толкова малко девойче – татко ти да е сребърен кинжал.

Въпреки че усети как лицето ѝ пламва, Джил не си направи труда да спори. Всички презираха сребърните кинжали. Докато повечето бойци живееха в някой дън и служеха вярно във войската на благородния му владетел, сребърните кинжали обикаляха из кралството и се сражаваха за всеки благородник, който имаше пари да ги наеме. Понякога като идваше да навести Джил и майка ѝ, тате носеше куп пари; друг път едва му се намираха няколко медни монети – всичко зависеше от това колко е успял да плякоса на бойното поле. Макар да не разбираше защо, Джил знаеше, че щом един мъж стане сребърен кинжал, никога не ще му позволят да бъде нещо друго. Кълин не бе имал възможност да се ожени за майка ѝ и да я отведе в някой дън, както правеха бойците на лордовете.

Тази нощ Джил се помоли на Лунната богиня да пази баща ѝ в Гунгедската война. Едва накрая се сети и помоли за по-скорошен край на войната, та Кълин да я навести. Но войните явно бяха подвластни на някое друго божество, защото минаха цели два месеца, преди да дойде сънят. От време на време сънищата на Джил бяха извънредно ярки и подробни. Видяното в тях винаги се сбъдваше. Също както в случая с Дивите, тя отрано се бе научила да не казва никому за това. В този сън видя как Кълин влиза с коня си в селото.

Събуди се разтреперана от възбуда. Ако се съдеше по късите сенки на всички предмети в съня ѝ, тате щеше да пристигне около пладне. През цялата сутрин Джил работеше най-усърдно, за да запълва времето. Накрая изтича на прага и се загледа в далечината. Слънцето бе увиснало почти право над нея, когато зърна Кълин да води едър кафяв боен кон по стръмната уличка. Изведнъж Джил си спомни, че той не знае за мама. Веднага се шмугна навътре.

– Мако! Тате идва! Кой ще му каже?

– Ох, мътните да го вземат! – Макин се втурна към вратата. – Чакай тук.

Джил се помъчи да остане вътре, но болезнено долови как я окайват мъжете от съседната маса. Израженията им толкова ярко ѝ напомниха за вечерта, когато мама умря, че тя изтича навън. Отсреща Макин разговаряше с баща ѝ, положил съчувствено ръка върху рамото му. Стискайки зъби, тате мрачно се взираше в земята и не казваше нито дума.

На ръст Кълин от Кермор надхвърляше шест фута, имаше горда войнишка осанка, яки плещи, руса коса и ледено сини очи. По лявата му буза се спускаше стар белег, който го правеше страховит дори когато се

усмихваше. Простичката му ленена риза беше покрита с прах и мръсотия от дългия път, както и бригите – торбестите вълнени панталони, носени от всички деверийски мъже. На широкия кожен колан висеше неговият единствен разкош – и позор – сребърният кинжал в протритата и изподраскана ножница. Върху сребърната топка на ефеса блестяха три малки издутини, сякаш предупреждаваха хората да се пазят от техния собственик. Когато Макин замълча, Кълин положи ръка върху меча си. Макин хвана поводите на коня и двамата тръгнаха към кръчмата.

Джил изтича срещу Кълин и се хвърли в прегръдките му. Той я стисна здраво. Миришеше на пот и коне – познатият, успокояващ мирис на нейния татко.

– Бедното ми девойче! – каза Кълин. – Гръм да ме удари, непрокопан баща ти се е паднал!

Задавена от ридания, Джил не успя да проговори. Кълин влезе в кръчмата и без да я изпуска, седна до масата край вратата. Мъжете в дъното оставиха халбите и го загледаха с хладен укор в очите.

– Знаеш ли, тате? – подсмъркна Джил. – Последното, което изрече мама, беше твоето име.

Кълин отметна глава и от гърлото му се изтръгна протяжен, глух вой на непоносима скръб. Макин, който се навърташе наоколо, плахо го потупа по рамото.

– Хайде, стига, момко – промърмори той. – Хайде, стига.

Кълин продължаваше да вие, от гърлото му изригнаха стенание подир стенание, докато Макин безпомощно го тупаше по рамото и повтаряше „хайде, стига“. Другите мъже пристъпиха към тях и Джил с ненавист забеляза тънките им усмивчици, сякаш се надсмиваха на тате за тази скръб. Изведнъж Кълин осъзна тяхното присъствие. Той лекичко смъкна Джил от скута си и докато се изправяше, мечът изникна в ръката му като пренесен от деомера.

– И защо да не я оплаквам? Тя бе благопристойна като самата кралица, независимо какво си мислите вие, крастави псета. Смее ли някой от това смрадливо село да ми възрази в лицето?

Мъжете се отдръпнаха предпазливо, стъпка по стъпка.

– Недостойни сте даже да пролея кръвта ви върху нейния гроб. Признайте го.

– Така си е – промърмориха мъжете.

Кълин пристъпи напред и острието на меча проблясна в слънчевите лъчи, долитащи откъм вратата.

– Добре. Махайте се, отрепки... връщайте се да пиете.

Вместо това мъжете се струпаха около вратата, бързайки час по-скоро да се изнижат от кръчмата. Кълин прибра меч с шумен плясък на метал върху кожа. Макин избърса потта от челото си.

– Е, Мако, ти и цялото село можете да мислите за мен каквото си щете, но моята Сериан заслужаваше нещо по-добро от безчестен никак-вещ като мен.

– Ами... таквоз... – избъбри Макин.

– А сега само ти ми оставаш от нея – обърна се Кълин към Джил. – Незнайни пътища ни чакат, миличко, но ще се справим.

– Какво? Ще ме вземеш ли, тате?

– Да пукна, ако не го сторя. И то още днес.

– Чакай сега – намеси се Макин. – Не е ли по-добре да го обмислиш на свежа глава? В момента не си на себе си и...

– Кълна се в ледовете на всеки пъкъл! – Кълин се завъртя с ръка върху меч. – На себе си съм точно колкото трябва!

– Ами, добре тогава. – Макин отстъпи назад. – Нищо не съм рекъл.

– Събери си дрехите, Джил. Ще отидем на гроба на майка ти и после тръгваме. Не искам повече да видя това смрадливо село.

Щастлива и ужасена едновременно, Джил изтича към стаята си и нахвърля в едно одеяло малкото вещи, които притежаваше. Чу как Макин се мъчи да каже нещо, а Кълин го прекъсва със свирепо ръмжене. Поколеба се, после тихичко повика Дивите. Сивото джудже изплува от въздуха и бавно се спусна към посипания със слама под.

– Тате ме отвежда. Искаш ли да дойдеш? Ако искаш, ще трябва да ни последваш или да яхнеш коня му.

Когато джуджето изчезна, Джил се запита дали някога ще го види отново.

– Джил! – изрева Кълин. – Престани да си бъбриш и идвай тук!

Джил грабна вързоп и изтича пред кръчмата. Кълин закачи нещата й при своя багаж зад седлото, после я вдигна върху тях. Когато и той яхна коня, Джил го прегърна през кръста и притисна лице към широкия му гръб. Цялата му риза беше нашарена с мътни ръждиви кръгчета, останали от потенето под желязната ризница. Всичките му ризи бяха такива.

– Е – каза Макин, – сбогом, Джил.

– Сбогом. – Изведнъж й се доплака. – И благодаря, че беше толкова добър към мен.

С навлажнени очи Макин размаха ръка. Като внимаваше да не падне, Джил се извърна и също му помахаше.

Под долния край на селото растяха свещените дъбове, посветени на Бел – бог на слънцето и крал на всички богове. Между тях погребваха покойниците от селото. Макар гробът на Сериан да не бе отбелязан с камък както гробовете на по-заможните хора, Джил знаеше, че никога не ще забрави къде е. Щом отведе баща си до него, Кълин зариде и се просна отгоре с разперени ръце, сякаш искаше да прегърне любимата си през дебелия слой земя. Джил стоеше разтреперана отстрани, докато най-сетне той млъкна и се надигна.

– Бях донесъл на майка ти подарък от това пътуване – каза Кълин. – И се кълна в боговете, че ще си го получи.

Той извади сребърния кинжал и изряза малък чим, после издълба земята отдолу. Измъкна от пазвата си гривна и я показа на Джил – тънка бронзова ивичка, усукана като въже. Сложи накита в дупката, утъпка пръстта и върна чима на място.

– Сбогом, моя любов – прошепна той. – Колкото и да скитах, никога не съм обичал друга освен теб и се моля на боговете да си ми вярвала, когато ти го казвах. – Изправи се и избърса кинжала в крачолата на бригите си. – Повече никога няма да я оплаквам, Джил, но помни колко обичах майка ти.

– Ще помня, тате. Обещавам.

През целия следобед яздиха на изток по тесния черен път между стръмни хълмове и борови гори. От време на време минаваха край ниви, където се зеленееше млада пшеница. Селяните се озъртаха към странната гледка – рицар с дете зад седлото. Скоро Джил се схвана от неудобната поза и цялото тяло почна да я боли, но Кълин бе тъй унесен в мрачни мисли, че тя не посмя да го заговори.

По мръкнало прекосиха една плитка река и стигнаха до крепостните стени на Аверби. Кълин слезе и поведе коня по тесните криволичещи улици, докато Джил стискаше здраво седлото и се озърташе с разширени от почуда очи. Никога през живота си не бе виждала толкова много къщи – трябва да бяха поне двеста. В другия край на града спряха пред порутен хан с голяма конюшня в задния двор, където съдържателят поздрави Кълин по име и сърдечно го потупа по рамото. Джил бе толкова уморена, че дори не помисли за вечеря. Кълин я отнесе горе в някаква прашна стая със скосен таван и постла плаща си върху сламеника. Тя заспа още преди баща ѝ да духне свещта.

Когато се събуди, през прозореца грееше слънце и Кълин бе изчезнал. Джил стреснато скочи от леглото, опитвайки да си припомни как е попаднала в тази непозната, празна стая. След малко Кълин се върна,

носеше голям резен хляб и медна паничка с вряла вода.

– Изяж това, миличко – каза той.

Джил доволно огледа хляба с пълнеж от лешници и стафиди. Кълин остави паничката, изрови от чантите на седлото сапун и парче огледало, после коленичи на пода, за да се избърсне. Винаги се бърснеше със сребърния кинжал. Когато го извади, Джил видя гравирания върху острието нападащ ястреб – с този знак Кълин бележеше всичките си вещи.

– Тоя кинжал изглежда страшно остър, тате.

– Така е. – Кълин се зае да сапунисва лицето си. – Разбираш ли, не е чисто сребро, а някаква сплав. Не тъмнее като истинското сребро и много по-трудно се затъпява. Само неколцина златари в цялото кралство знаят тайната му и не я споделят с никого.

– Защо?

– Откъде да знам. Подозрителен народ са тия майстори, дето служат на сребърния кинжал. От мен да го знаеш, не всеки изгнаник или опозорен рицар може да си купи такова оръжие. Трябва да намериш някой от сребърните кинжали и дълго да странстваш с него – да се докажеш, един вид – а после той ще се застъпи за теб пред останалите.

– Трябва ли да му покажеш, че си добър боец?

– Боец... – Кълин започна да се бърсне с точни, отмерени движения. – Вярно, и това го има, но то не е най-важното. Виж какво, сребърните кинжали си имат чест. Всички сме измет, но не крадем и не убиваме без причина. Благородните лордове знаят това и ни вярват дотолкова, че плащат предварително. Ако двама-трима нехранимайковци се вмъкнат между нас и ни създадат лошо име, всичките ще измрем от глад.

– Тате, защо поиска да станеш сребърен кинжал?

– Не говори с пълна уста. Не съм искал. Просто няхах друг избор, това е. Никога не съм чувал за глупак, дето да дойде при нас по собствено желание.

– Не те разбирам.

Кълин се позамисли, бършейки с опакото на ръката си остатъците от пяна по горната си устна.

– Е – каза накрая той, – никой боец не идва при кинжалите, ако има възможност да живее прилично в някой дън. Ние, мъжете, сме глупци и понякога вършим неща, след които вече никой благородник не ще ни приеме във войската си. Случи ли се така... е, да носиш кинжала е далеч по-добре, отколкото да чистиш конюшните или нещо подобно. Поне си изкарваш залька с меч в ръката като истински мъж.

– Не вярвам, че си извършил глупост.

За миг по устните на Кълин трепна усмивка.

– Сторих го, наистина го сторих. Преди много време старият ти татко беше рицар в Кермор и се забърка в голяма каша. Никога не погазвай честта си, Джил. Мене слушай. Безчестието е по-страшно и от кръв по ръцете. Лордът съвсем заслужено ме изрита от своя дън и не ми остана нищо друго, освен дългия път.

– Кое?

– Дългият път. Така сребърните кинжали наричат живота.

– Но, тате, какво си сторил?

Кълин се обърна и очите му бяха тъй студени, че Джил се изплаши да не би да я удари. Но той само каза:

– Като се нахраниш, отиваме на пазара да ти купим момчешки дрехи. Роклите хич не ги бива за езда и лагеруване.

И Джил разбра, че никога не ще събере смелост да повтори въпроса.

Кълин удържа на думата си. Накупи й тъй много неща – ботуши, бриги, ризи, дебел вълнен плащ и малка кръгла брошка, за да го закопчава – че Джил направо се смая. Никога не го бе виждала с толкова пари в кесията – все истински, лъскави монети от чисто сребро. Когато попита, Кълин й каза, че бил пленил на бойното поле сина на богат владетел и получил от семейството откуп, за да го освободи.

– Много доблестно си постъпил тате. Не си убил човека, а после си го пуснал на свобода.

– Доблестно ли? Право да ти кажа, миличко, всеки сребърен кинжал мечтае да плени в двубой някой благородник. Пари ни трябват, а не слава. И, мътните да ме вземат, мнозина бедни благородници са забогатели по същия начин.

Джил бе потресена. Пленяването на хора за лична изгода никога не се споменаваше в песните на бардовете и славните бойни предания. Ала все пак парите я радваха, особено когато Кълин й купи пъргаво сиво пони, което тя нарече Гуиндик по името на легендарния древен герой. След като се прибраха в хана, Кълин я отведе в стаята, накара я да се преоблече и безцеремонно подкастри косата й със сребърния кинжал.

– Дългата коса само създава главоболия по пътищата. Гръм да ме удари, ако взема да ти я реша като бавачка!

Джил реши, че навярно е прав, но когато надникна в късчето огледало, просто не можа да се познае. Същото странно чувство изпита и като слязоха да обядват в общата зала на хана. Искаше й се да скочи и да

помогне на ханджията Блейр, вместо да седи и да яде яхния заедно с другите посетители. Тъй като беше пазарен ден, кръчмата гъмжеше от търговци с кариани бриги – знак за тяхната професия. Те боязливо оглеждаха сребърния кинжал върху пояса на Кълин и заобикаляха масата им колкото се може по-отдалече. Джил тъкмо довършваше яхнията, когато трима млади рицари нахълтаха шумно и поръчаха пиво. Тя разбра, че са от войската на някой владетел, защото върху ризите им беше извезан един и същ герб с бягащи елени. Застанаха до вратата и създадоха толкова работа на Блейр, че когато Кълин привърши пивото, трябваше сам да си налее. Докато се връщаше с пълна халба, той мина край тримата рицари. Единият пристъпи напред и нарочно го блъсна по лакътя, за да разлее пивото.

– Гледай къде стъпваш – изкиска се рицарят. – Сребърен кинжал.

Кълин остави халбата и се обърна към него. Джил се изкатери върху масата, за да вижда по-добре. Ухилени, другите двама отстъпиха към стената.

– Белята ли си търсиш? – запита Кълин.

– Не бе, само казвам на един тъп сребърен кинжал да гледа къде стъпва. Как ти е името, нищожество?

– Кълин от Кермор. А тебе какво те засяга?

Сред настаналата мъртвешка тишина всички извърнаха глави към тях. Другите двама рицари припряно хванаха приятеля си за раменете.

– Стига, Гръфид. Пий си проклетото пиво и толкоз. Още си млад за умирачка.

– Махайте се – изръмжа Гръфид. – Страхливец ли ме наричат?

– Глупак си ти. – Другият рицар се озърна към Кълин. – Виж какво, извинявай.

– Не се извинявай от мое име – кресна Гръфид. – Свинска пръдня не давам, ако ще да е самият Адски владетел! Слушай, сребърен кинжал, не вярвам и на половината от онуй, дето го разправят за теб.

– Нима? – Кълин положи ръка върху меча.

В залата сякаш ахнаха даже стените. Джил притисна устата си с длан, за да не изкрещи. Неколцина клиенти изплашено се отдръпнаха.

– Хей! – викна Блейр. – Не в моя хан!

Късно – Гръфид вече бе извадил меча. С кисела усмивка Кълин изтегли своя, но небрежно отпусна острието почти до пода. Стана толкова тихо, че Джил чу ударите на сърцето си. Гръфид пристъпи, замахна... и мечът му отхвъркна. Отсреща хората се разбягаха с кръсци, докато оръжието с трясък се стоварваше на пода. Кълин бе вдигнал меча си, но

го държеше все тъй нехайно, сякаш се готвеше да посочи нещо. Върху острието тъмнееше кърваво петно. Псувайки задъхано, Гръфид стисна дясната си китка. Изпод пръстите му бликаше кръв.

– Призовавам всички за свидетели, че той замахна пръв – каза Кълин.

Докато двамата приятели на Гръфид го мъкнеха към вратата, из залата се надигна развълнуван шепот. Пребледнял като платно, Блейр изтича подир тях да им занесе изтървания меч. Кълин избърса кръвта от острието в крачолата на бригите си, прибра го в ножницата, взе халбата и се върна на масата.

– Долу, Джил! – сопна се той. – Къде ти е възпитанието?

– Само исках да погледам, тате. Страхотно беше. Изобщо не видях как го направи.

– И той не видя. Е, Джил, сега ще си довърша пивото, после събираме багажа и тръгваме.

– Нали щяхме да пренощуваме тук?

– Щяхме.

Блейр дотича запъхтян.

– Кълна се в розовите задници на боговете! Често ли ти се случват такива работи?

– Прекалено често. Тия недорасли псета май мислят, че е кой знае каква чест да убиеш Кълин от Кермор. – Кълин отпи дълга глътка. – Досега никой не е спечелил нещо повече от строшена китка, обаче, бога ми, взе да става досадно.

– Сигурно. – Блейр потръпна зиморничаво. – Е, девойче, странен живот те чака с него по пътищата. И адски странна съпруга ще излезе от теб някой ден.

– Няма да се омъжа за човек, който върти меча по-зле от тате. Значи сигурно изобщо няма да се омъжа.

През целия следобед препусаха без почивки и спряха едва около час преди залеза, когато Кълин прецени, че са се отдалечили достатъчно от приятелите на Гръфид. Намериха един селянин, който разреши да пренощуват в края на пасището му и им продаде овес за коня на Кълин и новото пони. Докато Кълин събираше сухи дърва из близката горичка, Джил върза конете за колчета с дълги въжета. Трябваше да подскача върху колчетата с цяла тежест, но накрая успя да ги забие. Тъкмо се връщаше към бивака, когато сивото джудже изникна от въздуха право пред нея и заподскача. С радостен смях Джил го грабна в прегръдките си.

– Значи ме последва! Колко се радвам!

Джуджето се ухили широко и метна ръчички около шията ѝ. На допир бе сухо, някак люспесто и миришеше на прясно разорана земя. Без да помисли, Джил го понесе към бивака, разказвайки през цялото време за случките по пътя. То слушаше най-внимателно, после изведнъж с уплаха се сгърчи в ръцете ѝ и посочи настрани. Джил видя, че Кълин тича към нея с наръч дърва и очите му са присвити от гняв. Джуджето изчезна.

– Джил, в името на всички богове! – кресна Кълин. – Каква е тая проклета... игра ли да го нарека, що ли? Да си приказваш сама и да се правиш, че носиш нещо.

– Нищо, тате. Просто си играя.

Кълин захвърли дървата.

– Да ги нямаме такива. Ходиш и си говориш сама като малоумна. Ако толкова ти се приказва, ще ти купя кукла.

– Благодаря, имам си.

– Тогавя защо не разговаряш с нея?

– Ще разговарям, тате. Обещавам.

Кълин сложи ръце на кръста си и я огледа от глава до пети.

– И на какво точно си играеше? Пак ли почна с ония глупости за Дивите?

Джил наведе глава и взе да ровичка из тревата с връхчето на ботуша си. Кълин я зашлеви през лицето.

– Не искам повече да чувам за това. Никакви приказки насаме.

Джил прехапа устна, за да не се разплаче.

– Няма, тате. Обещавам.

– Ох! – Внезапно той коленичи пред нея и положи ръце върху раменете ѝ. – Извинявай за плесницата, миличко. Напоследък горкият ти стар татко съвсем се е вкиснал. – Кълин се поколеба и личеше, че е смутен. – Изслушай ме, Джил. Много хора в това кралство вярват, че Дивите съществуват наистина. Знаеш ли още в какво вярват? Че всяка жена, която може да ги вижда, е вещица. Знаеш ли какво може да те сполети, ако някой чуе как разговаряш с Дивите? Голяма беля може да стане, нищо че си още девойче. Не искам да си пробивам път с меча през тълпа от селяци, докато те пребиват до смърт.

Джил изстина цялата и се разтрепера. Кълин я грабна в прегръдките си, но тя едва се удържа от желанието да го отблъсне и да побегне напосоки из гората. Нали ги виждам, мина ѝ през ума, значи ли това, че съм вещица? Ще се превърна ли в грозна старица, та да урочасвам

хората и да ги троя с билки? Когато осъзна, че не може да сподели тия страхове с баща си, тя се разплака.

– Е, хайде, хайде – прошепна Кълин. – Извинявай. Не мисли повече за това и дай да хапнем нещичко. Обаче сега знаеш защо не бива да бърбиш за Дивите, ако някой може да те чуе.

– Няма, тате. Честно-пречестно обещавам.

Посред нощ Джил се събуди сред посребрен от луната свят. Сивото джудже бе приклекло край главата ѝ, сякаш стоеше на стража. Тъй като Кълин хъркаше гръмко, Джил се осмели да прошепне:

– Ти си ми най-добрият и най-верният приятел, обаче не искам да стана вещица.

Джуджето енергично поклати глава.

– Вярно ли е? Само вещиците ли те виждат?

Повторното отрицание я поуспокои. Джуджето лекичко я потупа по бузата, после изчезна с полъх на вятър, който сякаш накара луната да зантанцува. Джил дълго лежа будна, усмихвайки се от облекчение. И все пак знаеше, че тате е прав; отсега нататък трябваше да бъде много предпазлива.

Деверийците открай време си бяха неспокоен народ. В древните времена на Зората прадедите им бяха пребродили хиляди мили, преди да основат старото кралство Девеция Рига – част от някаква далечна страна, наречена Галия. И до днес бардовете разказваха безброй предания как прадедите избягали пред нашествието на злите Румани и водени от крал Бран, преплавали необятния океан, за да открият Западните острови. Пребродили островите на дълж и шир, додето крал Бран видял белия глиган – поличба да основе свещения град Дън Девери. Дори по времето на Джил още имаше хора, които прекарваха почти целия си живот по пътищата – поклонници, младежи, обикалящи насам-натам с надеждата да намерят място във войската на някой владетел и, разбира се, сребърните кинжали. След няколко седмици пътуване с баща си Джил осъзна, че магията на пътищата е завладяла и нея. Винаги имаше нови гледки, нови срещи и разговори; чудеше се как изобщо е изтърпяла досега да стои затворена в едно малко селце.

Тъй като Кълин имаше пари в изобилие, Джил бе изненадана, когато той отново започна да си търси работа. Докато бродеха безцелно на изток през Кергоней, непрекъснато го интересуваха новините за кръвни вражди и гранични стълкновения.

– Половината лято отмина – обясни той една вечер на Джил край

огъня. – Един сребърен кинжал трябва да мисли с какви пари ще изкара зимата. Е, не че мнозина от нашата пасмина са свикнали да мислят, но пък те и нямат дъщери, за които да се грижат.

– Така си е, тате. Случвало ли ти се е да спиш на снега?

– Не, защото винаги можех да се върна и да изкарам зимата при майка ти. – Изведнъж Кълин стана меланхоличен и лицето му се изкриви, сякаш го бе налегнала тежка умора. – Ах, богове, само дано да не узнае за нас в Отвъдните земи, горката. Единствената й рожба скитосва по пътищата с човек като мен.

– Тате, ти си великолепен и пътешествието е чудесно. Когато порасна, искам да стана сребърен кинжал като теб.

– Ти чуваш ли се? Момичетата не стават бойци.

– Защо не? По времето на Зората са го правили. Като Айва. Не си ли слушал балади за нея, тате? Бардът на лорд Мелин често идваше в кръчмата и понякога ми ги пееше. Винаги го молах да ми изпее за Айва. Тя е била чудесна. Знаеш ли, наричали са я Жената-ястреб.

– О, чувал съм тия легенди, но това е било отдавна. Сега нещата стоят съвсем другояче.

– Защо? Не е честно. Ами лейди Гуиневер – тя нали е живяла в Смутните времена, а не чак по времето на Зората? Едни мъже накърнили нейната чест и тя си отмъстила. – Джил положи ръка върху сърцето си, точно както правеше бардът. – „Загиват те и топла кръв обагрят сърце и щит, а адът ги поглъща.“ Това го научих наизуст.

– Ако някой ден се върнем в Бобир, ще му дам аз едни балади на тоя бард. Ех, богове, какво потомство ми се е паднало.

– На теб съм се метнала. Мама винаги така казваше. Разправяше, че съм инат като тебе и щом ми докривее, ставам отвратителна.

Кълин се разсмя приглушено. Джил за пръв път го чуваше да се смее.

Два дни по-късно Кълин чу желаната новина. Бяха спрели за обяд в една дъбова горичка и тъкмо ядяха хляб и сирене, когато Джил дочу стъпките на два коня, които се задаваха право към тях. Още преди да осъзнае какво означава това, баща й вече бе на крака с гол меч в ръката. Докато Джил се изправяше, конниците изникнаха между дърветата, привели глави под надвисналите клони. Бяха с ризници и стискаха мечовете си.

– Пригответи се за бой! – извика първият.

Когато двамата изскочиха на поляната, Кълин пъргаво пристъпи между тях и Джил. Непознатите спряха конете си, после изведнъж се

усмихнаха. Първият се приведе на седлото.

– Хиляди извинения. Помислих, че си от хората на лорд Инид.

– Изобщо не съм го чувал – каза Кълин. – Какво става, кръвна вражда ли е пламнала?

– Точно така. Ние служим при тиерин Брейд и тия гори са негови, кълна се в боговете.

– Не бих и помислил да възразя. А лорд Инид оспорва ли?

– Оспорва. Хей, ама ти си сребърен кинжал! Търсиш ли работа? Ние сме едва четирима срещу седмината на Инид, нали разбираш.

– Гръм да ме удари! – Кълин отметна глава. – Тая дребна свада май доста кръв е изпила.

– Е, не съвсем. Нали разбираш, отначало бяхме петима срещу седмина. Но най-добре иди да поговориш с лорда. Неговият дън е само на две мили отгук, все по пътя. Няма начин да го подминеш.

Рицарят определено имаше право. Сред разчистените орни земи се издигаше невисок хълм, обкръжен от масивните каменни стени на крепостта. Зад тях стърчеше брох с не по-малко от четири етажа, над който гордо се развяваше червено-сив флаг. Но докато препускаха натам, Джил забеляза, че грамадната обкована порта не служи за нищо. Преди много години нещо бе пробило в стените три грамадни процепа, през всеки от които спокойно можеше да мине каруца. Купищата камъни наоколо бяха обрасли с бръшлян. Отвъд стените имаше кален двор, който някога бе приютявал множество постройки, както личеше по едва забележимите кръгли основи и оцелелите тук-там зидове сред буренака. От едната страна в най-горния етаж на броха зееше грамадна дупка. Джил различи през нея тесни стаички.

– От какво е това, тате?

– Сигурно от катапулта.

Дворът беше безмълвен и пуст, само стадо едри бели гъски диреха охлюви из бръшляна по каменната камара. Когато Кълин подвикна, от броха изскочи момче с мръсен червено-сив елек и бриги.

– Кой си ти?

– Кълин от Кермор. Искам да поговоря с лорда.

– Е, тате тъкмо говоря с него, но няма да имат нищо против, ако влезеш.

– Ей, чакай малко! Би трябвало да се поклониш и да кажеш: „Ще се постарая, добри ми сър, но великият тиерин Брейд може да е зает с важни дела.“

– Няма такава работа. Той никога нищо не върши, само дето се бие

с лорд Инид, ама днес и това не прави.

Личеше, че тържествената зала на тиерин Брейд някога наистина е била тържествена – просторно кръгло помещение, заемащо целия долен етаж на броха. От двете ѝ страни имаше масивни каменни огнища с изваяни по тях плетеници и лъвове. Мястото преспокойно би побрало поне двеста пируващи мъже. Сега обаче отсрещното огнище бе пригодено за кухня, където неугледна девойка кълчаше моркови и ряпа върху очукана масичка, а над огъня се печеше овнешки бут. Край по-близкото огнище имаше три маси с разклатени скамейки отстрани. На едната от тях седяха и пиеха двама души – мъж в напреднала възраст с буйна черна брада и висок, блед юноша на около седемнайсет години с дълъг нос и заешка физиономия. Тиерин трябва да беше младежът, защото носеше карирани бриги и извезана с лъвове риза. Невръстният паж изтича до масата и дръпна ръкава на тиерина.

– Ваше благородие? Дошъл е сребърен кинжал на име Кълин от Кермор.

– Тъй ли? – Брейд се надигна. – Тъкмо навреме. Ела да седнеш.

Без излишни формалности Брейд настани Кълин и Джил на скамейката, прати хлапето Абрин за още пиво и представи другия мъж като свой съветник на име Глин. Когато седна отново, столът му изпраща застрашително.

– Срещнах в гората двама от хората ви, ваше благородие – каза Кълин. – Те ми разправиха за враждата.

– Ах, тоя незаконороден плужек Инид! – Брейд мрачно отпи глътка пиво. – Право да си кажа, много искам да те наема, обаче щом си видял крепостната стена, сигурно имаш представа как съм с парите. – Той се озърна към Глин. – Няма ли начин да изстискаме нещичко?

– Ако не друго, поне кон, милорд. После винаги може да го продаде.

– Вярно. – Брейд изведнъж се ухили. – Ами зелето, а? Зелевите ми градини край нямат. Ей, сребърен кинжал, помисли само колко работа може да ти свърши тоя зеленчук. Можеш да го оставиш да изгние, а после да замеряш враговете, или пък, ако си имаш изгора, да и поднесеш зелев букет – такова чудо сигурно никога не е виждала. Или...

– Ваше благородие – намеси се Глин.

– Да бе, разсеях се малко. – Брейд отново надигна халбата. – Но ако си съгласен на кон и храна, плюс храна за пажа ти, разбира се...

– Приемам – каза Кълин. – Разбрахме се, ваше благородие. Можете да разполагате с мен. Но това тук всъщност не е паж, а дъщеря ми.

– Да, наистина. – Брейд се приведе към Джил. – Почиташ ли татко си, дете?

– Повече от всеки друг мъж на света, освен краля, разбира се, но с него още не съм се срещала.

– Добре казано. – Брейд се оригна звучно. – Колко жалко, че онзи цирей Инид е лишен от почитта към кралската особа, която откриваме у това невинно девойче.

Кълин се зае да разпитва съветника Глин.

– Каква е тая вражда, добри ми сър? От рицарите разбрах само това, че става дума за горите.

– Да, горе-долу. – Глин замислено поглади брадата си. – Враждата е стара, още откакто дядото на лорд Инид вдигна меч срещу дядото на негово благородие. По онова време се караха кой да бъде тиерин, имаше и други сериозни разногласия, но малко по малко нещата сами се оправиха. Разбираш ли, горите се намират на границата между двете владения. Те са последният спорен въпрос.

– Тъй си въобразява Инид. – Брейд стовари юмрук върху масата. – Съветник, изпратен лично от краля, прецени как стоят нещата и отсъди в моя полза.

– Е, хайде, ваше благородие – примирително каза Глин. – Инид оспорва само част от решението. Нали ви отстъпи дърветата.

– Ама че копеле! Да настоява, че имал древно и неоспоримо свинско право.

– Свинско право ли? – повтори Кълин.

– Да, свинско право – потвърди Глин. – Нали разбираш, наесен селяните пускат прасетата из горите да ядат жълъди. Добре, обаче жълъдите стигат само за едно стадо – нашето или тяхното.

– А онзи съсухрен тестис от ялово магаре заявява, че имал права – намеси се Брейд. – Миналата есен хората му убиха един от моите рицари, когато момчето прогони свинете на Инид.

Кълин въздъхна и отпи много голяма глътка пиво.

– Тате, не разбирам – обади се Джил. – Значи са убили някого, само за да има храна за свинете?

– Това е въпрос на чест! – Брейд тресна халбата си върху масата толкова силно, че пивото се разплиска наоколо. – Никому не ще позволя да отнеме насила онуй, което ми се полага. Воинската ми чест вика за отмъщение! Ще се бием до последна капка кръв.

– Жалко, че не можем да въоръжим прасетата – каза Кълин. – Тогава щяха да се сражават за собствената си прехрана.

– Ей, страхотно! – ухили се Брейд. – Мечове не им трябват, имат си зъби. Обаче ще им турим шлемове и ще ги научим да слушат бойния рог...

– Ваше благородие – изстена Глин.

– Да бе, пак се отвлечам.

Глин и Абрин, който се оказа син на съветника, отведоха Джил и Кълин до последната здрава постройка в двора, където живееха бойците. Както обикновено, спалните бяха над конюшната. През зимата конската топлина пазеше хората от студа, но в топли летни дни като днешния вонята ставаше непоносима. Глин им показа два свободни нара, после се отдръпна настрана, докато Кълин разопаковаше багажа.

– Знаеш ли, сребърен кинжал, не крия, че на драго сърце приемам между бойците ни човек с твоя опит.

– Благодаря. Отдавна ли служите на тиерина, добри ми сър?

– Откакто се помня. Нали разбираш, най-напред служих при баща му, а той наистина беше велик човек. По негово време прекратихме войната и то по-скоро със закон, отколкото с меч. Уви, тиерин Брейд май се е метнал на дядо си. – Глин помълча и се обърна към Абрин. – Е, Абрин, Джил е наша гостенка, тъй че бъди любезен и я изведи навън да поиграете.

– Значи ще казваш нещо интересно – изхленчи Абрин.

– Джил – отсече Кълин. – Марш навън.

Джил бързо сграбчи Абрин за ръката и го издърпа на двора. Спряха до конюшната и се загледаха в гъските върху каменната купчина.

– Хапят ли тия гъски? – запита Джил.

– Хапят. Еха, бас държа, че те е страх.

– Тъй ли бе?

– Ти си момиче. Момичетата вечно ги е страх.

– Не е вярно.

– Вярно е. И името ти е тъпо. Джил не е истинско име. Тъй викат на крепостните жени.

– Е, и какво?

– Как тъй какво? Няма по-лошо нещо от това, да си крепостник. И не ти се полага да носиш бриги.

– Не съм крепостна. А пък бригите ми ги даде тате.

– Татко ти е сребърен кинжал, а те всичките са отрепки.

Джил замахна с всичка сила и го удари по лицето. Абрин изпищя и отвърна на удара, но тя отскочи и го халоса по ухото. Момчето с рев се хвърли върху нея и я повали. Тя обаче го смушка с лакът в корема и

хватката му отслабна. Двамата ритаха, удряха, блъскаха и продължаваха да се борят, докато Джил чу как Кълин и Глин им крещат да престанат. Изведнъж Кълин стисна Джил за раменете и я отдръпна от безпомощния Абрин.

– Какви са тия работи?

– Той рече, че всички сребърни кинжали са отрепки. Затова го ударих.

Абрин се изправи разплакан и избърса кръвта от носа си. Кълин се ухили на Джил, но веднага след това стана отново строг.

– Ей, Абрин! – Глин сграбчи момчето. – Това е отвратително отношение към гостите. Как ще служиш някой ден на благороден владетел, ако не се научиш на маниери?

Продължавайки да гълчи, Глин помъкна Абрин към броха. Кълин взе да чисти дрехите на Джил от калта.

– Кълна се в задниците на боговете, миличко, къде са те учили да се биеш така?

– Знаеш ли как беше в Бобир? Всички деца ме наричаха копеле и казваха, че нося име на крепостна жена, а пък аз ги удрях. И после се научих да побеждавам.

– Личи си. Ех, богове, няма съмнение, че си щерка на Кълин от Кермор.

През целия този ден Джил и Абрин се избягваха най-старателно, но на следващото утро Абрин дойде при нея. Заби поглед в земята и подритна буца пръст с връхчето на дървената си обувка.

– Извинявай, задето рекох, че татко ти е отрепка, а пък тате казва, че можеш да се наричаш както си щеш и да носиш бриги, щом ти харесва, и съжалявам за всичко.

– Благодаря. Аз пък съжалявам, че ти разкъравих носа. Не исках да те ударя толкова силно.

Абрин вдигна глава и се ухили.

– Искаш ли да играем на рицари? Имам два дървени меча.

През следващите два-три дни животът в дъна на тиерин Брейд течеше съвсем спокойно. Сутрин Кълин с още двамата рицари обикаляше из дъбовата гора; след пладне ги сменяха тиеринът и други двама бойци. Джил помагаше на Абрин да вършат туй-онуй из крепостта, но им оставаше предостатъчно време да играят на рицари или да ритат кожата топка на момчето. Единственият проблем за Джил бе майката на Абрин, която смяташе, че едно момиче трябва да се учи на бродерия, вместо да играе навън. Хитрата Джил бързо откри начини да я избягва.

В голямата зала рицарите се хранеха на обща маса, само тиеринът и семейството на Глин сядаха отделно. Но след като съветникът се оттеглише в покоите си, Брейд отиваше да пие с бойците. Вечно говореше за враждата, която познаваше наизуст – от събитията, станали много преди неговото раждане, чак до най-новите оскърбления.

Приятното безделие трая около седмица, но ето че една вечер Брейд се втурна към масата на рицарите с трескави пламъчета в бледосините си очи. Носеше новини – един от слугите ходил до селото и чул слух за планове на Инид.

– Тоя незаконороден цирей! Твърдял, че щом свинското право било негово, можел да праща прасетата когато му хрумне, дори и през лятото. Казват, че смятал да докара няколко свине с въоръжена охрана.

Всички освен Кълин избухнаха в ругатни и заблъскаха с халби по масата.

– Аз пък казвам, че няма да пусна нито едно прасе в горите си – продължи Брейд. – Отсега нататък ще патрулираме всички.

Рицарите нададоха одобрителни възгласи.

– Ваше благородие – намеси се Кълин. – Ще разрешите ли да говоря?

– Разбира се. Високо цена бойния ти опит.

– Сърдечно благодаря. Е, горите са доста широчки за един-единствен патрул. Докато сме в единия край, Инид може да навлезе откъм другия. По-добре да се разделим на две групи и да обикаляме по кръстосан маршрут. Можем да използваме пажа и някой от слугите, за да си разменяме вести.

– Добре казано! Точно така ще направим и Абрин идва с нас.

– Може ли да дойда и аз, ваше благородие? – намеси се Джил. – Имам си пони.

– Млъквай, Джил! – кресна Кълин.

– Гледай ти, девойчето май е наследило бащиния си дух – ухили се Брейд. – Какво пък, можеш да дойдеш.

Тъй като Брейд беше тиерин, простият сребърен кинжал Кълин нямаше как да възрази, но това не му попречи да напердаши Джил, когато останаха насаме.

След два дни обиколки с патрула Джил взе да съжалява за прибързания си избор, защото откри, че цялата работа е ужасно скучна. Заедно с Кълин и още двама рицари яздеше до единия край на гората, после поемаше обратно, за да се срещне с тиерина и останалите бойци – тъй сновеше напред-назад от сутрин до вечер. Единствената ѝ утеха бе, че

носеше през рамо чудесен сребърен рог с кожено ремъче. Най-сетне на третия ден, около час след като бяха тръгнали, Джил тъкмо се разделяше с хората на баща си, когато дочу странни звуци далече напред, някъде из покрайнините на гората. Спря понито и се послуша: звън, тропот, грухтене.

– Тате! – подвикна Джил. – Чух прасета и коне!

Тримата мъже обърнаха конете и препуснаха обратно.

– Така е. – Кълин изтегли меча си с елегантен замах. – Бягай при тиерина. Ние ще ги задържим.

Препускайки, Джил надуваше рога с всичка сила. Най-сетне чу нейде наблизо рога на Абрин. Тиерин Брейд изскочи насреща измежду дърветата.

– Ваше благородие! – изкрещя Джил. – Те са тук!

После завъртя понито и препусна пред тях, изплашена, че може да е изпуснала нещо. Когато изскочи от гората, чу ясно грухтенето на идващите свине. През широката зелена ливада минаваше пътека и групата на Кълин бе застанала по средата ѝ. Насреща им се задаваше странна процесия. Стиснал зелен щит с позлатен кръг по средата, начело яздеше благородник, който трябва да бе Инид. Подир него идваха седем конници в пълна бойна готовност. Най отзад се влачеше стадо свине, подкарвани с пръчки от двама изплашени селяни.

Тиерин Брейд и другите рицари препуснаха напред, за да заемат позиции до хората на Кълин. Когато Брейд изтегли меча си, останалите сториха същото, крещейки ругатни срещу лорд Инид, чиито бойци не им оставаха длъжни. Кълин викна на Джил и Абрин да не се пречат, после спокойно се отпусна в седлото и подпря меча пред себе си.

– Лорд Инид е същинска свиня – каза Абрин. – Води всичките си хора, за да има надмощие.

– Така е, обаче всъщност не ни превъзхождат. Тате струва поне за трима.

Процесията напредваше бавно. Свинете непрекъснато нарушаваха колоната и опитваха да се измъкнат с жално грухтене, принуждавайки конниците да чакат, докато селяните ги съберат отново. Най-сетне лорд Инид спря коня си на пет-шест крачки от тиерин Брейд. Докато двамата владетели си разменяха свирепи погледи, свинете се пръснаха наоколо. Дори и отдалеч Джил усещаше миризмата на едрите сиви шопари с гъста черна четина по гърбовете и лъскави криви зъби под зурлите.

– Е – подвикна Инид. – Ще ми попречиш ли да упражнявам законните си права, Брейд?

– Тия права не са твои – отвърна Брейд.

– Мои са. Никому не ще позволя да ме възпира и тъй да накрънява честта ми на благородник.

Свинете загрухтяха, сякаш надаваха одобрителни възгласи. Кълин мина с коня си малко по-напред и се поклони на двамата лордове.

– Милорди, ваши благородия. Не виждате ли каква картинка представяваме с тия свине вместо публика за доблестния ни сблъсък?

– Дръж си езика зад зъбите, сребърен кинжал – кресна Инид. – Не ще търпя да ми се подиграва човек без чест.

– И през ум не ми е минавало да ви оскърбя, милорд. Ако разрешите да запитам, бихте ли казал, че лично вие имате право да навлезете в гората?

Инид мрачно мълчеше и Брейд се ухили.

– Кажете, милорд – настоя Кълин. – Ако не ставаше дума за тия свине, бихте ли потъпкал повелята на върховния крал за тези гори?

– Никога не бих потъпкал кралската воля – каза Инид. – Но моите свине...

С внезапен боен вик Кълин пришпори коня си покрай отряда на Инид и препусна право към свинското стадо. Крещейки до прегракване, той замахна с тъпото на меча. Ужасени, свинете и техните пастири хукнаха вкупом назад през ливадата, като надаваха поразително еднакви писъци и грухтене. Пред тази гледка войниците и от двата отряда се запревиваха от смях. Не им идваше на ум дори да подгонят стадото, камо ли да се бият. Единствено побеснелият Инид крещеше на хората си да спрат да се смеят и да направят нещо. Най-сетне Кълин остави свинете и подкара коня обратно.

– Драги милорд – подвикна той. – Вашите свине вече не желаят да минат оттук.

Инид пришпори коня насреща му и замахна. Кълин отби удара с меча си, леко наклонен на една страна. Инид се прекатури от седлото и грохна на земята. Откъм отряда му се надигнаха викове. Свинете бяха едно, честта на владетеля им – съвсем друго. Седмината завъртяха конете и препуснаха срещу Кълин, следвани по петите от бойците на Брейд. Джил се вкопчи в седлото и закрещя. Тате беше съвсем сам. Зърна как Инид трмаво се изкатерва на седлото, докато неговите хора сключваха пръстен около двамата.

Конете подскачаха и ритаха; хората се въртяха и ругаеха. Прахът се надигна като облаци дим. Мъжете хвърляха повече усилия да отбягват и отбиват вражеските мечове, отколкото сами да нанасят удари. Джил се

запита дали някой от тях досега е виждал сражение. Блясъкът на мечовете, конското цвилене, натискът и отстъпването на крещящите мъже – всичко това се превръщаше във вихрен, ужасяващ танц, гъмжилото от хора и коне бавно се въртеше в кръг, а искрящите остриета отмерваха такта. Най-послед Джил зърна баща си да обикаля по ръба на полесражението.

Кълин бе занемял, с безстрастно лице, сякаш боят му се виждаше скучен. Сетне изведнъж взе да раздава удари, без да се прикрива като останалите. Рязко сви, проправи си път през тълпата и като сечеше наляво-надясно, се устреми право срещу лорд Инид. Бойците на Инид се пръснаха пред напора му. Един мъж се люшна в седлото с окървавено лице; Кълин продължи напред, размахвайки кървавия меч, а хората на Брейд се вклиниха след него. Вече почти бе достигнал Инид, когато един рицар изскочи насреща му. За миг по мечовете затанцуваха проблясъци, после ездачът изкрещя и рухна през шията на коня си сред хаоса. Кълин отметна глава, ала лицето му бе все тъй безизразно.

С отчаян вик Инид обърна коня си и побягна, следван от целия отряд. Най-отзад препускаше жребец без ездач. Брейд и хората му подгониха бегълците, но без особено усърдие и само до края на ливадата. Вместо да ги последва, Кълин слезе от коня и коленичи край тялото на рицаря. Без да разсъждава, Джил скочи на земята и изтича към него.

– Тате, добре ли си?

– Махай се. – Кълин се изправи и я зашлеви през лицето. – Махай се, Джил.

Джил побягна, но вече бе твърде късно. Беше зърнала онова, което искаше да й спести Кълин – рицарят лежеше по очи сред тревата и бликащата от гърлото му кървава струя бавно се разливаше наоколо, просмуквайки пухкавата му руса коса. Мирисът на кръвта се оказа топъл, лепкав и изненадващо сладникав. Абрин изтича насреща ѝ.

– Видя ли? – Лицето му беше мъртвешки бледо.

Джил падна на колене и започна да повръща до болка в стомаха. Когато спазмите престанаха, Абрин я хвана за раменете и ѝ помогна да се изправи. Побиваха я тръпки като през снежна зима. Заедно се върнаха до двете понита и седнаха да гледат как отрядът се завръща със смях и победоносни кръсъци. Джил бе толкова изтощена, че премрежи клепачи, но и тъй продължаваше да вижда образа на мъртвеца с кървава локва наоколо. Побърза да отвори очи. Кълин се отдели от другите и тръгна към нея.

– Рекох ти да стоиш настрани – каза той.

– Ами... забравих. Не можех да мисля.

– Сигурно. Какво е това по устата ти? Повръщала ли си?

Джил избърса лице с ръкава си. Това все още беше нейният татко, нейният красив, чудесен татко, но току-що го бе видяла да убива човек. Когато усети ръката му върху рамото си, тя потръпна.

– Няма да те бия – каза Кълин, изтълкувал погрешно страха ѝ. – И аз повърнах първия път, когато видях убит човек. Ах, адовете да го вземат, още един мъж си отиде заради свинска храна! Дано онзи малоумен нещастник миряса най-сетне.

– За Инид ли говориш? – запита Абрин.

– И за него.

Отрядът отнесе тялото на загиналия до дъна, откъдето тиеринът щеше да го изпрати на Инид с воински почести. Тъй като конят му бе избягал в суматохата, Абрин трябваше да отстъпи понито си и да язди зад Кълин. Докато рицарите връзваха трупа върху седлото, Джил се застави да го погледне как се подмята като парцалената ѝ кукла, вече напълно загубил прилика с човешко същество. Призля ѝ още повече от първия път. Щом наближиха до дъна, Глин и слугите изтичаха насреща им. Джил незабелязано се измъкна от навалицата, заобиколи броха и си намери уединено кътче под сянката на разбитата стена. Знаеше, че Абрин ще изтича при майка си и горчиво му завиждаше.

Доста дълго седя така, докато най-сетне Кълин я откри. Когато той седна на земята до нея, Джил само му хвърли бегъл поглед.

– Хералдът замина да откара горкото момче у дома. С тоя труп би трябвало всичко да свърши. Пикливата банда на Брейд защити честта си, а Инид взе да издиша и от двата края.

Джил погледна ръцете на Кълин, отпуснати върху бедрата. Без тежките бойни ръкавици те отново изглеждаха познати – ръцете, които ѝ даваха хляб, решеха я и потупваха рамото ѝ. Зачуди се откъде ѝ бе хрумнало, че би трябвало да се променят. Той е убил много хора, каза си тя, тъкмо с това се е прославил.

– Още ли ти е зле? – запита Кълин.

– Не. Не мислех, че кръвта мирише така.

– Е, точно така си мирише и точно така тече. Според теб защо не исках да идваш с нас?

– Знаеше ли, че някой ще умре?

– Надявах се, че мога да го предотвратя, но бях готов за най-лошото. Винаги съм готов – така трябва. Разбираш ли, искрено вярвах, че ония хлапета ще побягнат по-рано, обаче сред зайците имаше и един

млад вълк. Горкият негодник. Ето какво получи за доблестта си.

– Тате! Жал ли ти е за него?

– Жал ми е. Ще ти кажа нещо, миличко, което никой друг в Девери не би признал: нейде дълбоко в сърцето си жаля за всеки човек, когото някога съм убил. Но такъв му е бил Уирдът, а човек нищо не може да стори срещу своя Уирд, камо ли срещу чуждия. Някой ден моят собствен Уирд ще ме отнесе и не се съмнявам, че ще е същият, какъвто съм докарвал на мнозина мъже. Това е като сделка с боговете. Всеки боец я сключва. Разбираш ли?

– Донякъде. С живота си плащаш за мъртвите, това ли е?

– Точно това. Нищо друго не може да се направи.

Джил усети, че ѝ става по-добре. Под облика на Уирд станалото изглеждаше някак изчистено.

– Това е едничката чест, която ми остава, моята сделка с Уирда – продължи Кълин. – Веднъж ти го казах: никога не погазвай честта си. Ако някога се изкушиш да извършиш и най-дребно безчестие, спомни си какво донесе това на баща ти – дългия път и позор в очите на всички почтени хора.

– Но не е ли било в твоя Уирд точно това – да носиш кинжала?

– Не е било. – За миг Кълин си позволи да се усмихне. – Човек не може да направи Уирда си по-добър, но има хиляди начини да го съсипе.

– Боговете ли създават човешкия Уирд?

– Не. Уирдът властва и над боговете. Те не могат да го променят, колкото и усърдно да им се моли човек. Спомняш ли си преданието за Гуиндик от времето на Зората? Богинята Епона се опитала да му спаси живота, но Уирдът вече го застигал. Тя запратила копие срещу проклетите Румани, ала Гуиндик се завъртял и острието пронизало ребрата му.

– Да, и той не издал нито звук. Но онова момче, дето го уби, крещеше.

– Чух. – Лицето на Кълин стана мъртвешки спокойно, също както по време на битката. – Но не го упреквай за това. Аз не го упреквам.

Джил се позамисли, после притисна глава към рамото му. Кълин я прегърна и дръпна телцето ѝ към себе си. Все още бе неин баща... и всичко, което ѝ оставаше на този свят.

Привечер хералдът се завърна. След разговор насаме с него и тиерина, съветникът Глин дойде да потърси Кълин.

– Утре сутрин лорд Инид ще помоли за мир – каза Глин. – И тиерин Брейд ще приеме молбата.

– Слава на боговете! Значи утре си заминаваме с Джил.

Тази нощ Кълин позволи на Джил да преспи в леглото му. Сгушена до широкия му гръб, тя се мъчеше да не мисли за битката, но въпреки това я видя насън. Отново и отново тичаше към Кълин и съзираше мъртвия рицар, но когато вдигаше очи, Кълин бе изчезнал, а на негово място стоеше Айва, точно както си я представяше – могъща и снажна, с навити около главата златисти плитки и дълго копие в ръката. Носеше щит с изрисувано върху него новолуние. Джил знаеше, че новолунието не може да се види, но в съня го видя. Тъй като не желаше да прояви малодушие пред Айва, тя събра смелост и погледна рицаря. Пред очите ѝ цялото тяло се превърна в кръв и бавно попи в земята, докато не остана нищо, освен гъста зелена трева. Когато вдигна глава, Айва ѝ се усмихваше, а върху щита бе изрисувано пълнолуние.

Джил отвори очи и се вслуша в успокояващото хъркане на Кълин. Отново си припомни съня, за да се увери, че не го е забравила. Нямахше представа защо, но бе сигурна, че е извънредно важен.

* * *

Седем дълги години след лястовичата поличба край Елдидския бряг Невин все тъй скиташе из кралството и търсеше детето, което държеше в душата си неговия Уирд. Въпреки цялата си мощ, деомерът все пак има ограничения и дори най-добрият му майстор не е в състояние да издири с духа си човек, когото не е виждал поне веднъж в плът и кръв. Вярвайки на късмета, който е нещо повече от късмет, Невин яздеше неморно от място на място, повел подир себе си натоварено с билки муле, и се издържаше чрез лечение на сиромашките болезки. Сега, когато поредното лято отиваше към края си, той бе на път за град Кантрей, разположен в североизточните покрайнини на кралството. Там имаше добър приятел – аптекаря Лидин, при когото можеше да остане на топло до пролетта.

Пътят за Кантрей пресичаше безкрайни тревисти хълмове, оброчени от брезови горички из малките долини. През едно особено свежо утро Невин пътуваше бавно, оставяйки коня да крачи лениво и мулето да се тътри отзад. Беше потънал в размисъл, близък до транс – мислеше за жената, която винаги щеше да нарича Брангуен, макар че сега тя бе дете със съвсем друго име. Внезапно от унеса го изтръгна тропотът и дрънченето на въоръжен отряд, препускащ по надолнището право насреща му – около двайсет души със сребърния дракон на Аберуин, изрисуван върху щитовете, които висяха отстрани на седлата. Начело яздеше

съвсем млад момък. Невин бързо придърпа поводите надясно, но момчето се изправи върху стремената и подвикна на бойците да спрат.

С шумни ругатни, сред тропот на копита и звън на оръжие, мъжете изпълниха заповедта. Докато приближаваше към тях, Невин с неописуемо смайване разбра, че младият благородник им нарежда да се отдръпнат и да сторят път на престарелия билкар. Момчето беше на не повече от десет години и носеше дрехи в цветовете на Аберуин – синьо, сребристо и зелено. Невин никога не бе виждал толкова красиво дете с гарвановочерна къдрава коса, големи очи с цвят на метличина, съвършени черти на лицето и тъй изящни, пухкави устни, че изглеждаха почти женски. Старецът спря коня пред него и се поклони.

– Смирено благодаря, милорд. Прекомерна чест ми оказвате.

– Всеки мъж с побеляла коса като твоята, добри ми сър, заслужава известна почит. – Младият господар стрелна високомерен поглед към своите бойци. – За нас вероятно е по-лесно да овладеем конете си, отколкото за теб.

– Е, вярно го казахте. Би ли ми оказал негово благородие честта да узная името му?

– Лорд Родри Мелуейд от Аберуин. – Момчето се усмихна чаровно. – И бас държа, че се питаш какво търси отряд елдидски бойци тъй далеч от родния край.

– Мина ми подобна мисъл.

– Е, аз бях паж при чичо си Ивмур от Кантрей, но баща ми изпрати тези бойци да ме отведат у дома. Брат ми Ейдри е загинал наскоро.

– Това опечалява душата ми, милорд.

– И моята. – Лорд Родри погледна юздите в ръцете си и примига, за да удържи сълзите. – Обичах Ейдри. Той не беше като Рийс. Рийс е най-големият брат, нали разбираш, и понякога става същинско псе. – Той се озърна с объркана усмивка. – Май не би трябвало да говоря такива неща пред непознат.

– Прав сте, милорд, не би трябвало.

Когато се взря в тъмносините очи на момчето, Невин едва не изруга на глас. За миг бе надникнал в други очи, а през тях – към душата на човек, чийто Уирд бе неразделно обвързан с неговия и с Уирда на Брангуен. Сетне видението изчезна.

– И задълго ли смята да остане в Аберуин негово благородие? – запита Невин.

– Вероятно. Мисля, че баща ми иска да се прибера, защото вече съм втори наследник.

– Несъмнено мъдра постъпка от негова страна, милорд. Може някой ден да се срещнем в Аберуин. Аз често минавам през Елдид, за да събирам билки.

Невин отново се поклони, в отговор Родри достолепно помахаше с ръка; после старецът пришпори коня си и продължи. На върха на хълма спря и се обърна, за да проследи как отрядът се отдалечава сред облак прах. Късмет, късмет и пак късмет, каза си той, слава на Властелините на Уирда!

Тази нощ Невин намери подслон в едно порутено крайпътно ханче. Настани се на табуретка край огнището – на вид най-обикновен грохнал старец, който клюма с халба пиво в ръка и се визира в пламъците. Никой от другите посетители не го заговори, дори и шумните войници на местния владетел. Той прогони шума от мислите си и се съсредоточи върху гадателството. В огнището пламъците танцуваха над цепениците и сияещата жаравя се превръщаше в платно за нови изображения. Когато Невин помисли за младия лорд Родри, зърна момчето, наметнато с плащ, да дъвче къшей хляб край лагерен огън, обкръжено от хората си. Старецът се усмихна, после прогони видението.

Най-сетне бе намерил ключа. Във всичките им предишни съвместни съществувания неизменно бе откривал Брангуен, свързана с душата на този човек. Рано или късно, ако не я намереше дотогава, тя и Родри щяха да бъдат привлечени един към друг, а Невин вече знаеше къде да открие момчето. Как му бе името онзи път? Блейн, да, точно така – Блейн, преди толкова много години.

Хората в кръчмата се смееха, разменяха шегички над халбите с пиво, залагаха на зарове. Невин изведнъж се почувства безкрайно далече от тях и от обикновения живот, който олицетворяваха. Освен това тази вечер бе много изморен и спомените дойдоха неканени и горчиви както винаги. Не искаше нищо друго, освен да умре и да забрави, ала смъртта бе забранена за него. Да, наистина много време отмина, помисли той, но тъкмо в онези дни бе началото на всичко.

ДЕБЕРИ, 643

Ако пишеш с пръчка по пясъка, скоро вятърът и вълните ще заличат написаното. Такива са грешките на обикновените люде. Изсечеш ли словата върху камък, те остават навеки. Човек, устремен към деомера, се превръща в длето. Всички негови грешки биват изсечени върху скалата на времето...

Из Тайната книга на Кадуалон Друида

Бурята налетя по залез слънце с пороен дъжд и вятър, който превиваше пролетната гора. Призори покривът на колибата протече и в ъгъла упорито се процеди тънка струйка – водата мокреше глинения под и изчезваше под стената. Регор стоеше с ръце на кръста и я гледаше замислено.

– Няма да се измъкнеш лесно.

– Знам – каза принцът. – Но ще се върна преди Белтанския празник. Кълна се.

Регор се усмихна, сякаш имаше известни съмнения. Взе две големи цепеници от купчината в ъгъла и ги сложи в малкото каменно огнище. Когато размаха длан над тях, пламъците подскочиха и загризаха кората. Принцът тихичко ахна.

– Време е да престанеш да се захласваш по тия евтини фокуси – каза Регор. – Истинският деомер е нещо далеч по-дълбоко.

– Така казваш, но не мога да те излъжа, че съм равнодушен.

– Вярно. Всъщност ти си добро момче, Галрион.

Гледайки проникателно принца, Регор разкърши снага с гъвкаво котешко движение. Приличаше на стар селянин – нисък, широкоплещест, облечен с простичка кърпена риза и мръсни бриги, препасани с въже поради липса на ремък. Мръсната му прошарена коса висеше на фитили; побелелите му мустаци отдавна се нуждаеха от подкастрияне. Ако отпуснеше мислите си, принц Галрион понякога се питаше защо е тъй предан на този човек, че би изпълнил сяпа всяка негова заповед. Заради деомера е, каза си той. Кому са потребни власт и богатство, щом владее деомера?

– Размисли ли за онази твоя годеница? – запита Регор.

– Размислих. Ще сторя каквото ми каза.

– Би трябвало да го сториш, защото разбираш причините, а не

просто да следваш повелята ми като ловджийско псе.

– Естествено. Но сигурен ли си? Мога ли да я доведа?

– Ако дойде. Ожени се първо, после я доведи. – Регор се озърна към разкривените стени на колибата. – Не е палат, но до зимата ще й построим по-добро жилище.

– Ами ако не пожелае да дойде?

– Ако сама реши тъй, освободи я. – Регор помълча, за да подчертае думите си. – Сама! Запомни го.

– Но ако тя... ако ние... имаме дете?

– Какво от това? – Регор забеляза унието в очите му и го изгледа отвисоко. – Обетът си е обет, момко, а ти й даде клетва. Ако ставаше дума за обичайния брак по уговорка, нещата щяха да са съвсем различни, но ти се пребори за нея и спечели. Човек, който не може да удържи на думата си, е непотребен за деомера.

– Много добре. Най-напред ще отскоча до Брангуен, а после отивам да поговоря с баща си.

– Правилно. Тя заслужава да узнае първа.

Загърнат в своя плащ на алени и бели карета, Галрион яхна черния си жребец и пое през гъстата вековна дъбрава. Не след дълго щеше да се завърне като беден изгнаник, за да изучава деомера... ако намереше сили да се изтръгне от досегашния живот.

Галрион беше третият от четиримата синове на Адорик, върховен крал на Девери. С двама здрави престолонаследници пред себе си и още един за резерва, той беше просто непотребен младеж, насърчаван открай време да прахосва времето си с коне и лов, та да не се превръща в пречка за стремежа на по-големите си братя към трона. Не виждаше нито един разумен довод срещу решението си да напусне двореца, освобождавайки другите от препятствие, а хазната – от излишни разходи. И все пак се съмняваше, че баща му ще приеме новината толкова лесно. Адорик Втори, повелител на млада и нестабилна династия, рядко приемаше лесно каквото и да било.

А освен това оставаше и въпросът за благородната Брангуен, чието сърце бе покорил след ожесточена борба с мнозина други поклонници. Само преди няколко месеца Галрион я обичаше толкова силно, че очакването на годеща му се струваше незаслужено изтезание. Сега я виждаше като бъдеща пречка. Регор не криеше, че със съпруга и деца Галрион ще напредва в учението много по-бавно, отколкото ако е сам. Един женен мъж има куп задължения, често повтаряше старецът, но след двайсет и две години задоволяване на всичките му височайши капризи,

Галрион не беше настроен да слуша подобни приказки. Свикнал бе да получава точно каквото желае, а нищо на този свят не бе желал по-силно от могъществото на деомера. Копнееше, жадуваше за него.

Или пък, както си помисли, докато яздеше през влажната гора, копнежът по деомера бе всеизгаряща страст в гърдите му. Някога си въобразяваше, че жадува за Брангуен, но сега нова страст прогонваше старата. Да проникне в потайните премъдрости, да изучи и овладее скритите пътища на вселената, да повелява на сили, за чието съществуване подозираха само шепа хора – пред подобно възнаграждение обикновената обич изглеждаше не по-ценна от камъче в калта.

Принцът не язди дълго. Едно от многото неща, които изумяваха Галрион напоследък, бе решението на Регор да се засели тъй близо до Ястребовия клан и Брангуен, че принцът неминуемо да се натъкне на него и деомера. Ако живееше само десет мили по-южно, никога нямаше да го открия, помисли си Галрион. Не ще и дума, деомерът трябва да е в Уирда ми. Мина му през ума, че любовта към Брангуен навярно също е била само инструмент в ръцете на Уирда, целящ да го отведе до Регор. Разбира се, сам Регор вече бе намекнал, че има и други, по-важни причини Галрион да се влюби в нея; когато си спомни за тия намеци, сърцето му изтръпна.

Ситният дъждец неусетно престана, но следобедът си оставаше все тъй навъсен, когато той излезе от гората сред разорани ниви и зърна Ястребовия дън върху изкуствения хълм, издигнат с отбранителна цел сред тия плоски земи. Около подножието на могилата имаше кръг от насипи и ровове; на върха стърчеше яка дървена ограда с обковани порти. Вътре се издигаше солиден каменен брех, заобиколен от дъсчени навеси и колиби за слугите. Когато конят на Галрион мина през портата, калният двор изведнъж се изпълни с народ – конярят дотича да поеме поводителите, пажът се втурна да вземе дисагите от седлото, шамбеланът бързаше да приветства скъпия гост и тържествено да го въведе при владетеля. Докато старият шамбелан се бореше с тежката входна врата, принцът хвърли поглед нагоре. Над трегера висеше почерняла, обрелена от ветровете отрязана глава и дъждовните капки се стичаха по останките от руса брада. Дуен, бащата на Брангуен, все още почиташе бойните обичаи от времето на Зората. Колкото и да го упрекваша жреците, колкото и да се молеше дъщеря му, Дуен упорито отказваше да сваля зловещия трофей – главата на най-злия си враг, сложила точка на една дълга и кървава разпра.

Голямата зала беше задимена, топла и осветена от пламъците в

двете огнища. Дуен и Герейнт седяха с халби в ръце върху разкошно резбовани столове край по-голямото огнище, а по сламата около нозете им дремеха хрътки за лов на елени. Герейнт се изправи да поздрави Галрион, но Дуен остана седнал, сякаш прикован за стола – едър червендалест мъжага, чиито възпалени очи надничаха иззад подпухнали, сбръчкани клепачи. Трудно бе да се повярва, че на младини навярно е бил досущ като сина си, този снажен рус боец с могъщи рамене и надменно вирната глава.

– Добър ден, принце – каза Герейнт. – Сестра ми е в покоите си. Ще пратя пажа да я повика.

– Благодаря. – Галрион се поклони на Дуен. – Милорд.

– Сядай, момко, сядай да пийнеш.

При тия думи Дуен захъхри, разкашля се и едва не се задави. Галрион усети студена тръпка и косъмчетата по тила му настръхнаха, сякаш отнякъде ставаше течение. Макар Дуен да боледуваше от години без някакво съществено влошаване или подобрене, Галрион изведнъж бе пронизан от изблик на деомерско прозрение, че този човек скоро ще умре. Пажът дотича с халба пиво и Галрион радостно посрещна този повод да отклони мислите си от болестта на Дуен. Когато вдигна халбата към Герейнт в дружеска наздравница, младежът отсреща се усмихна насила – всъщност само едва подви крайчеца на устните си. Нямаше нужда от деомер, за да се разбере, че Герейнт го ненавижда. Въпросът бе само един – защо?

Вратата в другия край на залата се отвори и Брангуен влезе, придружена от прислужницата си. Висока и стройна като върба в тъмнозелената си рокля, тя носеше дългите си руси коси отметнати зад гърба и пристегнати с простичка панделка, както подобава на неомъжена млада жена. Очите ѝ бяха дълбоки и сини като зимна река. Най-красивата девойка в цялото кралство, твърдяха мъжете, всеки, който има поне капка разсъдък, не би пожелал друга зестра, освен лицето ѝ. Привлечен от любовта, която допреди малко бе смятал за изгаснала, Галрион се изправи, пристъпи насреща и хвана ръцете ѝ.

– Не очаквах да те видя тъй скоро, принце мой – каза Брангуен. – Изненадата радва сърцето ми.

– Моето също се радва, милейди.

Галрион я настани на своя стол, после взе от слугинята нисичка табуретка и я подложи отпред, за да опази нозете на Брангуен от влажната слама по пода. Седна на крайчеца на табуретката и се усмихна когато звънкият ѝ смях сякаш озари със слънчев лъч мрачната зала.

– Ще ме удостои ли негово височество с честта да излезем утре на лов? – запита Герейнт.

– Не, ако нямаш нищо против – отвърна Галрион. – Трябва да обсъдя някои важни въпроси с моята лейди.

– Още не е твоя.

С тия думи Герейнт се завъртя и напусна залата. Когато затръшна вратата зад гърба си, Дуен за миг се събуди от дрямката, хвърли поглед наоколо и отново заспа.

– О, Гуени – прошепна Галрион. – Дано да не съм обидил брат ти, че не желая утре да ловувам с него.

– А, Геро напоследък е все в такова настроение. Не мога да му наля и капка разум в главата. Е, обич моя, не смяташ ли, че му е крайно време да се ожени? Ужасно дълго отлага. В края на лятото ще навърши двайсет години.

– Вярно. – Галрион отново си припомни деомерското предупреждение за близката смърт на Дуен. – В края на краищата някой ден именно той ще стане Ястреб. Допада ли му някоя жена?

– Не съвсем. Вие, мъжете, понякога сте такива гадини. – Брангуен се изкиска в шепа. – Както и да е, Геро редовно ходи на лов с лорд Блейн от Глиганите, а сестрата на Блейн направо се е побъркала по него. Опитах се да му кажа някоя добра дума за нея, обаче той не ще да слуша.

– Виждал съм лейди Исола в двореца. Тя е чудесна девойка, но бледнее пред теб, разбира се.

При този комплимент Брангуен пламна като божур и отново се изкиска. Понякога тя изглеждаше мъничка и безпомощна, за разлика от придворните дами, които още от детство се обучаваха да споделят бремето на властта. Някога Галрион с нетърпение очакваше възможността да изглади и дооформи характера на съпругата си; днес почваше да мисли, че това ще му отнема твърде много време.

– Знаеш ли какво ми каза Исола? – запита Брангуен. – Казва, че Блейн ревнува от теб.

– Тъй ли? Ако е вярно, работата става сериозна.

– Защо?

– О, богове, помисли малко! Родът на Свирепия глиган е бил замесен в редица заговори срещу предишната династия. Любовното съперничество се превръща в политически въпрос, когато единият от съперниците е принц.

– Прав си, съжалявам.

Тя извърна глава и изглеждаше тъй опечалена от острата му забележка, че Галрион я потупа по ръката. Брангуен тутакси разцъфна отново и му поднесе бузата си за целувка.

Обстоятелствата сякаш нарочно пречеа на принца да проведе наложителния разговор със своята годеница. През цялата вечер навъсеният Герейнт не ги остави насаме. На следващото ясно и слънчево утро Брангуен изведе баща си на двора, после седна да бродира край него. За голяма досада на Галрион, старецът изобщо не задряма. Най-сетне, когато Герейнт намина да се обади преди лова, Галрион реши, че след като скоро ще става по-голям брат на момъка, би могъл да използва изгодната си позиция.

– Хей, Геро – подвикна той. – Знаеш ли, май все пак ще поюзда с теб.

– Много добре – отвърна Герейнт, макар че погледът му говореше точно обратното. – Паж, бягай да оседлаеш коня на принца.

Предвождани от цяла глутница кучета и следвани от двама слуги, Галрион и Герейнт препуснаха към гората. Ястребовият клан живееше самотно в покрайнините на кралството. На север обработваемите земи граничеха с тия на Глигана – единствения им близък съсед. На изток и юг нямаше нищо, освен безстопанствени земи, ливади и вековни гори. На Галрион му мина през ума, че Брангуен навярно очаква с нетърпение великолепния придворен живот, който той вече не можеше да й осигури.

– Е, млади братко – каза най-сетне той. – Заради доброто на своя клан вече е време да се ожениш. Старейшината на клана се нуждае от наследници.

– Вярно. Знам дълга си пред клана.

– Тогава? Блейн ти е заклет приятел. Добре ще си подходате с невестата.

– Гуени ли те подучи на тия приказки?

– Да.

Герейнт хвърли мрачен поглед към него.

– И сестра ми знае дълга си пред клана.

Докато язدهа, Герейнт се замисли, отпуснал ръка върху дръжката на меча. Галрион се зачуди какво ли щеше да стори този горделив младеж, когато научеше, че ще водят сестра му не в двореца, а в горска колиба. Отново изпита гняв към собствената си глупост да се сгоди тъкмо когато бе открил деомера.

– Мисли ли Гуени, че Исола ме иска? – запита Герейнт.

– Иска те. И добра зестра ще донесе.

Още няколко минути яздиха мълчаливо, докато Герейнт разсъждаваше, мърдайки устни, сякаш мисълта да се ожени за красива и богата девойка му причиняваше болка. Накрая той сви рамене, като че отхвърляше тежък товар от гърба си.

– Изпълни ми една молба, братко – каза Герейнт. – Би ли дошъл заедно с мен при Блейн, да помолиш за годеежа?

– На драго сърце. Скоро ли ще е?

– Защо не? Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тази вечер трапезата беше празнична. Макар че владенията на Ястреба бяха обширни и процъфтяващи, през последните поколения в клана се раждаха все по-малко момчета. Ако Герейнт умреше без наследник, кланът щеше да умре заедно с него, а земите щяха да отидат в ръцете на върховния крал, за да бъдат разпределени отново. От време на време Галрион забелязваше как режейки ястията, Герейнт се вглежда в острието на кинжала си, върху което бе изобразен ястреб – символ не само на клана, но и на целия му живот, на властта и дълга.

След като Брангуен тръгна да изпроводи баща си до спалнята, Галрион издебна възможност да поговори насаме с Герейнт.

– Милейди Брангуен ме подкачаше снощи – каза Галрион. – Твърди, че Блейн ревнувал от мен. Не са ли това само празни женски приказки?

– Вярно е – неохотно призна Герейнт. – Но тя го преувеличава от суета. Блейн скоро ще я забрави. В нашето положение мъжът се жени по необходимост, а не за удоволствие.

Галрион усети как по гръбнака му плъзва като студена ръка предупреждението на деомера. Това предупреждение за опасност никога не го бе лъгало – още от първия път, когато като хлапе се изкатери на едно дърво и без сам да знае откъде, разбра, че клонът под него ще се прекърши.

До дъна на Глигана имаше цели три дни път на север. Триетажният каменен брех се извисяваше над покрития с плочки двор и спретнатите дървени къщички за по-важните слуги. Отстрани имаше конюшня с надстройка за дванайсетте рицари. Празничната зала на лорд Блейн беше широка четирийсет фута, с под от дялан камък. От двете страни на голямото огнище висяха гоблени, а наоколо имаше изобилие от изящни мебели. Докато влизаше, Галрион си помисли, че Брангуен би била далеч по-щастлива в този дън, отколкото сред пущинака.

Блейн ги посрещна лично и им предложи места на почетната маса.

Той беше строен, с пепеляворуса коса и симпатично, но доста невзрачно лице, върху което две сини очи сякаш непрестанно се подсмиваха на някаква тайна шега.

– Добър ден, принце – каза Блейн. – На какво дължа честта да те посрещна в дома си?

– Брат ми и аз дойдохме да помолим за една огромна услуга. Брат ми реши, че му е време за женене.

– О, тъй ли било? – широко се усмихна Блейн на Герейнт. – Мъдро решение, както нямате наследници в клана.

– Щом е толкова мъдро – сопна се Герейнт, – защо сам не си го взел досега?

Блейн застина като елен, дочул ловджийските кучета.

– Имам двама братя.

Неудобният миг се проточи. Герейнт се взираше в огнището; Блейн зяпаше принца; Галрион се чудеше накъде да гледа.

– Ах, пусто да остане! – избухна Блейн. – Не може ли да прескочим всички тия преструвки? Геро, искаш ли сестра ми или не?

– Искам я. И извинявай.

Когато Галрион се престаши да погледне Блейн в очите, зърна само човек, който желае да бъде негов приятел – може би напук на съдбата, но все пак приятел. Ала деомерското предупреждение плъзна по гръбнака му като късче лед.

В своята роля на сватовник, Галрион отиде до женските покои – полукръгла стая над голямата зала. Подът беше покрит с бардекски килими в цветовете на клана: синьо, зелено и златно; върху масичка с изящна дърворезба блестяха два сребърни свещника. Вдовицата Рода седеше на тапициран стол край прозореца, а Исола се бе настанила на табуретка до майка си. Наоколо им се валяха късчета вълна, но чекрък не се виждаше никъде, явно го бяха прибрали още при идването на принца. Рода беше яка жена с дълбоко хлътнали сиви очи и твърдо лице, разведрено от любезна усмивка. Исола беше красива шестнайсетгодишна девойка – стройна, руса, с големи и дяволити очи.

– Идвам със смирена молба, милейди – изрече Галрион, коленичейки пред двете жени. – Лорд Герейнт от клана на Ястреба би желал лейди Исола да се омъжи за него.

Когато Исола ахна, Рода я погледна накриво.

– Това е сериозна работа – обяви вдовицата. – Двете с дъщеря ми трябва да я обсъдим внимателно.

– Но мамо!

– Милейди – обърна се Галрион към Рода, – имате ли нещо против лорд Герейнт?

– Не, обаче не съм съгласна дъщеря ми да скача като прегладняло пале за кокал. Кажете на Герейнт, че ще помислим, но синът ми може да ви разкаже за зестрата – просто за в случай, че Исола се съгласи.

Блейн се впусна в най-подробно описание на зестрата. Разбира се, Исола от години пълнела сандъка си с чеиз от бродирани покривки, дрехи и везана сватбена риза за бъдещия съпруг. Покрай това Блейн щял да ѝ даде десет коня, пет бели крави и личен жребец за Исола.

– Геро – подхвърли Галрион, – това е невероятно щедро.

– Какво? – Герейнт трепна и се озърна. – О, както сметнеш за добре.

Ала вечерта Герейнт се държа като идеален годеник, безкрайно щастлив най-сетне да се добере до любимата. На трапезата двамата с Исола ядоха от едно блюдо, Герейнт режеше късчета месо и ги поднасяше с пръсти към устните ѝ, сякаш вече отдавна бяха женени, а Исола сияеше от щастие. Галрион и Рода, които седяха един до друг, гледаха младата двойка и от време на време се споглеждаха замислено. Тъй като бардът пееше, а Блейн се кикотеше с брат си Камлан, Галрион и Рода можеха да си шушукат незабелязано.

– Кажете – запита вдовицата, – смятате ли, че Герейнт някой ден ще обикне дъщеря ми?

– Голям глупак би бил, ако не го стори.

– Кой ви знае вас, мъжете...

Галрион разчупи резен хляб и ѝ подаде половината.

– Така по-добре ли е, отколкото без хляб?

– Мъдър сте за годините си, принце. – Рода пое хляба. – От придворния живот ли е?

– Да, защото ако един принц иска да доживее до старини, трябва да държи под око всяко трепване на нечия ръка и да се вслушва във всяко изречено слово.

– Тъй казвах и аз на малката Гуени. Отначало ще ѝ е трудничко да живее в двореца. Има късмет, че е намерила мъж като вас, който да бди над нейните интереси.

Галрион усети как го бодва чувството за вина. Не съм по-добър от Геро, помисли си той. Ще трябва да предложи на Гуени поне половин резен хляб... освен ако открия мъж, който да ѝ поднесе цялата погача.

Светските правила повеляваха Галрион и Герейнт да останат в гостоприемния дом на Глигана поне за няколко дни. Галрион откри, че

колкото по-добре опознава домакина, толкова по-силно почва да го харесва – Блейн се оказа културен и щедър, опитен ценител на песните на своя бард и ненадминат познавач на народните мъдрости и предания. Още по-силно го възхищаваше Рода, която с достойнство и такт носеше задълженията си на вдовица. От нея би излязла чудесна свекърва за Брангуен. Понякога Галрион си припомняше настояването на Регор за свободен избор, но се съмняваше дали Гуени, невинната малка Гуени е способна да вземе сама толкова важно решение.

Към края на втория ден принцът съпроводи вдовицата на разходка из градината. Топлото пролетно слънце блестеше по младите листа и първите плахи розови пъпки.

– Много съм впечатлен от вашия син – каза Галрион. – Истинското му място би било в двореца.

– Благодаря, принце. – Рода се поколеба, навярно обмисляйки какво може да донесе на сина й тази ненадейна похвала. – Дълбоко съм ви признателна, че го оценявате.

– Има само една дреболия. Ако ми простите за неуместния въпрос, кълна се, че един честен отговор не ще навреди на Блейн. Доколко е огорчен заради Гуени?

– Моят син знае дълга си към трона, независимо накъде го влече сърцето.

– Друго не бих и помислил. Просто се питах доколко е докачлив в сърдечните дела. Позволете ми още една дързост. Да речем, че Брангуен вече не е моя годеница. Би ли я презрял като отхвърлена жена?

За миг Рода зяпна като смаяно селско девойче, ала веднага си възвърна учтивата сдържаност.

– Мисля, че принцът говори тъй от дълбоко душевно терзание.

– Права сте, но принцът ви моли да не питате защо. Само едно ще сподели: терзае го бъдещето на Брангуен. Придворните ласкатели ще я налетят като мухи върху разсипан мед.

– Не само мухи, принце. И осите налитат на мед, а Гуени е твърде красива.

– Така е. – Разкъсван от внезапно колебание, Галрион се запита дали изобщо би могъл да я напусне. – И някога я обичах.

– Но вече не? – Рода недоумяващо надигна вежди.

Галрион избърза няколко крачки напред и спря да я изчака в сянката на една липа. Придърпа най-ниския клон, откъсна няколко листенца и ги разтърка в шепата, после разтвори пръсти.

– Моят принц е дълбоко смутен – каза Рода.

– Безпокойствата на принца са си негова работа, милейди. Но вие не ми отговорихте. Би ли се оженил Блейн за Гуени, ако имаше тази възможност?

– О, моментално! Горкото ми момче, кълна се, че е омаян от сините очи на Гуени. Все отлагаше сватбата, чакаше я да порасне, а после...

– После принцът се изпречи на пътя му, давайки на Глигана още един повод за недоволство под властта на върховния крал. А как би приел Глигана един намек от майка си, че принцът се отдръпва в името на по-висши цели?

– Не се съмнявам, че той винаги ще почита принца.

Усмехнат, Галрион ниско се поклони пред вдовицата. Може да стане, каза си той. Ала при мисълта, че Брангуен ще лежи в прегръдките на друг, сърцето му пламна от ярост.

Когато настана време принц Галрион да се връща в двореца, Герейнт го придружи по първите няколко мили, просто защото така се полагаше. Принцът се усмихваше и бърбеше оживено, а Герейнт изгаряше от желание да го убие и да захвърли трупа му в крайпътната канавка. Най-сетне стигнаха до кръстопътя и Герейнт спря коня, гледайки как алено-белият плащ на принца бавно чезне в далечината. След три седмици, само след три кратки седмици принцът щеше да се завърне от Дън Девери, за да отведе Брангуен. И заедно с нея щеше да отнесе разбитото сърце на Герейнт.

Когато се върна в дъна, Герейнт завари Брангуен да бродира отвън на припек. Предаде коня на пажа си Бриту и седна край нозете ѝ като хрътка. Прекрасните ѝ коси искряха под слънцето като златни нишки покрай нежните, пухкави бузи. Когато тя го погледна, усмивката ѝ прониза сърцето му.

– Какво бродираш? – запита Герейнт. – Нещо за чеиза ли?

– Не, риза за теб. Последната, но не се безпокой. Исола е майсторка на иглата. Обзалагам се, че ще имаш много по-хубава сватбена риза от горкия ми Галрион.

Герейнт скочи на крака, поколеба се, после отново седна, заклешен в капана на старата мъка, че тази красива сестра, единственият светъл лъч в неговия свят, би го превърнала в нещо нечисто и грозно, презирано от богове и хора, ако само узнаят греховната му тайна. Изведнъж Брангуен извика. Още преди да разбере какво става, Герейнт се озова на крака.

– Убодох се с тая проклета игла – усмихна се Брангуен. – Няма

нищо страшно, Геро. Ох, само че капнах кръв върху ризата ти. Пусто да остане!

Червеното петънце бе капнало сред мрежа от червени преплетени спирали.

– Никой няма да забележи – каза Герейнт.

– Прав си стига да не е лоша поличба. Сигурно и бездруго ще я опръскаш с още кръв. Толкова се цапаш по време на лов, Геро.

– Няма да я нося на лов, додето не овехтее. Това ще е най-хубавата ми риза – последната, ушита от теб. – Герейнт хвана ръката ѝ и целуна кървавата капчица.

Късно през нощта Герейнт излезе на мрачния, стихнал двор и неспокойно закрачи напред-назад. Под лунната светлина виждаше как отрязаната глава на стария Саморик го зяпа с празните си очни кухини. Някога всеки дън можеше да се гордее с подобни трофеи, но през последните години жреците бяха почнали да сънуват видения, че отрязаните глави дразнят великия Бел. От всички благородници в кралството само Дуен все още се противеше на промяната. Герейнт си спомни деня, когато жреците дойдоха при баща му с молба да сваля трофея. Тогава Герейнт бе още невръстно хлапе и скрит зад майчините поли слушаше как Дуен отказа категорично, а после добави с гръмовен смях, че ако боговете чак толкова искат да свалят проклетата глава, ще се погрижат да изгние по-скоро. Разочарованите жреци си тръгнаха, напявайки ритуално проклятие.

– Аз съм проклятието – изрече Герейнт към Саморик. – Аз съм проклятието, пратено от боговете над нашия клан.

Той седна на земята и заридя.

Дните минаваха бавно – безкрайни дни на страдания и мъки, докато най-сетне Герейнт избяга от сестра си и замина при Блейн, уж да види своята годеница. С Блейн бяха нещо повече от приятели; когато преди година тръгнаха на война, двамата се заклеха, че ще се сражават заедно до смърт или победа и скрепиха клетвата с кръв.

В безметежния дом на своя кръвен брат Герейнт прекара два приятни дни – заедно пиеха край огнището, ловуваха из горите или просто бродеха през равнината, водейки подир себе си група рицари. Герейнт завиждаше на Блейн за малката му армия. Твърдо бе решил да си събере бойци; десетте коня от зестрата на Исола щяха да бъдат чудесно начало, а скоро и кралската сватба на Брангуен щеше да донесе в клана богат откуп... ала богатствата биха били само жалка утеха за непоносимата раздяла.

В късния следобед на третия ден Герейнт и Блейн излязоха да поездят сами. Доволни просто да бъдат заедно и да мълчат, те скитаха безцелно през орните земи, докато наближиха невысока могилка над ливадите. Долу кротко пасяха белите крави на Блейн, пазени от две момчета и куче.

– Дано това лято да няма война – подхвърли Блейн.

– Какво? На врачка ли взе да се правиш?

– Още не съм изкуфял чак дотам, но ще ти кажа нещо, което не бих споделил с никой друг. Понякога съжалявам, че не съм се родил бард, та да възпявам битките, вместо да се сражавам.

Изпървом Герейнт сметна това за шега и щеше да се размее, но гласът му секна, когато видя спокойната увереност в очите на Блейн. По целия обратен път той озадачено размишляваше върху това, припомняше си непреклонната храброст на Блейн в сраженията и се питаше как е възможно човек да предпочете съдбата на бард пред славната участ на рицаря. Привечер се завърнаха в дъна. Докато слизаха от конете, насреща им дотича Бриту.

– Милорд! – задъхано викна момчето. – Току-що пристигнах. Баща ви умира.

– Вземи най-добрия кон от конюшните ми – каза Блейн. – Пришпорвай го до смърт, ако трябва.

За да не губи време, Герейнт потегли без пажа. Препускаше в здрача, от време на време забавяше ход и отново препускаше, без да обръща внимание на падащата нощ, макар че пътят беше неравен и опасен под бледите лунни лъчи. Нито за миг не му хрумна, че може да падне от коня. Сега можеше да мисли само за баща си, който умираше, без да е видял своя син... и за Брангуен, останала сама да се грижи за смъртника. Когато конят започнеше да се препъва, той го оставяше да повърви малко по-бавно, после отново забиваше шпори в хълбоците на изтощеното животно. Най-сетне достигна първото селце в покрайнините на владенията си. Скочи пред кръчмата и заблъска по вратата, додето кръчмарят дотича по нощна риза с фенер в ръката.

– Можеш ли да смениш коня ми? – запита Герейнт.

– Сивият жребец ви чака, милорд, лейди Брангуен го прати.

Сивият жребец беше най-бързият от всички коне на Ястреба. Герейнт смени седлото и юздите, подхвърли на кръчмаря дребна монета, после пришпори коня и изхвъркна от светлия кръг към обвития в мрак път. Най-после видя отпред да се извисява дънът, засенчващ звездното небе с черната си ограда. Пришпори жребца за последно и прелетя през

отворената порта. Докато скачаше от седлото, шамбеланът дотича откъм броха.

– Още е жив – извика Драуд. – Аз ще се погрижа за коня.

Герейнт изгича нагоре по спиралното стълбище и се втурна по коридора към стаята на баща си. Подпрян върху възглавници, Дуен лежеше в постелята с посивяло лице и провиснала челюст, борейки се отчаяно за всяка глътка въздух. Седнала до него, Брангуен стискаше десницата му с две ръце.

– Дойде си, тате – каза тя. – Геро си дойде.

Докато Герейнт пристъпваше напред, Дуен вдигна глава и го потърси с влажните си, възпалени очи. Помъчи се да каже нещо, закашля и изплю кървава хрчка, която бавно плъзна по устните му, после безсилно отпусна глава. Беше мъртъв. Герейнт избърса хрчката с ръба на одеялото, сетне затвори очите на мъртвеца и скръсти ръцете му върху гърдите. Шамбеланът влезе, хвърли поглед към леглото и рухна на колене в нозете на Герейнт – в нозете на новия Ястреб, предводител и едничка надежда на клана.

– Милорд, най-добре ще е незабавно да пратя някой от пажовете при краля. Ще трябва да отменим сватбената церемония, преди да са тръгнали оттам.

– Така и ще сторим. Нека потегли призори.

Щяха да са потребни три дни, за да узнаят в Дън Девери, че сватбата на Брангуен трябва да се отложи до края на траура. Взрял се в лицето на мъртвеца, Герейнт изведнъж изпита смазваща ненавист към самия себе си. Всичко би дал, за да отложи сватбата – всичко, освен това. Той отметна глава и закрепця протяжно, сякаш можеше с безсловесния вой да прогони ужасните мисли.

На разсъмване жреците на Бел дойдоха от храма за погребението. Под техен надзор Брангуен и слугинята ѝ измиха тялото, облякоха Дуен с празнични дрехи и го положиха на носилка. Докато слугите копаеха гроба, Герейнт оседла най-добрия кон на баща си. Шествието се събра в двора на крепостта – най-отпред бяха слугите с носилката, веднага след тях идваха жреците и Герейнт, който водеше коня. Брангуен крачеше най-отзад, подкрепяна от шамбелана и слугинята си. Главният жрец погледна Герейнт с хладна усмивка, после посочи към трегера над вратата.

– Оная глава ще се махне оттам още днес, инак няма да погребва баща ти.

Тъй като не искаше да натоварва нито един от слугите с тъй ужасна задача, Герейнт се изкатери по грубите камъни на броха, докато жрецът

чакаше отдолу с подложена кошница. Когато стигна над вратата, Герейнт се вкопчи в трегера и огледа главата. По черепа не бе останало кой знае какво – късчета почерняла кожа, кичури коса, няколко разкла-тени зъба.

– Е, добре, Саморик. Днес ще бъдеш погребан заедно със стария си враг.

Герейнт измъкна кинжала си и се зае да разклаща ръждивите пирони, додето главата тупна в кошницата с ужасяващ глух звук. Слугинята изпищя; после над двора се възцари тишина, нарушавана само от потропването и пръхтенето на неспокойния кон.

Жреците поведоха шествието надолу по хълма към горичката, където бе гробището на Ястребовия клан. Брангуен зърна гроба на майка си и заплака. В съседство зееше пресен изкоп, десет фута на дължина и шест на ширина. Докато Герейнт пристъпваше към него, конят дръпна юздите и заподскача изплашено, сякаш знаеше какъв Уирд го очаква. Младежът хвърли поводите на слугата. Когато конят отметна глава, Герейнт изтегли меча си, замахна и уби животното с безпогрешен удар в гърлото. Сред кървав фонтан конят подгъна нозе и рухна в гроба с главата напред. Герейнт отстъпи и разсеяно избърса окървавеното острие в бригите си. До края на церемонията остана да стои с меч в ръката, защото дори не му хрумна да го прибере.

Отначало Герейнт успя да запази спокойствие, както се полага на воин, дори и когато разплаканата Брангуен обливаше тялото на баща им с мляко и мед. Но първата лопата пръст и калните буци върху лицето на мъртвеца го прекършиха. С див вой той рухна на колене, отметна глава и заридя, повтаряйки отново и отново жалния рев като някаква странна песен. Смътно усети, че Брангуен го хваща за рамото.

– Геро! Геро, Геро, моля те, спри, моля те.

Герейнт покорно я остави да го отведе, дирейки в нея опора, сякаш тя бе боецът, а той – девойката. В залата Брангуен го настани на стол край огнището. Той видя как жреците влязоха и взеха да се суетят около сестра му, шушукайки тихичко. След малко тя пристъпи към него с халба пиво в ръка. Герейнт разсеяно отпи и едва не плисна халбата в лицето ѝ. Пивото вонеше на билки.

– Изпий го! – строго нареди Брангуен. – Изпий го, Геро. Трябва да спиш.

Заради нея Герейнт изгълта горчивата течност. Брангуен подхвана празната халба тъкмо навреме – той вече заспиваше на стола с чувство, че потъва сред топло слънчево сияние. Когато се събуди, лежеше в

постелята си, а в желязната халка на стената пламтеше факла. Блейн седеше на пода и го гледаше.

– Ах, богове – промърмори Герейнт. – Колко време съм спал?

– Слънцето току-що залезе. Пристигнахме преди около час. Майка ми и годеницата ти решиха да останат при Гуени.

Блейн стана и му наля чаша вода от глинената кана на прозореца. Герейнт отпи жадно, за да прогони от устата си горчивия вкус на билки.

– Какъв срок ще определиш за траура? – запита Блейн.

– Ако беше само до мен, щях да кажа година, но това би било жестоко спрямо сестрите ни, нали? Мога да продължа с траура и след като се омъжат.

– Тогава до есента, какво ще речеш?

Герейнт кимна, мислейки, че още едно лято Гуени ще бъде само негова. После си спомни защо разполага с това лято. Изстена и запокити чашата с такава сила, че тя се пръсна в стената. Блейн седна до него и го стисна за рамото.

– Хайде, хайде, отиде си вече – каза Блейн. – Нищо не можем да сторим.

Герейнт отпусна глава върху гърдите му и заплака. Обичам го като брат, помисли той. Благодаря на всички богове, че Гуени няма да се омъжи за него.

Първата седмица след завръщането на принц Галрион в двореца бе нескончаем низ от разочарования, без нито една възможност да поговори с баща си насаме, далеч от формалностите на тържествените аудиенции. Знаеше, че вината е и негова, че пропуска един или друг случай, защото сърцето му се тресе като териер в схватка с плъх пред въпроса дали да се ожени за Брангуен или да я отстъпи на Блейн. Най-сетне реши да подири помощ от единствения съюзник, на когото можеше да разчита – от майка си. През един следобед, тъй топъл и ароматен, че напомняше за приближаващите Белтански празници, Галрион напусна града и потърси кралицата, която бе тръгнала на лов със соколи край Лок Гуерконид – голямото езеро западно от Дън Девери, в което се вливаха три големи реки.

Завари кралицата да обядва със свитата си на южния бряг. В пъстрите си рокли прислужничките и компаньонките приличаха на разпръснат по тревата букет. Кралица Илейна седеше в средата; до нея млад паж с бели одежди държеше върху китката си любимия ѝ сокол. Малко по-настрани неколцина слуги се грижеха за конете и останалите соколи.

Когато Галрион скочи от седлото, кралицата нетърпеливо му махна с ръка.

– Почти не съм те виждала откакто пристигна – каза Илейна. – Добре ли си?

– Напълно. Какво те кара да мислиш, че не е тъй?

– Нещо те тревожи. Винаги усещам. – Кралицата се обърна към жените. – Вървете да се поразходите край езерото или където желаете. Оставете ни насаме.

Жените наскачаха като литнало ято и побягнаха със смях и весели викове. Пажът ги последва малко по-бавно, цъкайки с език, за да успокои сокола. Илейна се загледа подир тях и доволно кимна. Макар че имаше четирима пораснали синове, тя все още беше красавица с големи тъмни очи, изящно лице и само няколко бели нишки в кестенявата си коса. Посегна към кошницата до себе си, извади парче сладък хляб и го подаде на Галрион.

– Благодаря. Каж ми нещо, майко. Когато дойде за пръв път в двореца, завиждаха ли ти другите жени за красотата?

– Разбира се. За годеницата си ли мислиш?

– Точно така. Започвам да мисля, че ти имаше право да се усъмниш в избора ми.

– Навреме се сещаш – след като вече даде дума на горкото дете.

– Та кой син слуша майка си, преди да е станало късно?

Илейна му се усмихна снизходително. Галрион дъвчеше хляба и обмисляше тактиката си.

– Знаеш ли – каза Илейна, – няма на този свят девойка, която не би желала да я признаят за най-красивата жена в Девери, ала подобен Уирд съвсем не е лек. А отгоре на всичко твоята малка Гуени не е възпитана като мен. Тя е тъй доверчива душица.

– Точно така. Разговарях по въпроса с лейди Рода от Глиганите, когато я посетих за годеща на Герейнт. Лорд Блейн от Глигановия клан е дълбоко влюбен в девойката.

– Тъй ли? Значи ще си имаме неприятности?

– Не, но само защото Блейн е доблестен мъж. Странно, наистина. Повечето владетели не дават пукната пара за съпругите си, стига само да раждат момчета.

– Голямата хубост може да покори като деомер и най-безсърдечния владетел. – Илейна се усмихна за миг. – Или принц.

Галрион се навъси болезнено от непреднамерения удар.

– Какво кроиш? – продължи Илейна. – Да отстъпиш Гуени на

Блейн и да си намериш нова съпруга ли?

– Е, нещо подобно. Но има една малка пречка. Все още я обичам, макар и по своему.

– Обичта може да се окаже недостъпен разкош за един принц. Не си спомням добре Блейн, той само няколко пъти е посещавал двореца. Прилича ли на баща си?

– Колкото медовина прилича на кал.

– Слава на боговете. Сигурна съм, че ако баща му не бе загинал по време на лов, още щеше да заговорничи срещу краля.

Дълбоко обезпокоена, Илейна се озърна. Кралската власт над Деве-ри криеше много рискове. Местните лордове и тиерини помнеха, че в древните времена на Зората кралете са били избирани измежду всички благородници и един род е държал престола само докато се радва на всеобща почит. Покрай бурните промени при колонизирането на новото кралство, този обичай бе изчезнал преди векове, ала нерядко се случваше знатните съсловия да се вдигнат на бунт, за да свалят някой омразен крал и да го заменят с по-добър.

– Лейди Рода ме уверява, че Блейн ще остане предан на краля – ка-за Галрион.

– Тъй ли? Е, аз ценя нейното мнение. Но всъщност не ти се иска да отстъпиш Брангуен, нали?

– Не знам. – Галрион захвърли недоядения хляб в тревата. – Наистина не знам.

– Ето ти и още един повод за размисъл. По-големият ти брат винаги е страдал от прекалена склонност към дамските прелести.

Изведнъж Галрион се озова на крака, с ръка върху дръжката на меча.

– Само да е пипнал с пръст моята Гуени, ще го убия. Прости ми, майко, но ще го убия.

Пребледняла, Илейна се изправи и го хвана за ръката. Галрион пу-сна меча и се успокои.

– Помисли много сериозно за тази сватба – изрече Илейна с трепещ глас. – Умолявам те... много сериозно.

– Обещавам. Приеми моите извинения.

Разговорът с принца навярно бе прогонил ловното настроение на кралицата, защото тя повика свитата и обяви, че се връща в града.

По онова време Дън Девери заемаше малко възвишение на около миля от блатистите брегове на Лок Гуерконид. Обкръжен от крепостна стена, градът се разполагаше по двата бряга на буйна река, над която

минаваха два каменни моста, както и две отбранителни арки, свързани със стената. Около криволичещите улички вътре бяха струпани плътно една до друга кръгли каменни къщурки, подслонили двайсетина хиляди души. В двата края на града се издигаха невисоки хълмове. Сред дъбовата горичка върху южния бяха изградени големият храм на Бел и дворецът на върховния жрец. Над северния от шест века насам се издигаха кралските палати.

Кланът на Змея, към който принадлежеше Галрион, живееше върху кралския хълм едва от четирийсет и осем години. Дядото на Галрион, Адорик Първи, бе сложил край на дългата анархия, спечелвайки най-сетне войната между клановете, борещи се за кралската власт. Макар че Змейовете бяха преки потомци на боец от древната армия на крал Бран, което им даваше право да обявят клана си за велик, Адорик Първи бе сключил съюз с по-дребните кланове, търговците и всички други, които биха подкрепили претенциите му за престола. И въпреки че мнозина му се присмиваха задето е паднал толкова ниско, той в крайна сметка постигна победа.

Докато свитата на кралицата яздеше по улиците, гражданите я посрещаха с поклони и радостни възгласи. Каквото и да си мислеха за нейния съпруг, те искрено обичаха Илейна, която бе задължила храмовете да подпомагат бедняците и често използваше влиянието си пред краля, за да защити някой сиромаш. Въпреки цялото си упорство, кралят отлично знаеше какво съкровище е съпругата му. Тя бе единствената, чийто съвет би приел без колебание – поне когато му отърваше. Именно затова Галрион от все сърце се надяваше, че по неин съвет кралят ще позволи на третия си син да напусне двореца и да се посвети на деомера. Знаеше, че скоро ще трябва да разкрие пред майка си цялата истина.

Висока каменна стена с обковани порти ограждаше подножието на кралския хълм. Зад нея имаше градини и ливади, където пасяха кралските коне и стада бели крави с рижави уши. Близо до върха се издигаше втора стена, отделяща вътрешния град – кралският палат, къщи за слугите, складове, обори, навеси и тъй нататък. Сред тия хаотично нахвърляни постройки се извисяваше големият брох на Змея.

Самата кула имаше шест етажа; до нея като пилета под крилото на квачка се гущеха две двуетажни пристройки. При сражение брохът би се превърнал в кланица за неподозиращия враг, защото пътят към двете странични кули минаваше през централната страда. Освен краля и неговото семейство, брохът подслоняваше и всички благородници от свитата, като по този начин се бе превърнал в същински лабиринт от

коридори и тесни триъгълни стаички, където непрестанните интриги и борби за власт и кралско благоволение бяха станали ежедневие не само за придворните, но и за принцовете и техните съпруги. Колкото до Галрион, за него открай време върховната цел бе една – да се измъкне зави-наги от този брох.

Както подобава на принц, Галрион разполагаше с няколко стаи на втория етаж на главната кула. Приемната му заемаше солидна част от етажата и имаше висок таван от масивни греди, каменно огнище и полиран дървен под. Дъсчените стени бяха покрити с разкошни гоблени от далечната страна Бардек – дарове от търговци, поднесени с надеждата, че принцът може да каже някоя добра дума на баща си. И Галрион не пропускаше да го стори, тъй като държеше на почтеността при взимането на подкупи. Освен това приемната беше обзаведена с изящно резбовани ракли, тапицирано кресло и маса, върху която между два бронзови змея лежеше най-голямото му съкровище – седем книги. Когато преди четири години Галрион се научи да чете, кралят отначало изпадна в ярост, твърдейки, че подобни занимания са недостойни за истински мъж, но с типичното си упорство принцът продължи да се занимава и днес умееше да чете не по-зле от кралските писари.

За да избегне глъчката и суматохата на церемониалната вечеря в голямата зала, Галрион поръча да му сервират в стаята. Все пак след вечеря той покани на чаша медовина един гост – гуербрет Мадок от Гласлок, под чиято власт попадаха земите на Ястреба и Глигана. Гуербрет беше най-високата титла в цялото кралство – разбира се, извън рамките на кралското семейство – и произхождаше от дълбоката древност. В някогашната галска родина, по времето на Зората, племената си избираха управници, наричани вергобрети, които да прилагат законите и да взимат участие във военните съвещания. Обикновено вергобретите имаха благороден произход и горе-долу по времето, когато в новите земи титлата се промени на гуербрет, започна и наследственото ѝ прехвърляне от баща на син. Тъй като тълкуването на законите и разпределянето на военната плячка създаваше добри позиции за присвояване на властта, след време гуербретите станаха могъщи и богати предводители на цели армии, чрез които да налагат своята воля на тиерините и по-дребните благородници. От времето на Зората обаче все още се бе съхранил съветът на избирателите, които да определят наследник от нов клан, ако някой гуербрет умре, без да остави потомство.

Без съмнение, всеки гуербрет в кралството представляваше внушителна сила и Галрион прие госта си с хиляди любезности, сякаш самият

Мадок бе принц – настани го в тапицираното кресло, собственооръчно му наля медовина в сребърен бокал и отпрати пажа, за да поговорят на четири очи. Обектът на всички тия старания се усмихваше благодушно. Едър, с прошарена черна коса, Мадок предпочиташе добрите коне и сраженията пред почестите и званията. Тази вечер бе настроен шеговито и с притворна тържественост вдигна бокала си срещу принца.

– За вашата сватба, принце! Голям хитрец се оказахте, макар че не приказвате много. Додето ви усетим, докопахте най-красивата девойка в цялото кралство.

– Признавам, доста се изненадах, когато тя ме прие. Никой не би могъл да рече, че съм пръв хубавец.

– О, не се подценявайте. За разлика от повечето девойки, Брангуен вижда какво се крие зад мъжкото лице. – Мадок отпи огромна глътка медовина, която би изгорила гърлото на всеки обикновен пияч. – Не бих крил, че през брачната нощ всеки мъж в кралството ще ви завижда. Или може би вече сте побързал да вземете от годеницата каквото ви се полага?

– Не съм. Нямах желание да настройвам нейния брат срещу себе си само заради една нощ в леглото й.

Макар че Галрион се стараше да говори небрежно, Мадок стреснато се извърна и го огледа над ръба на бокала.

– Е? – продължи принцът. – Според вас как би се държал Герейнт, ако бях легнал със сестра му под собствения им покрив?

– Той е странен момък. – Мадок разсеяно се загледа настрани. – Прекалено дълго е бродил самичък из покрайнините на оная прокълната гора, но всъщност има добро сърце. Двамата бяхме заедно в онзи последен бунт срещу баща ви. Кълна се в адските ледове, нашият Геро умее да се сражава. Никога не съм виждал някой да върти меча по-добре от него и това не е празна похвала, принце, а искреното ми мнение.

– Което се превръща във върховна похвала, след като идва от вас.

Мадок кимна небрежно и отпи нова глътка. Когато пак заговори, вече бе сменил темата и упорито се придържаше към правните дела в своето гвербретство.

Късно вечерта, доста време след като Мадок си тръгна, един паж дотича да повика принца при краля. Тъй като Адорик смяташе лука за нещо неподобаващо на боец, дори когато този боец е кралска особа, просторната му приемна зала беше съвсем гола и по каменните стени нямаше нищо, освен железни халки за факлите. Кралят се бе настанил на прост дървен стол край огнището, в което малък огън се бореше с

пролетната прохлада, а до него кралица Илейна седеше на табуретка. Когато Галрион влезе, баща му се изправи с ръце на кръста. Адорик Втори беше едър, висок и широкоплещест мъж с биволски врат и вечно намусено лице. В побелялата му коса и гъстите мустаци все още личаха златисти нишки.

– Ето те и теб, пале такава! Имам да ти кажа нещо.

– Тъй ли, господарю?

– Тъй. В името на всички преизподни, какво си дирил в гората при онзи смахнат старец?

Онемял от изненада, Галрион гледаше краля с широко разтворени очи.

– Не си ли помисли, че ще заръчам да те следят? – продължи Адорик. – Ти може и да си толкова глупав, че да яздиш сам, обаче аз не съм изкуфял чак дотам, че да ти го позволя.

– Проклета да е душата ти! – избухна Галрион. – Значи си ме следил.

– Я го чуй, нахалното му младо псе! – Адорик се озърна към Илейна. – Ще проклина собствения си баща. Хайде, момко, отговори. Какво правеше там? Селяните са казали на моите хора, че тоя Регор е смахнат стар билкар. Ако принцът е хванал цирей на височайшия си задник или нещо подобно, мога да му намеря свестен аптекар.

Галрион разбра, че е настанал мигът на истината, макар че никога през живота си не бе изпитвал по-малко желание да я разкрие пред краля.

– Да, той си изкарва прехраната като билкар, но всъщност е майстор на деомера.

Илейна ахна.

– Я стига с тия фъшкии! – озъби се Адорик. – Да не мислиш, че вярвам на подобни брътвежи? Искам да знам какво си правил и защо прекарваш при него толкова много време, докато би трябвало да си в Ястребовия дън?

– Уча се от него. Защо един принц да не изучава деомера?

– Ах, богове! – избухна Илейна. – Знаех си, че това ще те откъсне от мен!

Адорик мълчаливо се втрени в съпругата си.

– Защо не? – изрече кралят. – Защо ли? Защото ти забранявам.

– Е, хайде сега, нали преди малко сам заяви, че това са фъшкии. Защо се ядосваш?

С неуловимо бързо движение Адорик зашлеви сина си през лицето.

Когато Илейна изпищя, кралят се завъртя към нея.

– Излизай оттук, жено! Веднага.

Илейна изтича към сводестата врата и изчезна зад завесата, отделяща женските покои. Адорик извади кинжала си и го заби в облегалката на стола с такава сила, че когато отдръпна ръка, острието продължи да трепти. Галрион го гледаше, без да мигне.

– Искам да ми дадеш клетва – каза Адорик. – Тържествена клетва, че вече никога няма да се занимаваш с тия глупости.

– За нищо на света не бих излъгал баща си. Затова няма да се закълна.

Този път Адорик го зашлеви с опакоето на ръката.

– В името на всички богове, татко! Какво толкова те ядосва?

– Каквото би ядосало всеки нормален мъж. Кой не ще се отвори от мисълта за нещо нечестиво?

– Няма нищо нечестиво. Това са празни приказки, измисляни от жреците, за да плашат жените и да ги отблъскват от магията.

В тия думи имаше истина. Адорик направи усилие да се успокои.

– Не мога да се откажа – продължи Галрион. – Вече е твърде късно. Знам толкова много, че спра ли, никога не ще намеря покой.

Когато Адорик рязко отстъпи назад, Галрион най-сетне разбра, че баща му се страхува – самият крал, който без колебание би се втурнал в най-безнадеждната битка и не би молил за милост ни хора, ни богове.

– А какво всъщност знаеш? – прошепна кралят.

Галрион бе получил от Регор разрешение да използва някоя дреболия, за да убеди баща си. Вдигна ръка и си представи, че цялата е обгърната в синкав пламък. Едва когато представата стана независима от разсъдка му, той призова Дивите от Ейтир, които се втурнаха да изпълнят волята му и да пренесат синята светлина до реалния свят, където тя изведнъж лумна около пръстите му. Адорик се отметна като ударен, закривайки с лакът лицето си.

– Престани! – изрева кралят. – Престани, казвам ти!

Галрион прогони пламъка тъкмо в мига, когато кралските стражници отвориха вратата и нахълтаха в залата с изтеглени мечове. Адорик успя да се овладее – по сила на волята той почти не отстъпваше на сина си.

– Можете да си вървите. – Кралят завъртя глава и се усмихна на всички. – Благодаря ви, но само спорех с най-упоритото от всичките ми палета.

Капитанът на стражата се поклони, хвърляйки лукав поглед към

Галрион. Щом бойците излязоха и затвориха вратата, Адорик дръпна кинжала от облегалката.

– Изкушавам се да ти прережа гърлото и да сложа почтен край на цялата история – небрежно подхвърли той. – Повече да не си ми погодил подобно нещо!

– Няма, макар че може да се окаже доста полезно в тъмна нощ, когато си изгървеш факела.

– Дръж си езика зад зъбите! – Адорик стисна кинжала с всичка сила. – Като си помисля само, че собственият ми син... и то съвсем хладнокръвно!

– О, богове! Не разбираш ли татко? Късно е да се връщам. Искам да напусна двореца и да уча. Друг път няма за мен.

Адорик надигна кинжала и острието заблестя в светлината на факлите.

– Вън – прошепна той. – Махай се от очите ми, преди да съм сторил нещо безчестно.

Галрион се завъртя и бавно тръгна към вратата. По гръбнака му лезеха тръпки. Когато благополучно излезе навън, той въздъхна дълбоко от облекчение, че кинжалът бе останал в бащината ръка, вместо да се забие в гърба му.

Рано на следващата сутрин Галрион потърси майка си, но я завари улисана в разговор с жените от свитата. За да убие времето, докато тя остане сама, принцът реши да се поразходи из парка. Слизайки надолу към първата порта, той си помисли, че не би трябвало да е изненадан от страха на краля пред възможността някой принц да овладее деомера – Адорик се боеше от всеки вероятен претендент за трона. Ако Галрион имаше склонност към интриги, магията несъмнено би го поставила в твърде изгодна позиция.

На портата двама стражи пристъпиха напред и преградиха пътя му.

– Смирено се извинявам, принце. Кралят издаде заповед да не ви пускаме оттук.

– О, така ли? И нима ще вдигнеш ръка, за да ме спреш?

– Моите извинения, принце. – Пазачът нервно облиза устни. – Но щом кралят е наредил, ще го сторя.

Галрион бавно се отправи назад към броха с твърдото решение да поговори сериозно с баща си за тази обида, каквото и да му струва това. Докато крачеше по коридора, слугите се разбягваха пред него като подплашени птици. Той нахълта в приемната зала, блъсна настрани пажа, който се опита да го спре, и завари краля да стои до прозореца,

разговаряйки с някакво прашно, изпоцапано от дълъг път момче, което бе коленичило пред него.

– Добре – изрече Адорик. – Утре можеш да се върнеш при лорд Герейнт с нашите съболезнования. Същето ни скърби за Ястреба.

Едва сега Галрион разпозна пажа от дъна на Ястреба. Ах, богове, помисли той. Дуен е мъртъв! Изведнъж усети как всичките му хитроумни планове започват да се разпадат, сякаш бе дете, което гради кула от парчета дърво, само за да я види рухнала при първия полъх на вятъра.

– Ето го и принца – каза Адорик. – Пратил ли е твоят господар някакво важно известие за него?

– Да, ваше височество. Благородни принце, лорд Герейнт е насрочил траур до началото на есента. Той смирено моли да го разберете по този въпрос.

– Напълно го разбирам. Намини при мен, преди да потеглиш обратно. Ще ти предам вест за моята лейди.

Адорик освободи пажа и заръча да се погрижат за него. Когато останаха насаме, кралят захвърли любезната маска.

– Тъй. Ти май знаеш доста добре какво става. Да не би твоят гнусен деомер да ти е показал смъртта на Дуен?

– Показа ми я, но не очаквах да е толкова скоро.

Лицето на краля отначало пребледня, после пламна, но Галрион се довери на първото.

– Защо си казал на стражите да не ме пускат навън?

– А ти как мислиш? Не искам тайничко да избягаш при онзи проклет дърт отшелник. Впрочем, печалната вест за лорд Дуен ми напомни за твоята годеница. Какво смяташе да направиш? Да се ожениш за нея и да я отведеш в някоя горска колиба, докато си играеш на заклинания?

– Точно така, стига да пожелае.

– Вонящо псе! – Адорик беззвучно размърда устни, търсейки подходяща ругатня. – Високомерно дребно...

– Я стига, от кого ще съм взел това високомерие, ако не от теб? Защо една жена да не последва съпруга си навсякъде, където отиде?

– О, няма никаква пречка... освен ако е благородна девойка от велик клан. – Адорик пристъпи към принца. – Грознико тъп, не си ли помисли какво оскърбление ще е за Ястреба? Чичото на Герейнт загина за нашия трон, а сега ти дръзваш да постъпиш така с неговите роднини! Към бунт ли искаш да ги тласнеш? – Той зашлеви Галрион с опакото на китката си. – Махай се от очите ми. Не искам да те виждам, додето не вкараш поне мъничко разум в тъпата си кратуна.

Галрион изтича в стаята си, затръшна вратата и се отпусна на стола, за да размисли. Вече не му оставаше нищо друго, освен да развали годежа... но кралят никога не би разрешил подобна обида спрямо Ястреба. Мога да се измъкна някак, помисли Галрион, да се спусна по стените през нощта, да изчезна в гората преди да ме усетят... и да разбия сърцето на Гуени, като я изоставя без никакво обяснение. Мъчеше го ужасното чувство, че Регор ще бъде недоволен от начина, по който урежда нещата. Имаш време докато свърши траурът, каза си той. При тази мисъл предупреждението на деомера припламна толкова силно, че го побиха тръпки. По някаква причина, която деомерът не можеше да му обясни, времето беше на привършване. Галрион стана и пристъпи към прозореца. Когато погледна надолу, зърна двама въоръжени пазачи да стоят в подножието на кулата. Изтича към вратата, отвори я и откри други четирима в коридора. Старшият се усмихна измъчено.

– Моите извинения, принце. Кралят заповядва да останете в стаята си. Разрешено ни е да пускаме само пажа ви.

Галрион затръшна вратата и се върна на стола. Питаше се колко ли време ще трябва да чака, преди кралят да го повика отново.

Оказаха се четири дни – четири мъчителни дни без никаква компания, освен книгите и пажа, който му носеше храна и отнасяше остатъците безмълвно и крадешком, тъй като слугите на изпаднал в немилост господар често биваха сполетени от твърде печална участ. От време на време Галрион отваряше вратата да си побъбри с пазачите, които се държаха сравнително дружелюбно, защото съдбата им не зависеше от неговата. Веднъж Галрион изпрати до кралицата молба да го посети. Получи отговор, че тя не смее да наруши кралската заповед.

Най-сетне на четвъртата вечер пазачите обявиха, че ще го отведат при краля. Когато го въведоха в кралските покои, Адорик им нареди да излязат. От Илейна нямаше и помен.

– Много добре. Стигна ли ти времето да размислиш за онази клетва? Зарежи тия глупави брътвежи за деомера и всичко ще бъде както преди.

– Татко, повярвай ми... нямам друг избор, освен да откажа. Не мога да изоставя деомера, защото той няма да ме изостави. Това не е като да строшиш меча си и да се оттеглиш в някой храм.

– Тъй... значи имаш цял куп префърцунени приказки, за да оправдаеш неподчинението си, нали? Заради майка ти ще ти дам един последен шанс. Ще видим дали Брангуен не може да те вразуми.

– Да не си решил да ме държиш до есента като прасе в кочина?

– Заръчах да я доведат в двореца. Не ме интересува никакъв траур! Утре пращам при лорд Герейнт най-бързия вестonosец. Извинявам му се от все сърце, но искам и двамата да пристигнат тук час по-скоро. Ще кажа на лейди Брангуен какво е замислил нейният твърдоглав годеник и ще ѝ заповядам да те вразуми.

– А ако не успее?

– Тогава и двамата няма да напуснете двореца. Никога.

Галрион едва не се разплака. Никога вече да не излезе... никога да не язди из любимите си гори... никога да не види голите клони, натежали от сняг или придошлите пролетни реки... никога? И Брангуен също да бъде затворена за дълги години заради вината на своя съпруг. Едва сега, когато вече бе твърде късно и за двама им, той осъзна, че наистина я обича – не заради проклетата ѝ красота, а заради самата нея.

Тази нощ Галрион не можа да мигне. Крачеше напред-назад из стаята, а в главата му кипеше вихър от страх, угризения и нелепи планове за бягство. Даже най-бързият куриер се нуждаеше поне от три дни, за да стигне до Ястреба, после Брангуен и Герейнт щяха да пътуват още пет дни до Дън Девери. Ще трябва да ги пресрещна по пътя, помисли той, стига само да успее да се измъкна... от най-добре охраняваната крепост в цялото кралство. Деомерът не можеше да му помогне. Той беше прост чирак и владееше само най-простичките чирашки трикове. Само откъслечни знания и няколко жалки билки, упрекна се Галрион. За нищо не те бива, досущ като невежа бабичка, която се прави на вещица! Изведнъж му хрумна нещо и той се разсмя на глас. Но щеше да се нуждае от помощ. Колкото и да не искаше да я подлага на риск, нямаше към кого да се обърне, освен към кралицата.

На сутринта Галрион прати пажа си при Илейна с настоятелна молба да го посети. Тя отговори, че ще се опита, но всичко зависело от настроението на краля. Наложил му се да чака още три дни, отброявайки мислено всяка миля, с която кралският куриер се приближаваше до Ястребовите владения. Най-сетне изпрати пажа да отнесе чифт скъсани бриги с молба слугините на майка му да ги закърпят. Такава поръчка би успокоила подозренията на краля, ако изобщо му съобщяха за нещо толкова обикновено. Хитрината успя. На следващата сутрин кралицата се вмъкна в стаята му като плаха слугиня, носейки закърпените бриги.

– Майко – каза Галрион, – знаеш ли какво е замислил кралят?

– Знаем и оплаквам както теб, така и малката Брангуен.

– Тя заслужава да я оплакваш, защото съм недостоен за нея. Би ли ми помогнала заради Брангуен? Моля те само за едно. Ако ти дам дрехи

за кърпене, би ли ги взела и би ли заръчала на слугините да ги оставят в женското отделение? Кажете им да ги сложат на масата до вратата.

– Ще го сторя. – Илейна потръпна. – Не смея да питам за нищо.

След пладне, когато стражите в коридора почваха да скучаят, Галрион отвори вратата да си побъбри. Имаше късмет – войниците седяха на пода и хвърляха зарове.

– Може ли и аз да поиграя? Ако седна отсам вратата, няма да нарушим кралската заповед.

Пазачите охотно се преместиха. Обикновено Галрион избягваше да играе на зарове, защото деомерското зрение винаги му подсказваше как ще паднат. Но сега, за да спечели благоразположението на пазачите, той прибягна към тази способност, като залагаше така, че да губи.

– Кълна се във всички богове и жените им – каза накрая старшият. – Днес нямате късмет, принце.

– Че как иначе? От седмици насам все наопаки ми върви. Ако някога сте завиждали на принцовете, нека това да ви бъде за урок. Тежко е да изпаднеш в немилост пред собствения си баща.

Старшият печално кимна.

– Право да ви кажа принце, на ваше място щях да се побъркам между тия четири стени.

– Натам е тръгнало, а пък нощите са най-лоши, защото не мога да спя. Слушай, знам, че кралят разрешава да ми носите каквото поискам. Дали се отнася и до жените?

– Защо пък не? – Старшият ухилено се спогледа със своите хора. – Допада ли ви някое от момичетата при майка ви?

– Познаваш ли Мей, онази със златните коси? И друг път сме си играли на прескочи-кобила.

– Много добре. Довечера, като затихне дворецът, ще се постараем да я вмъкнем при вас.

За вечеря Галрион поръча на пажа да му донесе кана медовина и два бокала. Разрови се из сандъчето си и откри пакетчетата с изсушени билки. Регор го учеше на най-просто билкарство и той бе донесъл пособията си като спомен за приятните дни в гората. Сега обаче наистина се нуждаеше от пакетчето валериан – най-мощното приспивателно в запасите на всеки билкар. Смля съвсем малко. Не искаше да разболее Мей с прекомерна доза, а освен това тежкият вкус на билката можеше да издаде целия му план.

Към полунощ Галрион чу как Мей се киска в коридора, после гласът на старшия ѝ заръча да си затваря устата. Отвори вратата и видя, че

тя е наметната с плащ и крие лицето си под качулката, точно както се бе надявал.

– Здравей, сладка моя. Колко си мила към един нещастен затворник.

Когато Мей се изкиска, Галрион захлупи устата ѝ с притворна уплаха.

– Бъди така добър, не ѝ давай да вдига шум на връщане – обърна се той към старшия.

– Чу ли, моме? – запита старшият. – Да не си гъкнала, като излезеш отгук.

Мей кимна и големите ѝ сини очи станаха тържествено сериозни като на дете, посветено във важна тайна. Галрион я въведе в стаята и дръпна резето. Мей свали плаща, разкривайки широка, свободна рокля – достатъчно свободна по негова преценка, за да не го стяга в раменете. Нарочно бе избрал едно от най-високите момичета.

– Заръчах на пажа да ни донесе медовина. Седни да пийнем по малко.

– Винаги сте бил толкова галантен, принце. Сърцето ми се къса, като ви виждам в немилост.

– Благодаря. А какво ще речеш за сватбата? И от нея ли ти се къса сърцето?

Мей само сви рамене и го последва в спалнята. Галрион ѝ подаде бокала с приспивателното, после отпи от своя, което я накара да последва примера му. Седнаха на ръба на леглото.

– Е, добре си поживяхме навремето, а един принц трябва да се жени според кралската воля. – Мей се ухили и му намигна. – Само се надявам съпругата ви да не узнае за мен.

– Охо, какво великодушие! Май си си намерила някой друг.

Мей отпи още една глътка медовина и отново намигна.

– Може да съм си намерила, може и да не съм, обаче никой няма да узнае къде съм била тази нощ, пък и да узнае, какво толкова? Бас държа, че няма да вземе да се кара с принца, дори и да сте в немилост. – Тя отпи нова глътка. – Лошите времена ще отминат, принце. Майка ви много се тревожи, но все някак ще умилостиви краля.

– Надявам се.

Мей се прозина, тръсна глава и пак надигна бокала.

– Колко сладка медовина – промърмори тя. – Страхотна е.

– За теб само най-доброто. Изпий това и ще си налеем още.

Но не се оказа необходимо. Още към края на първия бокал Мей

вече се прозяваше и едва удържаше очите си отворени. Когато се приведе да остави бокала върху ношната масичка, пръстите ѝ не успяха да го удържат. Галрион я прихвана в прегръдките си тъкмо навреме.

Съблече я, грижливо я настани в леглото си, после извади пакета билки и го сложи край чашата, та да проличи, че е била приспана, за да стане неволна съучастница. Нетърпеливо закрочи напред-назад, изчаквайки да мине достатъчно време. Накрая не издържа, преоблече се в нейните дрехи, придърпа качулката на плаща пред лицето си и тихичко се измъкна навън. Неподозиращите стражи го посрещнаха с многозначителни усмивки, после го поведоха по мрачните коридори. Пред входа на женските покои старшият дружелюбно го плесна по задника, каза му, че е добро момиче и галантно отвори вратата.

През прозореца на безмълвната стая проникваха бледи лунни лъчи. Галрион откри масата, където лежаха дрехите му, а под бригите имаше и кинжал в ножница. Мислено благодари на майка си от все сърце, преоблече се и пхна кинжала под ризата. Когато погледна навън, дворът долу беше пуст. Предпазливо се измъкна на перваза, завъртя се и започна да слиза по грубата каменна зидария. Молейки се да не мине случайно някой, той продължи да се спуска с ожулени и разкървавени ръце, докато най-сетне стъпи на двора.

С притичване между навеси и бараки успя незабелязано да се добере до конюшните. Точно под крепостната стена беше плевнята, върху която лесно можеше да се изкачи. От покрива се изкатери върху стената, после запълзя по корем, докато стигна до един висок дъб, растящ от външната страна. Бързо пролази по клоните, спусна се и изчака малко, укрит в сянката. Ясно виждаше парка и дългия склон, слизащ към външната стена, покрай която обикаляха тъмните силуети на ношната стража. Тепърва му предстоеше най-опасната част от плана за бягство.

Галрион заобиколи вътрешната стена, докато наближи пътя към външната порта. Пропълзя надолу през високата трева, за да не го забележи стражата откъм двореца, после се изправи и безгрижно закрочи по пътя. Когато наближи външната врата, започна да тича.

– Хей! – провикна се той неуверено и пискливо като хлапе. – Отворете! Готвачът ме праща.

– Чакай, момче. – Един от пазачите пристъпи напред и го огледа в тъмното. – Каква е тая история?

– Нерда ще ражда – обясни Галрион. – И нещо не е наред. Акушерката иска да повикам аптекаря. По-бързо, моля ви.

– А, кухненската прислужница – подвикна друг пазач. – Вече цяла

седмица я чакат.

Без да смее да повярва на късмета си, Галрион се втурна през малката портичка и продължи да тича докато навлезе далече навътре в стихналия град. Зад една кръчма приклепна между празните бъчви, за да си поеме дъх и да обмисли следващия ход. Никаква хитрина на света не би му помогнала пред стражата край градската порта, но реката минаваше под арките, без да иска разрешение от когото и да било. Надигна се предпазливо и започна да се промъква по задните улички. Вече бе минал половината път до реката, когато чу зад гърба си стъпки. Хвърли се в най-близкия вход и приклепнал в сянката изчака да минат двама пияни рицари от кралската войска. Само на три-четири крачки от него единият запя колкото му глас държи. Галрион го изруга и мислено отправи молитва към боговете да не дотича градската стража.

Най-сетне рицарите се отдалечиха и уличката отново притихна. Като се озърташе тревожно, Галрион се добра до ръба на канала и нагази в реката. Докато се отпускаше в течението, той зърна високо над себе си как стражите крачат напред-назад по градската стена. Наблизо, все по-наблизо – реката бързо го носеше към мястото, където биха могли да погледнат надолу и да го видят. Той пое въздух и се гмурна в дълбините. Сред мътната вода не се виждаше почти нищо, но му се стори, че зърна как отгоре прелитат тъмните камъни на арката. Гърдите го боляха, пареха като огън, но той се застави да остане под водата докато непоносимата болка го тласна към повърхността. Изтощен и задъхан, Галрион се отпусна по гръб като видра и остана почти неподвижен, дишайки благословения въздух. Стражите и градската стена бяха останали далече назад, а по речния бряг нямаше жива душа.

Галрион заплува към брега и се измъкна в сянката на върбите. Свободен съм, помисли той. Сега трябва само да се добера до Брангуен. Той изстиска водата от дрехите си и отново ги навлече. Небето му подсказа, че до разсъмване има около пет часа. Докато пажът му открие Мей, щеше да мине поне още час, а след това щеше да има най-малкото още час суматоха, преди кралската войска да препусне по дирите му. Преднината не беше голяма, но ако успееше да се добере до горските дебри, никога нямаше да го открият. Той познаваше пътеките, а рицарите щяха да се лутат напосоки и толкова шумно, че всичко живо да ги чува отдалече.

Галрион пое през ливадите към близкия чифлик, откъдето възнамеряваше да открадне кон. Кражбата нямаше да е трудно; често бе яздил по тия места и бе спирал, за да се възхити на един строен дорест жребец, който помнеше милувките и добрите му думи. Когато усети кой

идва, конят веднага се приближи и го остави да хване оглавника. Тъй като нямаше юзда, Галрион откъсна ивица платно от долния край на ризата си, като се молеше да издържи. Дорестият бе обучен добре и реагираше на най-лекото трепване на импровизираната юзда върху шията му. Галрион се отправи в галоп по пътя на изток. Ако кралският пратеник още не бе стигнал при Герейнт, най-късно утре сутринта щеше да бъде в Ястребовия дън.

След няколко минути той забави ход, за да не изтощава коня. Ту в тръс, ту ходом, продължиха цяла нощ и призори достигнаха границата на личните кралски владения. Галрион зави на юг към пущинака, за да избегне оживения път. По този заобиколен маршрут щеше да стигне по-бавно до гората, но нямаше избор. Към пладне измореният кон взе да залита. Галрион скочи от седлото и го поведе, докато наближиха една горичка край пасищата. Намери поток и напои коня. Едва когато пушна животното да пасе по тревистия бряг, Галрион разбра, че умира от глад. В бързината бе забравил за парите и не носеше дори медна монета. Вече не можеше да отиде в дома на някой благородник и да очаква, че ще го хранят просто защото е принц.

– Не съм чак толкова хитър, колкото трябва – сподели той с коня. – Е, интересно как ли се краде храна от селяните?

Конят се нуждаеше от почивка, а и самият Галрион едва се държеше на крака. Тъй като нямаше с какво да спъне животното, той остави импровизираната юзда да се влачи по тревата и седна под едно дърво. Макар да си каза, че ще дремне само час-два, когато се събуди, вече бе късен следобед и нейде наблизко звучаха гласове. Той скочи на крака и измъкна кинжала от пазвата си.

– Не знам чий е – говореше някакъв мъж. – Като гледам това парче плат, май ще излезе краден.

Галрион се промъкна между дърветата и излезе срещу един селянин и хлапе, което държеше коня за юздите. Когато видя принца, дорестият изцвили приветствено. Селянинът се завъртя и надигна тежката си тояга.

– Хей! – викна той. – Твой ли е този кон?

Галрион пристъпи напред.

– Мой е.

Хлапето боязливо задърпа коня настрани, без да изпуска от поглед баща си и този мръсен, опасен чужденец. Когато Галрион пристъпи отново, селянинът се приведе, готов за бой. Принцът направи още една крачка, после още една... и изведнъж селянинът се разсмя, пушна

тоягата и коленичи в нозете му.

– Кълна се в слънцето и лъчите му, господарю! Значи се измъкнахте от двореца. Не ви познах веднага.

– Да, измъкнах се. Откъде знаеш толкова много?

– Че има ли по-добра клюка от кралските дела? Истина казвам, принце, вестта за бедите ви се е разнесла навсякъде. Всички скърбят за вас, а най-вече за майка ви, дето е толкова добра жена и прочие.

– Така е. Би ли ми помогнал заради нея? Моля те само за парче въже и малко храна.

– Оставете въжето, намира ми се излишна юзда. – Селянинът се изправи, отупвайки шумата от коленете си. – Днес кралските рицари минаха по източния път. Щерката на шивача ги видяла като ходила да бере теменужки.

Селянинът направи много повече, отколкото бе обещал. Не само донесе юздата и топъл обяд, но и настоя да напълни една торба с хляб, сушени ябълки и овес за коня – без съмнение късаше от собствения си залък. Когато потегли по здрач, Галрион бе уверен, че от този добър човек кралските съгледвачи не ще чуят друго, освен лъжи.

Всъщност нямаше значение какво би казал селянинът, ако изобщо някой се сетеше да го разпита, защото на следващата сутрин измореният кон навлезе в девствените гори. Галрион намери вода, даде на животното оскъдна порция овес и седна да поразмисли. Изкушаваше се просто да отиде при Регор, без да се вълнува какво ще си помисли Брангуен, но имаше неприятното чувство, че това ще вбеси стареца. За пръв път в своя живот Галрион разбираше какво е провал. Беше се оказал наивен, безчестен, непредвидлив и просто глупав – не си спестяваше нито една ругатня, която можеше да му дойде на ум. Наоколо се простираше безмълвната гора, изпъстрена със слънчеви петна; тя нехаеше за него и мимолетните човешки грижи.

Пестейки всеки залък, за да отдели повече за коня, Галрион продължи още два дни на изток през гората. Не се отдалечаваше много от пътя и се мъчеше да прецени къде могат да бъдат пътниците от Ястребовия дън, защото вече бе решил да ги пресрещне. В късния следобед на третия ден той рискува да излезе на пътя и да се изкачи до билото на един нисък хълм. В далечината зърна блед облак прах – задаваха се конници. Галрион бързо се укри в гората и зачака, но пътниците не идваха. Тъй като водеха Брангуен и нейните слугини, сигурно спираха на бивак порано, за да пестят силите на жените. Когато се стъмни, Галрион поведе коня през гората към лагера. От върха на следващия хълм го видя – не

само лорд Герейнт със свитата си, но и цялата кралска войска.

– Проклети да са от всички богове – прошепна Галрион. – Знаят, че тя ще е най-добрата примамка за мен.

Той завърза коня в гората, после изтича през пътя и предпазливо започна да се промъква към бивака. Всяко пропукване на вейка под нозете му го караше да изчаква неподвижно. Към средата на склона дърветата оредяха и той различи ясно разхвърляния, безреден лагер. На полянката край потока пасяха спънати коне; наблизо войниците бяха насядали около два огъня. Малко по-настрани между дърветата стърчеше островърха шатра, несъмнено издигната, за да осигури на Брангуен уединение от невъзпитаните рицари.

Разбира се, най-важният и най-опасен въпрос бе къде може да е Герейнт. В мътната светлина на огньовете долу не се различаваха лица. Галрион се просна по корем в храстите и продължи да наблюдава, додето след около час един рус младеж излезе от шатрата и се отправи към огъня. Едва ли биха допуснали вътре друг мъж, освен брата на Брангуен. Щом Герейнт се зае с вечерята си, Галрион стана на крака, измъкна кинжала и бавно заобиколи през храстите, слизайки постепенно към шатрата. За щастие смехът и шумните разговори на войниците заглушаваха стъпките му.

С тихо прашене кинжалът разцепи задната стена на шатрата. Галрион чу как някой се раздвижи вътре.

– Галрион? – прошепна Брангуен.

– Аз съм.

Той отстъпи назад към храстите. Само по ношна риза, с разпилени по раменете златисти коси, Брангуен прекрачи през процепа и се промъкна към него.

– Знаех, че ще дойдеш да ме вземеш – прошепна тя. – Трябва да бягаме незабавно.

– Ах, богове! Ще дойдеш ли с мен?

– Нима си се съмнявал? Ще те последвам където и да било. Не ме интересува какво си направил.

– Но ти нямаш дори дрехи.

– Мислиш ли, че това ме вълнува?

Изведнъж му се стори, че никога не я е поглеждал истински – клетата, слаба девойка, сега се усмихваше като освирепял боец при мисълта, че ще избяга с един изгнаник.

– Прости ми – каза Галрион. – Ела... конят ми е наблизо.

В този миг чу звука – едва доловимо прашене на сух клон.

– Бягай! – изкрещя Брангуен.

Галрион се завъртя... но вече бе твърде късно. Пазачите бяха наскочили от дърветата и го обкръжаваха като хрътки около елен. Принцът зае бойна стойка, вдигна кинжала и мислено си обеща да отнесе поне един от тях, преди да загине. Някакъв едър мъж си проправи път през тълпата от стражи.

– Това няма да ти помогне, хлапе – каза Адорик.

Галрион се изправи – не можеше да убие собствения си баща. Кога-то захвърли кинжала пред нозете на краля, Адорик се наведе и го вдигна, а усмивката му бе по-студена от зимен вихър. Галрион чу зад гърба си задавените ридания на Брангуен и шепота на Герейнт, който се мъчеше да я утеши.

– Щом работата опре до кучка, и най-люютото псе омеква – подхвърли Адорик. – Отведете го при огъня. Искам да огледам добре това мое пале.

Стражите поведоха Галрион покрай шатрата към по-големия лагерен огън, където кралят вече бе застанал с разкочени нозе и с ръце на кръста. Някой донесе плаща на Брангуен, тя се загърна и впи отчаян поглед в принца. Герейнт несръчно положи ръка върху рамото ѝ и я притисна към себе си.

– Е, кутренце – изрече Адорик. – Какво можеш да кажеш в своя защита?

– Нищо, татко. Имам само една молба.

Преди да отговори, Адорик измъкна своя кинжал и взе небрежно да си играе с него.

– И откъде ти хрумна, че имаш правото да молиш за каквото и да било?

– Не претендирам за право, а моля заради дамата. Отпрати я настрана, преди да ме убиеш.

– Разумно. Приемам молбата.

Брангуен изпищя и блъсна Герейнт тъй силно, че той залитна, после изтича напред и се хвърли в нозете на краля.

– Моля ви, господарю, моля ви. Умолявам ви заради майка му. Ако трябва да пролеете кръв, вземете моята.

Тя вкопчи пръсти в ризата на краля и изпъна гърлото си нагоре. С разпиляната по раменете коса и просълзеното си лице изглеждаше тъй красива, че дори кралските рицари шумно почнаха да въздишат от жалост.

– Ах, богове – промърмори Адорик. – Толкова ли обичаш този мой

непрокопсаник?

– Да. Бих отишла с него където и да било, дори в Отвъдните земи.

Адорик огледа кинжала си, после въздъхна и го прибра.

– Герейнт! – изрева той.

Герейнт пристъпи към краля, хвана Брангуен за раменете и се опита да я издърпа назад, но тя се изтръгна от ръцете му. Галрион усети, че му прилошава и едва се удържа на крака. Чувстваше се недостоен за нея и този втори провал просто го смазваше.

– Е, кълна се във всички адове – кротко изрече Адорик. – Щом не мога да ти прережа гърлото, Галрион, как да уредим този дребен въпрос?

– Можеш да ме изпратиш в изгнание заедно с моята лейди. Така ще спестиш куп неприятности за всички ни.

– Ах, дребно копеле! – Адорик пристъпи напред и го зашлеви през лицето. – Как смееш?

Галрион се олюля от жестокия удар, но остана на място.

– Искаш ли да разкажа на всички за какво е цялата караница между нас? Искаш ли, татко? Готов съм да го сторя.

Адорик застина като звяр, дочул лая на кучетата.

– Или просто да си замина в изгнание? – продължи Галрион. – И никой не ще узнае причината.

– Копеле – прошепна Адорик тъй тихо, че Галрион едва го чу. – Не, всъщност не си копеле, защото от всичките ми синове най-много приличаш на мен. – Той повиши глас. – Не е необходимо да се знае причината, но обявяваме, че от днес нашият син Галрион се лишава от почести и звания като изгнаник от нашия дворец и владенията ни во веки веков. Под страх от смъртно наказание му забраняваме да пристъпва в нашите земи и нека никой от верните ни поданици не му дава хляб и подслон. – Кралят помълча и се изсмя през зъби. – Освен това от днес нататък му отнемат името, което получи при безславното си раждане. Обявяваме, че новото му име е Невин. Чу ли ме, хлапако? Невин – никой, съвсем никой – това ти е името.

– Приемам! Ще го нося с гордост.

Брангуен се изтръгна от ръцете на Герейнт. Усмивайки се горделиво като принцеса, каквато би могла да бъде, тя тръгна към изгнаника. Галрион ѝ протегна ръка.

– Стойте! – Герейнт се хвърли между тях. – Повелителю, господарю мой, какво е това? Нима ще позволите да омъжа единствената си сестра за изгнаник?

– Тя вече е моя годеница – отсече Галрион. – Получих я от баща ти, а не от теб.

Адорик отново го зашлеви.

– Затваряй си устата, Невин! Милорд Герейнт, имате нашето разрешение да говорите.

– Господарю. – Разтреперан, Герейнт коленичи пред краля. – Вярно, баща ми я сгоди и като негов син мога само да съблюдавам свято дадената дума. Но баща ми я обрече на хубав живот, на удобства и почести. Той обичаше дъщеря си. А какво я очаква сега?

Адорик се замисли и Галрион усети по гръбнака си ледените тръпки на деомерското предупреждение. Пристъпи напред.

– Татко!

– Никога вече не ме наричай така. – Адорик кимна на стражите. – Накарайте този никаквец да млъкне.

Преди Галрион да помръдне, двама войници го сграбчиха и извиха ръцете му зад гърба. Единият грубо притисна устата му с длан. Брангуен стоеше застинала и тъй бледа, че Галрион се изплаши да не би да припадне.

– Умолявам ви, господарю – продължи Герейнт. – Що за брат ще съм, ако разреши подобен брак? Как мога да претендирам за власт над клана си след такова безчестие? Господарю, ако смятате, че Ястреба ви е служил вярно, умолявам... не позволявайте това да се случи.

– Е, добре – каза Адорик. – С кралска повеля те освобождаваме от дадената дума.

– Геро! – проплака Брангуен. – Недей! Искам да ида с него, Геро, пусни ме.

– Млъкни. – Герейнт стана, завъртя се и я сграбчи в прегръдката си. – Ти не разбираш. Не знаеш какъв живот те чака. Ще бродите из горите като просяци.

– Не ме интересува. – Брангуен опита да се отскубне. – Геро, Геро, как можеш да ми причиниш такава болка? Пусни ме.

Герейнт сякаш омекна за миг; после вирна глава.

– Няма! Не искам някой ден да умреш при раждане само защото мъжът ти няма пари за акушерка, или пък да загинеш от студ и глад нейде по пътищата. Само през трупата ми.

Беше трогателно и печално, но Галрион знаеше, че Герейнт лъже, че всички тия прекрасни слова всъщност са жестоки, отровни, убийствени лъжи. Деомерът го разтърсваше с такава сила, че дъхът му спря. Той захапа ръката на пазача, но не спечели нищо, освен удар по главата и

светът се завъртя пред очите му.

– Грешеш, Геро. – Брангуен се дърпаше като дива котка. – Знам, че правиш ужасна грешка. Искам да тръгна с него.

– Греша или не, аз съм новият Ястреб и ще ми се подчиниш.

Брангуен направи последен опит да се изтръгне, но той бе много по-силен от нея. Докато я влачеше настрана, тя се разплака истерично и когато Герейнт я блъсна в шатрата, отвътре долетяха безпомощните й ридания. Адорик кимна на пазачите да пуснат Галрион.

– Прогонете завинаги този Невин от взора ми. – Кралят подаде на Галрион кинжала си. – Ето единственото оръжие, разрешено за изгнаниците. Кон сигурно имаш, иначе нямаше да си тук. – Той развърза кесията на пояса си и измъкна една монета. – А ето и сребърника на прокудения.

С тия думи той пхна монетата в ръката на принца. Галрион погледна сребърника и го захвърли в лицето на баща си.

– По-скоро бих умрял от глад.

Войниците бързо пристъпиха пред него. Галрион им обърна гръб и напусна лагера. От върха на хълма хвърли последен поглед към шатрата на Брангуен. После побягна с трясък през храстите, прекоси пътя и найсетне рухна безсилно на колене край дорестия кон. Заплака, но не за себе си, а за Брангуен.

* * *

Женското помещение беше слънчево и Брангуен виждаше през прозорците ябълкови дървета – тъй отрупани с благоуханни бели цветове, сякаш небесните облаци бяха се спуснали в клоните им. До нея Рода и Исола шиеха и разговаряха, но Брангуен бе отпуснала ръкоделието в скута си. Плачеше й се, но бе прекалено досадно да плаче през цялото време. Молеше се принц Галрион да е добре и се питаше къде ли язди сега по самотните пътища на изгнанието.

– Гуени – обади се Рода. – Искаш ли след пладне да се разходим из ливадите?

– Ако така ви харесва, милейди.

– Е, ако предпочиташ, Гуени – подхвърли Исола, – можем и да пояздим.

– Както решите.

– Хайде, детето ми – каза Рода. – Вече наистина е време да спреш да се цупиш. Брат ти го стори за твое добро.

– Щом казвате, милейди.

– Би било ужасно – намеси се Исола. – Да яздиш с изгнаник. Как

можеш дори да си го помислиш? Това е позор. Никои да не ви приема под покрива си.

– Позорът би бил за тях, не за нас.

Рода въздъхна и заби иглата в ръкоделието.

– Ами ако ти беше направил дете?

– Галрион никога не би оставил детето ни да гладува. Вие не разбирате. Трябваше да тръгна с него. Всичко щеше да е добре. Просто знам, че така щеше да стане.

– Гуени, агънце мое, сега не си в състояние да разсъждаваш – въздъхна Рода.

– Мога и то много добре – повиши глас Брангуен. – О! Простете, милейди. Но вие не разбирате. Знам, че трябваше да замина.

Искрено разтревожени, двете й приятелки я гледаха с присвити очи. Смятат ме за обезумяла, помисли Брангуен, и може да са прави, но аз наистина знам.

– Е, в кралството мъже колкото искаш – каза Исола, явно опитвайки да я утеши. – Обзалагам се, че лесно ще си намериш друг. И че ще е по-добър от Галрион. Трябва да е сторил нещо ужасно, за да си заслужи изгнанието.

– В двореца човек може да изпадне в немилост и за най-дребното нещо – каза Рода. – Все ще се намери кой да му подлее вода. Е, агънце, не бих позволила да се изрече лоша дума за Галрион под моя покрив. Може и да се е провалил, но от мен да го знаеш, Гуени, опита се да ти спести страданията. Намекна ми, че го чакат неприятности и се надява да успее да те освободи от дадената дума, преди да дойде най-лошото. – Тя печално поклати глава. – Кралят е много упорит човек.

– Не вярвам – кресна Брангуен. – Той никога не би ме опозорил с отказ от годежа. Знам, че ме обича. Говорете каквото си искате.

– Разбира се, че те обичаше, дете мое – търпеливо изрече Рода. – Но ти казвам истината – искаше да те освободи от годежа по такъв начин, че да останеш чиста. Когато не успя, опита се да те отведе.

– Геро е виновен – каза Брангуен.

Рода и Исола се спогледаха безмълвно. Разговорът отново бе описал пълен кръг по вече отдавна познатия и досаден начин. Брангуен гледаше през прозореца към разцъфналите ябълкови дървета и се питаше защо всичко в живота ѝ се струва тъй безсмислено.

От няколко дни гостуваше заедно с брат си в дъна на Глигана и знаеше, че Герейнт е уредил посещението заради нея. Тази вечер, седнала на масата, Брангуен се загледа разсеяно в Герейнт, който седеше

отреща и пиеше от един бокал с Исола. Е, да, той все още си има годе-ница, помисли тя. Би било истинско облекчение да го намрази, но знаеше, че е сторил само онова, което смяташе най-подходящо за нея, независимо дали наистина бе така или не. Нейният любим брат. Родителите им, всички лели и чичовци вечно глезеха Герейнт, скъпоценния син и наследник, а непотребната дъщеря Брангуен почти винаги оставаше пренебрегната. Но самият Герейнт я обичаше, играеше с нея, помагаше ѝ във всичко и навсякъде я водеше със себе си – нещо невероятно за момче. Тя си спомни как той я учеше да стреля с лък, да строи крепост от камъчета и как я спасяваше от опасностите – от свирепо куче, от коварния речен бряг... и от мъжа, когото смяташе недостоеен за нея.

През цялата вечеря Герейнт се озърташе към сестра си, срещаше нейния поглед и се усмихваше плахо. Накрая Брангуен усети, че не издържа повече в тая претъпкана зала и избяга в прохладния сумрак на градината. Розовите храсти бяха натегнали от кървавочервени цветове. Тя откъсна един, стисна го в шепа и си припомни как Галрион ѝ бе казал, че е единствената му истинска роза.

– Милейди. Мъчи ли ви нещо?

Блейн се задаваше с бързи крачки през градината. Брангуен отлич-но знаеше, че той е влюбен в нея. Всеки негов нежен поглед, всяка коп-нееща усмивка я пронизваха като с нож.

– Как би могло да не ме мъчи нищо, милорд?

– Е, права сте. Но всяка болка си има край.

– Милорд, съмнявам се дали моята някога ще свърши.

– О, хайде де, животът никога не е чак толкова черен.

Блейн ѝ се усмихна като плах юноша. Брангуен се зачуди защо ли изобщо си прави труда да спори с него. Независимо дали искаше да се омъжи или не, рано или късно Герейнт щеше да връчи ръката ѝ на своя кръвен брат.

– Много сте любезен, милорд. Напоследък просто не се чувам как-ви ги говоря.

Блейн също откъсна роза и я поднесе към нея. За да не го оскърби, Брангуен пое цветето.

– Позволете да бъда прям, милейди – каза Блейн. – Сигурно знаете, че сърцето ми изгаря от копнеж да се ожения за вас, но разбирам вашата болка. Дали ще си спомните за мен догодина по същото време, когато отново разцъфнат розите? Само за това ви моля.

– Да, ще си спомня, ако още сме живи.

Блейн я погледна втрещено, стреснат от нейните думи, макар това

да бе най-обикновен израз, благочестиво напомняне, че боговете са по-гощци от хората. Докато Брангуен се чудеше какво още да каже, за да разсее обгърналия ги хлад, Герейнт излезе в градината.

– Проверяваш дали се държа прилично със сестра ти, а? – ухили се Блейн.

– О, не се и съмнявам в твоята почтеност. Просто се питах какво ли прави Гуени.

Герейнт я придружи до женските покои. Тъй като Рода и Исола още бяха на масата, Брангуен му позволи да влезе заедно с нея. Той приседна неловко върху перваза на прозореца, докато слугинята палеше стенните свещници. Сетне двамата останаха насаме, да се гледат през празната стая. Брангуен нервно извърна глава и видя една пеперудка да пърха в опасна близост до пламъка на свещта. Внимателно я хвана в шепи и я пусна навън през прозореца.

– Ти имаш най-доброто сърце в целия свят – каза Герейнт.

– Е, клетите създания са толкова глупави, че не разбират какво ги заплашва.

Герейнт сграбчи ръцете ѝ.

– Мразиш ли ме, Гуени?

– Никога не бих могла да те намразя. Никога.

За момент ѝ се стори, че той ще заплаче.

– Знам, че за една девойка бракът е всичко. Но ще ти намерим подобър мъж от онзи изгнаник. Блейн направи ли ти предложение?

– Да, но моля те, в момента не бих понесла разговори за сватба.

– Гуени, тържествено ще ти обещаю нещо. Независимо от цялата си власт над клана, никога не ще те принудя да се омъжиш, преди сама да го пожелаеш.

Брангуен метна ръце около шията му и се разплака. Докато той я галеше по косата, тя усети, че цялото му тяло трепери.

– Отведи ме у дома, Геро. Моля те, искам да се прибера.

– Добре тогава, така и ще сторим.

Ала когато се завърнаха в Ястребовия дън, Брангуен започна горчиво да съжалява, че е напуснала компанията на Рода и Исола. Всичко, което виждаше у дома, пораждаше спомени или за баща ѝ, или за принца – и двамата безвъзвратно загубени. В спалнята си имаше дървено ковчеже, пълно с подаръци от Галрион – брошки, пръстени и сребърна чаша с нейното име. Той се канеше след сватбата да гравира там и своето. Макар че не можеше да чете, Брангуен понякога вадеше чашата и ридаше, плъзгайки пръст по надписа.

Постепенно всекидневните грижи я изтръгнаха от отчаянието. Трябваше да наглежда прислужниците, да търси съвети от шамбелана, да се грижи и сама да взема участие в преденето и тъкането. Заедно с личната си прислужничка Лъда тя по цели дни се занимаваше с дрехите на домочадието, като двете се редуваха да пеят стари песни и балади. А скоро я налегнаха и тревоги за Герейнт. Често го заварваше да плаче над гроба на баща им а вечер той ставаше странно мълчалив. Седнал на бащиния стол – не, вече неговия стол – Герейнт пиеше упорито, гледайки играта на пламъците в огнището. Макар че Брангуен седеше край него от сестрински дълг, той рядко разменяше с нея повече от една-две думи.

Един ден, докато Герейнт беше на лов, гуербрет Мадок дойде да ги посети, придружен от шестима свои рицари. Брангуен забеляза как я запат мъжете – с лукави очи, с хитри усмивчици, с неприкрита похот, каквато бе виждала хиляди пъти по мъжките лица. Ненавиждаше ги.

– Приемете моите поздрави, милейди – каза Мадок. – Дойдох да се поклоня пред гроба на баща ви.

След като изпрати слугите да се погрижат за рицарите, Брангуен въведе Мадок в залата и собственоръчно му наля пиво, после седна срещу него на почетната маса. Гуербретът любезно надигна чашата.

– Благодаря, Брангуен. Всъщност исках да видя как си.

– Добре, доколкото е възможно, ваше превъзходителство.

– А брат ти?

– Той все още е в траур за баща ни. Мога само да се надявам, че скоро ще превъзмогне скръбта. – Брангуен забеляза, че Мадок не демонстрира фалшива любезност, а наистина е разтревожен и това разбуди собствените ѝ страхове. – Напоследък Геро не е на себе си. Не знам какво му става.

– И аз това се питам. Е, знаеш, че двамата с брат ти сте под моя закрила. Ако някога ти потрябва помощ, незабавно прати някой от пажовете при мен. И това не са празни приказки. Мъжете понякога изпадат в такова униние, че не е по силите на една девойка да ги утеши. Стане ли нещо подобно, прати ми вест и ще дойда да поразсея Геро.

– О, благодаря ви от все сърце. Това ме радва, ваше превъзходителство.

Скоро Герейнт се завърна от лов с току-що убита сърна и я предаде на готвача. Тъй като двамата мъже имаха да обсъждат важни дела, Брангуен ги напусна и излезе навън да потърси Лъда. Край крепостната стена Бриту помагаше на готвача да одере сърната. Бяха хвърлили отрязаната глава на кучетата, които с ръмжене и лай си оспорваха правата над

нея. Макар още от малка да бе свикнала с гледката на изкормен дивеч, Брангуен усети, че ѝ прилошава. Мъртвите кадифени очи гледаха право към нея; после едно куче отмъкна главата. Брангуен изтича обратно към броха.

Рано на следващия ден Мадок си тръгна. Когато седнаха да обядват Герейнт спомена пред Брангуен за какво е говорил негово превъзходителство. Изглежда, се задаваха неприятности по западната граница, където няколко клана все още недоволстваха от управлението на краля.

– Направо не ми се мисли, че толкова скоро пак ще тръгнеш на война – каза Брангуен.

– Защо?

– Ти си ми всичко на този свят.

Внезапно унесен в някакви мисли, Герейнт кимна и отрязва с кинжала си парче от печената кокошка. После отчупи с пръсти малко късче и го поднесе към устните ѝ.

– Е, сестричке, мъча се да не забравям дълга си към теб.

Въпреки добродушния му тон, Брангуен изведнъж усети по гърба си ледени тръпки, сякаш нещо искаше да я предупреди за приближаваща заплаха.

Ала когато най-сетне заплахата връхлетя наистина, това стана без никакво предупреждение. В един слънчев следобед двамата излязоха да поюзят из дивите ливади на изток – просторна хълмиста област, за която нито Ястреба, нито Глигана разполагаха с достатъчно хора, та да я култивират и отбраняват. Край едно поточе спряха да напоят конете. Когато бяха деца, това поточе бележеше границата, до която им се разрешаваше да скитат сами. Брангуен си помисли колко е странно, че сега може да отиде където си поиска, но изобщо не изпитва желание да се отдалечава от къщи. Докато Герейнт се грижеше за конете, тя седна на тревата и се огледа за маргаритки, но ръцете ѝ не се вдигаха да откъснат тия невинни символи на първата девича любов. Бе намерила своя любим, после го бе изгубила и се съмняваше дали някога ще намери друг – не просто съпруг, а любим. След малко Герейнт седна до нея.

– Венец ли ще виеш? – подхвърли той.

– Не. Късно ми е за такива игри.

Герейнт рязко извърна глава настрани.

– Гуени, има нещо, за което трябва да те питам. Макар и с болка на сърце, налага се да бъда недискретен, защото ще е важно някой ден, когато уговарям годеща ти.

Брангуен отлично разбираше какво има предвид.

– Не съм лягала с него. Изобщо не се безпокой за това.

Герейнт се усмихна с тъй свирепо, злорадо задоволство, че изведнъж ѝ заприлича на ястреб, увиснал високо в небето, привидно неподвижен, макар всъщност да се бори с насрещния вятър. Сетне ястребът връхлетя – сграбчи я за раменете и я целуна, преди да успее да го отблъсне.

– Геро!

Брангуен опита да се изтръгне но той бе прекалено силен за нея. Удържа я в прегръдките си, целуна я, после я прикова по гръб в тревата за нова, дълга и жадна целувка, която накара сърцето ѝ да заподскача не само от страх. Изведнъж той пусна Брангуен също тъй безмълвно, както я бе сграбчил, отдръпна се и седна на тревата, а по лицето му протекоха сълзи. Раменете я боляха от тези алчни ръце, братовите ѝ ръце, докато се надигаше, хвърляйки боязливи погледи към него. Герейнт извади кинжала си и го протегна към нея с дръжката напред.

– Вземи го и прережи гърлото ми. Ще стоя на колене и няма да ти попреча.

– Никога.

– Тогава сам ще го сторя. Върви си. Вземи Лъда и бягай при Мадок. Докато той пристигне, вече ще бъде мъртъв.

Брангуен имаше чувството, че се превръща в метална жичка, разпъвана между инструментите на златар, додето изтънее като косъм. Тази последна загуба бе непоносима – брат ѝ, нейният любим брат, да коленичи в нозете ѝ като просяк. Ако се самоубиеше, никой нямаше да узнае истината, щяха да го смятат за обезумял от скръб, а не за нечестивец, който е нарушил божествените закони. Ала тя щеше да знае. И вече никога нямаше да го види. Нишката изтъняваше все повече и повече.

– Ще ми простиш ли, преди да умра? – запита Герейнт.

Тя искаше да говори, но от устата ѝ не излизаше нито дума. Герейнт изтълкува погрешно мълчанието и в очите му бликнаха нови сълзи.

– Е, добре. Глупаво бе да се надявам.

Нишката се скъса. Обляна в сълзи, Брангуен се хвърли към него.

– Геро, Геро, Геро, не бива да умреш.

Герейнт изтърва кинжала и бавно, колебливо сложи ръце на кръста ѝ, сякаш искаше да я отблъсне, после с всичка сила я стисна в прегръдките си.

– Геро, моля те, живеј заради мен.

– Как бих могъл? Нима трябва да живея с ненавист към най-добрия

си приятел, когато се омъжиш за Блейн? Всеки път, когато ме поглеж-
даш, ще знам, че помниш греха ми.

– Ами кланът? Умреш ли, кланът умира заедно с теб. Ах, кълна се в
Лунната богиня, ако се самоубиеш, може и аз да сторя същото. Какво
друго би ми останало?

Той се отдръпна леко и докато двамата се гледаха в очите, тя почти
осезаемо долови че Смъртта е застанала между тях.

– Нима моята девственост означава толкова много за теб?

Вместо отговор Герейнт мълчаливо сви рамене.

– Вземи я тогава. Няма да е насила, сама ще ти я дам.

Той я гледаше като пиян. Брангуен се зачуди как не разбира онова,
което бе тъй ясно за нея: щом бяха обречени, можеха да поживеят още
час в прегръдките си. Тя обхвана лицето му с длани и го придърпа за це-
лувка. Ръцете му се впиха до болка в раменете ѝ, но тя го остави да я це-
лува. Страстта му избухна с ужасяваща сила, обгърна я, изпепели я като
вейка в пожарище. Докато се отпускате в ръцете му, Брангуен се почув-
ства не като любовница, а като жрица. Усещаше само неговата сила, те-
жестта му, а съзнанието ѝ бе нейде далече и гледаше любовната игра ка-
то насън.

Когато свършиха, той легна до нея и отпусна глава върху голите ѝ
гърди, движейки устни по кожата ѝ в нежна, неосъзната целувка на бла-
годарност. Тя плъзна пръсти в косата му и си помисли че кинжалът ле-
жи наблизко и чака. Никога не съм искала да умра девствена, каза си тя, а
кой би бил по-подходящ от Геро? Той надигна глава и я погледна с ме-
ка, опиянена усмивка на наслада и обич.

– Ще ме убиеш ли сега? – запита Брангуен.

– Защо? Още не, обич моя, не и след всичко това. Ще имаме пре-
достатъчно време да умрем. Знам, че ни чака смърт, боговете също го
знаят и това им стига. Но първо ще изживеем нашето лято.

Брангуен вдигна очи към чистото синьо небе, блестящо като огне-
ния упрек на боговете. Пипнешком подири кинжала.

– Не сега!

Герейнт я хвана за ръката, тежките мазолести пръсти стиснаха кит-
ката ѝ, овладяха я и изтръгнаха оръжието. Той се надигна и захвърли
кинжала. Острието проблесна из въздуха и изчезна в потока. Брангуен
искаше да възрази, но изведнъж красотата му я омая – жестока, огнена
красота като пламъците на гневно слънце. Той плъзна ръка по снагата ѝ,
после легна до нея и я целуна. Този път тя усети как в отговор на него-
вото желание из тялото ѝ се надига сладко-горчива страст, родена от

отчаянието.

Когато вечерта се прибраха, Брангуен бе изненадана, че всички се отнасят към тях съвсем нормално. Очакваше хората да виждат ако не безчестието им, то поне предстоящата гибел, сякаш смъртта би трябвало да ги обгърне в сияние, видимо чак до хоризонта. Но Бриту просто се поклони и отведе конете; шамбеланът дотича при Герейнт с някакви досадни вести от селото; Лъда посрещна Брангуен и запита дали да заръча на слугинята да сложи масата. Вечерта се оказа тъй обикновена,, че на Брангуен ѝ се искаше да закрещи.

След вечеря слугите се настаниха край своето огнище, а Герейнт седна на господарското място с халба в ръка. Голямата зала бе сумрачна, само тук-там се кръстосваха отблясъци от двата огъня. Брангуен гледаше засенченото лице на брат си и се питаше дали е щастлив. Колкото до нея – сама не знаеше какво изпитва. От година насам се готвеше за сватбата, когато щеше да даде клетва на своя съпруг и да се покори на неговата воля. Ала вместо това бе дала кървава клетва, подчинявайки волята си на един смъртоносен обет. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да съсредоточи цялото си битие около Герейнт, нейния брат и нейния пръв мъж, също както бе възнамерявала да стори с принца. Докато дойдеше мигът да подложи гърло под кинжала на Герейнт, щеше да му служи като на свой господар. Това решение ѝ донесе покой, макар и крехък, сякаш бе затворила отминалата трагедия зад дебела врата в дъното на съзнанието си. Галрион бе изчезнал, а заедно с него и всички обещания за един по-различен живот.

– За какво си мислиш, Геро?

– За онзи бунт. Ако това лято има война, обещавам ти, че няма да замина... ще намеря начин да се измъкна.

Брангуен се усмихна, а сърцето ѝ преливаше от обич. Той принасяше най-голямата саможертва за човек като него – отказваше се от славата, за да изживеят заедно това лято и да умрат наесен.

Брангуен би искала да спи в леглото му, където ѝ беше мястото, но, разбира се, това бе твърде рисковано с толкова много слуги наоколо. Ако жреците в селото узнаеха за техния грях, незабавно щяха да ги разкъсат на парчета. През следващите седмици двамата често яздеха надалече от дъна, за да легнат върху меката трева. Обгърнатата в прегръдките му, Брангуен можеше да мисли за Герейнт като за свой съпруг. Спокойствието не я напускаше и настроението ѝ оставаше ведро, а прекрасните летни дни се нижеха един подир друг като пълноводен и тих, кристално гладък поток. Нищо не бе в състояние да наруши покоя ѝ, дори и

редките мисли за Исола, чийто годеник бе отнела. Отначало ѝ се струваше, че Герейнт също е щастлив, но мрачното настроение и изблиците на ярост постепенно се завърнаха.

Герейнт все повече заприличваше на баща им. Когато нямаше работа, ставаше мрачен като буреносен облак и седеше загледан в огъня или неспокойно обикаляше из двора. Една вечер, докато му носеше пиво, Бриту се препъна и разля халбата. Герейнт скочи и го удари толкова силно, че хлапето падна на колене.

– Копеле непохватно!

Докато момчето се свиваше на пода, ръката на Герейнт сякаш сама плъзна към кинжала. Брангуен се хвърли между двамата.

– Удръж си десницата, Геро! Сториш ли нещо на детето, само след пет минути ще плачеш от угризения.

Разплаканият Бриту избяга от залата. Брангуен видя как останалите слуги гледат към тях с преbledнели лица и ужасени очи. Сграбчи Герейнт за раменете и го разтърси с всичка сила.

– О, мътните да го вземат – промърмори Герейнт. – Благодаря ти.

Брангуен собственоръчно му донесе още пиво, после отиде в коюшнията и както бе очаквала, завари Бриту да хълца върху сеното. Закачи фенера си на един гвоздей, после седна до него и го погали по рамото. Хлапето беше едва на дванайсет години – дребно и костеливо за възрастта си.

– Хайде, хайде – каза Брангуен. – Дай да те видя.

Бриту избърса сълзите с ръкав и обърна лице към нея. На бузата му се издуваше грозно червено петно, но окото не беше засегнато.

– Лорд Герейнт вече съжалява за това. Няма да се повтори.

– Благодаря, милейди – избъбри хлапето. – Какво му става на лорд Герейнт напоследък?

– Обезумял е от скръб за баща ни, това е.

Бриту се позамисли, опипвайки подпухналата си буза.

– Ако не бяхте вие, щеше да ме заколи. Поискате ли някога нещо от мен, кълна се, че ще го сторя.

По-късно тази нощ, когато всички бяха заспали, Брангуен се измъкна от стаята си и отиде при Герейнт, който спеше в бащините покои върху голямото легло с изваяни колони и тежки завеси с бродирани по тях ястреби като символ на клана. Вмъкна се под завивките, разбуди го с целувки и му се отдаде, за да съхрани спокойствието на дома. Сетне, когато той лежеше замаян в прегръдките ѝ, отпуснат до последното мускулче, тя за пръв път усети единствената власт, която ѝ бе отредена като

на жена – властта да използва красотата и тялото си, за да отведе своя мъж там, където ще слуша нея, а не само собствените си капризи. С моя принц би било другояче, помисли тя. По бузите ѝ бликнаха сълзи, ала за щастие мракът ги криеше от Герейнт.

Макар че Брангуен предвидливо побърза да напусне леглото му и да се завърне в своето, на следващата сутрин за пръв път усети, че другите в къщата почват да подозират. Мъжете очевидно не забелязваха нищо, но понякога Брангуен зърваше как Лъда я гледа със страх и недоумение. Издебна Герейнт насаме и му заръча да отиде на лов и да я остави на мира.

През следващите няколко дни той наистина по цели часове не ѝ обръщаше внимание, ловуваше или яздеше из имението; дори се направи да посети Мадок или Блейн. Но всеки път щом попадна в една и съща стая, тя усещаше как зорко се вглежда в нея, сякаш я пазеше като безценно съкровище. Колкото и да го отблъскваше, най-сетне той настоя да излязат сред хълмовете.

Този следобед се любиха в малка върбова горичка. Никога не го бе виждала тъй страстен – обладаваше я с такава жар, сякаш всеки път само разпалваше похотта си, вместо да я утоли. Накрая заспа в прегръдките ѝ. Тя го подпираше и галеше косите му, но се чувстваше изморена, толкова изтощена, че искаше да потъне в земята и никога вече да не види небето. Когато се събуди, Герейнт седна, протегна се и я погледна с усмивка. Кинжалът лежеше сред разхвърляните му дрехи.

– Геро, убий ме сега.

– Няма. Не още.

Изведнъж Брангуен разбра, че е време да умрат, че трябва да умрат сега, още този следобед. Надигна се и го стисна за ръката.

– Убий ме сега. Умолявам те.

Герейнт замахна и за пръв път ѝ удари плесница. Когато тя се разплака, той я грабна в прегръдките си, целуна я и замоли за прошка. Брангуен му прости, защото нямаше друг избор – за нея той беше нещо повече от живота; беше и нейната смърт. Докато язدهа обратно, тя през цялото време усещаше до болка как нещо в нея отчаяно настоява, че трябва да умрат. Когато навлязоха в двора, видя вързаните коне. Лорд Блейн им бе дошъл на гости.

Блейн остана три дни, през които двамата с Герейнт ходеха на лов, а Брангуен се спотайваше и гледаше да ги избягва. Само веднъж ѝ се наложи да разговаря с Блейн насаме, но той удържа на думата си и не спомена нищо за сватбата.

През последната вечер обаче Блейн настоя Брангуен да остане на масата. Герейнт мрачно се взираше в огъня и пиеше без да продума, сякаш бе забравил, че имат гост. Когато Блейн заговори на Брангуен за майка си, тя можеше само унило да слуша, почти неспособна да вземе участие в разговора, защото се питаше какво ли би рекла Рода, ако узнаеше истината. Блейн очевидно изтълкува погрешно мълчанието ѝ.

– Е, хайде, милейди – каза той. – Обещах ви, че до пролетта няма да говоря за сватба и както виждате, спазвам обещанието си.

Герейнт рязко се завъртя на стола си.

– Това пък какво е?

– Нали разговаряхме, преди да почна да ухажвам сестра ти.

– Да, прав си – усмихна се Герейнт. – Разбираш ли, обещал съм ѝ нещо. Казах ѝ, че никога няма да я омъжа без нейно съгласие.

– Тъй ли? Дори ако трябва да остане при теб до края на живота си?

– Точно така.

Блейн се замисли и очите му потъмняха.

– Е, милейди – обърна се той към Брангуен. – Вие сте щастлива с брат си, нали?

– Мисля, че да. Почитам го.

Блейн се усмихна, но изведнъж Брангуен изпита страх. Сиянието на димящия огън танцуваше наоколо, ала ѝ се струваше, че пламъците идват откъм Герейнт, сякаш въпреки волята и на тримата, дълги огнени пипала се протягаха към Блейн.

Лятото бе в разгара си, жаркото слънце висеше над прашния път и лъчите му бяха също тъй златни, както зреещите жита из близките ниви. Невин, когото някога наричаха принц Галрион, навлезе във владенията на Ястреба, повел муле, натоварено с билки. През цялото време се озърташе дали случайно Герейнт няма да се зададе в галоп по пътя. Не му се вярваше някой друг да разпознае принца в облика на прашния бродещ търговец с дрипави дрехи, чорлава коса и престаряло муле. Беше се научил, че и без могъщите чудеса на деомера човек може да стане невидим просто като върши неочаквани постъпки на неочаквани места. А никой не би очаквал от принца да дръзне отново да припари в земите на Ястреба.

На минаване през селото Невин дори рискува да купи халба пиво от кръчмаря, който изобщо не го погледна, след като прибра медната монета. Настани се в ъгъла до една старица и взе да задава глупави въпроси за областта, като че идваше отдалече. Когато си тръгна, никой не му

обърна внимание.

Едва привечер се добра до целта си – дървена колиба в покрайнините на горските дебри. Отпред две кози пасяха жилавата трева, а Ина клечеше и ги гледаше. Тя бе стара, мършава като вейка, с дълги костеливи пръсти, изкривени от десетилетия тежък труд. Бялата ѝ коса беше небрежно пристегната с мръсна забрадка. Като билкарка и акушерка, местните хора я смятаха за вещица, но всъщност тя просто обичаше уединението.

– Добър ти ден, момко – каза Ина. – Старият Регор май ми е пратил нещо хубавичко.

– Така е. Тия запаси би трябвало да ти стигнат до пролетта.

Невин разтовари мулето и внесе билките вътре, после напои добичето и го пусна да пасе при козите. Върна се в колибата и завари Ина да слага хляб и сирене върху клатушкаща се масичка. Когато тя му подаде вода в дървена чаша и го покани да седне, Невин нетърпеливо намаза резен черен хляб с ароматно козе сирене. Ина разсеяно дъвчеше залька си и го гледаше тъй любопитно, че той се зачуди дали знае какъв е бил преди време.

– Много неприятно, че старият Регор напусна нашата гора – каза Ина. – И то тъй неочаквано – просто дойде един ден и рече, че ще си върви. Казвал ли ти е защо?

– Е, добра жено, аз върша каквото ми нареди учителят и си държа езика зад зъбите.

– Да, така е най-добре с чудаци като стария Регор. Нищо де, все някак ще се оправя, стига да ми праща билки от време на време.

Ина отрязва още няколко парчета хляб и ги сложи пред Невин.

– Обаче без него не е същото. Винаги можех да разчитам на съвета му, ако се случеше нещо тревожно.

Невин усети по гръбнака си тръпките на деомерското предупреждение.

– А как е лорд Герейнт напоследък?

– Умен си като своя учител, нали, момко? Е, ще ти кажа какво да предадеш на Регор от мен. Той все държеше под око горката Брангуен.

– Тъй ли? Не знаех.

– О, тъй си беше, ама отдалече, по бащински дете се вика. Та, ето какво му речи. Преди около месец трябва да е било, пажът в дъна хвана треска, и то от най-упоритите. Поне пет пъти ходих дотам, додето вдигнах момчето на крака. И лорд Герейнт ми даде цял еленов бут за тая работа. Имаш ли, Ина, вика, билка против безумие? Шега трябва да е

било, ама тъй се усмихваше, че ми смрази душата. А пък последния път като ходих нагоре, видях Герейнт да ридае на бащиния си гроб.

– Бъди уверена, че ще разкажа на Регор за това. А как търпи Брангуен да живее затворена с такъв брат?

– Е, тъкмо туй ми е най-чудно. Човек би си рекъл, че ще да е съкрушена, обаче тя броди като насън. Щях да река, че чака дете, ама от кого да го има? Замаяна ми се види, като да е надула корема, обаче онзи неин годеник отдавна не се е мяркал. Добре де, това предай на Регор от мен.

По обратния път Невин изтиска от упоритото муле цялата бързина, на която бе способно, ала въпреки това му бяха необходими два дни, за да достигне новия си дом. В дивата гора на север от Глигановите владения двамата с Регор бяха разчистили голямо парче земя край един поток. От дънерите си построиха кръгла къща, а земята засяха с боб, ряпа и други зеленчуци. Тъй като лечителската слава на Регор се движеше на север заедно с него, скоро разполагаха с изобилие от храна и дори няколко монети, защото местните селяни, били те свободни или крепостни, охотно разменяха пилета и сирене срещу неговите билки. Сега, когато бе твърде късно, Невин разбираше, че е могъл да осигури на Брангуен скромен, но приятен живот сред гората. Само да не беше такова говедо, проклинаше се той, такъв безнадежден глупец!

Пред къщата Регор лекуваше възпаленото око на някакво момченце, докато майката клечеше наблизко. По парцаливата кафява туника Невин разбра, че е крепостна. Гледаше съвършено безизразно, сякаш изобщо не я интересуваше дали детето ще оздравее или не, въпреки че го бе довела чак дотук. На лицето ѝ имаше старо клеймо, едва различимо върху мръсната кожа. Макар едва тригодишно, хлапето вече също бе жигосано и белегът го превръщаше в доживотна собственост на лорд Блейн. Регор го бе настанил върху един пън и бършеше възпаленото око с парцалче, натопено в билков мехлем.

Невин отиде да върже мулето при дорестия кон. Когато се върна, крепостната го огледа с привидно безразличие. Дори и от десет крачки се усещаше миризмата на неизмита плът и мръсни дрипи. Регор я повика, даде ѝ гърненце с мехлем и обясни как да го използва. Тя го изслуша и по лицето ѝ трепна искрица надежда.

– Не мога да ви платя много, милорд – каза жената. – Донесох малко ранни ябълки.

– Изяж ги с детето, като се приберете.

– Благодаря. – Тя се загледа в земята. – Чух, че лекувате бедните хора, но отначало не вярвах.

– Вярно е. Така казвай на всички.

– Толкова се страхувах. – Тя продължаваше да гледа надолу. – Ослепее ли детето, няма да става за работа и ще го убият.

– Какво? – намеси се Невин. – Лорд Блейн никога не би сторил подобно нещо.

– Лорд Блейн ли? – Тя го погледна с измъчена усмивка. – Е, да, не би го сторил. Той не знае, че живеем, та камо ли да ни убие. Надзирателят, милорд, той щеше да се погрижи.

Невин си помисли, че навярно това е самата истина. Като принц много по-често се бе тревожил за конете, отколкото за крепостните. Благодарение на Регор започваше да вижда света по друг начин.

След като жената си тръгна, Регор и Невин влязоха в колибата – светло, проветриво помещение, ухаещо на прясно отсечен бор. Благодарните селяни им бяха донесли и мебели: маса, скамейка, етажерка за кухненски съдове. Отстрани беше недовършеното огнище, с което Невин влагаше своя дял в строежа. Той наля от бъчвата пиво в две нащърбени халби и седна на масата срещу Регор.

– Как беше пътуването? – запита Регор. – Как я кара старата Ина?

– Не е зле, учителю. Но ми разказа нещо странно за Ястреба. Ах, богове, клетата ми Брангуен! Трябваше да сторите каквото би сторил баща ми – да ме пребиете до смърт заради глупостта!

– С това не бих постигнал нищо, освен да ти внуша погрешното чувство, че си изкупил греха си. – Регор се бореше с гнева. – Добре де, каквото било – било. Разкажи ми сега.

Докато Невин разказваше, Регор го слушаше с привидно спокойствие, но пръстите му се стягаха все по-силно около халбата. Накрая той тихичко изруга.

– Най-добре ще е да понадникнем в тая история. Между нас казано, старата Ина направо надушва кога една девойка чака дете. Не може да е от теб, така ли?

– Не, освен ако жените забременяват и от копнежа по тях.

Регор се усмихна, макар че погледът му оставаше мрачен.

– А какво би си помислил за твоята Гуени, ако чака дете от друг мъж?

– Ако е добър мъж, нека отиде при него. Ако ли не, бих я взел заедно с детето.

– Много добре. Първо ще трябва да видим дали детето е от Блейн. Ако е негово, ще има сватба и толкоз. Ако не, все още има надежда да оправим нещата.

– Но, учителю, защо сте толкова загрижен за Брангуен? Само въпрос на чест ли е?

– Точно това все още не мога да ти кажа.

Невин чакаше с надеждата за поне още една дума, но Регор мълчаливо извърна глава и се замисли.

– Утре рано отивам до Глигана – каза най-сетне старецът. – Не е учтиво да оставям лейди Рода в неведение, че наблизно се е заселил билкар. Ти оставаш тук. Блейн никак не би искал да те убие, но ако те види, честта ще го принуди да изпълни кралската воля. Към пладне сигурно ще съм в дъна, тъй че запали огън и виж дали можеш да ме откриеш по този начин.

На следващото утро Невин изгаряше от нетърпение, докато вадеше от малката нива камъни за огнището. Досега почти цялото му обучение се състоеше единствено от тежък труд в лятната жегата. Това често го огорчаваше – откъде накъде един принц трябваше да се поти като въшлив крепостен? Но дълбоко в сърцето си знаеше, че истинската му задача е да пречупи гордостта чрез смирение. Има само един ключ за тайните на деомера: искам да знам, за да помогна на света. Всеки, който желае властта заради самата власт, получава единствено огризки – трудно спечелени, още по-трудно запазвани и свършено ненужни.

Ала от време на време Регор му възлагаше задачи, свързани по-пряко с деомера. Макар че Невин открай време притежаваше второто зрение, виденията идваха и си отиваха когато пожелаят, показваха му каквото си искат и нищо повече. Сега се учеше да ги призовава по своя воля.

Невин подреди пред къщата каменен кръг и запали малък огън както би го сторил всеки обикновен човек – с прахан и кремък. Остави го да догори, докато дървата се превърнаха в пещери от пламтяща жарава. Сетне се просна на земята, подпря брада върху лактите си и впи поглед право в глъбините на огъня. Забави дъха си до необходимия ритъм и помисли за Регор. Най-сетне огнената пещера взе да расте на ширина и дълбочина, додето се превърна в слънчево сияние, огряващо зала от полирано дърво. Сред пламъците зърна дребния силует на Регор. Невин покори цялата си воля на мисълта за стареца, представи си го пределно ясно и тласна съзнанието си към него. Видението започна да расте, придоби реалност, продължи да расте и стана съвсем отчетливо, сякаш надничаше през прозореца на женските покои. С последно усилие на волята Невин проникна вътре, при което долови тихо, забързано съскане, усети как стомахът му се свива на топка като при падане и ето че стоеше на

пода до Регор.

Лейди Рода беше на стола си, а до нея Исола седеше на табуретка. Един от пажовете коленичеше на пода пред Регор със смъкната риза, за да разкрие няколко ужасяващи цирея.

– Налага се да ги разрежа – каза Регор. – Тъй като не си нося инструментите, ще трябва утре да дойда пак, ако нямате нищо против, милейди.

Предчувствайки страданията, момчето жално изстена.

– Не ставай глупак, момко – каза Рода. – Мъчат те вече от седмици насам, а ако билкарят ги среже, всичко ще свърши веднъж завинаги. Гледай утре да не се укриеш в гората за цял ден.

Хлапето грабна ризата си от пода, поклони се на Рода и без повече церемонии хукна навън. Вдовицата с усмивка поклати глава, после кимна към близкия стол.

– Седнете да си починете, добри ми сър – каза тя. – Значи казвате, че сте от юга. Носите ли интересни новини?

– Благодаря. – Регор се поклони и седна. – Е, чак новини не бих го нарекъл, но е плъзнала лоша мълва.

– Тъй ли? – неуверено изрече Рода. – А как е лорд Герейнт от Ястребовия клан?

– Виждам, че мълвата е стигнала и до вашите уши, милейди. Уви, негова светлост е зле и разбира се, местните селяни упорито си шушукат за магия.

Исола се приведе напред и обгърна с ръце коленете си, а в очите ѝ заблестяха сълзи. Когато си припомни щастливата вечер на нейния годеж, Невин изпита тъй болезнено състрадание, че видението изчезна. Възстанови го едва след дълги усилия.

– Скръбта му е разбираема – говореше Регор. – Но в края на краищата това е в реда на нещата – синът рано или късно загубва баща си. – Той се озърна към Исола. – Без съмнение мрачното настроение ще се разсее, щом вие застанете до него.

– Ако изобщо се ожени за мен – избухна Исола.

– Дръж си езика, агънце – каза Рода.

– Как бих могла? – кресна Исола. – След онова, което разправи Блейн...

Рода надигна ръка, като че искаше да я удари. Исола млъкна.

– Любезно ви моля да простите на дъщеря ми, драги сър – каза Рода. – Сърцето ѝ се къса от тревоги при мисълта, че може да я сполети каквото се случи с клетата Брангуен.

– Печално, много печално – въздъхна Регор. – Нека се надяваме, че скоро ще си намери по-добър мъж. В селото ми казаха, че синът ви се надява скоро да обяви своя годеж с лейди Брангуен.

– Ами... – Гласът на Рода стана безизразен. – Моля се това да стане.

Тъй, помисли си Невин, значи бебето не е от Блейн. Вярно, отвърна му Регор, а толкова се надявах на това! Невин бе тъй поразен, че този път окончателно изтърва видението.

Регор се завърна по залез слънце. Погрижи се за мулето, после влезе в колибата, където Невин приготвяше вечеря, изгарящ от нетърпение. Регор извади от джоба на бригите си сребърна монета и я хвърли на масата.

– Нашата лейди Рода е щедра – отбеляза той. – Не знае кого ще нахрани с това, но ако знаеше, би се зарадвала. След като ти ни напусна, поговорихме още малко и разбрах, че тя все още те почита, принц Галрион.

– Принцът е мъртъв.

Регор се усмихна, седна и сложи сирене и масло върху резен хляб.

– Мисля утре да подложа на риск ученика си Невин. Лорд Блейн ще е на лов, тъй че можеш да дойдеш с мен в дъна, когато се върна да излекувам циреите на онова хлапе.

– Много добре, учителю. А защо се надявахте детето да е от Блейн?

– Размисли, момко. Ако вината не е на Блейн, то кой ни остава? Колко мъже живеят в Ястребовия дън? Две-три дванайсетгодишни хлапета, един мърляв коняр и престарелият шамбелан, дето едва има сили да опипа някоя слугиня, камо ли да стори нещо повече. Е, кой остава?

– Ами... никой?

– Никой ли?

– О, проклятие. – Невин се насили да го изрече. – Герейнт.

– Точно така, проклятие. Това е ужасяващо, мрачно обвинение срещу когото и да било, затова не ще сторя нищо, преди да бъде напълно сигурен.

Невин вдигна от масата кухненския нож и започна да го върти между пръстите си, търсейки успокоение в хладния допир на метала.

– Ако е вярно – каза той, – ще го убия.

– Я се виж! Същински бащичко.

Невин яростно заби ножа в масата и го остави да трепти.

– Нима би било толкова лошо да го убия?

– Да... за теб. – Регор спокойно отхапа от хляба. – Забранявам ти

даже да мислиш за това.

– Добре тогава. Не ще пролея кръвта му.

Регор го огледа внимателно. Невин взе резен хляб, после с яд го захвърли в огнището.

– Ти обеща да я вземеш заедно с детето – каза Регор. – Още ли държиш на това, дори ако носи незаконна рожба от собствения си брат?

– Не друг, а аз я изоставих. Разбира се, че държа.

– Не си лош по душа, момко. Вярвай ми, все още можеш да изкупиш грешката.

На следващия ден ниско прихлупената качулка помогна на Невин да остане неразпознат от слугите в Глигановия дън. Когато двамата с Регор се изкачиха в женските покои, той не повдигна качулката и се престори на улисан с билките и инструментите. За щастие Исола беше нейде навън, а Рода имаше достатъчно грижи с Регор и един от пажовете.

– Как тъй да не знаеш къде е Марик? – скара се Рода. – Заръчах му да е тук, когато дойде билкарят.

– Страхува се, милейди. Мога да го потърся. Но ще ми трябва доста време.

– Бягай тогава и го открий час по-скоро.

Щом пажът изчезна, Невин смъкна плаща и го захвърли на пода. Рода смаяно го погледна и в очите ѝ бликнаха сълзи.

– Галрион! О, слава на светите богове! Сърцето ми прелива от радост, че ви виждам жив и здрав.

– Смирено благодаря, милейди, но името ми е Никой.

– Знам всичко за бащината ви жестокост. Трябва да си тръгнете, преди синът ми да се прибере.

– Не можех да не дойда. Умолявам ви, кажете как е скъпата ми Брангуен.

Рода извърна глава и лицето ѝ се изкриви.

– Бедната малка Гуени! Тъй скърбя, че боговете не ѝ разрешиха да се омъжи за вас. Кълна се, че сигурно щеше да ви последва в изгнанието. – Тя се озърна към Регор. – Е, добри ми сър, мога да ви се доверя, ако не за друго, то поне защото доведохте моя принц, тъй че ще говоря свободно. Неотдавна Блейн отскочи до Ястреба и се завърна побеснял от гняв. Каза, че Гуени със сигурност нямало да го вземе за мъж. Бродела като полумъртва и почти не говорела. Опитих се да я поканя тук, но тя отказа. Сигурно още скърби за принца... поне така се надявам.

– На това се надяваме всички – сухо отвърна Регор. – Често ли идва

Герейнт да навести годеницата си?

Рода отчаяно стрелна поглед насам-натам като подгонен елен.

– Всичко това са глупости – избухна тя. – Не вярвам, че биха сторили подобно нещо. Не Гуени! Не Геро! Блейн и Исола просто се измъчват с нелепи подозрения, защото са разочаровани и нетърпеливи. За нищо на света не бих го повярвала!

– Кое? – запита Регор. – Кажете, милейди. Свалете от сърцето си товара на тия мрачни страхове.

За момент Рода се поколеба, после успя да се пребори със себе си.

– Всички слуги на Ястреба казват, че само Брангуен стои между тях и яростта на лорд Герейнт... сякаш е негова съпруга. А Исола, собствена ми дъщеря непрестанно жили брат си като скорпион. Геро винаги е бил толкова нежен към Гуени, казва тя, не е честно – Гуени открадна мъжа, когото желая. Гуени това, Гуени онова и то само защото горката Исола винаги е завиждала на малката Брангуен за окаяната ѝ хубост.

– Да, окаяна, наистина. Казвате, че не можете да повярвате... но наистина ли? Или просто искате да се извърнете от нещо нечисто? О, богове, не бих могъл да ви упрекна.

Рода избухна в ридания и закри лицето си с длани.

– Той винаги я е обичал прекалено силно. Защо мислите, че настоявах толкова пред лорд Дуен да омъжи Брангуен съвсем млада? Тя трябваше да се измъкне от онзи прокълнат дом.

– Да, прокълнат. И то дважди.

Докато Регор помагаше на вдовицата да се настани на стола, Невин неспокойно крачеше напред-назад.

– Кажете ми нещо, милейди – запита той. – Ще ме упрекнете ли, ако я отвлека от брат ѝ?

– Никога! Но ако го сторите, Герейнт ще свика всичките си приятели и ще ви преследват из горите като елен.

– С радост бих умрял за нея, а и съм доста по-умен от елен.

Същата вечер Невин взе дорестия кон и се отправи на юг към Ястребовия дън. Трябваше да хитрува. Дори и в отсъствието на Герейнт беше недопустим риск да влезе направо в крепостта. С нищо не би помогнал на Брангуен, ако Герейнт се завърнеше внезапно и го убиеше пред нозете ѝ. Макар че като принц Галрион никога не бе проявявал особена сръчност в боя с мечове, сега Невин разполагаше с няколко деомерски трика. Беше уверен, че ако остане само няколко минути насаме с Брангуен, лесно ще я убеди да се измъкне потайно от дъна и да избяга с него. А тръгна ли веднъж, Герейнт никога нямаше да ги открие.

Когато стигна до колибата на Ина, Невин ѝ каза, че Регор го праща да държи нещата под око. Както бе очаквал, старицата толкова се зарадва, че му предложи да се подслони при нея.

– Жените от селото вече взеха да си шушукат, че Брангуен носи в утробата си незаконно дете – каза му тя.

– Тъй ли? Е, онзи неин годеник се е заклел да я вземе час по-скоро. Регор заръча да ти кажа, че младият лорд честичко се промъквал по тия места.

Когато Ина вдигна вежди и се усмихна, Невин разбра, че пикантната клюка скоро ще обиколи цялото село. Можеше само да се надява, че това ще потули истината за известно време.

През следващите три дни Невин зорко наблюдаваше Ястребовия дън. В покрайнините на гората, близо до пътя, бе открил грамаден клоност дъб. Укрит високо в короната му, можеше да наблюдава крепостта отвъд ливадите. Напрягайки цялата си воля, той отправяше мислите си нататък и се опитваше да достигне съзнанието на Брангуен, да я повика, да ѝ внуши, че трябва да се разходи из гората. Веднъж усети, че я е достигнал... и усети как тя небрежно отхвърля нелепото хрумване. Продължи да опитва, умоляваше я, ала всеки път се проваляше, докато най-сетне изпадна в такова отчаяние, че реши да се промъкне в дъна при следващото ловуване на Герейнт.

След пладне на четвъртия ден, докато лежеше в скривалището си върху клоните, Невин зърна един мъж и едно момче да яздят бавно нагоре към дъна. Разпозна коня и широките плещи на мъжа. Блейн. Бързо се спусна долу и хукна към колибата.

– Ина, в името на всички богове, трябва да ми помогнеш. Можеш ли да ми осигуриш повод да се вмъкна в Ястребовия дън? Да отнеса някаква вест, да кажа нещо на слугите...

– Ами... – Ина се замисли и Невин едва не побесня от нейната мудност. – Виж какво, приготвила съм любовно биле за Лъда, прислужницата на Брангуен. Хвърлила е око на един момък от селото. Можеш да ѝ го занесеш.

Докато Ина търсеше пакетчето с билки, Невин размаза кал по лицето и косата си – твърде примитивна маскировка, но пък от друга страна всички бяха виждали принца само спретнат и чистичък. Наметна се с плаща, нахлупи качулката и препусна нагоре към дъна. Щом влезе в двора, зърна пажа на Блейн да води конете към обора. Бриту дотича и недружелюбно огледа Невин.

– Ти пък какво искаш?

– Да поговоря с Лъда, ако обичате. Ина ми даде нещо за нея.

– Ще ида да я питам. Ти стой тук и да не си посмял да влезеш.

След малко Лъда излезе и нервно огледа мръсния скитник.

– Нося ви билки от Ина. Тя каза, че може и да почерпите един клетник с малко пиво.

Щом чу гласа му, Лъда пребледня и вдигна ръка към устата си.

– Принце! – прошепна тя. – Слава на Богинята! – После повиши глас. – Е, така и ще сторя, задето ми спести в тая жега ходенето чак до колибата.

Невин върза коня си край вратата, сетне последва Лъда до огнището на слугите в голямата зала. Седна върху куп слама в ъгъла, за да не се пречка на останалите слуги, които бързаха да приготвят вечерята. Те почти не го поглеждаха; Лъда имаше привилегията да бъде щедра към скитниците, ако ѝ се харесваха. Седнали на почетната маса в отсрещния край на залата, Блейн и Герейнт пиеха и разговаряха. Гласовете им бяха тихи и от това разстояние Невин не можеше да долови нито дума, но Блейн очевидно бе разгневен – яростно се привеждаше напред и стискаше халбата си като оръжие. Когато се върна, пажът му го огледа плахо и седна на сламата край нозете на господаря си. Лъда донесе пиво за Невин, озърна се тревожно към лордовете и коленичи до него.

– Къде е господарката ти? – прошепна Невин.

– Крие се от лорд Блейн. Но рано или късно трябва да слезе, инак лорд Герейнт ще се разлюти.

– Няма съмнение. О, няма никакво съмнение.

Лъда болезнено стисна устни и се разтрепера.

– Знам истината – каза Невин. – И не ме е грижа. Дойдох да я отведа.

От очите на Лъда безмълвно прокапаха сълзи.

– Ще ви помогна, ако ми е по силите. Но не знам дали вече нещо може да се поправи.

Уж за да не се пречка на готвача, Невин мина малко по-близо до двамата владетели. Най-сетне Брангуен плахо влезе в залата, като се притискаше до стената и не откъсваше поглед от брат си. Невин бе потресен от промяната в нея. Бузите ѝ бяха бледи и хлътнали, под очите ѝ тъмнееха сенки и с цялото си държание напомняше кошута, готова за бягство. Тя хвърли поглед към него и намери сили за кратка, измъчена усмивка. Невин бавно се изправи, потискайки желанието да изтича към нея. И в този миг Брангуен се сви до стената.

Невин бе забравил за Блейн и Герейнт, които се гледаха яростно,

приведени един срещу друг. Блейн се изправи бавно и решително, с ръка върху дръжката на меч.

– Проклет да си от боговете – изрече той. – Вярно е, нали?

Герейнт застана насреща му с ръце на кръста и се усмихна тъй спокойно, че кръвта на Невин застина в жилите.

– Отговори ми – прокълтя в залата гласът на Блейн. – Лягал си със сестра си, нали?

Герейнт измъкна меч, острието проблесна, завъртя се и нанесе удар още преди Блейн да изтегли своя меч наполовина от ножницата. Пронизителният писък на Брангуен литна под свода и секна, докато Блейн бавно залиташе напред с бликнал от гърдите кървав поток. Той смаяно погледна Герейнт, после рухна в нозете му. Пажът взе да се отдръпва към вратата. Герейнт се завъртя и тръгна към него.

– Геро! – Брангуен се втурна между тях. – Недей! Не момчето!

Герейнт се поколеба и този кратък миг спаси живота на пажа. Момчето хукна навън, без да се озърта. Когато Невин изтича до вратата, то вече бе яхнало дорестия кон. С ридания и писъци слугите побягнаха от залата. Стиснал здраво окървавения меч, Герейнт избухна в смях, после зърна трупа на Блейн и се опомни. Невин видя как разумът се завръща в очите му, докато падаше на колене с отчаян вой. Без да губи нито миг, хвана Брангуен за ръката.

– Трябва веднага да се измъкнем оттук.

– Не мога. – Усмивката на Брангуен бе също тъй безумна, като тази на брат й. – Заклех се да умра заедно с него.

– Ни бог, ни човек би те задължил да изпълниш подобна нечестива клетва.

– Аз самата се задължавам, принце.

Той сграбчи Брангуен и я помъкна към вратата, но Герейнт скочи на крака и с готов за бой меч се хвърли да му прегради пътя. Значи тук ще умра, помисли Невин.

– В името на всички богове, та това бил принц Галрион – изсъска Герейнт.

– Да, аз съм. Хайде. Добави и моята кръв към кръвта на верния си приятел.

– Не убивай и него, Геро! – изкрещя Брангуен. – Убий мен и да свършим веднъж завинаги.

– Не ще вдигна меч нито срещу теб, нито срещу него. Бихте ли я отвел, принце?

Брангуен го погледна смаяно, сякаш не вярваше на ушите си.

– Геро! Ти ми обеща. Закле се да убиеш първо мен, после и себе си.

В очите на Герейнт пламна ярост. Той сграбчи сестра си за рамото и я тласна в ръцете на Невин.

– Махай се, малка кучко! Заради теб убих единствения човек на този свят, когото обичах. – Той я удари през лицето. – Гнус ме е да те гледам. С Ястребовия клан е свършено и то само заради теб!

Лъжата бе тъй свършена, че Невин му повярва, но когато Брангуен заридя, притисната към гърдите му, той зърна истината в очите на Герейнт – неподправена любов, не просто похот, а безнадеждната болка на мъж, прогонващ единствената си истинска обич.

– Вземи от обора сивия кон – каза Герейнт. – И бездруго ти се полагаше със зестрата.

Той им обърна гръб, запокити меча си през голямата зала и се просна край трупа на Блейн. Бавно, стъпка по стъпка, Невин изведе, или по-скоро изнесе Брангуен от залата. Само веднъж се озърна и видя Герейнт сгушен до гръба на Блейн, също като войник, който лежи на бойното поле до убития си другар и отказва да повярва в смъртта му, независимо от всички опити да го отведат настрана.

Навън последните лъчи на залеза се бореа с гъстеещите сенки. С факла в ръка Бриту изведе сивия кон от обора. Лъда дотича от броха с дисаги и няколко навити одеяла. Над пустия двор бе натегнала зловеща тишина.

– Простете ми, принце – каза Бриту. – Одеве не успях да ви разпозная.

– Адски се радвам, че не успя! Лъда, има ли още някой в дъна? Най-добре ще е всички да избягате при роднини. Съвсем скоро кланът на Глигана ще дойде да опожари дъна заради Блейн.

– Тогава напускаме още сега, принце. Вземете, донесох храна и дрехи за господарката.

Невин вдигна Брангуен върху седлото като дете, после се метна зад нея. Потегли бавно, оставяйки натоварения кон сам да избира хода си. В подножието на хълма Невин извърна глава за сетен поглед към дъна, който се чернееше върху фона на залеза. Стори му се, че с деомерското зрение вече различава танца на пламъците по каменните стени.

Тази вечер пътуваха само няколко часа, докато се отдалечиха на безопасно разстояние сред хълмовете. Невин избра място за лагер в горичката край един поток. След като се погрижи за коня, той събра сухи съчки и запали огън. Брангуен мълчаливо се вираше в пламъците.

– Сигурно знаеш – изрече тя най-сетне.

– Знам. Искам те заедно с детето.

– Позволи ми да ти спестя това. Искам да умра. Невъзможно е още да ме обичаш. Нося дете от собствения си брат.

– Позорът е колкото твой, толкова и мой. Аз те изоставих сама с него.

– Не си ме тласнал в леглото му. – Брангуен се усмихна колебливо, с трогателно усилие да се престори на хладнокръвна. – Все едно, вече не те обичам.

– Лъжеш по-зле от брат си.

Брангуен въздъхна и се загледа в огъня.

– Знам си, че върху детето ще тегне проклятие. Защо просто не ме убиеш? Геро обеща, че ще загинем и двамата, а ме е лъгал през цялото време. Обеща ми. – Тя се разплака. – О, богове, обеща ми.

Невин я прегърна и я остави да плаче. Най-сетне тя замълча и се отпусна тъй тиха, че го обзе страх, но за щастие просто бе заспала от пълно изтощение. Той я събуди само колкото да подложи под нея одеяло.

На сутринта Брангуен изпадна във вцепенение. Не говореше, отказваше да яде, въртейки глава като капризно дете и Невин трябваше насилно да я качи върху коня. През цялата сутрин пътуваха бавно, като избягваха пътищата и пестяха силите на животното, доколкото бе възможно. Ако не отиваха при Регор, Невин би загубил всяка надежда. Брангуен беше съсипана, смазана като сребърна чаша под ботуша на войник, докато армията му плякосва превзета крепост. Регор можеше да ѝ помогне – Невин се вкопчваше в тази последна надежда – но до Регор имаше още цял ден път.

От време на време Невин си мислеше за войската на Глигана, която в този момент препускаше да дири отмъщение. Без съмнение пажът бе пристигнал преди разсъмване; и без съмнение бойците вече бяха на път, водени от по-малкия брат на Блейн, Камлан – вече лорд Камлан. Навярно Герейнт щеше да избяга от тях в безславно изгнание.

Привечер Невин и Брангуен стигнаха до реката, която на следващия ден щеше да ги отведе при Регор. След като подготви бивака, Невин се помъчи да накара Брангуен да проговори, или поне да хапне нещо. Не постигна нито едното, нито другото. Изведнъж осъзна, че тя е решила да умре от глад, за да изпълни своята клетва пред боговете. Макар и с болка на сърце, той използва единственото оръжие, с което разполагаше.

– И какво правиш всъщност? Убиваш детето в утробата си. Бедното същество наистина е прокълнато, щом собствената му майка отказва да

го храни.

С просълзени очи Брангуен надигна глава. Погледна го, после взе къшей хляб и отхапа. Когато Невин ѝ поднесе сирене и ябълка, тя покорно изяде всичко, но не изрече нито дума. Той събра още дърва за огъня, после я сложи да легне на топло край пламъците. Когато прегледа оскъдните запаси, за да види какво им остава, Невин откри в платнено вързопче всички подаръци, които ѝ бе поднасял. Лъда се бе погрижила и за това. Погледът му задълго спря върху една скъпоценна брошка с формата на ястреб и той се замисли за Герейнт.

Когато се спусна мрак и Брангуен заспа дълбоко, Невин най-сетне не устоя на любопитството и разпали огъня, за да потърси видението. Подхранвано от толкова много ужас и болка, то дойде бързо и му разкри голямата зала в Ястребовия дън. Тялото на Блейн бе положено край огнището с възглавница под главата и меч върху гърдите. Когато Невин насочи съзнанието си към Герейнт, видението се промени. Стиснал здраво меча си, Герейнт крачеше напред-назад из двора. Бе отказал да избяга от своя Уирд.

Невин така и не разбра колко дълго е споделял с Герейнт тази последна стража. По някое време огънят догоря и видението изчезна, но щом хвърли нови дърва, незабавно съзря как Герейнт крачи, крачи, крачи и мечът му се люшка, проблесвайки в светлината на факлите. Най-сетне Невин дочу звук – Герейнт също го чу и отметна глава като стреснат елен. Конски копита трополяха нагоре по склона. Герейнт се отправя напред с широка крачка и спря наред портата, вдигнал меча за бой. Следван от рицарите си, лорд Камлан навлезе в осветения кръг и спря пред неподвижния, усмихнат Герейнт. Когато Камлан изтегли меча си, всички бойци сториха същото.

– Къде е трупът на брат ми?

– До огнището. Би ли погребал с него един от моите коне?

С тревога върху младежкото си лице Камлан се приведе в седлото, за да огледа приятеля, който бе станал негов враг. После тревогата изчезна, прогонена от студения, праведен гняв на отмъстителя. Той размаха меча, изкрещя и пришпори коня си. Бойците препуснаха напред и обкръжиха врага. Под светлината на факлите Невин видя меча на Герейнт да излита над тълпата, обагрен с прясна кръв. Изцвили кон, хората закрепяха, после тълпата се отдръпна назад. Герейнт лежеше мъртъв. Без да обръща внимание на кръвта, бликаща от разсечената му буза, Камлан скочи от седлото, пристъпи напред и коленичи до него. Вдигна меча си с две ръце и отсече главата на Герейнт. Изправи се, стиснал косите ѝ,

сетне замахна и с яростен вой я запокити към стената.

Писък разкъса видението – писъкът на Брангуен. Невин тронаво се надигна и изтича към нея, докато тя се изправяше с ридания.

– Геро! Мъртъв е. Геро, Геро, Геро! – Гласът ѝ изгъня до писък. – Камлан... ах, богове... той отсече... той... ах, богове! Геро!

Невин я стисна с всичка сила в прегръдките си. Брангуен се бореше, блъскаше се в ръцете му, оплаквайки своя брат и баща на детето ѝ. С мрачна решителност Невин продължи да стиска, докато тя най-после замлъкна.

– Как разбра? Гуени, кажи ми! Как разбра?

Брангуен само хълцаше, треперейки безсилно с цялото си тяло. Невин продължи да я прегръща и да я гали по косата, докато му се стори, че почва да се успокоява. Когато я пусна, тя отметна глава и отново закрещя.

Тъй продължи с часове. Тъкмо успяваше да я успокои, спомените ѝ се завръщаха и тя пак почваше да пици и да се мята. Но силите ѝ постепенно се изчерпаха. Той я положи върху сгънатите плащове, после легна до нея и я остави да риде в прегръдките му. Когато най-сетне Брангуен заспа, Невин се загледа в догарящия огън, докато също задрямва от изтощение.

Но след по-малко от час се събуди и откри, че тя е изчезнала. Скочи на крака и хукна към речния бряг. На фона на нощното небе смътно различи тъмен силует досами водата.

– Гуени!

Тя не извърна глава, дори не се поколеба и политна в реката, преди Невин да я достигне. Преметна се, влачена от дългата рокля и изчезна. Невин се хвърли след нея. Мрак... сблъсък с ледената вода... нищо не виждаше, дъхът му спря. Течението го повлече, но когато изплува на повърхността, не видя пред себе си нищо, освен черни води. Ако Брангуен бе потънала, можеше неусетно да мине над нея.

И макар да знаеше, че е безсмислено, той продължи да се гмурка, да плува напред-назад из реката като куче, гонещо ранена патица. Изведнъж течението го завъртя сред мрака и жестоко го блъсна в нещо остро. Скала. С изгарящо от болка рамо, Невин се добра до брега и изпълзя навън само миг, преди да загуби сетни сили. Дълго лежа там, задъхан и разплакан.

Когато из небето плъзнаха първите бледи лъчи, Невин се изправи и тръгна надолу по течението. Беше обезумял от скръб и не знаеше какво върши; просто вървеше и я търсеше. По изгрев слънце я откри,

изхвърлена от течението на пясъчливите плитчини. Лежеше по гръб с мокри и оплетени златисти коси, с широко отворени сини очи, втренчени безжизнено към небето. Бе изпълнила клетвата си пред боговете. Невин я вдигна, праметна тялото ѝ върху здравото си рамо и тръгна назад към бивака. Можеше да мисли само за едно – че трябва да отнесе Гуени у дома. Загърна тялото ѝ в двата плаща и го завърза върху седлото.

Нощта вече приближаваше, когато Невин се добра до горската колиба. Регор изтича навън и застина, виждайки товара върху седлото.

– Закъснял си.

– Било е късно още от мига, в който той е легнал при нея.

Невин свали мъртвата, внесе я при огнището и седна до нея. Докато колибата бавно потъваше в мрак, той просто седеше и я гледаше, сякаш очакваше да надигне глава и да му се усмихне. По някое време Регор влезе с фенер в ръката.

– Погрижих се за коня.

– Благодаря.

Бавно, откъслечно, дума по дума, Невин разказа цялата история. Регор слушаше и кимаше от време на време.

– Горката девойка – промълви той накрая. – В нея имаше повече чест, отколкото в теб и брат ѝ.

– Така е. Зле ли ще постъпя, ако подиря смъртта върху нейния гроб?

– Да. Забранявам ти.

Невин кимна разсеяно и се запита защо е тъй спокоен. Смътно усети, че учителят се привежда над него.

– Момко, тя е мъртва. Трябва да го приемеш. Можем само да се молим на боговете да ѝ дадат по-добро бъдеще.

– Къде? – яростно запита Невин. – В сенките на Отвъдното ли? Как може да има богове, щом я оставиха да умре, а не убиха негодник като мен?

– Е, хайде, момко, ти си обезумял от скръб и искрено се боя, че ще останеш в това състояние, ако продължиш да се терзаеш. Боговете нямат нищо общо. Това е истината. – Регор кротко положи длан върху рамото на Невин. – Хайде, ела да седнем на масата. Остави клетата Гуени да почива.

Послушанието, с което вече бе свикнал, спаси Невин. Той покорно се изправи на крака, последва Регор до масата, седна на посоченото от учителя място и пие халбата с пиво просто защото така му бе наредено.

– Сега изпий това, без да се бавиш. Точно така. Браво, момко.

Мислиш, че си е отишла завинаги, нали? Навеки откъсната от света – тя, клетата девойка, която толкова обичаше живота.

– А какво друго да мисля?

– Мисли за истината, която ще ти кажа. В деомера се крие велика тайна и не бива да я разкриваш никому, освен ако те запита за нея. А никой не пита, без да е белязан от самия деомер. Ето каква е тайната: всеки, бил той мъж или жена, живее не веднъж, а много пъти, отново и отново, снове между този свят и отвъдния. Това, което тук ни се струва смърт, момко, е само раждане в другия свят. Да, тя изчезна, но отиде в онзи друг свят и се кълна пред теб, че там някой ще я посрещне.

– Никога не бях допуснал, че ще ме лъжеш! За какво ме мислиш? За дете, което не може да устои на скръбта без някаква сладка приказка?

– Не те лъжа. И скоро, когато напреднеш в обучението, ще извършиш и видиш неща, които ще ти го докажат. А засега просто ми вярвай.

Невин се колебаеше на ръба на доверието.

– А подир време – продължи учителят – тя ще умре за онзи друг свят и пак ще се роди в нашия. Не мога да знам дали пътищата ви ще се кръстосат отново. Не ти и аз ще решим това, а Великите, Властелините на Уирда. Би ли се усъмнил в клетвата ми?

– Никога.

– Давам ти я тогава. – Регор въздъхна морно. – И тъй като човек полесно вярва на горчивото, отколкото на сладкото, ще ти кажа още нещо. Ако пак се срещнете, било то в този живот или в другия, ще имаш голям дълг пред нея. Ти я предаде, момко. Искане ми се да те прогоня, ала това би означавало, че и аз съм те предал. Ще трябва да изкупиш греха си и товарът няма да е лек. Може да ти звучи красиво, че пак ще се срещнете, но помисли само какво ѝ дължиш. Трябваше да прозреш коя е, глупце! Мислеше за нея като за скъпоценност или за породист кон, а тя бе най-прекрасната жена в живота ти, по-скъпа от всичко на света. О, богове, под проклетата хубост се криеше жена с деомер, равен на твоя. Как мислиш, защо непрекъснато се навъртах около Ястребовите владения? По какъв начин би получила разрешение да изучава деомера, освен чрез подходящия мъж? Нима баща ѝ би я пуснал сама да дири онова, което ѝ се полага по рождение? Да не би случайно да си се влюбил в нея още от пръв поглед? Ти го знаеше, глупце, или поне трябваше да го знаеш – бяхте двойка и се привличахте! – Регор стовари длан върху масата. – Но сега вече я няма.

Невин изтръпна, вледенен от болка и срам.

– И някой ден тя ще трябва да започне всичко отначало –

безмилостно продължи Регор. – Като бебе, сяпао, невежо, на което му трябват години, за да проговори и да почне самичко да се храни. Пак ще трябва да порасне, а междувреме кралството отчаяно се нуждае от майстори на деомера! Глупецо! Знае ли някой къде ще си ти дотогава?

Невин не издържа, захлупи лице върху масата и зариди. Регор бързо се изправи и го потупа по рамото.

– Е, хайде, извинявай, момко. Ще имаме време за разговори, когато превъзмogneш скръбта. Излишно е да наливаш оцет в раните си. Хайде, прости ми.

Ала Невин още дълго не спря да плаче.

На сутринта двамата отнесоха Брангуен в гората. Докато помагаше на Регор да изкопае гроба, Невин усети как го обзема ледено спокойствие. Вдигна мъртвата за последен път, положи я и подреди до нея всичките си подаръци. Независимо къде, в този живот или в отвъдния, искаше тя да има накити като за принцеса, каквато трябваше да стане. После двамата засипаха гроба и натрупаха отгоре каменна могилка, за да попречат на дивите зверове да я изровят. Гората се простираше наоколо пуста и безмълвна. Брангуен щеше да лежи далече от своите прадеди. Когато положиха последния камък, Регор вдигна ръце към слънцето.

– Свърши се – извика той. – Нека почива в мир.

Невин падна на колене до каменния куп.

– Брангуен, любов моя, прости ми! Ако някога пак се срещнем, кълна се да изкупя греха. Кълна ти се – не ще намеря покой, додето не го изкупя.

– Дръж си езика! Не знаеш какво говориш.

– Не ме е грижа... все едно, кълна се. Не ще намеря покой, додето не изкупя греха си.

От ясното небе долетя грохотът на гръмотевица, после още една и още една – трикратен глух тътен мощно се затъркаля над гората. С пребледняло лице Регор се отдръпна от гроба.

– Великите приеха твоето жертвоприношение.

След гръмотевиците тишината изглеждаше оглушителна, непоносима. Невин се изправи, треперейки като в треска. Регор сви рамене и вдигна лопатата.

– Е, свърши се, момко. Обетът си е обет.

Когато горите се обгърнаха в пурпур и злато, а откъм север повяха студени ветрове, гуербрет Мадок намина към тях. Като се прибра от гората с товар съчки, Невин завари пред колибата коня на негово

превъзходителство със закачен на седлото щит. Захвърли съчките под навеса и изтича в колибата, където Мадок и Регор седяха на масата с халби пиво пред тях.

– Ето го и чирака ми, ваше превъзходителство. Щом толкова се интересувате да го видите...

– Да ме убиете ли дойдохте? – запита Невин.

– Не ставай глупав, момко. Дойдох да предложа помощта си на Брангуен, ала узнах, че съм закъснял.

Невин седна и усети как скръбта отново стяга сърцето му.

– Как ме открихте?

– Поразпитах тук-там. Когато те прогониха, аз останах в двореца и се опитах да убедя негово височество да промени решението си. Вятър работа – все едно да изстискаш от ряпата медовина. Тогава благородната ти майка ми подхвърли, че си тръгнал да изучаваш деомера и няма никаква надежда да се откажеш. А когато след убийството на Блейн отидох при лейди Рода, подочух от слугите клюки за някакъв странен билкар и неговия чирак. Я да ги видя, рекох си, но досега все не намирах време.

– Достойно за похвала – каза Регор. – Негово превъзходителство има много по-зорко око от обикновените хора.

Мадок трепна като ударен.

– Простете, ваше превъзходителство, може би не съм избрал най-точната дума.

– Сам не знаеш колко точно улучи – каза Мадок. – Герейнт и неговата богопротивна страст. Видях я и като последен глупец си държах езика зад зъбите с надеждата, че греша.

– Ако това може да бъде утеха, никой в кралството не би помислил да ви упрекне.

– Няма утеха, когато човек сам се упреква. Но после чух, че нашият принц е успял да я отведе в последния момент. Е, рекох си, поне да намеря клетницата преди да е дошла зимата и да се погрижа за нея и детето. – Гласът му затрепера. – Късно било. Никога не ще си простя.

В колибата настана ледена тишина.

– Как е лейди Рода? – запита най-сетне Регор. – Скърбя за нея, ала не посмях да отида нататък.

– Е, тя е войнишка съпруга и майка на войници. След време сърцето ѝ ще зарасне. Кълна се във всички небесни богове, грешен съм и пред Блейн! Калпаво подобие на мъж съм аз – да приема верността на един човек, а сетне да го изоставя на смъртоносната участ.

– И Ястреба вече не ще полети. Тежка гледка е гибелта на един клан.

– Да, пълна гибел. Кралят предаде Ястребовите владения на Глигана като кръвен откуп за убийството на Блейн. Кой ли владетел някога отново ще вземе прокълнатия герб?

– Прав сте – обади се Невин. – А междувременно бардовете ще пеят балади за Брангуен и Герейнт. Чудя се какво ли ще съчинят.

Регор изсумтя.

– Нещо далеч по-добро, отколкото би трябвало. О, без съмнение.

ДЕБЕРИ, 1058

Ако желае да овладее деомера, човек трябва преди всичко да се научи на търпение. Нито един плод не пада от дървото, преди да е узрял.

Из Тайната книга на Кадуалон Друида

Тъй рано напролет речните води бяха още студени. Джил с кискане заподскача из плитчината, докато събра смелост да коленичи на пясъчното дъно. Дивите любопитно се струпаха наоколо – странните им лица се очертаваха във водните кръгове, изящни сребристи фигури се стрелкаха насам-натам като риби, докато я гледаха как се мъчи криволяво да измие косата си без сапун. По-рано никога не я вълнуваше дали е чиста или не, но напоследък бе почнала да усеща, че тия неща са важни. След като свърши, тя се изтъркала като кон по тревистия бряг, за да изсъхне, после изтича обратно към бивака в лесковата горичка. На ливадата кротко пасяха нейното сиво пони и татковият боен кон. Кълин все още не се бе върнал от близкия чифлик, където отскочи да купи храна. Джил побърза да се облече. От известно време се чувстваше неудобно при мисълта, че тате може да я види без дрехи.

Преди да надене ризата, тя сведе поглед надолу, към очертанятията на двете растящи гърдички. Понякога ѝ се искаше просто да ги няма. Беше на тринайсет години – зловеща възраст, тъй като на четиринайсет много момичета вече се задомяваха. Тя бързо нахлузи ризата, запаса я, после изрови от дисагите гребен и парче пукнато огледало. Сивото джудже с брадавиците и огромния нос изникна до нея. Когато Джил му показа огледалото, то надникна отзад, сякаш търсеше къде е остатъкът от джуджето, което виждаше там.

– Това си ти. Виж, ето ти носа.

Слисаното създание само въздъхна и клекна на тревата до нея.

– Ако парчето беше по-голямо, може би щеше да разбереш. Тате обеща да ми купи за рождения ден истинско огледало, обаче аз не искам. Тъпите градски скубли се гиздят по цял ден, но аз съм дъщеря на сребърен кинжал.

Джуджето кимна одобрително и се почеса под мишницата.

Когато Кълин се върна, потеглиха към Дън Мананан – крайбрежен град близо до източната граница на провинция Девери. Градът се оказа

куп дървени къщи, разхвърляни покрай реката, където бяха закотвени престарели и разнебитени рибарски корабчета. Нямаше крепостни стени и градската територия се сливаше с околните нивя, а над цялата местност тегнеше всепроникващата миризма на сушена риба. На една кална и крива уличка край реката откриха паянтов дървен хан, чийто съдържател пое монетата от Кълин, без изобщо да погледне сребърния му кинжал. Тъй като беше пазарен ден, кръчмата гъмжеше от клиенти – все мрачни и навъсени, а освен това Джил забеляза, че повечето от тях носят мечове. Щом останаха насаме, тя попита Кълин дали Дън Мананан е пиратско пристанище.

– Не, не, просто всички тук се занимават с контрабанда. Ония вонящи корабчета по реката са далеч по-бързи, отколкото изглеждат. Под скумрията в трюмовете се крият всякакви благини.

– А местният лорд не им ли пречи?

– Местният лорд е затънал до шия в цялата работа. Само гледай да не го изгърсиш пред хората.

След като се погрижиха за конете, двамата излязоха да огледат панаира. Край реката бяха издигнати дървени сергии, но много търговци предлагаха стоките си върху вехти платници, проснати на земята. За ядене имаше какво ли не – всевъзможни зеленчуци, сирене и яйца, прасенца, зайци и живи пилета, провесени на прътове. Кълин купи две парчета свинско печено на шиш и дъвчейки в движение, двамата продължиха към сергиите с платове, грънци и метални изделия.

– Не виждам дантели. Жалко. Исках да ти купя малко за рождения ден.

– О, тате, не ми трябват такива глупости.

– Тъй ли? Ами какво ще речеш за една хубава рокля?

– Тате!

– Нова кукла? Накити?

– Тате, сигурно се шегуваш.

– Нищо подобно. Слушай, познавам един тукашен златар и бас държа, че не е на панаира. Ела.

В покрайнините на града, където последните къщи граничеха с нивите, двамата спряха пред малка работилница с табела, върху която бе изрисувана сребърна брошка. Когато Кълин бутна вратата, горе задрънкаха мелодично сребърни звънчета. Озоваха се в тясна стаичка, отделена с плетени ракутови стени от останалата част на кръглата къща. Пред тях имаше нова врата, закрыта с вехто зелено одеяло.

– Ото! – подвикна Кълин. – Тук ли си?

– Тук съм – долетя отвътре плътен басов глас. – Инак щях ли да остава отворено?

Притежателят на гласа бутна одеялото и излезе пред тях. Джил никога не бе виждала толкова нисък мъж – едва около метър и половина на ръст, но широкоплещест и мускулест като миниатюрен ковач. Имаше буйна прошарена коса, грижливо подрязана сива брада и пронизателни черни очи.

– Кълна се в боговете, ами че това е Кълин от Кермор! Кого водиш? Като го гледам, май ще да ти е син.

– По-точно казано, дъщеря. И искам да й купя някоя дреболия за рождения ден.

– Значи девойка, а? – Ото внимателно огледа Джил. – Да, така си е и май даже й е дошло времето да помисли за зестра. Е, девойче, дай да превърнем в накити част от парите на баща ти, преди да ги е пропил.

Той ги въведе в работилницата, заемаща по-голямата част от къщата. На средата, под пробития в тавана отдушник, имаше огнище и малка наковалня. Върху дългия тезгях отстрани бяха разхвърляни инструменти, сандъчета и недоядено парче хляб с пушено свинско. Сред този хаос блестеше купчинка дребни рубини. Кълин взе един и го надигна към светлината.

– Хубави камъни.

– Прав си. Само бъди така добър да не разпитваш откъде съм ги намерил.

Кълин се ухили и търкулна рубина по тезгяха. Ото се настани на високата табуретка и замислено отхапа от хляба.

– Брошки, пръстени, гривни? – запита той с пълна уста. – Или може би ще й хареса да има скъпоценно ковчеже? Обици?

– Право да ти кажа, нищо от изброеното. Искаме един сребърен кинжал.

С дрезгав, победоносен смях Джил се хвърли на шията на баща си. Лукаво усмихнат, Кълин се изтръгна от прегръдката и я целуна по бузата.

– Ама че странен подарък за девойка – промърмори Ото.

– Не и за диво коте като това тук. Изтормози стария си татко да я учи на бой с мечове.

Изненадан, Ото се обърна към Джил. Сивото джудже изникна от въздуха, клекна на тезгяха и опипа един рубин с дългия си пъпчив пръст. Джил се протегна и го избута, сетне по очите на Ото разбра, че и той го е видял. Джуджето направи обидена физиономия и изчезна. Ото

се усмихна заговорнически към Джил.

– Е, девойче, сигурно и ти ще искаш като татко си знака на ястреба.

– Кълна се в задниците на боговете, Ото – намеси се Кълин. – Стават вече четиринайсет години откакто ми изкова кинжала. Адски добра памет имаш.

– Така е. Паметта служи добре, стига да знаеш как да я използваш. Е, извадихте късмет. Тъкмо имам тук един готов кинжал, тъй че остава само да му гравирам знака. Преди около година един от вашите ми доведе някакъв хлапак, дето искаше да хване среброто. Направих му кинжала, обаче, пусто да остане, хлапето взе много да разпитва за рибарските лодки, та тъй и не доживя да ми плати. Добре поне, че не бях сложил знака, инак щях да остана на загуба.

Късно следобед Джил се върна при златаря да вземе готовия кинжал. С разтреперани от вълнение ръце стисна дръжката и предпазливо плъзна пръст по острието. Някой обикновен деверийски майстор би изобразил ястреба с кръгче за главата и два триъгълника вместо криле, но птицата на Ото изглеждаше като жива до най-малки подробности, имаше даже пера, макар че не бе по-висока от един пръст.

– Много красиво, наистина – каза Джил.

Джуджето се появи да види какво става. Когато Джил услужливо протегна кинжала към него, Ото тихичко се разсмя.

– Странна си, млада девойко – каза той. – Виждаш Дивите, без дори да се напрегнеш.

– О, значи съм била странна, тъй ли? Добри ми ковачо, ти също ги виждаш.

– Че ги виждам, виждам ги, обаче защо – това си е моя тайна и никому не ще я разкрия. Колкото до теб, девойче, не е ли имало елфическа кръв в майчиния ти клан? Още от пръв поглед си личи, че при Кълин няма такава нещо.

– Какво? Та как е възможно? Елфи има само в детските приказки.

– Тъй ли било? Е, елфите от приказките може и да са чиста измислица, но това е защото никой по тия места не знае за истинските елфи. Наричат се Елкион Лакар, да, точно тъй се наричат и ако срещнеш някой от тях, хич не му вярвай. Вятърничава пасмина са и толкоз.

Джил се усмихна любезно, но беше уверена, че Ото е изкуфял. Той подпря брадата си в шепата, огледа я внимателно и накрая запита:

– Каж ми нещо. Харесва ли ти да пътуваш с баща си? Кълин често е адски груб.

– Не и с мен. Е, случва се понякога. Но е просто великолепно да

обикалям с него и да виждам толкова много неща.

– А какво ще стане, когато ти дойде време да се омъжиш?

– Никога няма да се омъжа.

Ото се усмихна, без да крие съмнението си.

– Е, някои жени не се омъжват – каза Джил. – Изучават занаят, например да предат или нещо подобно и си отварят магазин.

– Права си, може някога и ти да откриеш подходящ занаят. Слушай, малка Джил, ще ти задам гатанка. Ако някой ден срещнеш никой, попитай го с какъв занаят да се захванеш.

– Извинявай, но какво...

– Казах ти, че е гатанка, нали така? Запомни: ако някой ден срещнеш нев ин, той ще ти разкаже повече. А сега тичай при татко си, че току виж те наплескал за закъснението.

По целия път към хана Джил озадачено си мислеше за Ото и неговата гатанка. Накрая реши, че според скрития смисъл на гатанката никой не може да ѝ каже какво да прави, защото ще постъпи както сама прецени. Но Ото не беше чак толкова лесен за разгадаване.

– Тате – запита тя, – що за човек е Ото?

– А? Какво искаш да кажеш?

– Ами... не прилича на обикновен човек.

Леко раздражен, Кълин сви рамене.

– Е, сигурно не е приятно за един мъж да бъде роден толкова нисък – каза той накрая. – Предполагам, че затова е тъй груб и сприхав. Ами помисли си само – коя девойка би го взела за съпруг?

Отговорът изглеждаше разумен, но въпреки всичко Джил не можеше да се отърве от чувството, че в златаря Ото има нещо много странно.

Вечерта кръчмата бързо се препълни с търговци от панаира и селяни, дошли за по още едно питие, преди да потеглят към къщи. Макар че в залата беше горещо от запаленото огнище и около фенерите гъмжаха облаци от комари, Кълин не прояви желание да напусне масата след вечеря. Джил знаеше, че щом има пари в джоба, ще пие до сутринта и вече се бе накарала по-късно да му се скара, за да не пропилее всичко на бърза ръка. По някое време четирима от войниците на местния владетел с извезани на ризите лисици влязоха в кръчмата да пийнат и да задяват прислужницата. Джил тревожно ги държеше под око. Трима от тях разговаряха и се смееха гръмогласно, но четвъртият стоеше малко настрана. Изглеждаше на не повече от петнайсет години, тъй че явно тепърва му предстоеше да се прояви в сражение или кръчмарски бой. Джил искрено се надяваше момъкът да не допусне глупостта да се заяде с Кълин,

защото беше доста красив. Изведнъж осъзна, че и той зяпа към нея. Веднага наведе глава и заби нос в халбата си.

– Не толкова бързо – скастри я Кълин.

– Извинявай, тате. Слушай, да ти донеса ли още една? Кръчмарят е толкова зает, че изобщо не поглежда към нас.

Джил отскочи за пиво и пое обратно, без да откъсва очи от пенестата халба. Когато усети някой да я докосва за лакътя, тя надигна глава и видя срещу себе си широко усмихнатия млад войник.

– Чакай малко – каза той. – Може ли да те питам нещо?

– Може, но не обещавам да отговоря.

Другите войници се насъбраха наоколо и се разкискаха. Макар и изчервен до уши, момъкът продължи с колеблив глас:

– Такова... не се обиждай, обаче момче ли си или момиче?

– Момиче, само че това изобщо не те засяга.

– Ами... аз... така си и мислех, защото си много хубава.

Джил онемя.

– Да де, честна дума – продължи момъкът малко по-храбро. – Може ли да те черпя една халба?

– Хей! – Кълин се задаваше към тях с широка крачка. – Какво става тук?

– Той просто ме заговори, тате.

Момъкът рязко отстъпи назад и се блъсна в приятелите си.

– Слушай, млад непрокопсанико. Името ми е Кълин от Кермор. Случайно да си го чувал?

Лицето на момъка преbledня. Другите войници се сблъскаха един с друг в бързината да оставят своя приятел съм срещу Кълин.

– Виждам, че си го чувал – каза Кълин. – А сега никой от вас да не е проговорил повече на дъщеря ми.

– Няма. Кълна се.

– Добре. – Кълин се завъртя към Джил. – И ти да не си проговорила с тях. Връщай се на масата.

Джил изтича да седне и в бързината едва не разля пивото. Кълин остана на място със скръстени ръце, докато войниците безславно се изнизваха през вратата; после се върна и седна до нея.

– Слушай! Следващия път, когато някой млад глупак ти изтърси нещо неподобаващо, веднага да ме потърсиш. Ах, пъклото да го вземе, пораснала си, нали? А пък аз изобщо не забелязвах досега.

Когато очите им се срещнаха, Джил изпита чувството, че е сторила нещо позорно и по някакъв начин го е предала. А и погледът на баща ѝ

я стресна – странно студен и преценяващ, той я караше да се чувства омърсена. После Кълин рязко извърна глава и тя разбра, че е смутен не по-малко от нея. Джил въздъхна от печал и съжаление, че не може да поговори с майка си. Едва по-късно си спомни как младият войник ѝ каза, че е хубава. И неволно я обзе радост.

* * *

През един ден, когато дърветата бяха облекли пурпурни одежди, а студеният дъждец покриваше улиците с лепкава кал, Невин пристигна в Дън Мананан. Нае стая в хана, прибра в обора коня и товарното муле, после се загърна с окърпения плащ и побърза към работилницата на Ото златаря. Деомерът си имаше причини да държи под око сребърните кинжали; тъй като повечето от тях бяха свестни момчета, допуснали по едно-единствено тежко провинение, можеха да бъдат полезни в редките случаи, когато деомерът се нуждаеше от помощта на меча. Невин познаваше всички майстори в кралството, които ги обслужваха, макар че малцина сред тях бяха тъй странни като Ото – джудже в доживотно изгнание от далечните северни кралства на своя народ. Когато Невин застана на прага, златарят с най-сърдечни поздрави го покани в работилницата, където пламтеше огън.

– Ще приемете ли халба греяно пиво, милорд?

– Разбира се. Тия стари кокали вече не издържат на влагата.

Ото си позволи да се усмихне на шегата. В края на краищата, двамата се познаваха вече от около двеста години. Невин придърпа до огнището единствения стол в стаята и протегна ръце към пламъците, докато майсторът се суетеше наоколо. Ото напълни догоре една метална кана с пиво от бъчвата край стената, добави щипка бардекска канела, после захлопна капачето, за да не влиза пепел, когато я сложи в жаравата.

– Надявах се да наминете някой ден – каза той. – Май имам новини за вас. Онази ваша девойка, дето толкова ви тревожеше... вече ѝ е време да се възроди, нали?

– Всъщност вече се е родила. Хей, да не би да си я виждал?

– Може да съм я виждал, може и да не съм. Както отлично знаете, милорд, не притежавам второ зрение, нито пък владее деомера. Но това лято едно странно девойче мина оттук. Казваше се Джил и според мен трябва да е родена преди около тринайсет години. Разбирате ли, баща ѝ е сребърен кинжал и я води със себе си. Много е странно да видиш от човешко същество тъй добро отношение към собственото му дете, но понякога и това се случва. Името му е Кълин от Кермор. Чувал ли сте за

него?

- Онзи, за когото казват, че е най-добрият боец в Девери?
- Точно той, и с право го казват. Знакът му е нападащ ястреб.
- О, богове! Възможно е. Не знам, но е възможно.

Ото взе парцал и предпазливо измъкна каната от огъня, после наля горещото пиво в две халби. Тринайсет години, помисли Невин, тъкмо преди толкова време зърнах видението, а на Герейнт би му подходило да се скита със сребърен кинжал в пояса. Ако тя наистина бродеше с един наемен боец, нямаше нищо чудно, че не бе успял в дългогодишното си дирене. Изведнъж го налегна умора. Въпреки цялата си слава, Кълин от Кермор нямаше да е лесен за откриване.

Ото му подаде халбата.

– Когато напуснаха града, поеха на север. Кълин се нае при един търговец, който караше керван от нашите... тъй де, специални пратки за Девери.

– Специални пратки, ама че го рече! Ото, Ото, кога ще се научиш на добри маниери?

– Не моят народ, а вашият е измислил всички тия претенциозни тъпотии, наречени кралски налози и такси.

Невин се изкушаваше незабавно да тръгне подир двамата, но по това време из северните области вече започваха снеговалежи, а и нямаше никаква гаранция, че Кълин не е поел в друга посока. В крайна сметка реши да не нарушава първоначалния си план и да се завърне у дома в западен Елдид до края на зимата. Пък и току-виж се оказало, напомни си той, че тази Джил няма нищо общо с възродената Брангуен. Тя далеч не бе единствената душа в кралството, белязана от деомера, а знакът на ястреба можеше да е най-обикновено съвпадение. Освен това не биваше да забравя за лорд Родри Мелусейд от Аберуин. В онази далечна вечер под името Блейн той бе загинал най-нелепо по вина на принц Галрион и това го правеше също тъй важен в Уирда на Невин, както и самата Брангуен.

Макар че възнамеряваше да потегли направо за Аберуин, Невин предвидливо реши най-напред да потърси Родри във виденията си и това му спести едно излишно пътуване. Когато призова в пламтящата жаравна образа на момчето, зърна го да язди из горския резерват на аберуинските гуербрети – девствена дъбрава близо до малкото градче Белглейд. Невин предположи, че едва ли ще има възможност да срещне младия лорд, просто защото резерватът бе забранен за всички, освен

гостите на гуербрета, но въпреки това потегли към Белглейд със слабата надежда, че Родри може случайно да отскочи до града. А там, както по-късно разбра, Властелините на Уирда поеха нещата в свои ръце.

Хората в Белглейд и околните села добре познаваха и почитаха Невин, защото за повечето от тях той бе единствен източник на лекарски грижи. Кръчмарят категорично настоя да го настани безплатно и веднага изреди цял куп симптоми относно болезнените си стави. През следващата седмица Невин почти нямаше време да се замисли за своя объркан Уирд, защото семейство подир семейство напиреха за билки и съвети. На осмата сутрин Невин тъкмо бе излязъл на припек в калния двор пред кръчмата, когато един ездач пристигна стремглаво, разплисквайки локвите. Носеше син плащ, извезан с драконовата емблема на Аберуин.

– Добро утро, престарели сър – подвикна той. – Чух, че в града имало добър билкар. Познавате ли го?

– Аз съм, момко. Какво те тревожи?

– Идвам право от ловджийската хижа. Лорд Родри е адски зле.

Без да спре да приказва, конникът помогна на Невин да натовари запасите си върху мулето. Родри бил застигнат от пороен дъжд и упорито продължил лова, макар че се измокрил до кости. С него в хижата имало само двама слуги и петима войници, които изобщо не разбирали от лечителство.

– А какво търси тук негово благородие по това време на годината? – запита Невин.

– Ами, сър... не ми е работа да го казвам, обаче малко се поскара с по-големия си брат. Нищо сериозно.

Гуербретът навярно смяташе ловджийската си хижа за чаровно селско гнезденце, но по размери тя би могла да си съперничи с дъна на някой дребен благородник. Сред грижливо отводнения калдаръмен двор се издигаше триетажен брох, а пристройките и конюшните наоколо можеха да подслонят поне стотина гости. Един стар слуга поведе Невин към втория етаж, където бе стаята на Родри, оскъдно обзаведена с изящна ракла, легло с избелели завеси и щита на негово благородие, закачен на стената. Макар че наред помещението пламтеше мангал, препълнен с жаравя, по стените се стичаше влага.

– О, богове! – кресна Невин. – Няма ли стая със свястно огнище?

– Има, но негово благородие не разреши да го преместим.

– Тъй ли? Тогава негово благородие ще си има работа с мен.

Когато Невин дръпна завесите на леглото, Родри го погледна със замъглени очи. На шестнайсет години той бе станал строен юноша,

почти шест фута висок и все тъй красив както някога... или по-точно щеше да е красив, ако косата му не бе полепнала от пот върху челото, устните му не бяха напукани до кръв и бузите му не пламтяха от треска.

– Кой си ти? – избъбри Родри.

– Билкар. Вашите хора ме доведоха.

– Ах, проклети да са! Не ми трябва...

Преди да довърши, Родри се разкашля тъй жестоко, че тялото му се разтресе от гърчове. Той се подпря на лакът и продължи да се задъхва в спазми, докато Невин го сграбчи под мишниците и му помогна да се надигне. Най-сетне изплю голяма зеленикава хрочка.

– Значи не ви трябва, така ли? – сухо запита Невин. – Може и да съм от простолудието, ваше благородие, обаче сега ще изпълнявате моите заповеди.

Макар че Родри цял трепереше от треска, по устните му плъзна бледа усмивка. Невин го отпусна в леглото и се обърна към стъписания прислужник.

– Затоплете стаята с огнището. После сложете на леглото допълнителни възглавници и кипнете много вода. Когато свършите всичко това, изпратете вестносец в Аберуин. Гуербрет Тингир трябва да знае, че сиът му е болен.

През целия следобед Невин не се откъсна от пациента. Даваше на Родри отвара от подбел и оман за отхрачване, исоп и див джоджен за изпотяване, трепетликова кора против треската. Докато лекарствата прочистваха организма му, Родри кашляше тъй мъчително, че Невин сякаш усещаше болката в собствените си ребра, но накрая младежът започна да диша свободно, без да се бори за всяка глътка въздух. Чак тогава билкарят го остави да лежи, подпрян върху куп възглавници. По лицето му все още пламтяха трескави петна.

– Благодаря – прошепна Родри. – А Оуейн? Жив ли е още?

За момент Невин бе тъй озадачен, че не знаеше какво да отговори; сетне си спомни за един друг живот, когато превързваше тялото, обитавано по онова време от тази душа, а наблизко лежеше умиращ приятел.

– Жив е, момко. Сега почивай.

Родри се усмихна и мигновено заспа. Тъй значи, помисли Невин, той вече реагира на моето присъствие, нали? В трескавото си състояние Родри бе успял по някакъв начин да се добере до най-дълбоко затрупаните спомени.

На следващия ден Невин продължи да се грижи за болния, като го заставяше да пие горчиви билкови отвари въпреки ругатните на Родри и

отчаяните му заявления, че вече не е в състояние да поеме и глътка от тази гадост. Привечер треската най-сетне бе пресечена. Родри се почувства по-добре и и успя да преглътне малко бульон, който Невин му даваше лъжичка по лъжичка.

– Благодаря – каза младежът, когато приключиха с храненето. – Истинско чудо е, че се появихте тъй изневиделица. Помните ли как се срещнахме преди години по пътя за Кантрей?

– Да, помня.

– Странно. Тогава просто исках да бъда любезен и дори не ми хрумваше, че някой ден ще ми спасите живота. Трябва да имам страховтен късмет.

– Да, тъй трябва да е.

Когато Родри заспа, Невин слезе да вечеря в голямата зала. Бойците на младия лорд явно бяха решили да го обявят за герой. Донесоха му храната като пажове, а после се струпаха наоколо и го обсипаха с благодарности. Един от тях, пълничък младеж на име Прейд, дори настоя да му донесе бокал медовина.

– Заповядайте, добри ми сър. Ако някой ден ви потрябва помощ, и аз, и момчетата ще дотърчим веднага, където и да сте.

– Благодаря. Доколкото разбирам, вие много почитате лорд Родри.

– Така е. Още е млад, но има повече чест от който и да било друг елдидски благородник.

– Много добре. А какво ще речете за наследника, лорд Рийс?

Прейд се поколеба, хвърли поглед наоколо и отговори съвсем тихичко:

– Между нас да си остане, дето се вика, ама доста хора в Аберуин съжаляват, че лорд Родри не е първороден син.

После Прейд се поклони и побърза да излезе, преди да е изрекъл още нещо. Докато обмисляше думите му, Невин усети по гръбнака си студените тръпки на деомерското предупреждение. Задаваха се смутни времена за Аберуин. В мимолетно видение той зърна как блестят мечове и Родри се връзва начело на отряда си в кипежа на жестока битка. Сетне видението изчезна и сърцето на Невин се сви. Бунт ли щеше да има, за да издигнат Родри на гуербретския престол след смъртта на Тингир? Може би. Деомерските предупреждения винаги бяха смътни и оставяха човек да си блъска главата над техния смисъл. Ала едно бе ясно – че когато му дойдеше времето, в Аберуин отново щеше да има работа за него.

В късния следобед на следващия ден предположението му се

превърна в увереност. Невин бе в стаята на младежа, когато един слуга дотича с новината, че майката на Родри, лейди Ловиан от Аберуин, е пристигнала с малка свита. След няколко минути съпругата на най-могъщия човек в Елдид нахълта при тях. Тя метна на слугата окаляния си плащ и се хвърли към леглото на Родри. Висока и снажна, неотдавна надхвърлила четирийсетте, Ловиан бе забележително красива, с гарвановочерни коси, в които проблясваха първите бели нишки, и сини като метличина очи, големи и изящни като тези на нейния син.

– Бедното ми момче – каза тя, полагайки длан върху челото му. – Слава на Богинята, вече нямаш треска.

– Богинята ми прати добър билкар. Майко, не е трябвало да пътуваш чак дотук само заради мен.

– Недей да дрънкаш глупости. – Ловиан се обърна към Невин. – Моите благодарности, добри ми сър. Ще се погрижа да бъдете възнаграден за всичко това.

– За мен бе чест, милейди. Радвам се, че бях наблизно.

Невин ги остави насаме, но по-късно се завърна и завари Ловиан да седи на леглото до заспалия Родри. Когато ѝ се поклони, тя стана и пристъпи към него, за да разговарят, без да събудят младежа.

– Разпитах слугите, добри ми Невин. Те казаха, че са се бояли за живота му, преди да дойдете.

– Няма да ви лъжа, милейди. Той наистина бе тежко болен. Ето защо сметнах, че трябва да ви уведомя.

Ловиан кимна, а устните ѝ потрепваха от тревога. В полумрака тя му се стори поразително позната. Невин си позволи да подири помощ от деомерското зрение и я видя ясно – Рода, отново обвързана с Блейн като майка със син. В този миг тя също го разпозна и макар да се усмихваше, в очите ѝ трепна почуда.

– Случва ли ви се понякога да идвате в Аберуин? Трябва да съм ви виждала и преди, но със сигурност бих запомнила човек с тъй необичайно име.

– О, милейди, може да сте ме зърнали на минаване през града или нещо подобно. Никой не би ме допуснал до тъй високопоставена дама.

В гърдите на Невин напираше победоносен смях. Ето, и тримата се събираха на едно място тъкмо когато бе открил вести за девойката, която можеше да се окаже Брангуен. Без съмнение времето назряваше, без съмнение Уирдът го водеше към една от ония критични точки, където би имал шанс да разплете жестокия възел. От вълнение той се самозабрави. Огънят догаряше; Невин хвърли в огнището две цепеници, после с

уверен жест плъзна ръка над тях. Когато лумнаха пламъци, чу как Ловиан ахна смаяно. Завъртя се към нея.

– Простете, че ви стреснах, милейди.

– Не се извинявайте, милорд. – Ловиан произнесе почетната титла бавно и натъртено. – За мен е чест, че човек като вас благоволи да лекува сина ми от треска.

– Виждам, че нейно благородие не смята деомера за шуротия от детинските приказки.

– Нейно благородие е видяла в своя живот твърде много странни неща, за да си позволи прибръзани съждения.

Няколко мига двамата се оглеждаха като опитни фехтовачи. После Невин усети как деомерът го подканя, принуждава го да проговори, сякаш устата му щеше да изгори, ако не изрече истината.

– Много е важно Родри да доживее до по-зряла възраст. Не мога да ви кажа защо, но Уирдът му е обвързан с Уирда на цял Елдид. Отсега нататък бих искал да държа момчето под око.

Ловиан се напрегна и лицето ѝ пребледня в подскачащите отблясъци на огъня. Най-сетне тя кимна.

– Ваше благородие ще е винаги добре дошъл в двореца ни. Ако предпочита, бих могла да пусна слуха, че този парцалив стар билкар ме забавлява.

– Да, предпочитам го и благодаря.

Тази нощ Невин остана до късно подпрян на прозореца в гостната стая, гледайки как луната се носи през бързите, разпокъсани от вятъра облаци. Беше пратен на поста си като боец и щеше да се подчинява безпрекословно. Отсега нататък щеше да остане в Елдид и да се надява, че Властелините на Уирда ще изпратят Брангуен при него, когато назрее моментът. За пръв път от стотици години насам дълбоко в сърцето си усещаше истинска надежда. Задаваха се велики събития. Можеше само да бди и да чака кога ще започнат.

ДЕБЕРИ, 698

И бардът бива избран от своята Агуен не само за да услажда слуха на владетеля си, но и за да помни всички велики дела и велики люде на неговия клан в техния правилен ред. Защото ако хората не знаеха нищо освен имената на собствените си бащи, то децата на крепостния биха били също тъй благородни или недостойни, както и децата на гуербрета. Затуй забраняваме всекиму, било то мъж или жена, светотатството да вдига ръка срещу бард...

Из Указите на крал Бранд

Нажеженият въздух трептеше над пожълтялата трева и съсухрените жита. Там, където някога бе текла река Нер, сега между бреговете едва се влачеше струйка кафява, тинеста вода. Голи до кръста пастири водеха зажаднелите крави да лочат от тази рядка кал. Бардът Гуеран спря на брега да ги погледа, после вдигна очи към небето – жесток, безупречно син кристален купол. Макар че бе излязъл да поброди из полето, докато обмисля новата си песен, сърцето му нашепваше единствено за сушата и за страховитата гладна зима, която щеше да дойде тепърва. Той потръпна, обърна гръб на реката и се отправи обратно към дъна на Белия вълк.

Обкръжена от насипи, малката крепост се издигаше върху невисок хълм. Зад вътрешната дървена ограда стърчеше масивен каменен брех, вперил тесните процепи на прозорците си към вътрешния двор. Дворът бе опустял под жаркото слънце, само няколко замаяни мухи лениво бръмчаха насам-натам. Гуеран побърза към голямата зала, съхранила блажена прохлада зад прегръдката на каменните стени. Лорд Мароик седеше в края на почетната маса. До него имаше двама жреци на Бел с дълги бели туники, златни огърлици и лъщящи от пот бръснати глави.

Когато Гуеран коленичи пред лорда, старшият жрец Обин му се усмихна, присвивайки очи под натежалите клепащи. Лорд Мароик, трийсетинагодишен червендалест мъж с бледоруса коса и мустаци, прекъсна разговора, за да се обърне към своя бард.

– Тъкмо те чакахме да се върнеш. Има въпрос към теб. Чудех се дали бардовете могат да викат дъжд.

– Де да можех. Предполагах, че негова святост би ни сторил тази велика добрина.

– Точно за това разговаряхме с негово благородие – каза Обин. – Мислим да умилостивим боговете с конско жертвоприношение.

– Без съмнение подобно благочестиво дело би се понавило на великия Бел.

Обин се позамисли над тия думи, докато по-младият му спътник гледаше с възжеление към каната с пиво.

– Въпросът е с какво сме разгневили Бел – изрече най-сетне Обин. – Жертвоприношението може да се окаже безсмислено, ако над областта тегне проклятие.

– А смята ли негова святост, че има подобно проклятие? – запита Гуеран.

– Негова святост не знае. – Обин благоволи тъничко да се усмихне. – Един жрец може да разгадае поличбите за бъдещето, но само бардовете умеят да тълкуват миналото.

Гуеран въздъхна, когато осъзна какво иска Обин от него – онзи смъртно изтощителен ритуал, наречен Отваряне на кладенеца, с който бардът може насън да се пренесе в миналото и да разговаря с духовете на отдавна изчезнали хора. Изкушаваше се да откаже, но си представи страшния глад, ако хората останеха без реколта.

– Бардът може да се опита да изтълкува миналото, ваша святост, но аз виждам само каквото ми показва моята Агуен. Ако тя благоволи, може и да ви бъда от полза. Ще присъствате ли?

– С най-голямо удоволствие. Довечера?

– Защо пък не? Когато луната изгрее, ще дойда в храма.

За да отпочине преди тежкото изпитание, Гуеран се изкачи в своите покои на третия етаж – две стаи край централната площадка на спиралното стълбище, една за децата и прислужника, другата за него и жена му. Втората стая свидетелстваше за небивалата щедрост на лорд Мароик към неговия бард: масивно легло с бродирани завеси, изящна ракла, маса, два стола и малък бардекски килим. На масата бяха сложени двете му арфи – едната съвсем обикновена, ръчна, а другата тежка и гъсто покрита с дърворезба – тя беше за тържествени случаи. Гуеран разсеяно дръпна няколко струни и се усмихна на мекото, звънко ехо.

Сякаш повикана от звука, жена му Лийса изникна откъм детската стая. Макар да беше красива, с черна коса и големи сини очи, истинската ѝ хубост се криеше в гласа – топъл, леко дрезгав, мелодичен и пъргав като вятър сред клоните. Тъкмо този глас бе запленил сърцето на Гуеран още първия път, когато го чу – преди десет дълги години. Тогава тя бе едва петнайсетгодишна девойка, а той – младеж на двайсет и пет, току-що завършил обучението си и вече мислещ за женитба.

– Ето те и теб, обич моя – каза Лийса. – Още ли са долу жреците?

Качих се тук, за да избягам от тях.

– О, тръгнаха си. Довечера отивам в храма да им помогна.

Лийса ахна и меките ѝ устни трепнаха. Гуеран със смях стисна ръцете ѝ.

– Хайде де, няма да ме положат на олтара, както по времето на Зората.

– Знам. Просто в тия жреци има нещо такова, че ти се ще изобщо да не те поглеждат. Искаш ли да поспиш? Ще изведа децата навън.

– Благодаря, май наистина така ще е най-добре.

На вечеря Гуеран не хапна нито зальк. В ранния здрач той изведе сивия кон от обора и потегли през сенките, горещи като лятно пладнe. Върху притъмняващото небе издутата пълна луна висеше над хоризонта и пръскаше сребърно сияние над ниви и гори. На четири мили северно от дъна, сред малка дъбова горичка, се издигаше храмът, построен от дърво и покрит със слама. Когато Гуеран въведе коня си между дърветата, един млад жрец се зададе с уверена крачка из мрака. Той пое юздите.

– Ще го отведа в конюшната. Негова святост ви чака в храма.

В малкото кръгло светилище фенерите хвърляха кръг от златиста светлина пред каменния олтар. Наметнат с дългия бял плащ за тържествени ритуали, Обин стоеше отстрани и протягаше ръце към статуята на бога, издялана от дъбов дънер, чиято кора все още обгръщаше като одежди безформеното тяло. Главата обаче бе грижливо изваяна, с големи втренчени очи и чувствени устни; изящните ръце стискаха за дървените коси две изображения на отсечени глави. Пред олтара лежеше дебела купчина бели овчи кожи.

– Подходящ ли е храмът за работа? – запита Обин.

– Да, ако богът позволи на моята богиня да сподели жилището му.

– Не се съмнявам, че великият Бел ще позволи всичко, което би поогнало на народа му. – Клепачите на Обин запърхаха. – В края на краищата, той е повелител на всички богове и богини.

Без да се захваща с религиозни спорове в най-неподходящия момент, Гуеран се усмихна и коленичи до купчината щавени кожи. Разпръсна ги, за да оформи нещо като ложе, после легна по гръб и скръсти ръце върху гърдите си. Отпусна всички мускули, додето се почувства като труп подготвен за погребение. Обин коленичи край нозете му. Бавно, с мъка, старецът се отпусна назад върху петите си.

– Ще може ли негова святост да остане на колене цяла нощ?

– Негова святост може да стори всичко, което е необходимо.

Гуеран извърна лице към тавана и се загледа в танца на светлините

и сенките. Отдавна не бе извършвал този ритуал – откакто преди години му се наложи да поговори с духа на един древен бард на Белия вълк, за да уточни някои неясни моменти от родословието на Мароик. Но сега се отнасяше до нещо много по-важно от суетата на лорда. Той забави дишането си, докато взе да му се струва, че не лежи върху меките кожи, а се рее над тях. Сенките танцуваха сред безмълвието, нарушавано само от тихото, равномерно дишане на стария жрец.

Когато усети, че е на път да се унесе, Гуеран глухо зашепна. Говореше бавно, усещайки с пълна сила всяка дума от Песента на миналото – дар от неговата Агуен и врата към успеха на ритуала.

Аз бях пламъкът, що алчно се разлива,
аз бях заекът, що в храста се укрива,
капка дъжд, висяща над света,
сърп, косящ узрелите жита.
Брадва и стъбло,
път и колело,
всичко ми е близко,
що живо е било.
Аз бях просякът, що търсеше вечеря,
меч стоманен, част от деомера...

И при тези думи я видя – Агуен, Бялата дама с бледо лице, с устни като плодовете на калина и гарвановочерни коси. Не знаеше къде я вижда, дали само в съзнанието си или в някое мрачно кътче на света, ала я различаваше също тъй ясно, както тавана над себе си. А сетне и още по ясно – тя се усмихна, прокара пръсти през косата си и му кимна. Мътната светлина на фенерите се превърна в лунно сияние и го обгърна с мъглива, призрачна белота. Чуваше собствения си глас да пее, но словата бяха загубили смисъла си. Последното, което видя, бе как старият жрец привежда глава, за да долови шепота му.

Гуеран вървеше към кладенеца покрай белите брези. Малката зелена морава, трите стройни дръвчета, сивият каменен зид на кладенеца – всичко бе също тъй отчетливо и реално за него, както и храмът, но от двете му страни се простираше фосфоресцираща млечнобяла пустота, изпълнена със странни мъгли. Приседнала на ръба на кладенеца, Агуен го гледаше с жестока усмивчица.

– Все още ли си мой верен слуга? – запита тя.

– Ваш роб съм, милейди. Животът и смъртта ми са във вашите ръце.

Това като че я задоволи, но човек никога не можеше да бъде уверен, защото вместо очи тя имаше две бледи топчета от фосфоресциращата мъгла.

– Какво искаш от мен?

– Дъждът отказва да се излее над нашата област. Можете ли да ми покажете защо?

– Та какво общо имам аз с дъжда?

– Вие сте премъдрата, която сияе в нощта, сърцевината на силата, златната светлина, моя единствена обич и радост.

Тя пак се усмихна, но вече не тъй жестоко и извърна глава, за да надникне в кладенеца. Гуеран дочу тих плисък на води, сякаш далече долу бавно течеше необятната река на сънищата.

– Имало е убийство – каза тя. – Но проклетие няма. За злодеянието е било отмъстено, както се полага. Попитай сам.

Агуен изчезна, оставяйки подир себе си само тихия шепот на брези-те. Гуеран изчака, загледан в трептящите бели воали, изпъстрени тук-там с разноцветни седефени отблясъци. През тях се задаваше мъж, едва различим като кораб сред крайбрежна мъгла. Когато Гуеран го повика, човекът се приближи – млад рицар с руса брада, весели сини очи и широка усмивка, сякаш гърдите му не бяха разцепени от меч. Кръвта непрестанно струеше и се стичаше надолу, но изчезваше още преди да е стигнала до нозете му. Видението бе тъй ясно, че Гуеран неволно извика от ужас. Рицарят го погледна със страховита усмивка.

– От коя страна си, приятелю? – запита Гуеран. – Намери ли покой?

– Земята на Глигана ме роди и ме погребва. Намерих покой, защото брат ми отсече главата на убиеца.

– И беше ли достатъчно отмъщението?

– Беше ли? Запитай се сам... беше ли? – Призракът се разсмя. – Беше ли?

– Смятам, че трябва да е било.

Призракът се запревива от смях. Ридаещият му кикот сякаш призова вятъра и мъглата се завихри, поглъщайки брезите.

– Кой си ти? – запита Гуеран. Не помниш ли? Не си ли спомняш името?

Смехът продължаваше все тъй свирепо, а призракът бавно загуби плътност, затрептя като сянка сред гъстеещите мъгли, като влажно червено петно върху белия фон и накрая изчезна. От мъглата долетя гласът на Агуен:

– Той е получил отмъщение. Внимавай.

Докато гласът ѝ гаснеше, мъглата се сгъсти, обгърна Гуеран във влажен, студен вихър, заподхвърля го насам-натам като сухо листо. Той усети, че тича, препъва се, пропада нейде надолу.

Таванът на храма бе обгърнат в мрачни сенки. Обин въздъхна, разкърши гръб и се приведе към барда.

– Завърна ли се? Остават два часа до разсъване.

Разтреперан от студ, усещайки в стомаха си твърдата топка на страха, Гуеран се надигна и опита да проговори. Храмът танцуваше пред очите му. Обин го стисна за ръцете.

– В името на Бел – прошепна Гуеран. – Дайте ми малко вода.

Обин плесна два пъти с длани. Двама млади жреци дотичаха с дървени панички в ръце. Обин метна плаща си върху раменете на барда, после му помогна да отпие – първо вода, след това мляко с мед. Вкусът на храната завърна Гуеран към света много по-бързо, отколкото всяко усилие на волята.

– Донесете му и хляб.

Прегладнял като вълк, Гуеран лакомо изгълта хляба, като спираше от време на време за глътка мляко. Едва накрая внезапно си спомни, че се намира в храма на Бел.

– Простете ми, не можах да се удържа.

– Не се извинявай – каза Обин. – Помниш ли видението?

Окръваният призрак отново изплува в мислите на Гуеран.

– Помня. Как ще го изгълкувате?

– Без съмнение става дума за истинско убийство. Случи се, когато бях още невръстно хлапе, тъй че си го спомням донякъде. Видял си лорд... Карил ли се казваше? Не помня, но той беше водач на Глигановия клан и Ястребите го убиха жестоко. Обаче Бялата дама казва истината, той бе отмъстен, дори дважди, както твърдят някои. Боговете приеха възмездието и не виждам причина великият Бел да е недоволен.

– Е, значи над нашата област няма проклятие, защото това бе всичко, което ми показва господарката.

– Точно така. Преди новолуние ще направим жертвоприношението.

До изгрев слънце Гуеран остана да почива в храма. Бе грохнал от умора и се прозяваше, но сънят бягаше от клепките му. Трескавият му ум ту възстановяваше откъси от видението, ту съзираше пак късчета бяла мъгла, ту просто започваше да бърби безсмислици. Ритуалът винаги го довеждаше до това състояние. Макар че някои бардове се поддаваха на копнежа по странните бели земи и чудесата в тях, изпадайки постепенно в безумие, Гуеран изпитваше най-вече отвращение, основано на

нормалния човешки страх, че може да се изгуби навеки сред мъгливите вихри. Ала докато обмисляше спомена, взе да му се струва, че сегашното видение съдържа послание към самия него: той познаваше онзи убит лорд, познаваше го като брат. Било ли е достатъчно отмъщението, запитана се той. Да, би трябвало. Когато през прозорците на храма нахлуха първите бледи слънчеви лъчи, той прогони загадъчните мисли и отиде да потърси коня си.

Гуеран спа цяла сутрин, или по-точно опита се да спи. В стаята сякаш непрекъснато влизаха и излизаха: някое от децата, подгонено от прислужницата; Лийса с нейното ръкоделие; паж, изпратен от лорда да провери дали бардът си почива. Най-сетне слугинята Када, която тази сутрин изглеждаше по-глупава от всякога, се вмъкна на пръсти да потърси чисти бриги за едно от децата. Когато Гуеран се надигна и я нахочка, тя се сви, заподсмърча и в големите ѝ сини очи бликнаха сълзи. В края на краищата, беше едва петнайсетгодишна.

– О, богове, извинявай – каза Гуеран. – Слушай, Када, бягай да кажеш на господарката, че онзи недодялан мечок, дето ѝ се е паднал за съпруг, изоставя всякакви опити за зимен сън. И донеси хляб и пиво, ако обичаш.

Када несръчно се поклони и побърза да изчезне. Едва бе затворила вратата, когато хлапетата нахълтаха с крясъци „Тате, тате, тате“, превзеха леглото с шурм и се хвърлиха върху него. Гуеран прегърна децата едно по едно и ги настани до себе си. Нямаше настроение за схватки. Седемгодишният Адерин беше дребно, костеливо хлапе с огромни черни очи и руса коса. Акерн, само на две и половина, беше пухкав, вечно засмян и като че през цялото време търчеше полугол.

– Акерн, къде са ти бригите?

– Мокри.

– Пак го направи, тате – съобщи Адерин.

– Ах, богове! Е, дано майка ти да те е избърсала, преди да стигнеш до леглото.

– Разбира се, скъпи – обади се Лийса откъм прага. – Ако не беше се държал тъй лошо с Када, вече щеше да го е облякла.

Гуеран кротко кимна, признавайки вината си. Из съзнанието му се рееха късчета от сънища и видения. Искаше да съчини песен за тях; почти усещаше словата върху езика си. Лийса седна до него – сега вече цялото семейство бе заедно.

– Какво ѝ става на Када – запитана Гуеран. – Напоследък е станала адски докачлива.

– О, един мъж ѝ е завъртял главата. Поне да си струваше, а то...

– Тъй ли? Кой?

Лийса погледна многозначително към Адерин, чиито ушички от ден на ден ставаха все по-големи, и побърза да смени темата.

Щом се нахрани, Гуеран излезе сам на дълга разходка из полето. Бродеше напосоки, почти без да усеща къде се намира и от време на време се препъваше във високите треви, докато съчиняваше своята песен. Понякога пееше откъсите на глас, подменяше и разместваше думи, изпипваше всеки ред до съвършенство. Запомняше песента куплет по куплет, като ги обвързваше в съзнанието си с впечатляващи образи и съзвучия. Никога нямаше да я напише. Ако един бард се научеше да чете, дори ако само запомнеше имената на буквите, неговата Агуен щеше да го напусне. А без нея вече никога не би могъл да съчини песен.

Най-сетне намерил покой, по здрач Гуеран се прибра в дъна. Сред прохладните сенки на двора седяха слуги и рицари, разговаряха тихичко и отпочиваха от дългия горещ ден. Докато вървеше към броха, Гуеран зърна Када, седнала на коневръза, да се кикоти с един от войниците. Спомни си недовършената забележка на Лийса за приятеля на Када, затова спря да го огледа – момъкът беше висок, рус, грубовато симпатичен, с присвити сини очи и изпъкнали южняшки скули. Макар че Када изглеждаше омаяна от него, рицарят слушаше нейното бърбене разсеяно и неохотно – странна работа, защото Када беше красива девойка, с руси коси и приятно закръглено тяло.

Би предпочел да си затваря очите, но съпругата му бе загрижена и то с пълно право – войниците имаха навика да вкарват в беля наивните слугини, а след това да се изплъзват от брака по всички възможни начини. Гуеран обиколи насам-натам из двора, додето намери капитана на войската Дорин, който лениво седеше на една пейка и гледаше гаснещия залез. Седна до него.

– Кой е онзи нов боец в отряда? – запита Гуеран.

– Таник се казва. Пристигна наскоро и негово благородие го прие. Добре върти меч, а пък другото всъщност не е важно.

Гуеран вдигна вежди.

– Не е важно ли?

– Е, малко странно си пада момчето. – Дорин се позамисли с необичайно за него усърдие. – С никого не дружи, а в битките е поразително хладнокръвен. Нали си спомняш онзи набег срещу добитъка на лорд Кенид? Е, тогава Тано беше спокоен, като че пет пари не даваше. Направо тръпки да те побият, като го видиш как коли човека, без поне да

изкрещи, мътните го взели.

При споменаването на добитъка, Гуеран се сети, че тепърва ще трябва да възпее и тази битка. Макар че най-малко обичаше да съчинява песни за набези, този си заслужаваше честта, понеже бе проява на новата кръвна вражда между Вълчия клан и Глиганите на лорд Кенид от севера.

– Не ми се вярва тоя Тано да мисли за почтен брак и прочие – каза Гуеран.

– Ах, пусто да остане, гледай да опазиш малката Када от него! Таник е от птиците, дето летят сами. Едно от момчетата взе да му вика Ястреба – нали разбираш, на шега, обаче прякорът се прихвана. Рекох си, че ще имаме неприятности, но Тано само се усмихва и казва, че името му подходило.

– Е, майката на Када е добра жена и ми повери дъщеря си. Ако искаш да направиш услуга на един скромнен бард, би ли поговорил с тоя ястреб? Кажу му да си подири друга полска мишка.

– Че кой би отказал услуга на един бард? Дадено.

След като бе уредил този досаден въпрос, Гуеран се отправи към кулата. Из главата му се въртяха мисли за добитък и набези. Лесно можеше да скърпи балада от банални хвалебствия и позабравени стари куплети. Само гледай да споменеш всекиго, каза си той, тия пияндури и без това не различават една песен от друга.

Рано на следващото утро, докато все още бе сравнително прохладно, Таник взе от склада седлото си, парцал и парче сапун, после изнесе всичко това на сянка край кладенеца. Извади кофа вода, седна и се зае да чисти амуницията. Макар че повечето войници се събираха за тая работа в склада, той предпочиташе да я върши насаме. Все още усещаше болезнено, че е новак в отряда и кара изпитателен срок, в който трябва да се покаже достоен. Тъкмо бе почнал да сапуниiswa ремъка на стреме-то, когато Дорин се зададе с широка крачка и клекна пред него.

– Исках да си поговорим, момко – каза Дорин.

– Разбира се, капитане. Неприятности ли има?

– Още не и дано да няма. Какво мислиш за слугинчето на барда? На нашия Гуеран не му се нрави, че я задяваш.

– Тя ме задява, капитане. Тъпа малка кучка, мене ако питате.

Дорин се позамисли над думите му. Макар че говореше чистата истина, Таник не се надяваше капитанът да я приеме, просто защото никой никога не му вярваше.

– Изненадваш ме – каза Дорин. – Боях се, че вече си я катурнал в сеното. Май доста ѝ се ще.

– Нямам намерение да посягам на честта ѝ, ако изобщо има такава. Само ме дразни. Непрекъснато дърдори.

– Е, човек лесно може да ѝ запуши устата.

– Без съмнение. Ако ви допада, погрижете се за това.

Дорин сви рамене, изправи се с ръце на кръста и огледа седлото.

– Много добре. Значи няма да ти е неприятно, че бардът иска да я оставиш на мира.

– Никак, кълна се.

Удовлетворен, Дорин се запъти към войнишките помещения. Таник отново започна да сапунива седлото. Значи да сторя каквото иска бардът, помисли той, онова дребно надуто копеле, дете по цял ден цвърчи като славейче. Изкушаваше се просто ей така, напук, да задълбочи нещата с Када, но вече бе насочил стрела към по-опасна плячка. Работеше без да бърза и непрекъснато се оглеждаше дали отнякъде няма да изскочи жената на барда. Обикновено тя извеждаше децата, за да погледат конете.

Търпението на Таник бе възнаградено след няколко минути, когато Лийса излезе с момчетата. Докато влизаха в конюшната, Таник я гледаше отдалече. В Лийса имаше нещо особено – в мекото полюшване на бедрата при всяка стъпка, в начина, по който се усмихваше с отметната глава, в тия нейни очи, обещаващи нещо далеч по-различно от онова, което би могло да предложи в леглото едно подплашено девойче. Гледаше я и му ставаше топло и приятно, също като от слънчевите лъчи, които усещаше по гърба си. Запита се дали не скучае с този надут и доста по-възрастен мъж. На барда му трябва помощник, помисли Таник, тъй че ще се погрижим за това.

На обяд той не пропусна да погледа как Лийса се храни със съпруга си. Бардът, шамбеланът и техните семейства имаха привилегията да сядат при лорд Мароик на масата до почетното огнище. Таник се настани на една от войнишките маси, откъдето можеше да я вижда. Лийса изглеждаше по-загрижена за децата, отколкото за съпруга си, който отново витаеше нейде из облаците, дъвчеше разсеяно и се взираше в отсрещната стена. Това бе тъй добро предзнаменование, че Таник се замисли как да размени с нея две-три думи насаме. Един от съседите му го мушква в ребрата.

– Какво става? – запита Генин. – Май зяпаш по кошутите в чужда гора, мой човек.

– Лесно се ловят кошути, щом еленът няма рога.

– Не му трябват рога, ако горският дебне за браконieri. Усети ли, че пхаш пръст в халбата на барда, лорд Мароик моментално ще те изрита.

– Тъй ли? – Таник бавно извърна глава и го изгледа втренчено. – Ти ли ще изтичаш да разправиш на капитана?

Генин боязливо се сви и поклати глава, но Таник вече бе забол нос в паницата. Нямаше смисъл да издава играта си. Щом желаше Лийса, трябваше да се бори за нея, ала той бе свикнал да се бори за всичко, което желае. В тоя проклет живот нищо не идва лесно, помисли той, значи и този път едва ли ще е по-различно.

Привечер след един убийствено горещ ден Невин наближи село Блейдбир във владенията на лорд Мароик. Селцето не представляваше нищо особено – шепа къщурки и ковачница. Нямаше дори кръчма, което го затрудни, защото трябваше да отседне някъде. Беше дошъл да прогони пагубната суша, но за тъй сложни деомерски дела бе необходимо време. Разбира се, можеше да лагерува в гората, обаче нямаше да е приятно. След петдесет години скитане по пътищата като билкар, той бе стар, непохватен, лесно се изморяваше и дълбоко в сърцето си ненавиждаше вечната самота.

Спрели до селския кладенец, три жени с ведра в ръцете разменяха клюки. Когато Невин наближи с коня и мулето, те се усмигнаха и го поздравиха, без да крият болезненото си любопитство, породено от дългогодишна скука. При вестта, че е билкар, усмивките станаха още по-широки.

– Е, наистина сте ни добре дошъл – каза едната. – Задълго ли ще останете, добри ми сър?

– Така си мисля. Нали разбирате, трябва да подиря билки из горите и ливадите. Да познавате някого, който би приел наемател? Ще платя, разбира се.

Трите жени се отдадоха на дълбок размисъл, обсъдиха на глас жилищните си проблеми и накрая неохотно признаха, че не могат да му предложат подслон.

– Може би Бана – подхвърли една от тях. – Тя има колибка зад къщата.

– Да, ама ще му проглуши ушите от приказки – рече друга.

– Кой друг тогава? – запита първата.

След като стигнаха до извода, че няма друга възможност, Невин се

осведоми как да стигне до малкото стопанство, където живееше вдовицата Бана с единствения си син. Откри го край пътя, на около миля от селото – голямо парче земя, заобиколено с ниска кирпичена ограда. Тъй като портата беше отворена, той въведе коня и мулето, после се огледа. Сред калния двор имаше кръгла каменна къща, обор, няколко навеса, кокошарник и тъй нататък, а отстрани, под сянката на висока топола, се гущеше паянтова колиба. Когато Невин подвижна, от обора изскочи рус младеж с гребло в ръцете.

– Добър ден, ти ли си Ковил? – запита Невин. – В селото ми казаха, че тук може да приемете наемател. Разбираш ли, аз съм пътуващ билкар.

– А – Ковил се подпря на греблото, огледа Невин от глава до пети, насочи вниманието си към коня и мулето, пак погледна Невин и кимна. – Може и да стане. Каквото рече мама.

– Разбирам. Мога ли да поговоря с майка ти?

– След малко. Тя отиде да бере ягоди.

Ковил му обърна гръб и се върна в обора. Невин седна до стената и зачака, гледайки как мухите кръжат из въздуха, наситен с миризма на кравешки тор. Тъкмо бе взел да си мисли, че гората ще е за предпочитане, когато към него се зададе едра жена с черна вдовишка забрадка, изпод която стърчаха прошарени кичури. Зад нея красива руса девойка, облечена прекалено добре за селско момиче, водеше костеливо момченце с най-грамадните очи, които Невин някога бе виждал. И тримата носеха дървени ведрa, а устата на момчето, както би могло да се очаква, беше цялата оплескана в червено. Невин се поклонил на вдовицата и отново разказа историята си.

– Значи сте билкар, добри ми сър? – възкликна Бана. – Ах тоя мой невъзпитан син, да ви остави да чакате отвън. Можеше поне да прояви малко любезност и да ви предложи халба пиво. Заповядайте, заповядайте.

В къщата се оказа малко по-хладно, но и там кръжаха рояци мухи, а миризмата си оставаше същата. Подът на голямата полукръгла стая беше покрит със слама, оскъдните мебели бяха многократно поправяни, а край стените се валяха чували жито и земеделски сечива. Нощувката в гората започваше да изглежда все по-примамлива. Бана, девойката и детето оставиха ведрата върху една паянтова масичка. Когато хлапето поsegна за още ягоди, девойката го хвана за ръката.

– Стига толкова, Адерин. Ще те заболи коремът, а скоро трябва да се прибираме.

– Ама аз искам да поговоря с билкаря.

– Някой друг път.

– Ама той ще си замине!

Невин се нагани да подхвърли някаква незначителна забележка, но думите му заседнаха на гърлото, когато извърна глава към девойката и разпозна душата, която го гледаше от очите ѝ. О, богове, това беше Исола!

– Е, добри ми сър? – обади се Адерин. – Скоро ли ще си тръгнете?

– О, не ми се вярва. – Невин побърза да се опомни. – Тъкмо бях дошъл да питам Бана дали ще ме приеме в колибата си.

– Сигурно ще уредим нещо – каза Бана. – Някоя и друга пара няма да ни дойде зле. Е, хайде, Адо, като дойдеш другия път с Када, ще можеш да поговориш с билкаря.

Докато показваше на Невин колибата, Бана охотно му разказа за по-малката си дъщеря Када, която си намерила добро място като слугиня на барда в дъна на лорд Мароик. Освен това категорично подчерта, че Адерин е син на барда и жена му. Повтори го на няколко пъти, та да не би Невин да си помисли, че дъщеря ѝ има незаконно дете.

Колибата беше малка, с под от утъпкана глина, малко огнище и тясно прозорче, закрито с кравешка кожа. Невин реши, че ще трябва да се примири с тия условия. Докато сваляше багажа от коня и мулето, Бана измете праха и покри пода с прясна слама. След като успя да я изпроводи от колибата, той просна завивките си до стената, подреди отсреща чувалите с билки и сложи дисагите и готварските прибори до огнището. После седна на пода и огледа скромното си жилище.

Значи Исола е тук, помисли Невин, или по-скоро Када – не бива да допускам подобна грешка! Тя бе първият знак от петдесет години насам, че може би е наближил до онази душа, която някога се наричаше Брангуен от Ястребовия клан. Още от младежките си години той непрестанно обикаляше из кралството и опитваше да открие дали не се е възродила, воден само от случайността, която всъщност е нещо повече от случайност. Макар че се надяваше тя веднага да се върне, та когато навърши петнайсет години, той да е само на трийсет и шест, все още на възраст за брак, Властелините на Уирда бяха решили другояче с присъщото им пренебрежение към човешката суета. Така и не я бе открил. Старееше, ала не откриваше в себе си нито признаци за болест, нито личби за приближаваща смърт. Със сегашните си познания за деомера би трябвало да е в състояние да предскаже собствената си смърт, за да се подготви за напускане на живота, но не виждаше нищо подобно.

Властелините на Уирда бяха приели буквално неговия прибързан обет: нямаше да намери покой, додето не успееше да я открие и да изкупи греха си.

– Исола беше замесена в трагедията – сподели Невин с огнището. – Не е изключено Властелините на Уирда да са решили пак да ги съберат.

Огнището го гледаше безмълвно и Невин прие това като израз на съмнение. Все пак си струваше да хвърли поглед наоколо, докато се бореше със сушата. Можеше просто да се представи като билкар и сигурно щяха да го приемат в дъна на лорд Мароик.

Странно, но тъкмо синът на барда му осигури неочаквано лесен достъп до дъна. Още на следващия ден Адерин дойде да го посети. Невин бе искрено изненадан, защото предполагаше, че интересът на хлапето от предния ден е бил просто проява на детско любопитство.

– Може ли да видя билките и другите работи? – запита Адерин. – Пречкам ли ти се? Тате казва, че вечно се пречкам.

– Ни най-малко. Дори можеш да ми помогнеш. Има ли наоколо разрушени или изоставени чифлици? Нали разбираш, някои билки растат само по запустели земи, а тъкмо такива ми трябват.

– Да, има един чифлик, дето лорд Кенид от Глиганите разправяше, че е негов, ама нашият лорд не се съгласи и се сбиха. А пък стопанинът се уплаши и избяга, та вече няма за какво да се бият.

– О, богове! Гледай ти колко славни рицари имало по тия места.

– Ти не обичаш ли рицарите и битките?

– Не особено, обаче ти сигурно ги обичаш. Момчетата много си падат по тия работи.

– Не и аз. – Адерин сбръчка нос. – Като порасна, няма да стана рицар. Да разправят каквото си щат, ама те всичките са просто крадци на добитък.

Невин изненадано се втренчи в хлапето. Адерин сложи крак зад крак и пазейки нестабилно равновесие, огледа колибата с разширени очи.

– Тъй значи – каза Невин. – Искаш ли да ми покажеш къде е тоя чифлик и да ми помогнеш в брането на билки? Само че най-напред ще трябва да кажем на майка ти къде отиваме.

– О, искам. И без друго в крепостта няма какво да се прави. Хайде да питаме мама.

Невин взе торба, няколко чисти парцала за увиване на билките и малката сребърна лопатка. Бърборейки непрестанно, Адерин го поведе към дъна. Щом пресякоха портата, Када дотича насреща и сграбчи

момчето за ръката.

– Къде беше? Ума ми изкара от страх.

– Само отидох да видя билкаря. Къде е мама? Трябва да я питам може ли да се поразходя.

– Тя е при лейди Кабрила, но татко ти е в голямата зала. – Када се озърна към Невин. – Да кажа ли на съпругата на лорда, че сте в селото, сър? Обзалагам се, че ще иска да погледне билките ви.

– Бих бил безкрайно благодарен. – Невин се поклони. – Кажй й, че освен лекарства имам парфюми, балсами за коса и други такива неща.

При тия думи очите на Када пламнаха, но Адерин стисна Невин за ризата и решително го помъкна към голямата зала, където на господарската маса седеше с халба пиво бардът Гуеран – здравеняк на трийсет и няколко години с руса коса и дълги руси мустаци. Виждайки сина си и непознатия, той се изправи да ги поздрави. За втори път през този ден Невин се стъписа – Блейн! Изведнъж се запита коя ли е майката на Адерин. О, богове, помисли той, Брангуен не би могла да се омъжи за друг! Но още преди да бе стигнал до края на мисълта, Невин с тревога усети, че Властелините на Уирда му се присмиват.

Докато Адерин най-подробно излагаше молбата си, Гуеран слушаеше с добродушна усмивка.

– Много добре – каза той. – Ако наистина е с вас, добри ми сър.

– С мен ще бъде. Имате удивително умен син, добри ми барде. Винаги съм обичал да разказвам за билките.

След като цял следобед събираха жълт лапад, лайкучка и слез из буренясалите ниви, Невин отведе Адерин до дъна, после се прибра в колибата. Подряза билките, махна ненужните части и грижливо подреди стъблата и листата да съхнат върху чисто платно. Докато работеше, умът му неуморно се връщаше към една и съща мисъл: Блейн и Исола събрани тук. Никога не бе очаквал да види отново другите участници в трагедията на Брангуен. Тази тревожна, зловеща поличба го караше да се пита дали товарът на неговия Уирд не е далеч по-тежък, отколкото си бе представял. Животът на толкова много хора бе съсипан заедно с нейния, помисли той, и всичко това само заради мен и Герейнт. Реши още на следващия ден да отскочи със стоките си до дъна и да види жената на барда. А дотогава нямаше да мисли по въпроса. Имаше си и друга работа.

Точно по залез слънце Невин напусна стопанството и слезе до реката, където откри ясеново дърво, седна под надвисналите му клони и се загледа към водата. Дори и в самата си същност ленивото, мътно

течение, обаяно в червено от залеза, бе загубило всякаква сила. С второто си зрение Невин видя как се е оплела грубата, първична мощ. Преплетени, проникващи и обкръжаващи света, който хората наричат реален, съществуват и други светове, или състояния, или дори сили – името няма значение. Деомерът ги нарича плоскости, познава техните обитатели, изучава стихииите им и има начини да ги вижда и да разбира, че са също тъй реални, както единственият познат за обикновените хора свят. Тайната, че човешкият разум е порта между плоскостите, може спокойно да бъде споделена със всекиго, защото трябва дълги години учение и труд, докато портата се отвори – години, които нетърпеливите и глупците биха прахосали в откриване на непотребни и забранени тайни.

Една от тези плоскости, ефирната, е дом на първичните духове (Дивите, както ги наричат хората), извор на природните сили и мрежа, в която са вплетени душите на всички живи същества. В тази плоскост и отвъд нея се простира силовата област, наричана от деомера Дивите земи и там се корени далеч по-голяма част от човешкия разум, отколкото бихме желали да си признаем. За да види какво е обезпокоило реката, Невин си изгради врата към Дивите земи. Постепенно забави дишането си, докато се почувства едно цяло със земята. Въздухът нахлуваше и излиташе от дробовете му; пред него беше водата, заблестяла от сетния огън на залеза. Умът му бе петият елемент, обединяващ другите четири. Бавно и грижливо той изгради в съзнанието си образа на синкава, бледо сияеща петолъчна звезда с насочен към небето връх, както се полага по светите закони. След толкова години работа с деомера съвсем не бе трудно да я накара да запламти независимо от волята му. Изнесе образа от съзнанието си и огнената звезда сякаш сама се появи на речния бряг.

В този магически знак Невин съзря Дивите земи да се разстилат синкави и мъгливи под своето хладно слънце. Канеше се да премине отвъд, когато Дивите дойдоха сами, прелитайки през вратата като вихър от едва различими силуети. Невин усети как по гръбнака му стремително пробягват тръпките на силата, докато те кръжаха наоколо и излъчваха първобитните си емоции – тревога, омраза и молба да им помогне. Дивите на Въздуха ругаеха тия на Огъня и Водата, а Дивите на Земята бяха изпаднали в отчаяние.

– Хайде, хайде – каза Невин. – Ще трябва да поговоря с вашите крале. Сам нищо не мога да сторя.

Те мигновено се втурнаха назад към своите земи и изчезнаха. Невин се запита дали да не ги последва, но реши, че ще е по-добре първо

да отнесат вестта на кралете си. Той бавно изтри звездата, поемайки синкавото сияние в себе си, после трикратно потупа земята с длан, за да сложи край на ритуала. Сред прохладния ношен въздух се почувства спокоен и силен.

Утре вечер пак ще опитам, помисли Невин. Ако е чак толкова зле, рано или късно кралете ще приемат помощ от мен. Макар че на хората им бе отредено да управляват Дивите, а не да ги боготворят или умилюват, те заслужаваха почит и любезност – нещо, което Невин можеше да им предложи като истински принц. Но трябваше да побърза, ако искаше да спаси от глад местните селяни. Продължеше ли сушата още малко, с реколтата щеше да бъде свършено.

Рано на следващата сутрин, докато още беше прохладно, Невин отново отиде в дъна, за да покаже стоките си на лейди Кабрила. Тя го прие в женските покои, където се бяха събрали всичките ѝ прислужнички, нетърпеливи да видят какво ще предложи този пътуващ търговец. Докато подреждаше на една маса билките, помадите и другите козметични средства, Невин незабелязано оглеждаше жените една по една. Тъкмо бе почнал да губи надежда, когато млада жена с красиво извезан шал върху черните си коси тихо се вмъкна през страничната врата и застана зад групата. Въпреки разликата в косите и очертанията на лицето, Невин не би могъл да я нарече в мислите си другояче, освен Брангуен.

– Ето я и нашата Лийса – добродушно обяви лейди Кабрила. – Невин, това е жената на барда.

Невин се зачуди как е бил тъй глупав да си въобрази, че Уирдът му ще се изглади без затруднения. Той се поклонил да целуне ръка на Лийса и промърмори някакви банални любезности, на които тя отвърна също тъй банално. Когато очите им се срещнаха, тя го позна. Невин зърна в тъмносините ѝ очи внезапен проблесък на радост, после недоумение – явно се питаше защо ѝ е тъй приятно да срещне този стар билкар. Този проблесък на радост надхвърляше толкова много всички надежди на Невин, че за щастие то да я срещне отново, бе готов да изтърпи и най-тежкия Уирд.

Конското жертвоприношение се състоя в свещената дъбова горичка край селото. В уречения ден, точно преди залез слънце, селяните и хората на лорда се събраха в нестройна процесия около селския кладенец. Лорд Мароик коленичи пред старшия жрец Обин и му подаде юздите на великолепен бял жребец. Докато Обин държеше коня, младите жреци украсиха гривата му с имел. Когато запяха химни, жребецът отметна

глава и изпръхтя, сякаш усещаше злокобния Уирд като невидим ездач върху гърба си. Обин го поведе напред под бавния ритъм на химните. Лорд Мароик тронаво се надигна и тръгна подир тях, следван от всички останали. Процесията навлезе в горичката, из която слънцето хвърляше дълги колони от златиста светлина. Далече навътре сред дърветата имаше олтар, но за разлика от олтара в храма, този тук не представляваше нищо повече от груба, почти необработена каменна плоча. Върху него бяха натрупани дърва за клада.

Обин задържа коня, докато двама млади жреци излязоха напред с кремък и огниво и запалиха съчките. Старшият жрец гледаше с присвити очи – ако огънят не прихванеше отведнъж, значи денят беше лош и жертвоприношението трябваше да се отложи. Когато пламъците лумнаха ярки и мощни, тълпата падна на колене.

Гуеран се постара да остане назад. Тъй като водеше Адерин, искаше да стои по-надалече, когато дойдеше време конят да срещне своя Уирд. Отегчен от монотонния ритъм на химните Адерин завъртя глава, за да огледа тълпата. Мъжете от едната страна, жените и децата от другата – всички живеещи в радиус от двайсет мили бяха се събрали тук да помолят божеството да пощади нивите им. Когато погледна към жените, Гуеран видя, че Лийса и Када също са изостанали назад – Када дори бе приготвила шал, за да закрие очи. Акерн дремеше в скута на майка си. С разгарянето на пламъците песнопенията ставаха все по-бързи и все по-мощни.

- Тате – прошепна Адерин. – Защо ще хаят хубавия кон?
- Шшшт. На ритуали не се приказва.
- Все едно, нищо няма да стане до пълнолуние.

Гуеран многозначително му показва длан и Адерин млъкна. Един млад жрец пое юздите на нервния кон от Обин, който пристъпи пред олтара, вдигна високо ръце и замоли божеството за прошка. Гласът му се засилваше и ускоряваше, все по-бързо и по-бързо, докато накрая закрепя в умолително ридание. Друг жрец наду меден рог и сред горичката се разнесе пресеклив дъвен вой, долетял сякаш от времето на Зората. После настана тишина. Обин измъкна от пояса си бронзов сърп и пристъпи към коня, който ужасено отметна глава. Когато рогът засвири отново, жребецът се задържа, но бронзовият сърп вече летеше напред, проблесвайки в светлината на огъня. Конят диво изцвили, люшна се облян в кръв и безсилно рухна на колене.

Адерин се разплака на глас. Гуеран метна ръце около него, придържа го в скута си и остави детето да зарови лице в бащината риза. Така бе

най-разумно – да закрие очите му, докато жреците насичаха коня на парчета с дълги бронзови ножове. Като бард Гуеран отлично знаеше, че по времето на Зората жертвоприношението би било човешко и че този кон всъщност доказва растящото благоразположение на боговете към хората, но това знание едва ли щеше да утеши състрадателния Адерин. Докато жреците работеха, окървавени до лакти, роговете отново засвириха.

Най-сетне Обин отрязва ивица кърваво месо и я обви в слой мазнина от бедрото на коня. С протяжен вой жрецът положи жертвоприношение сред огъня. Мазнината зацвърча и пламна, обгърнатата в облак дим.

– Велики Бел – изкрещя Обин. – Смили се.

– Смили се – изплака тълпата.

Младият жрец наду рога с всички сила.

След малко ритуалът привърши. Тъй като Адерин плачеше сърце-раздирателно, Гуеран го понесе на ръце, търсейки отчаяно с поглед Лийса из оредяващата тълпа. Вместо нея откри Невин, който се подпираше на едно дърво и гледаше пламтящия олтар с кисела усмивка.

– Е, хайде, хайде, Адо – каза Невин и усмивката му изчезна. – Вече всичко свърши. Да, жалко наистина, но горкото животно е мъртво и няма да страда повече.

– Не биваше да го правят – изхълца Адерин. – Изобщо няма да помогне.

– Няма. Но стореното си е сторено, пък и не бива да говориш такива неща тук, пред хората. Те се нуждаят от вяра, че нещо ще им помогне.

Адерин постепенно спря да хълца и избърса нослето си с ръкав. Гуеран целуна момчето, пусна го на земята и здраво стисна ръката му.

– Е, барде? – каза Невин. – Мислите ли, че това ще докара дъжд?

– Може да докара, може и да не докара. Но при всяко положение богът ще бъде доволен.

– Добре казано. И много благочестиво.

Старецът се отдалечи, оставяйки Гуеран озадачен и доста разтревожен. Когато приближиха селото и тълпата взе да се разпръсва, Гуеран най-сетне видя Лийса да бърза насреща им. Зад нея се задаваха Када и един войник, понесъл на ръце спящия Акерн. Гуеран с досада разпозна Таник. Нали беше казал на Дорин да държи този млад непрокопсаник по-настрани от Када. Като се замисли за това, той изведнъж осъзна, че напоследък твърде често вижда Таник и то все около Када – гледаше да седне наблизо, когато тя и Лийса бяха на двора, или любезно отиваше

да ги изпрати, когато напускаха дъна.

Слизайки за закуска на следващата сутрин, Гуеран потърси Дорин в голямата зала. Повика капитана в ъгъла, където можеха да поговорят спокойно, и му изложи оплакването си. Дорин бе искрено изненадан.

– Да му се не види копелето! Поговорих с него и той успя да ме убеди, че и свинска пръдня не дава за Када.

– Щом се опре до жени, някои хора почват да лъжат като разпрани. Нищо де, по-късно сам ще поговоря с него.

Едва след пладне Гуеран успя да се откъсне за малко от лорда и да потърси Таник, но когато го откри, завари при него и Када. Войникът чистеше коня си на двора пред конюшната, а Када му разправяше някаква дълга и объркана история за по-голямата си сестра. Таник слушаше, кимайки от време на време. Когато Гуеран пристъпи към тях, Када бързо се поклони.

– Сигурен съм, че господарката ти те чака – каза Гуеран.

Када се усмихна още веднъж на Таник и изтича към кулата. Войникът се извърна с чесало в ръката.

– Благодаря – каза войникът. – Мътните да я вземат, никога ли не си затваря устата?

– Случва й се от време на време. Но едва ли ти е чак толкова неприятно. Като те гледам, май при всеки удобен случай бързаш да я срещнеш.

Таник го огледа с нескрито презрение.

– Може да бързам, може и да не бързам. Теб какво те засяга?

– Може изобщо да не ме засяга... ако смяташ някой ден да се задомиш. Предупреждавам те, забременее ли Када, веднага отивам да поговоря с лорд Мароик. Не ме интересува колко други войници ще подушиш да лъжат, че са преспали с нея. Тя ще ти стане съпруга.

Пръстите на Таник стиснаха чесалото тъй силно, че Гуеран се зачуди как дървото още не се е пропукало. Вместо да докарва нещата до традиционната размяна на ругатни, бардът обърна гръб и се отдалечи. Ако някога се стигнеше до бой, Таник несъмнено щеше да го наклъца с меча. Разбира се, онзи също го знаеше. Когато Гуеран спомена на Лийса за разговора, тя се усмихна и подхвърли, че никак не харесва този човек, затова ще е доволна, ако престане да се навърта около прислужницата й.

През следващите няколко дни Гуеран се постара да държи нещата под око. Отначало изглеждаше, че Таник се е вслушал в предупреждението, но една сутрин бардът зърна как Лийса, Када и момчетата пресичат двора, а Таник се втурна да ги придружи. Щом го забеляза,

войникът набързо се поклони и изчезна в спалното помещение.

– В името на всички богове, Када – избухна Гуеран. – Господарката ти го каза, аз ти го казах – не можеш ли да си набиеш в красивата главица, че този мъж не е за теб?

Када веднага се разхълца, извади кърпичка и взе да си бърше очите. Лийса я погали по ръката.

– Гуеран е прав. Хайде, ела да отидем на хладно в стаята и да си поговорим.

– Аз искам да се разходя с татко – обади се Адерин. – Може ли, тате?

– Може. – Гуеран му протегна ръка. – Ела да направим една хубава разходка, докато жените си бърбят.

Слязоха до реката, където едва се цедеше струйка кална вода и седнаха сред шумолящата суха трева. В натегналото безветрие жегата ги обгърна плътно. Адерин легна по корем на тревата, откъсна сламка и се заигра с нея.

– Тате, Таник не ти харесва, нали?

– Да. А на теб?

– И на мен. Плаши ме.

– Е, капитанът казва, че бил жесток.

Адерин кимна и опита да върже сламката на възел.

– Знаеш ли, тате? Той не ни досажда заради Када. Когато се разхождаме, искам да кажа. Идва да види мама.

Гуеран имаше чувството, че някой го е ударил с юмрук в корема. Адерин продължаваше с опитите да върже хлъзгавата сламка, но накрая се отказа и взе да я дъвче.

– Сигурен ли си? – запита Гуеран.

– Сигурен съм. Помниш ли, че веднъж ми каза да гледам какво правят хората. Е, аз гледах Таник, понеже не го харесвам и се чудех защо. Не ми харесва как гледа мама. Все ѝ се кланя любезно и уж приказва с Када, обаче през цялото време зяпа по мама.

– Тъй значи, а?

Адерин нацепи сламката с нокът и се опита да преплете парчетата. Гуеран гледаше ленивото течение и усещаше как яростта се разгаря в гърдите му като искра в суха трева – отначало пълзи едва-едва и само вдига пушек, сетне изведнъж лумва огнена стена и се понася през пасището. Тоя негодник, помисли Гуеран, нима си въобразява, че ще отстъпва без бой?

– Тате! Какво ти става? Не гледай така.

– Няма нищо, момчето ми. Просто се тревожех за тая проклета суша.

– Недей. Невин ще я прогони.

Гуеран се усмихна насила. Не му беше до тия нелепи брътвежи за билкаря.

– Дай да се прибираме в дъна. Тук взе да става доста горещо, пък и трябва да свърша едно-друго.

– Едно искам да знам – каза Адерин. – Защо билките лекуват треска и други болести?

– Я виж ти – изненада се Невин. – Отговорът на този въпрос е много дълъг. Искаш ли да го изслушаш?

– Искам. Това е направо чудесно.

Двамата бяха коленичили на пода в колибата на Невин и преобръщаха билките, за да изсъхнат равномерно. Адерин идваше почти всеки ден да помага и да се учи на билкарство. След дългата самота Невин намираше бръщолеването на хлапето за забавно.

– Много добре – продължи старецът. – Разбираш ли, във всяко човешко тяло има четири жизнени течности. Те съответстват на четирите стихии – огън, вода въздух и земя. Когато течностите са в идеално равновесие, човекът е здрав. Всяка билка съдържа повече или по-малко от разните течности; те внасят равновесие, ако някой е болен. Например ако има треска, значи огнената течност е в излишък. Билките против треска съдържат повече от прохладната водниста течност и помагат за уравнивяване на огнената.

– Само четири течности ли? Мислех, че трябва да са пет.

От смайване Невин седна на земята.

– Е, да, пет са. Но в тялото има само четири. Петата управлява останалите чрез духа.

Адерин кимна, грижливо запаметявайки чутото. Невин все повече се чудеше дали това момче не е избрано за негов бъдещ чирак. Колебанията го изморяваха. Тъй като майсторът на деомера може да има само един чирак, бе невъзможно да вземе Адерин и същевременно да посвети Брангуен в деомера, за да изпълни обета си.

С надеждата да види Лийса, понякога Невин откарваше Адерин до дъна с коня си. В горещите следобеди хората от крепостта често излизаха да поседят на тревистия склон. Тъй като вече добре познаваха Невин, винаги се намираше някой да потърси от него билки или медицински съвет. Точно там срещна един ден Таник и усети как Уирдът се стяга

около него като рибарска мрежа.

Невин и Адерин водеха коня по нагорнището, когато старецът забележа Када, седнала до един от войниците – южняк с мрачни, напрегнати очи. Адерин също ги забележа и изтича към тях.

– Када, ще кажа на мама. Не бива да излизаш с Таник.

– Затваряй си устата, малко зверче!

– Няма. Няма, няма, няма. Ще ѝ кажа.

Таник се изправи и нещо в погледа му стресна Невин тъй силно, че той побърза напред.

– Ако човек иска да си спечели подигравки от барда, май няма по-добър начин от това, да плесне сина му – подхвърли старецът.

Таник завъртя глава.

– А тебе какво те засяга, старче?

Когато очите им се срещнаха, Невин разпозна в надменния поглед душата на Герейнт.

– Не се закачай с Невин – обади се Адерин. – Той е майстор на деомера.

– Млък! Не ми се слушат глупости от някакво си краставо пале.

Таник замахна да зашлеви момчето, но Невин го стисна за китката. Дивите мигновено се стекоха наоколо и му придадоха тъй много първична сила, че колкото и да се дърпаше, Таник не успя да изтръгне ръка от хватката на билкаря. Невин го притегли към себе си, впи поглед в очите му и се взря надълбоко, разпалвайки цялата си ненавист... подкрепяна от деомера. Таник пребледня като платно и спря да се дърпа.

– Казах ти да оставиш хлапето на мира – прошепна Невин.

Ужасеният Таник побърза да кимне. Когато Невин го пусна, той се завъртя и хукна към портата на дъна.

– Када, отведи Адо при майка му – каза Невин. – Аз се връщам в стопанството.

И тъй, всички участници в зловещата драма бяха налице, дори Герейнт се изправяше насреща му по начин, който Невин изобщо не бе предвидил. Сега осъзнаваше, че се е поддал на последните остатъци от кралска гордост, която цени само принцовете и принцесите, а всички останали смята просто за марионетки. През следващите няколко дни Невин стоя настрана от дъна и стария си враг, но накрая Лийса сама дойде при него. Един ден тя се появи в стопанството с правдоподобното обяснение, че е дошла да прибере Адерин. Невин отпрати момчето с някаква поръчка и предложи на Лийса единственото си трикрако столче. Тя седна и разсеяно огледа закачените наоколо китки съхнещи билки.

– Колко приятно мирише тук. Много любезно от ваша страна, сър, че сте тъй търпелив с моя Адо. Да го чуете само как разправя вечер: днес учихме за мащерката, днес сушихме корени от зарасличе. Баща му направо се е видял в чудо.

– Дразни ли се Гуеран? Повечето мъже искат синовете им да проявят интерес към тяхното призвание.

– О, не, моят мъж е най-добродушният човек на света. Мисля, че се радва, като вижда Адерин да проявява такъв интерес. Детето е странно още откак се роди.

Невин се усмихна. Беше напълно уверен в това.

– Изненадва ме, че нямате повече деца. Много ги обичате, доколкото виждам.

– Е, моля се скоро да имаме още. – Лийса извърна глава и очите ѝ помръкнаха. – Разбирате ли, между двете момчета ни се роди и дъщеря, но я изгубихме. Треската я отнесе.

– Искрено съжалявам. Тежко е за една жена да изгуби детето си.

– Така е. – При спомена за преживяната скръб гласът ѝ стана безизразен. – Е, без съмнение такъв ми е бил Уирдът, както и този на горката малка Данига.

Невин изтръпна и се запита дали това наистина не е било възмездие на Уирда, задето бе удавила себе си и детето в онази страшна нощ. Да, така беше. Деомерският хлад пробяга по гръбнака му, когато осъзна в какво би могло да се превърне това дете, ако бе доживяло да израсне заедно с него и Регор – в ненадминат майстор на деомера. Лийса се усмихна и надникна навън през вратата.

– Ето го и нашия Адерин – каза тя.

Макар че бе изрекла „нашия“ съвсем небрежно, искайки да каже „онзи Адерин, когото познаваме, а не някой друг“, от тази дума Невин изстина до мозъка на костите. Заклевам се да отгледам това дете като свое, помисли той. Обетът си е обет.

Тази нощ Невин слезе до ясеновото дърво край реката, седна и се загледа в бавното течение. Уирдът най-сетне се бе изяснил и сега той усещаше цялата му тежест. В този живот Брангуен бе загубена за него; тя трябваше да се отплати на Блейн за безнадеждната обич, която го бе тласнала към смъртта, а и да изкупи вината си пред Адерин, задето бе отнела живота му още преди да е започнал. Невин също имаше дълг пред Блейн и Адерин, тъй като именно заради неговите нескопосни интриги Брангуен бе останала сама срещу братовата си похот. Едва след като изплатяха дълговете си, би могъл да я поведе към деомера. Но през

следващите двайсет години Адерин щеше да бъде под негова опека, защото деомерът се изучава бавно. След двайсет години Невин щеше да е надхвърлил деветдесетте. Ами ако се наложеше да изчака новото й преграждане? Тогава щеше да е на повече от сто, невъобразимо стар, съсухрен и безпомощен, ням като пън или разлигавен като пеленаче – пленена душа в куп разлагаща се плът. В този миг Невин се поддаде на паниката. Разтреперан и изнемощял, вече не бе повелител на деомера, а най-обикновен човек, също като боец, който е решил да загине в сражение, ала щом рогът призове за атака, той вижда как Смъртта препуска насреща и горчиво оплаква дадения обет, когато вече няма връщане назад.

Хладните тръпки на нощния вятър се засилиха, разлюляха надвисналите клони. Невин отпусна лице в шепите си и призова цялата мощ на обучената си воля, за да прогони малодушието. Обетът си е обет, каза си той. Ако ми е писано да бъда съсухрен и немощен, нека става каквото ще, стига само да изпълня този обет. Вятърът го погали по косите като дружеска ръка. Той надигна глава и разбра, че не е вятърът, а Дивите – силфиди и горски духчета, едва различими силуети, пърхане на блестящи криле, лица, които се мяркаха и чезнеха ту тук, ту там. Те идваха като приятели, долавяха неговото страдание и съчувствено се струпваха наоколо – същества, породени от първичния изблик на жизнена сила. Невин усети как умората го напуска, докато те щедро вливаха в него частици от своя живот като малък дружески дар. Изправи се, пристъпи напред и зарея поглед в небето, където искреше огромната звездна ивица на Снежния път – величав и недостижим, ала сияен като надежда. Разсмя се с глас и смехът му бе мощен и звънък като на дете. Видя как Уирдът се разтваря пред него, укрепен от делата му в Дивите земи. Щеше да доживее края на своя труд, независимо колко би траял по човешките мерки.

Тази нощ бе за него още един урок: никому не е отреден непоносим Уирд, колкото и тежък да изглежда. Стига само човек да го приеме охотно и изцяло, от дън душа.

Понякога Лийса оставяше Акерн при Када и отскачаше до стопанството да прибере Адерин от колибата на билкаря. Обичаше тези мигове на уединение, когато крачеше сама, далече от суетата и вечната глъчка на своя живот сред жените от замъка. Освен това нещо неразбираемо я влечеше към стария Невин. Е, той е добър и мъдър човек, обиколил много земи, казваше си тя, винаги е интересно да срещнеш такъв странник. Разбира се, доводът бе основателен, но понякога го посещаваше

просто защото там се чувстваше в безопасност, далече от крепостта... и Таник. Отлично разбираше, че младият войник я преследва и живееше в непрестанен страх, че съпругът ѝ може да забележи. Лийса просто не се интересуваше от възможността за изневяра, защото имаше твърде много за губене – високо обществено положение, добър съпруг, богатство, удобства и най-вече – децата.

Един следобед, когато жегата бе натегнала като одеяло над околните земи, Лийса напусна дъна по-рано от обичайното и лениво закрачи по прашния път към стопанството. Неиде към средата на пътя имаше малка ясенова горичка и тя реши да си почине там. Навлезе в задушната сянка, потърси място за сядане и видя, че Таник я чака. Стоеше неподвижен като дърветата наоколо и се усмихваше с леко наклонена глава, загледан към нея с онова възхищение, което проявяват мъжете пред изкаран за продан породист кон.

– Какво търсиш тук? – кресна тя.

– А ти как мислиш? Исках да си поговорим.

– Нямам какво да ти кажа. Връщай се в дъна, преди капитанът да е открил, че си излязъл.

Когато той пристъпи насреща, Лийса отскочи назад с разтуптяно сърце и ръка върху гърдите си.

– Трябва да вървя. Синът ми ще дойде след малко, ако не го посрещна.

Възможността да се появи неочакван свидетел стресна Таник. Изведнъж Лийса разбра какво я плаши – боеше се от изнасилване. Въпреки приятната си външност Таник ѝ вдъхваше някакво странно отвращение – като гледката на прогнил животински труп край пътя. Знаеше, че това е нелепо; разумно погледнато, момъкът изглеждаше доста добре за обикновен войник.

– Може ли тогава да повървя с теб? – Таник любезно се поклони.

– Не може! – Лийса усети, че гласът ѝ изтънява до писък. – Остави ме на мира.

Сама не усети кога бе изскочила от горичката като подплашена кошута. Тичаше, тичаше, и продължаваше да тича по пътя, докато дъхът ѝ секна и цялата се обля в пот. Хълцайки, тя извърна глава, ала за щастие никой не я гонеше.

Тази нощ бе тъй горещо, че децата не заспаха до късно. Момчетата се мятаха върху завивките, ритяха и хленчеха въпреки всички опити на Лийса да ги успокои. Най-сетне Гуеран дойде и ги приспа с песен. Лийса мина в спалнята, преоблече се с тънка нощница и си легна. След

малко дойде и Гуеран, закачи фенера на стената и седна до нея.

– Не трябва ли да се връщаш при господаря? – запита Лийса.

– Помолих го да ме пусне. Трябва да поговоря с теб.

В мътната светлина очите му изглеждаха хладни и втрещени. Лийса се надигна и заопипва с треперещи пръсти крайчето на нощницата.

– Слушай, скъпа моя – продължи той. – Напоследък се движиш в опасна компания.

– Тъй ли? Кого имаш предвид?

– Таник, кой друг.

Тя впи до болка пръсти в тънкото платно.

– Господарю мой, кълна ти се, че не искам да имам нищо общо с него. Съмняваш ли се?

– В никакъв случай. Но не желая жена ми да бъде изнасилена в конюшните.

Лийса се разплака – отчасти от облекчение, а отчасти и от разбирането, че някой споделя най-мъчителните ѝ страхове. Гуеран нежно я придърпа в прегръдките си.

– Горкото ми скъпо момиченце – каза той. – Хайде, хайде, недей да плачеш.

– Как да не плача? Ах, богове, как щеше да постъпиш, ако се бе усъмнил в мен? Да ме изгониш? Да ми прережеш гърлото и то заради нещо, което никога не бих сторила?

– Кротко, кротко. – Гуеран я погали по косата. – По-скоро бих предпочел да умра, отколкото да ти причиня и най-дребното зло.

Нов страх прогони сълзите ѝ също тъй внезапно, както бяха бликнали. Тя надигна глава и видя, че лицето му е станало решително и мрачно.

– Ако предизвикаш Таник на двубой, той ще те победи. Моля те, Гуеро, умолявам те. Недей. Просто недей. Какво ще спечеля, ако остана почтена, но без съпруг?

– Нямам такива намерения! Да не би да ме смяташ за презрян страхливец само защото не умея да въртя меч?

– Не ставай глупак. Можех да се омъжа за сума ти кръвожадни рицари, но не желях никого, освен теб.

Гуеран се усмихна, сякаш не можеше да ѝ повярва докрай. Изведнъж Лийса разбра, че и двамата са в капан, хванати в примката на обичая, който не даваше на един мъж друга възможност, освен да защитава жена си с меч в ръка. Трябваше да се свиват пред Таник и неговата надменна гордост на воин по рождение, уверен, че може с оръжие да

спечели всяка жена в този свят, където другите мъже безмълвно ще одобрят постъпката му. Сега Лийса го ненавиждаше по-силно от когато и да било – както и да свършеше всичко, бракът ѝ вече никога нямаше да бъде същият. Можеше да се моли само за едно: Гуеран да издържи и да не се хвърли в отчаяна схватка.

Тревогите и горещината изпълниха с кошмари неспокойната ѝ дрямка. Късно през нощта тя се събуди и чу зад стените на кулата страшен звук. Докато лежеше и се мъчеше да разбере какво е това, двете деца нахълтаха в спалнята.

– Тате, мамо, духа вятър! – викаше Адерин. – Вятърът дойде! Ще вали!

Докато Гуеран се събуждаше с приглушена ругатня, Акерн се изкари на леглото.

– Облаци, облаци, облаци, тате.

Адерин хвана Лийса за ръката и я задържа към прозореца. Тя видя как буреносните облаци запълват небето и вихрено прелитат пред луната; усети опияняващия прохладен дъх на северен вятър. Над двора се надигна глъчка – хората изскачаха навън със смях, сочеха нагоре и радостно вдъхваха свежия вятър. Тъй като нямаше надежда да приспи отново децата, Лийса ги облече и заедно слязоха към блажената прохлада на двора. Малко преди разсъмване отекна гръмотевица и поройният дъжд най-сетне посипа мощни студени струи. Възрастни мъже и жени търчаха и се смееха като деца, а дъждът валеше, валеше и валеше.

С прилепнала по челото руса коса, Гуеран грабна Адерин и със смях го вдигна високо, за да види как зората пръска сребристи лъчи през дъжда.

– Видя ли, Адо? В крайна сметка се оказа, че конят не е похабен.

– Не го направиха жреците. Невин беше.

Отначало Лийса помисли, че момчето иска да каже „никой“, но после се сети за билкаря.

– Я стига! Какво общо има Невин?

– Видях как го направи. Сънувах го.

– Глупак! – изхили се Акерн. – Тате, Адо е глупак.

– Шшшт! – каза Гуеран. – Няма значение кой е повикал дъжда. Нали дойде, само това е важно.

Лийса се усмихна широко – селото нямаше да гладува тази зима. Но когато се обърна разсеяно да огледа двора, зърна Таник съвсем наблизо – беше се втренил в нея, а дъждът се лееше по косата и лицето му. Изведнъж дъхът ѝ спря. Усети, че се задушаваше от нещо, което не би

могла да нарече другоаче, освен ужас. Тя стисна ръката на Адерин.

– Време е да влизаме. Трябва да се изсушим.

Късно. Гуеран също бе видял Таник и докато се взираше в своя враг, Лийса разбра, че мисли за кръв.

Три дни валя без прекъсване. Всичко живо се прибра в кулата, около голямото огнище, където лорд Мароик пиеше със своите войници, а бардът ги забавляваше с песни. За голямо разочарование на Када, Лийса упорито не напускаше стаята, а това не оставяше на слугинята друг избор, освен да стои при нея. Най-сетне на третия ден скуката надделя над покорството.

– О, моля ви се, милейди, не може ли да слезем в залата? Да послушаме какво пее съпругът ви.

– Предпочитам да не го правя, но ако ти се иска, можеш да слезеш.

– О, благодаря! – Када радостно захвърли ръкоделието си в кошничката. – Сигурна ли сте, че не искате да дойдете?

– Не искам. Там ще е пълно с войници. – Лийса извърна очи. – Боли ме глава и не бих понесла шума.

Када бързо изтича долу в залата и седна на сламата пред огнището за слугите. Приятелката ѝ Дула вече слушаше как бардът пее печални любовни песни – тъкмо каквито обичаше Када. От мястото си виждаше насядалите войници и широкият гръб на Таник бе само на няколко крачки от нея, ала сякаш ги разделяше целият свят. Када мислено го прокле и се запита как може да бъде тъй студен към нея. Толкова много мъже ѝ казваха, че е красива. Когато Гуеран спря, за да си почине, Дула се приведе към нея и прошепна:

– Тано ме попита къде си. По-точно къде е твоята господарка, ама то е едно и също.

Изведнъж Када се зачуди дали наистина е едно и също. Когато идваше да се разхожда с тях, Таник винаги се обръщаше към господарката, а не към слугинята. Не би посмял да задява жената на барда, помисли тя, пък и аз съм по-красива от нея. Ала докато гледаше широкия гръб на Таник, тя се запита дали има на този свят жена, способна да разбере какво мислят мъжете.

Когато изгря ясно утро, Лийса разреши на Када да отведе Адерин на гости в стопанството. Докато момчето работеше с билкаря, Када си прекара чудесно в мамината кухня, обсъждайки последните клюки за сестрите си, които за нейна печал отдавна бяха женени. Това просто не беше честно! Уж всички я смятаха за най-красива, а си стоеше

неомъжена, докато те вече си имаха съпрузи. Унесе се в мрачни мисли за тая несправедливост, но внезапно ѝ хрумна нещо. Тя изтича до колибата на билкаря и завари отвън Невин и Адерин да разкопават край стената леха, където щяха да засадят билки.

– Добро утро – каза Невин. – Време ли е вече момчето да се прибира?

– О, не още. Само исках да си поговорим, трябва ми някои билки.

Невин я въведе в колибата, предложи ѝ столчето и се облегна на стената. Када реши, че е много по-възпитан от Таник. Жалко, че не можеше да каже това на Таник, пък и да му кажеше, едва ли щеше да го развълнува.

– Чудех се дали правите любовни еликсири – започна Када. – Не мога да платя кой знае колко, но господарката ми дава по някоя пара от време на време.

– Девойка с твоята хубост не би трябвало да се нуждае от подобни боклуци, защото наистина са боклуци. Едно, че са неблагочестиви и друго – никога не вършат работа както трябва.

Када посърна. Неблагочестието не я вълнуваше особено, обаче не виждаше смисъл да прахосва пари за безполезни боклуци.

– Е, хайде – продължи Невин. – Чак толкова ли те пренебрегва Таник?

Када се запита дали това е работа на деомера или просто всичко ѝ личи отдалече. Реши, че е второто и лицето ѝ пламна от срам.

– Ами... не е много приятно да обичаш мъж, който не те обича.

– Без съмнение. Но дори да успееш, от Тано ще излезе много лош съпруг. Той е жесток и студен човек.

– Охо! Към някои не е чак толкова студен.

– Тъй ли? Почвам да разбирам. Май малко ревнуваме.

– Нечестно е и толкоз! Да се увърта около жена, дето вече си има мъж, пък и изобщо не го харесва.

– Слушай сега, девойче. Ако Таник е от мъжете, дето си падат по омъжени жени, не разбираш ли, че за теб ще е по-добре да потърсиш друг? Аз... – Изведнъж старецът млъкна и впи в нея леден поглед. – Коя жена, по-точно? Твоята господарка ли?

Обзета от паника, Када се помъчи да измисли някаква лъжа, но тия студени очи сякаш проникваха до дъното на душата ѝ.

– Ами да, тя е. Ама истина ви казвам, сър, тя го ненавижда. Никога не би изневерила на съпруга си с него. О, богове, нали няма да кажете на Гуеран?

– Успокой се. Не бих сторил подобно нещо. И внимавай, дете, дръж си езика зад зъбите. Чу ли ме? Ако ти е мил животът, нито дума пред Гуеран.

Прекалено изплашена, за да говори, Када усърдно кимна. Щом Невин ѝ обърна гръб, тя скочи и избяга от колибата.

Върховните властелини на Водите бяха обещали на Невин още една буря, която наистина пристигна след ден, влачейки подир себе си тих, напояващ дъждец. Въпреки лошото време Невин се загърна с плаща и потегли към крепостта на Мароик. Беше време да провери как биха се отнесли Гуеран и Лийса към възможността Адерин да му стане чирак. Освен това искаше да хвърли око на неприятното положение, за което неволно го бе осведомила Када. Когато конят стъпи на мокрия калдаръм в двора, Адерин се втурна насреща с метнат върху главата плащ.

– Чаках те! Знаех си, че ще дойдеш днес.

– И ето ме тук. Ще ми помогнеш ли да прибера коня?

Заедно намериха свободно място в обора и прибраха коня на сухо. Докато Невин сваляше мокрото седло, Адерин се подпря на стената и го загледа с широко разтворени очи, зад които се криеха безброй въпроси.

– Какво те мъчи, момко?

– Искам да те питам нещо. Как повика дъжда?

– Ехей! Откъде ти хрумна, че съм аз?

– Сънувах те. Седеше край реката и около теб блестеше голяма звезда. Беше като огън, само че синя. После кралете дойдоха при теб и почнахте да разговаряте. Четирима крале. Единият беше мокър до кости. После заваля.

Невин въздъхна. Вече нямаше и капка съмнение, че Адерин е бъдещият му чирак.

– Призовах вятъра и го помолих да духа. Въздушният крал се караше с Огнения и затова Земният крал ме помоли да разреши спора им. Също както върховният крал на Девери отсъжда в разприте между лордовете.

– Значи ти си върховният крал?

– Не съм. Просто така се изразих, за да стане по-ясно.

– На нас ли се сърдеха кралете?

– Не. Защо си мислиш така?

– Защото ако нямаше дъжд, щяхме да измрем от глад. Тате го каза.

– О, татко ти е прав, но кралете на Дивите земи не го знаят, разбираш ли? Между нас казано, май и не ги интересува. Толкова сме

различни, че за тях изглеждаме като... да речем, като полските мишки за нас. Ако намериш прегладняла полска мишка, може да я нахраниш, но нима обикаляш из нивите, за да видиш дали мишките не се нуждаят от помощ?

Адерин се разсмя.

– А сега слушай внимателно – продължи Невин. – Дойдох да поговоря с баща ти. Трябва да решиш дали искаш напролет да дойдеш с мен и да изучиш всичко, което знам. Това е велика наука. Някой ден ще напуснем Блейдбир и дълго няма да се виждаш с тате и мама.

– Но понякога ще се връщаме, нали?

– Да, от време на време.

Адерин застана на един крак и извъртя другия зад него. Захапа долната си устна и изведнъж се превърна в изплашено мършаво момченце. Но когато надигна глава, мъжката душа – душата на мъжа, в който щеше да се превърне един ден – надникна през очите му за краткия миг, когато двете нива на съзнанието се сляха, за да вземат най-важното решение в неговия живот.

– Не искам да си тръгна. Но знам, че ще го сторя. Толкова много неща искам да науча, Невин. То е като копнеж за вода в жегата. Просто трябва да намериш извора.

– Така е. Значи се разбрахме.

Голямата зала беше препълнена и опушена, защото в дъждовния ден се бе наложило да запалят факли. В дъното Гуеран седеше с кръстосани крака на една маса, държеше арфата в скута си и пееше, а по челото му се стичаше пот. Хората го гледаха внимателно и слушаха как пее за набега срещу стадото на съседа, изреждайки в цветисти куплети имената на всички бойци.

– По-добре да идем при мама – каза Адерин. – Тя е горе.

Докато се изкачваха по спиралната стълба, чистият, звучен тенор на Гуеран продължаваше да възпява славната битка. За щастие в стаята на барда бе прохладно и тихо. Капакът на единия прозорец висеше открит и отвън се процеждаше мътна светлина. Лийса седеше до него с ръкоделие в скута. Макар че ги поздрави с усмивка, Невин забеляза тревогата по лицето ѝ – навярно си мислеше за Таник. Заговориха за това-онова, ала Невин през цялото време я оглеждаше с алчен копнеж – не по красивото тяло, а по душата, която надничаше през очите ѝ, по онази, която би могла да бъде негова спътница и да прогони самотата.

– Е, стига сме бърбили – каза най-сетне Лийса. – Едва ли сте дошъл да си приказваме за дъжда.

– Права сте, доход заради Адерин. Той проявява истински талант в билкарския занаят и се питах дали вие и съпругът ви бихте се съгласили да ми го дадете за чирак.

– Много искам, мамо! – намеси се Адерин.

– Млък! Трябва да поговоря с татко ти. Е, Невин, отлично разбирам, че това ще означава момчето да пътува с вас. Не знам дали бих могла да го пусна.

– Мамо! – проплака Адерин.

– Марш навън, щом не можеш да кротуваш. Върви да послушаш баща си.

Хленчейки, Адерин неохотно напусна стаята и затръшна вратата. Лийса се облегна и замислено огледа Невин.

– Вече загубих едно дете. Две ми се струват твърде много.

– Знам, но така или иначе, скоро ще трябва да ви напусне, за да изучи занаят. Не ми се вярва да стане бард като баща си. Какво, съмнявате ли се, че ще се грижа за него?

Лийса се замисли и когато срещна погледа му, отново си спомни – за миг в очите ѝ трепна изненада и радост.

– Искрено казано, не. Но ще го видя ли някога?

– Разбира се. Редовно ще идваме да ви навестим.

– Е, това поне е утеха. Слушайте, ще ви кажа нещо, защото сте единственият, който би го разбрал. Когато Адерин се роди, изпитах странно чувство. Разбрах, че някой ден ще ме напусне, за да тръгне към необикновен Уирд. Естествено, беше ми за пръв път и се чувствах тъй изтощена, просто се радвах, че всичко е свършило. Акушерката сложи Адо върху гърдите ми и той ме погледна със зрящи очи. Повечето бебета са като кученца, просто сучат и нищо не виждат с мъгливите си очички, но Адерин виждаше. Разбрах, че той знае къде е попаднал и се радва. И тогава си помислих, че му е отреден необикновен Уирд. Какво ще речете, глупава ли съм?

– Ни най-малко. Не се съмнявам, че това е чистата истина.

Лийса въздъхна и се загледа навън, където дъждът продължаваше да ръми тихо и упорито.

– Билки значи? – каза тя. – Само на това ли ще го учите?

– Откровено казано, има и още нещо. Какво мислите за деомера? Дали е само легенда от баладите на Гуеран и нищо повече?

– Откровено казано, мисля, че е доста повече. – Лийса се усмихна, повтаряйки нарочно част от думите му. – Така и предполагам. Ако е вярно... е, значи няма начин да застана между него и Уирда.

– Опитате ли се, би било много зле... за всички ни.

Лийса кимна, без да откъсва поглед от дъжда.

– Ще изчакате ли до пролетта? – запита тя с пресекаващ глас. – Още е толкова мъничък.

– Ще изчакам. А другото лято няма да пътуваме надалече. Наесен ще го видите.

По лицето на Лийса бликнаха сълзи. Невин искаше да коленичи в нозете ѝ, да я нарече Брангуен и да помоли за прошка. Можеше да остане в Блейдбир, да не я лишава от син и сам да не се дели от нея. Деомерското предупреждение го удари като плесница. Тя също трябваше да следва своя Уирд и той беше безсилен да го смекчи. А и да останеш, запита се Невин, какво от това? Само ще ненавиждаш Гуеран, задето я притежава.

– Искате ли да ви оставя сама?

– Да, моля. Благодаря.

Невин слезе по спиралното стълбище и спря долу в сянката, за да огледа голямата зала. Край огнището на слугите Адерин си играеше с един от пажовете. Гуеран пееше балада от времето на Зората – печален разказ за греховната любов на лейди Мейва и лорд Беноик. Изневяра. Невин усети деомерското предупреждение и се озърна към Таник, който седеше между войниците и гледаше барда с широка надменна усмивка. От време на време Гуеран обръщаше глава към него и също се усмихваше. Ах, богове, помисли Невин, закъснял съм... Гуеран вече знае. Песента се лееше куплет подир куплет, докато най-сетне дойде жестокият край – Беноик лежи мъртъв в нозете на оскърбения съпруг. Таник рязко се изправи и с широка крачка напусна залата.

Гуеран въздъхна, остави арфата и избърса с ръкав потното си лице. Скочи от масата, пое халба пиво от ръката на пажа и бавно тръгна към Невин.

– Трябва да си почина. Тук е адски опушено, а това се отразява на гласа.

– Сигурно. Чудесно пееш, приятелю, макар да избираш твърде странни балади.

Гуеран надигна вежди.

– Печалната участ на лорд Беноик май срещна уши, които са хванали мазоли от подобни истории – поясни Невин.

– Много ми се ще да ги отрежа, ако говорим за един и същ човек.

– Само най-умел майстор на меча би съсякъл ястреба в полет, приятелю.

– Точно това си мислите всички, нали? – Гласът на Гуеран стана студен и безизразен. – Че ще се свивам от страх пред един недосялан войник само защото той може да върти меч, а аз не мога. Казвам ти, по-скоро бих умрял, отколкото да живея като страхливец.

– Дано не се наложи да го докажеш на дело.

Гуеран сви рамене и жадно отпи от халбата.

– Е, хайде – каза Невин. – Ако споменеш на лорд Мароик, че Таник се увърта около жена ти, лордът ще го изгони. Мароик искрено почита професията на барда.

– Така е, но това само би опетнило името на Лийса. Представям си как старите клюкарки ще клатят глави и ще разправят, че няма дим без огън, а смрадливите рицари ще я зяпат с похотливи усмивки. Що за мъж съм, ако не мога да защита жена си?

– Един мъртвец не може да защити никого.

– О, не се безпокой. Нямам желание да умра и да оставя горката си Лийса вдовица. Това беше само един вид предупреждение за нашия ястреб. Простакът май искрено вярваше, че не подозирам. Е, сега разбра. Сложих го на място.

Звучеше съвсем разумно, ала ледените тръпки на деомера подсказваха на Невин, че Гуеран лъже.

Преглеждайки богатия запас от древни балади, скътани дълбоко в паметта му, където не би могъл да се добере нито един крадец, Гуеран с изненада откри, че огромен брой от тях са посветени на изневярата. Това сякаш бе едно от най-разпространените забавления на благородниците – нещо като лова със соколи, само че с много по-кървав завършек. Всяка вечер бардът изпяваше по една балада за изневярата и гледаше втренчено Таник, докато приближаваше неизбежния зловец край. Несъмнено войникът го слушаше – личеше по стегнатата челюст и студените пламъчета в очите му. Но не само Таник имаше остър слух. Около седмица след началото на този двубой, една вечер Дорин пресрещна Гуеран насаме.

– Слушай, барде, какво ще речеш за някоя по-приятна песен? До гуша ми дойдоха тия страсти по чужди съпруги.

– Тъй ли, капитане? И на мен ми дойдоха до гуша.

Дорин болезнено присви очи и отметна глава като кон, който се мъчи да прогони досадна муха.

– Да не мислиш, че съм сляп? – добави Гуеран.

– Извинявай. Срамота е това – да задиряш чужда жена.

– Точно така. Радвам се, че споделяш моето мнение. Има ли нещо лошо в това да засрамиш някого, ако си го е заслужил?

– Не само че няма, но и е право на барда.

При следващата балада Гуеран забеляза със задоволство, че щом стана дума за изневеряра войниците почнаха да извърщат глави от Таник. Няколко вечери наред Таник упорито криеше нос в халбата си, а в критичните мигове на песента едва дишаше. Когато прецени, че времето е назряло, Гуеран подхвана неприличната песничка за похотливия мелничар, който си въобразявал, че може да прелъсти жената на кръчмаря. Жената обаче през цялото време споделяла с мъжа си и той причакал мераклията с двама яки приятели. Натъпкали мелничаря в празна бъчва, търкулнали го през цялото село и го пуснали да плава по реката. Докато другите войници се превиваха от смях, Таник пребледня като платно.

Рано на другата сутрин той пресрещна Гуеран на двора.

– Копеле гадно – изръмжа Таник.

– Я гледай ти! Че с какво толкова съм те оскърбил?

Капан! Таник не можеше да се оплаче от избора на песните, без да признае собствената си вина.

– Ако се чувстваш засегнат с нещо – спокойно продължи Гуеран, – то моля, заповядай да се оплачеш пред лорд Мароик. С радост ще приема неговата присъда.

Таник пламна до корена на косите, завъртя се и тръгна настрана. Гуеран се усмихна зад гърба му. Глупецо, помисли той, оръжията на барда са по-яки от стомана. Знаеше, че още при първа молба лорд Мароик би уредил нещата тихомълком, ала искаше нещо повече. Изгонването на Таник нямаше да е достатъчно отмъщение.

Същата вечер, след още една балада за гибелна изневеряра, Гуеран поиска от Мароик разрешение да изпее новата си песен за лов през лятото. Тъй като обичаше лова, лордът охотно му разреши. Докато настройваше арфата, Гуеран забеляза как Таник надига глава от халбата – очевидно смяташе, че за тази вечер е свършено с подигравките. Бардът запя за ливади, над които летели соколи, а най-високо се реел ястребът и за забава връхлитал над красивите птици. Войниците се умълчаха и впериха погледи в Таник, който бе стиснал халбата тъй силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Гуеран продължаваше да пее за прекрасната бяла гълъбица, която била любимка на едно момче от градчето, но жестокият ловец пунал ястреба си по нея. Настървен да я сграбчи в ноктите си, ястребът полетял над ливадата, а тя отчаяно пърхала пред него и сърчицето ѝ примирало от страх. Ала тъкмо когато ястребът вече

върхлитал, от храстите изскочило момчето, което обичало гълъбицата и го простреляло право в сърцето.

– И тогав гълъбицата бяла към любимия свой полетяла – пропя Гуеран, после внезапно замлъкна наред куплета.

По-бял от гълъбицата, Таник скочи на крака и се втурна напред през залата. Гуеран остави арфата и се усмихна спокойно.

– Копеле – прошепна Таник. – Стига толкова!

– Как тъй стига? До края има още много, приятелю.

С едно светкавично движение Таник изтегли меч от ножницата и замахна, но Гуеран беше готов. Докато в залата избухваха крясъци, той се отметна назад и падна от масата. Претъркаля се по сламата на пода и успя да се изправи тъкмо навреме, за да види как войниците обкръжават нападателя. Те сграбчиха Таник, повалиха го и изтръгнаха меч от ръката му. Жените пищяха, лорд Мароик бе скочил на крака и крещеше за тишина. Най-сетне в залата настана мълчание. Слугите се притискаха към стената; няколко слугини ридаеха. Трима мъже изправиха Таник, като държаха ръцете му извити зад гърба.

– Каква е тая работа? – кресна Мароик. – Полу дял ли си? Да вдигнеш меч срещу бард, и то невъоръжен!

Таник се тресеше в хватката на другарите си и нямаше сили да отговори. Гуеран пристъпи напред, като се мъчеше да изглежда объркан.

– Ако толкова не ти е харесала песента, можеше просто да ми кажеш.

– Копеле! – изрева Таник. – Гадно копеле! Нарочно го направи. От дни насам ме тормозиш!

– Затваряй си устата – изръмжа Мароик, пристъпвайки към него. – Откъде накъде бардът ще върши подобно нещо?

И капанът шракна окончателно. Таник отчаяно се озърташе, сякаш умоляваше някой да му помогне. Пребледнелите войници мълчаха – никой не смееше да си навлече омразата на барда.

– Избухливостта е простима, но не и светотатството – продължи Мароик. – Много ми е неприятно, обаче законът си е закон. Изведете този човек и го обесете. Още сега. Искам да свършим веднага.

Таник се олюля в ръцете на войниците, като че беше готов да припадне. Край огнището Када изпищя, разплака се и изтича към стълбата.

– Жестоко е, не ще и дума – заяви Мароик пред всички присъстващи. – Но който вдигне меч срещу моя бард, не ще доживее да се похваля с това. Би ли дръзнал някой да оспори присъдата?

Когато всички боязливо поклатиха глави, Мароик кимна доволно.

– Хайде, обесете го. Вземете факли и го бутнете от стената. Няма смисъл да се тормози чак до сутринта. Искам да свършим веднъж завинаги.

С див боен вик Таник направи отчаяно усилие да се изтръгне на свобода, блъскайки с голи ръце бившите си другари. Навярно се надяваше да го посекаат с меч, но войниците го повалиха на пода и здраво завързаха ръцете и краката му. Докато влачеха осъдения към вратата, Гуеран напрегна цялата си воля, за да не се усмихне.

Два часа след разсъмване из Блейдбир се пръсна мълва, че лорд Мароик е обесил един от войниците си за нападение срещу барда. Когато я чу, Невин най-напред си помисли, че подобна глупост от страна на Герейнт не го изненадва. После си спомни, че Таник всъщност не е Герейнт, а Гуеран е много по-умен от някогашния Блейн. Сипейки тихи ругатни, Невин изтича да оседлае коня.

За щастие когато пристигна, тялото на Таник вече беше свалено. Слугата, който пое юздите на коня, му съобщи, че тъй като жреците отказали да извършат погребални ритуали за обесен човек, Таник вече бил заровен в безименен гроб зад дъна. Невин потърси Гуеран и го намери сам в стаята му.

– Жените изведоха децата на дълга разходка – каза Гуеран. – Тая неприятност много ги разтревожи.

– Сигурно. Таник май доста се е засегнал от твоето предупреждение.

Гуеран се усмихна мълчаливо.

– Слушай! – изръмжа Невин. – Защо просто не отиде да поговориш с лорд Мароик?

– Защото исках Таник да умре. О, богове, нима си очаквал друго?

Невин шумно въздъхна.

– Ти си един хитър дребен убиец. Направо като в някоя от твоите балади.

– Благодаря. Ще кажеш ли на Мароик?

– Да не мислиш, че би ми повярвал? Уирдът си е твой, приятелю, и знай, че някой ден ще си платиш.

– Къде? В сенките на Отвъдното ли?

Гуеран се усмихваше тъй самодоволно, че Невин едва се удържа да не го зашлеви. Гуеран бе получил шанса да се изтръгне от заплетения Уирд, който споделяше с Герейнт – би могъл да забрави миналото и с чест да използва закона, за да пропъди врага от жена си. Вместо това бе

използвал закона като меч.

– Рано или късно – каза Невин – това убийство ще се стовари върху главата ти.

– Тъй ли? Е, поемам риска.

Невин изгаряше от желание да му каже истината – забранената истина, която не биваше да разкрива, без да го питат: през този живот може да си в безопасност, но през следващия или по-следващия, рано или късно тази кръв ще се пролее върху теб, защото кръвна верига ще те обвързва с Герейнт. И изведнъж го обзе страх – дали и той нямаше да е обвързан просто защото можеше да прозре в мислите на Гуеран и да предотврати убийството?

Минаха два дни, преди Невин да срещне Лийса. Когато доведе Адерин в дъна, тя ги посрещна на портата и отпрати момчето при Када. Войдейки коня си, Невин тръгна заедно с нея надолу по тревистия склон. Под ярките слънчеви лъчи лицето ѝ беше бледо и изпито от безсънни нощи.

– Искам да ви кажа, че Гуеран се съгласи да вземете Адо за чирак – каза Лийса. – Ще трябва да обсъдите едно-друго, но въпросът е уреден. Щом Гуеро реши нещо, няма връщане.

– Да, наистина е упорит.

Когато Лийса прехапа устни, той разбра, че тя много добре знае какво се е случило.

– Простете ми старческата грубост.

– Не се извинявайте. Ах, богове, сърцето ми се къса, но какво мога да кажа? Гуеро го стори само за да ме защити.

– Вярно си е. След този случай вече и най-глупавият войник не би посямал да ви досажда.

Лийса кимна и се загледа в далечината, където река Нер искреше под следобедната мараня.

– Моят съпруг е добър човек.

Невин въздъхна и си помисли, че навярно е искрена.

– Знам колко съм щастлива – продължи тя. – понякога сърцето ми се свива от болка като си помисля, че имах късмета да избира него.

– Как така? Би трябвало да се радвате.

– Тъй мислят всички мъже. Но боговете са ми свидетели, цялата тази история ме отвращава. Криех се горе в стаята като уплашено дете и през цялото време си мислех какъв късмет е, че мъжът ми повярва в истината и че изобщо имам мъж, за да ме защити. – Лийса се навъси и извърна лице срещу него. – Омръзна ми да завися от късмета. Бих искала

да имам мъжка сила, та да пратя късмета при Властелина на ада.

– Млъкнете! Подобни желания могат да станат опасни.

Лийса небрежно сви рамене и отново се загледа към равнината, сякаш нейде там виждаше далечното бъдеще.

ЕЛДИД, 1062

Деомерът е необятна пустош, пресичана само от няколко безопасни пътя. От двете им страни се разстилат неведоми простори, пълни с диви зверове, пропасти, тресавища и безброй други заплахи, що могат да погубят непредпазливата душа също тъй сигурно, както разлютен глиган би погубил небрежния ловец. Не им се присмивайте, преди да ги срещнете.

Из Тайната книга на Кадуалон Друида

Изпотени под жаркото слънце, мулетата пръхтяха и ритяха, докато мулетарите размахваха тояги и се мъчеха да ги подредят в що-годе прилична колона. Керванът се бе превърнал в безредна тълпа, която тъпчеше пред градските порти сред облак кафеникав прах. Кълин от Кермор измъкна коня си настрани и се поотдалечи от пътя. Като се изправи на стремето, той зърна как търговецът Дрегид спори със стражата за размера на таксите, но мулетата вдигаха толкова прах, че не се различаваше кой къде е в кервана.

– Джил! – гръмогласно изрева Кълин. – Джил, измъквай се от тая лудница.

След няколко минути тревожно изчакване я видя да се задава към него с кафявия си жребец. Потта се стичаше на мътни струйки по прашното ѝ лице, а русата ѝ коса сега не се различаваше по цвят от козината на коня.

– Дано Дрегид най-сетне вземе да им плати – каза Джил. – Умирам за една свята баня.

– Аз също. И за халба пиво.

Двамата погледнаха с копнеж към високите крепостни стени на Керметон, един от малкото истински градове в Северозападен Елдид. Въпреки типичната градска воня на отходни канали в лятната жега, градът обещаваше разкош и удобства след цяла седмица тежък път. Боязливият Дрегид бе наел Кълин да охранява кервана му, макар че по тия краища рядко се срещаха разбойници.

Сред хорски крясъци и рев на мулета, керванът най-сетне се раздвижи и малко по малко навлезе сред лабиринта от плътно натъпкани кръгли къщи, после пое напред по кривите улички, докато достигна някакъв зле построен каменен хан. Кълин скочи от коня и си проправи

през навалищата път към Дрегид. Без да се пазари, застаряващият търговец му плати един сребърник.

– Никога не съм имал по-спокойно пътуване, сребърен кинжал.

Докато Кълин се обръщаше, мършавият ханджия с мазна коса и присвити очи го хвана за рамото.

– Тук не приемаме сребърни кинжали!

– Нямам желание да ти храня въшките. А сега си дръпни ръката.

Леко пребледнял, ханджията отскочи назад.

Край източната порта имаше порутен дървен хан с кален двор, където двамата бяха отседнали и преди. Вярно, вместо конюшня имаше само паянтов навес, който изглеждаше малко по-чист от самата кръчма, но пък за сметка на това ханджията посрещна Кълин като отдавна изгубен брат и им предложи най-добрата си стая – тесничко помещение на горния етаж с едно-единствено криво прозорче. Казваше се Брад и имаше само едно ухо – другото навярно бе изгубил в кръчмарски побой, ако се съдеше по белезите от зъби върху остатъка.

– Е, малка Джил! Май вече не си толкова малка, а? Защо още не си се омъжила?

– Ами ти защо не си държиш езика зад зъбите? Или искаш да останеш съвсем без уши?

– Брей, да му се не види, Кълин! Ти да не си отгледал диво коте?

– Не съвсем. Такава си е по рождение, а пък без мен щеше да е още по-дива.

Джил шеговито замахна към Брад. На седемнайсет години тя се бе превърнала в стройна млада жена, заякнала от скитническия живот, с момчешка стойка и походка, която обаче не накърняваше хубостта ѝ. С лекота помогна на Брад да пренесат в стаята няколко кофи гореща вода и голямата дървена вана, после прогони баща си, за да се изкъпе на спокойствие.

Широката полукръгла зала на кръчмата беше почти празна. Две кучета спяха край огнището, двама дрипави младежи се бяха разположили на масата до вратата и тихичко разговаряха над халбите. Озърнаха се към лъскавия сребърен кинжал върху пояса на Кълин, сетне престанаха да му обръщат внимание. Кълин седна с гръб към стената и пое от Брад халба тъмно пиво.

Беше на третата халба, когато Джил слезе с провиснала край лицето мокра коса. Тя го огледа подозрително.

– Колко изпи?

– Не е твоя работа. Хайде, допий това, а аз отивам да нося вода за

ваната.

Той бързо стана и се измъкна, преди да е казала още нещо. Не искаше да си признае защо пие толкова много – остаряваше и трябваше да успокои болката от старите рани след дълго пътуване и спане на голата земя. Като девериец, трийсет и петте му години го правеха човек на средна възраст, а като сребърен кинжал беше просто рядка птица. Никога не бе чувал друг сребърен кинжал да е живял толкова дълго. Колко ли още ти остава, преди да се срещнеш с Уирда, запита се той. Трябва да намериш на Джил някой добър, грижовен мъж. Както винаги, побърза да прогони тази мисъл; всяко нещо с времето си.

Вечеряха мълчаливо – и без думи им стигаше удоволствието, че са заедно. От време на време Джил поглеждаше към огъня в камината, усмихваше се и мълчаливо раздвижваше устни, сякаш виждаше още нещо. С годините Кълин бе приел този неин странен навик, както бе свикнал и с това, че вижда разни неща в облаците и реките. Макар и с болка на сърце, той разбираше, че дъщеря му притежава онова, което неуките хора наричаха „второ зрение“. Тази вечер тя му поднесе поредното доказателство.

– Знаеш ли, тате, трябваше да продължим с Дрегид.

– Тъй ли? Е, жалко, че той не ни предложи.

– А, ще предложи.

Кълин се канеше да подхвърли някаква язвителна забележка, когато Дрегид влезе в кръчмата. Спря на прага и се озърна в сумрака. Макар прошарената му рижа коса да издаваше, че е доста на трийсет години, благодарение на непрестанните пътешествия беше як и строен като войник. Когато Кълин му подвикна, той въздъхна с облекчение и побърза към масата.

– Искрено се радвам, че най-сетне те открих. Поразмислих се днес, сребърен кинжал. След около седмица заминавам на запад. Ако се съгласиш да изчакаш, ще ти платя квартирата.

Джил се усмихна лукаво.

– Ти май очакваш неприятности – каза Кълин.

– Е, не че ги очаквам – възрази търговецът. – Просто е най-добре човек да се подsigури, щом си има работа със западниците.

– С кои?

Дрегид се усмихна доволно, сякаш пазеше някаква важна тайна.

– Едно племе от далечния запад. Не са обикновени елдидци – адът ми е свидетел, хич даже не са, обаче отглеждат най-добрите коне в цялото кралство и дават мило и драго за железни стоки. Не че съм си имал

неприятности с тях, няма такава работа, само че мулетарите стават малко... е, малко странни из ония далечни пущинаци. Затуй ми се ще да дойдеш.

– Щом е тъй, идвам. Работата си е работа.

– Великолепно! Като продадем стоката, ще се върнем през Канобейн. Това е едно малко градче край морето. Там може да си намериш по-святна работа. Подочух, че напоследък около Канобейн нещо се мътелю.

– Добре тогава. Вечерта преди тръгването прати някое момче да ми се обади.

След като Дрегид излезе, Кълин забеляза, че Джил избягва да го погледне в очите.

– И как разбра, че ще дойде?

– Не знам. Просто така ми хрумна.

Кълин не настоя. Дъщеря ми е, помисли той, но кълна се в боговете, понякога се питам дали я познавам.

Както често се случваше, над Дън Канобейн бе паднала гъста и хладна лятна мъгла. От фара долитаха тежките, бавни удари на голямата бронзова камбана. В броха слугите бързаха да разпалят огнищата. Лейди Ловиан, вдовица-владетелка на Аберуин и по една случайност пълноправен тиерин на областта около Канобейн, наметна плаща с цветовете на своя клан – сиво, червено и бяло – преди да слезе в голямата зала. Около огнището за слугите се грееха нейните петдесетина войници. Край почетната камина бяха коленичили молителите, дошли да дирят правосъдие. Местният сапунджия Искерин беше мършав, с прошарена коса и леко лъхаше на лой, макар да се бе издокарал с чиста риза и раирани бриги за важното посещение.

– Говорете, добри ми сър – каза Ловиан. – Винаги съм готова да чуя дори и за най-дребната неправда. С какво са ви обидили?

Искерин се изчерви.

– Ами... ваша светлост, става дума за дъщеря ми.

– Дете ли чака?

– Чака, ваша светлост, сигурно и сама се досещате, инак щях ли да ви безпокоя?

Отсреща войниците застинаха в трепетно очакване и наостриха уши.

– Е, хайде – добродушно подкани Ловиан. – Кажете името на бащата.

– Ами... ваша светлост. – Игерин дълбоко си пое дъх. – Тая хитруша се кълне, че бил вашият син.

Войниците дружно въздъхнаха с облекчение, а Ловиан се навъси.

– Наистина се кълне – жално добави Игерин. – Вие сигурно не вярвате...

– О, напълно вярвам, добри ми човече. – Ловиан хвърли поглед настрани и видя пажа да се спотайва под спиралната стълба. – Карадок, бягай да намериш лорд Родри и веднага го доведи.

Пет безкрайно неприятни минути двамата чакаха, докато ухилените войници си шушукаха край огнището. Игерин се вираше в рогозките по пода, а Ловиан се мъчеше да прикрие яда си под маската на величава безпристрастност. Дори и в най-добри времена хората почваха да мърморят, щом някой лорд вземеше да се отнася към дъщерите на свободните граждани като към дивеч в личния си резерват. А сега, когато някои от васалите на Ловиан оспорваха нейната власт, най-малко й трябваше да подклажда сред народа симпатии към бунтовниците. Най-сетне Родри пристигна, като си подсвиркваше безгрижно. Навършил двайсет години само преди месец, той беше висок и толкова красив, че Ловиан не изпитваше гняв, а само съчувствие към сапунджийската щерка. Когато Родри забеляза Игерин, доброто му настроение секна мигновено и сетните съмнения на Ловиан се изпариха.

– Ето те значи! – отсече тя. – Добрият Игерин твърди, че си зарязал дъщеря му с дете. Вярно ли е?

– Откъде да знам дали е вярно? Може да е била и с друг мъж.

– Тъй ли? Ти сериозно ли искаш да повярвам, че би стоял със скръстени ръце, докато някой задява твоето момиче?

– Ами... – Родри взе да човърка рогозките с връхчето на ботуша си. – Право да си кажа, бих му прерязал гърлото.

– Така си и мислех.

– Ваша светлост – намеси се Игерин. – Вярвайте ми, досега винаги е била много добро момиче. Направо разби сърцето на майка си, тъй да знаете, ама кой съм аз, че да се пречкам на негово благородие, макар да ми се чинеше, че доста честичко взе да наминава към нас. Знаех си, че не го праща ваша светлост да прибере полагаемия се дял от сапуна.

Това вече бе отвъд границите на всяка човешка издръжливост. Войниците избухнаха в гръмовен смях и се смушкаха с лакти. Родри се завъртя свирепо към тях и веднага настана тишина.

– Бедни ми Игерин – каза Ловиан. – Добре тогава, ще се погрижа за дъщеря ти. Ще й осигуря зестра, а с пари в джоба несъмнено ще си

намери добър съпруг, та макар и целият град да узнае за скандала. Ако бебето се роди живо и здраво, донеси го при мен. Ще му намерим дойка и ще се погрижим за него.

– Ваша светлост! – В очите на Искерин бликнаха сълзи. – Не очаквах подобно великодушие, ваша светлост. Аз наистина...

Ловиан рязко махна с ръка.

– Дори и незаконен, потомъкът на един лорд може да бъде полезен, стига да е отгледан с тази цел. Кажете на дъщеря си, че ще се погрижим добре за детето.

Като се кланяше непрестанно и сипеше несвързани благодарности, Искерин отстъпи заднешком, после изтича навън. Родри явно имаше желание да стори същото, но Ловиан стисна ръката му и го помъкна към стълбището.

– Искам да поговоря с ваше благородие. И то незабавно.

Оклюмал като бито псе, Родри я последва към личните ѝ покои на втория етаж. Приемната беше тясна и претъпкана с реликви от дългото родословие на фамилията Мелуейд – проядени от молци еленови глави, ръждиви мечове, пращен церемониален боздуган и редица щитове с отдавна забравени гербове. В ъгъла имаше поставка за книги, украсена с изображение на борещи се язовци – символ на рода Мелуейд, преди да получи Аберуинското гуербретство – а върху нея лежеше препис на книгата, написана лично от родоначалника на клана, принц Мел Ясно-видеца. Щом влязоха, Ловиан зашлеви Родри през лицето.

– Зверче такава!

Родри се тръшна на стола, изпъна нозе и мрачно впери поглед в щитовете по стената.

– Сърцето ми се къса, като знам, че съм я опозорил. Повярвай, благодаря ти от сърце, че беше толкова щедра към горкото момиче.

Ловиан се зачуди дали го казва само защото знае какво би искала да чуе. Тя въздъхна, седна насреща и го остави за няколко минути да се пече на бавен огън. Беше родила общо четирима синове. Най-големият, Рийс, сега управляваше като гуербрет на цял Аберуин; вторият бе умрял още невръстен; третият бе загинал в сражение. Родри беше най-малкият. Малко преди неговото раждане съпругът ѝ си бе намерил млада любовница и посещаваше толкова рядко законното ложе, че Ловиан повече не зачена.

Любовницата роди две незаконни дъщери и Ловиан трябваше да се погрижи за тях. А сега Родри възмъжаваше и почваше удивително да напомня покойния гуербрет Тингир.

– Време ти е да се ожениш – каза най-сетне Ловиан. – Можеш поне да създадеш някой и друг законен наследник, щом толкова ти допада тая работа.

Родри се намръщи.

– Чудя се дали самата Богиня не проваля всеки твой годеж, защото знае какво представляваш – продължи Ловиан. – Вече три пъти се опита да те ожена и всеки път тя се намесва, за да опази горкото момиче.

– Майко, кълна се във всички адски ледове! Съжалявам, искрено съжалявам! Знаем колко ти трябват парите, които прахоса току-що по моя вина, знаем как се нуждаеш от подкрепата на гражданите, а и наистина ме боли сърцето за горката Олуен.

– Трябваше да помислиш за това преди да ѝ запретиш полата.

– Майко!

– Не искам повече да чувам подобни истории. А тая чаровна усмивка си я запази за девойките, само не им давай възможност да трупат зестра от нея.

Родри скочи от стола, изхвъркна навън и затръшна вратата зад себе си толкова силно, че мечовете по стените зазвънтяха. Ловиан си позволи да се усмихне.

До края на деня Родри упорито я избягваше, което не бе трудно в дън с размерите на Канобейн. Можеше да се каже, че крепостта е на самата западна граница на Елдид, защото по-нататък нямаше нищо. Извисяваше се върху стръмна канара над вълните на Южното море. Каменните стени ограждаха около осем декара двор. В средата му се издигаше четириетажен брех, обкръжен от бараки, навеси и лятна кухня. Откъм морето стърчеше Канобейнският фар – трийсетметрова кула с външна винтова стълба чак до върха, където в ясните нощи пазачът и неговите синове палеха грамаден огън под каменната козирка, а мъгливо време биеха бронзовата камбана.

Зад дъна покрай скалистия бряг се разстилаха безкрайни писти степи, а навътре в сушата бяха личните владения на Ловиан. Мястото беше уединено и подходящо за оттегляне от житейската суета... стига да може човек да се оттегли. Ловиан бе получила Канобейн като сватбен дар от рода Мелуейд и след смъртта на съпруга си пристигна тук – колкото се може по-далече от изкушението да се бърка в делата на новия гуербрет. Ала само преди година единственият ѝ брат бе убит заедно със сина си в една от схватките на стара кръвна вражда. Тъй като нямаше друг наследник, бащините им владения преминаха към Ловиан според онзи специален закон, който се грижеше имотите да останат в клана, дори

ако трябва да ги получи жена. Макар и омъжена за Мелуейд, по кръв тя си оставаше от Клу Кок, клана на Червения лъв, притежаващ от век на сам обширни земи в Западен Елдид.

Кръв и клан, деца и внуци – около това се въртеше целият живот на всеки благородник. За това мислеше и Ловиан през целия мъглив летен ден в Канобейн. От сърце се надяваше незаконното дете на Родри да е момиче, а не момче и да наследи бащината си хубост. В такъв случай Ловиан би могла подир време да ожени девойката за някой от многобройните си безимотни познати. След като тя наследи тиеринството, Червения лъв ѝ бе оказал огромна услуга, като прие Родри в клана и по този начин му даде възможност да наследи от нея земите, които иначе биха попаднали у гуербрета за преразпределяне. Самолюбият Родри си въобразяваше, че Ловиан го е сторила от майчина обич, но в действителност я движеха далеч по-земни мотиви и осиновяването му в новия клан беше избор на по-малката от две злини.

Когато тя получи владението, някои от васалите започнаха да роптаят, че ще трябва да се подчиняват на жена, макар че всичко беше законно и историята помнеше подобни случаи. След като Родри стана пълноправен наследник, недоволните би трябвало да се успокоят при мисълта, че знаят кому ще се подчиняват след броени години. В края на краищата, Ловиан не беше безсмъртна; със своите четирийсет и осем години тя се смяташе за старлица в този свят, където изтощените от множество раждания жени често умираха още на трийсет. Васалите трябваше само да поизчакаят и скоро щяха да имат мъж за тиерин. Ала някои не желяеха да изчакват.

Тъкмо преди вечеря в дъна пристигна лорд Слигин, един от васалите на Ловиан, чиито земи бяха на десетина мили източно от нейните. Изглежда, че сериозно го тревожеше опасността от избухване на метеж. На трапезата той не изрече нито дума пред толкова любопитни уши, но Ловиан усещаше безпокойството му, просто защото Слигин беше от хората, чиито мисли са изписани върху лицето. Тя искрено харесваше този як, червендалест мъжага на средна възраст с буйни руси мустаци и дяволити сини очи. Беше му оказала честта да вземе за паж неговия син Карадок. Тази вечер Каро наля медовина на баща си и изкусно разряза печеното. Когато момчето се отдалечи, Слигин призна, че е доволен от сина си. После кимна към празното място на Родри.

– И като стана дума за синове, къде е вашият момък?

– Сигурно яде каквото е изпросил от кухнята. Не смее да ми се мерне пред очите.

– Какви ги е забъркал пак?

– Разплака едно момиче от простолодието.

Слигин въздъхна и пресуши чашата си.

– Като го знам как омайва девойките, трябваше да се случи рано или късно. Аз и съпругата ми ще сметнем за чест, ако ни поверите детето.

– Искрено благодаря. Ако се роди живо, ще ви го пратя заедно с дойката. Много се радвам, че имам толкова верен васал.

– За разлика от някои други, а? – Слигин помълча многозначително. – Е, дали бих могъл след малко да поговоря насаме с ваша светлост?

– Можеш, и то веднага след като привършим.

Както бе подозирала, Родри изобщо не се появи на трапезата. Щом привършиха, тя отведе Слигин в приемната си. Вече знаеше, че начело на недоволството от нейната власт стои лорд Корбин от Брьдлин и че е пуснал навсякъде пипала, за да узнае колко благородници биха го подкрепили в открит бунт.

– Не са толкова глупави, че да ме търсят – каза Слигин. – Но аз си имам начини да събера вести оттук-оттам. Сега са привлекли Новек и това искрено ме опечалява. Имах го за по-достоеен мъж.

– Аз също.

– Е, чудя се как ли смятат тия глупци да измъкнат кестените от жаравата. Да не би да са забравили, че над тиеринството се простира властта на гуербрета, който е и ваш син?

– Може би имат основания да смятат, че Рийс няма да използва своето право на намеса. Навярно парите си казват думата. Вярност и преданост често отстъпват, щом се опре до налози и такси.

– Цинично говорите, ваша светлост.

– Какво пък. – Ловиан вирна глава. – Когато направих Родри свой наследник, знаех, че изборът е опасен. Лордовете от този ран първо плащат данъци на клана Мелуейд, защото Рийс е гуербрет. А чрез мен плащат и на Клу Кок. Смятат, че когато умра, ще плащат двойно на един клан, защото за тях Родри ще си остане Мелуейд, независимо колцина от братовчедите ми гарантираха за неговото осиновяване. Не се съмнявам – точно това ги тормози.

Слигин изпръхтя като сърдито муле.

– Разбирам. А ако проточат бунта достатъчно дълго, за да отсъди Рийс в тяхна полза, той ще присъедини земите ви към гуербретските владения и така васалите ще плащат само веднъж. В името на всички богове и съпругите им, нима Рийс наистина би ограбил собствената си

майка заради някакви жалки пари?

– Не вярвам, но мед ще му капне на сърцето, ако успее да ме лиши от наследство – заяви Родри, който току-що бе нахълтал в приемната. – Без съмнение нейна светлост е напълно права относно парите. Всички останали приказки за женската власт и прочие си звучаха фалшиво от самото начало.

– Хей! – кресна Ловиан. – Откога подслушваш на вратата?

– Колкото да чуя каквото трябваше – ухили се Родри. – Исках да разбера какво ще кажеш на негово благородие за позора ми.

– Това го обсъдихме на трапезата.

– На трапезата ли? – Родри лениво се отпусна на стола. – Добро храносмилане имате, милейди.

– Слушай, пале невъзпитано! – До смъртта на владетелката Слигин щеше да бъде равен по ранг с Родри и затова не си пестеше думите. – В мое присъствие бъди така добър да се държиш учтиво с почитаемата си майка.

– Извинявай. Пошегувах се. Обаче наистина разбирам какво имаш предвид, майко. Рийс сигурно се облизва и си мисли как да докопа оно-ва, което е мое по право.

– Не храня илюзии за братска любов между вас двамата. Но вярвам, че ако се стигне до открита война, Рийс ще се намеси.

– Сигурно, ако ти го помолиш – нацупи се Родри. – Но ми се ще да използвам случая и да покажа на тия твои васали колко струвам.

Каза го тъй безгрижно, че сърцето на Ловиан се сви. Ако се стигнеше до война, Родри щеше да бъде кадвридок – пълководец, който да я замести начело на армията. Познаваше го твърде добре, за да се надява, че ще управлява войската си изотзад.

– Чух те да казваш, че Новек се е прехвърлил към бунтовниците – обърна се Родри към Слигин. – Не очаквах това от него.

– И аз. Но напоследък са плъзнали адски странни слухове.

– Пак ли деомер? – разсмя се Родри.

– Точно така. – Слигин помълча, хапейки крайчето на мустака си. – И човек почва да се чуди, особено след като Новек погавза клетвата по такъв начин.

– Фъшкии! О, извинявай, майко. Обаче не вярвам на нито една дума от тия глупости.

– Е, и аз, разбира се – кимна Слигин. – Но помисли! Това си оказва влияние върху хората. Бойният дух и тъй нататък. Почне ли войникът да мисли за деомер... кой знае докъде ще се стигне.

Ловиан кимна. След като никой не познаваше силата на това загадъчно изкуство – и след като изобщо малцина вярваха в неговото съществуване – то ако някой започнеше да размишлява над възможности-те на деомера, догадките можеха да се разтегнат до безкрайност.

– Казват, че за всичко бил виновен онзи съветник на Корбин – до-бави Слигин. – Лодлейн му е името. Всички мислят, че владее деомера.

– Тъй ли? – присмехулно изсумтя Родри. – Е, аз пък съм го срещал и ми е трудно да повярвам, че в тоя префърцунен женчо има и капка си-ла. Гръм да ме удари, ако разбирам защо Лодлейн приема съвети от чо-век, който вони на парфюм.

– Прав си, странно е. Но нали тъкмо за това говорим.

Усмивката на Родри изчезна.

– Знаете ли – намеси се Ловиан, – мисля, че трябва да повикам Невин.

– Какво? – изненада се Родри. – Как тъй ще повикаш никой?

– Невин, стария билкар, глупчо. Не си прави шега със сериозни неща.

– Извинявай, майко. Щом искаш, повикай го. Знам, че старчето те забавлява, а ако тръгнем на война, ще ти трябва приятна компания.

– Така и ще сторя, стига да го открия. Сигурно пак е на път да про-дава билки, но може и да си е у дома.

– Знаете ли, ваша светлост – каза Слигин. – Така и не разбрах защо оказвате на стареца толкова почести. Вярно, има любезни обноски и тъй нататък, но на практика е един от вашите крепостни.

– Нали чу какво каза Родри. Човекът ме забавлява.

Ловиан не беше в настроение да обяснява истината. Щом нейният син и здравомислещият Слигин бяха толкова глупави, че да не разпозна-ят един човек с истински деомер, то не си струваше да хаби време в из-лишни разговори.

Три дни след потеглянето от Кернметон керванът на Дрегид стигна до река със странното име Делондериел, която течеше буйно между ви-соки, тревисти брегове. Близко до село Бръдлин имаше каменен мост, поддържан от местния владетел с пари от таксата за минаване. Тъй като скоро трябваше да спрат, за да пуснат животните на паша преди мрък-нало, Дрегид реши да лагеруват край селото и да купят прясна храна. Тъкмо за такива сделки носеше два-три чувала евтини стоки и каза на Джил, че селяните най-охотно разменят месо и хляб срещу пъстри пан-делки и медни накити.

– Освен това – добави Дрегид – лорд Корбин също ще има възможност да слезе и да си купи нещо. Винаги е полезно да проявяваш учтивост, когато минаваш през нечие владение.

Макар че лордът не се появи, вместо него дойде един от съветниците му. Джил тъкмо гледеше как Дрегид се пазари с една селянка за бъчва пиво, когато към каруцата се приближи мъж, яхнал породист сребристосив кон. Беше висок и слаб, с тъмновиолетови очи и невероятно светла коса, напомняща цвета на лунно сияние, която се спускаше отстрани, за да закрие ушите. Човекът скоочи от седлото и пристъпи към Дрегид, който предлагаше желязно котле в замяна на пивото. Като видя новодошлия, селянката пребледня и се отдръпна. Джил я забеляза как тайно кръстоса пръсти против уроки, преди да си тръгне.

– Името ми е Лодлейн – каза мъжът със странно мек и напевен глас. – Носите ли добри оръжия?

– Имам мечове от лугкарнска стомана, добри ми сър. По-добри от тях трудно ще намерите.

Докато разглеждаше мечовете, Лодлейн не погледна към Джил и без сама да знае защо, тя изпита облекчение. Макар че човекът се държеше любезно, в него имаше нещо, от което я побиваха тръпки, а отгоре на всичко направо вонеше на розова есенция. Най-сетне той безпогрешно си избра меч.

– Много добре, драги сър – каза Дрегид. – За вас ли е?

– Не, за господаря ми в знак на почит.

– Не ще и дума, уместен дар. А сега за цената. Срещу такъв меч обикновено взимам един добър кон.

– Какво ще речете за една златна монета? – хладно се усмихна Лодлейн. – Имам пари, за разлика от вонящите дрипльовци по тия места.

– Великолепно. Наистина добра цена.

– Даже прекалено добра, но за някои неща човек не бива да се пазари.

Макар че се престори на потресен от последните думи, Дрегид побърза да грабне от ръката на Лодлейн деверийския златен регал. Даже намери парче платно, за да увие меча, придружи клиента до коня и задържа юздите докато Лодлейн се качваше на седлото. Съветникът кимна високомерно и се отдалечи с изяществото на човек, който е прекарал почти целия си живот в езда. Дрегид озадачено се почеса по братата.

– Странен човек, девойче. Всякакъв народ съм виждал в занаята, ама тоя е наистина странен.

– Прав си. По едно време се зачудих дали не купува меча, за да

намушка господаря си.

– Чудна работа, и на мен ми хрумна нещо подобно. Ама и ние сме едни... чешем си езиците за човек, дето изобщо не го познаваме. Ами видя ли му коня? Западняшки е – от ония, дето съм тръгнал да търся. Господарят трябва много да го цени, за да му даде толкова скъпо животно.

Тази нощ Джил видя в съня си нещо нелепо, но тъй ясно и последователно, дотолкова изпълнено с дребни подробности, че по-късно въпреки всички съмнения трябваше да го приеме за истина. Видя как Лодлейн сваля дрехите си сред някаква стая, после пристъпва към прозореца. Чу го да пее високо на непознат език; сетне около него изведнъж бликна синкава светлина и той се преобрази в огромен червен ястреб. Когато се хвърли от перваза и полетя над полето, тя сякаш летеше малко по-високо от него. Внезапно той се стрелна надолу като истински ястреб и след малко се извиси със заек в човката. Едва сега Джил осъзна неестествените му размери. Стресната, тя подскочи и се събуди. До нея спокойно хъркаше Кълин. Сънят беше тъй отвратителен, че я побиха тръпки.

За да прогони спомена, тя стана и отиде да се разходи край реката. Под лунните лъчи Дивите на водата лудуваха из плитчините и ги изпълваха с рой лица от сребриста пяна. Когато потопа ръка, за да ги повика, те се струпяха наоколо и взеха да трият лъскави гръбчета в пръстите й.

– Познавате ли съветника Лодлейн?

Ужасът им бликна насреща й като вълна. Те изчезнаха безследно и реката се превърна в обикновена течаща вода. Джил изтича обратно към лагера и се зави презглава, сякаш това можеше да я скрие.

За нейно голямо облекчение, на следващия ден керванът потегли рано, изтрополи по платения мост и се отправи на запад, оставяйки Лодлейн далече назад. През цялото утро хора и мулета бавно пътуваха през процъфтяващите земи на Елдид, покрай ниви с каменни огради по синорите, кръгли селски къшурки и пасища, по които пасяха бели крави с ръждивочервени уши. Джил ту яздеше най-отзад заедно с Кълин, ту избързваше отпред при Дрегид, който като истински търговец страшно обичаше да приказва. От него узна още за целта на пътешествието.

– Наричаме ги западняшки коне – обясни Дрегид. – Дори и кобилите им са по-високи от нашите жребци, а по-издръжливи от тях не се намират по целия свят. Но най-важното е друго, девойче. Някои от тях са златисти... е, всъщност жълтокафяви, но като ги огрее слънцето, можеш да се закълнеш, че са от чисто злато.

– Проклятие! Един сребърен кинжал сигурно цял живот да събира, пак няма да има пари за такъв кон.

– И за половин няма да събере. Западниците им знаят цената и се пазарят здравата. Обаче си струва. Ако намеря добър златен жребец за разплод, гуербретът на Каминуейн ще го вземе за две златни монети.

Джил ахна. За две златни монети можеше да се купи приличен чифлик. Изведнъж отново си спомни как Лодлейн даде цял деверийски регал за един меч, който струваше три пъти по-малко. Защо толкова държеше да си хвърли парите на вятъра? В паметта ѝ смътно се мярнаха откъси от преданията на бардовете и най-сетне тя си припомни упоритата мътва, че ако майстор на деомера иска да омагьоса някакъв предмет, в никакъв случай не бива да се пазари за него.

– Каж ми нещо – обърна се тя към Дрегид. – Мислиш ли, че наистина има деомер?

– Е, право да ти кажа, девойче, повечето хора смятат тия неща за глупост, обаче аз съм виждал туй-онуй. – Дрегид се усмихна лукаво. – Чини ми се, че ще ти е много интересно да видиш западниците.

Макар че Джил се опита да изкопчи още подробности, той отби всички въпроси с категоричното: „чакай и ще видиш“. Но още същия ден тя взе да усеща какво е имал предвид. Колкото по на запад отиваха, толкова по-храбро ставаше сивото джудже – вече изникваше отпред върху седлото ѝ даже когато наблизко имаше хора. Широката му уста бе зяпнала в блажена усмивка, зелените му очи блестяха от възбуда, а костеливите му ръчички стискаха юздите и ги разтърсваха, сякаш подканваха коня да побърза. Най-сетне Джил изостана далече от кервана, за да поговори с джуджето.

– Знаеш къде отиваме, нали? Харесваш ли западниците?

То енергично кимна, после метна ръце около шията ѝ и я целуна по бузата.

Тази вечер лагеруваха на пасището край последната ферма по елдидската граница и Дрегид изтъргува малко евтини стоки срещу сено и овес. На другия ден Джил разбра причината. Само един час след тръгването наближиха вековна гора, същински непроходим гъсталак от стари дъбове и папрат, където оскъдната трева беше бледа и хилава.

През целия ден следваха една тясна пътека през първобитните дебри, а наоколо дънерите растяха толкова плътно, че погледът не проникваше по-навътре от десетина крачки. Преношуваха на тясна полянка, където едва се намери място за хората и мулетата. До късно седяха сгушени край огъня и разговаряха шепнешком. От време на време ту

един, ту друг мулетар рязко се обръщаше и надничаше из гората, сякаш имаше чувството, че ги дебнат, после смутено се смееше на собствената си глупост. Джил обаче знаеше, че ги дебнат. Виждаше как в околния мрак Дивите са се струпали по клоните и любопитно зяпат тия пришълци по техните земи.

Следващият ден мина по същия начин, но сега се изкачваха по полегато нагорнище, което предвещавахе хълмове в далечината. И хора, и мулета се обливаха в пот, докато лъкатушеха нагоре по пътеката сред влажния горски сумрак. Най-последно, около четири часа след пладне, излязоха до буйна река, която се пенеше из дълбока клисура. Над нея описваше изящна дъга висок каменен мост, построен не по-зле от който и да било в Девери. От двете му страни бяха изваяни плетеници от лози и клони, а тук-там между шарките се мяркаха странни знаци, навярно букви от някаква съвсем непозната азбука. Докато керванът се изнизваше по моста, Джил огледа каменната резба. На няколко места измежду каменните клони надничаха изваяните лица на Диви.

– Дрегид! – подвикна тя. – Западняците ли са построили този мост?

– Те трябва да са, девойче. Няма кой друг.

Значи западняците можеха да виждат Дивите също като нея. Това би обяснило защо дребните същества са толкова храбри по тия места. Вечерта, когато отново лагеруваха на поляна, Дивите надойдоха да огледат отблизо странните пришълци. Те обикаляха, зяпаха мулетарите, пипаха всеки лъскав предмет с дългите си заострени пръсти и от време на време пощипваха конете, за да ги гледат как ще подскочат. Макар че единствено Джил ги виждаше, повечето хора усещаха нещо странно. Мулетарите станаха мрачни, не се отделяха един от друг, упорито играеха на зарове и се караха за всяко хвърляне. По някое време Кълин се намесваше, успокояваше всекиго поотделно и разрешаваше споровете. Джил взе да разбира защо Дрегид държеше да вземе баща ѝ.

За щастие към пладне на следващия ден керванът излезе от гората. С изкачването дърветата наоколо постепенно оредяваха, докато най-сетне и последните останаха назад, а отпред се ширна просторно плато. Разлюляната от вятъра степ стигаше чак до хоризонта като необятно зелено море. Макар че Джил с радост напусна дебрите, в равнината също имаше нещо странно – може би просто защото никога не бе виждала такава пустош.

– Няма ли градове или нещо подобно? – запита тя.

– Не, доколкото знам. Но пък и не съм ходил много далече. След няколко мили ще стигнем до мястото, където спирам на лагер и чакам

западняците да ме открият. Те винаги знаят кога пристигам. Като по магия.

Джил предположи, че Дивите им съобщават, но разбира се, нямаше намерение да споделя това с Дрегид. Когато достигнаха мястото за лагер край един бистър поток, стотици Диви се струпаха наоколо, огледаха кервана и внезапно изчезнаха.

Тази нощ Джил дълго не можа да заспи. Събуждаше се, лягаше по гръб и гледаше сияйната ивица на Снежния път сред звездите, които по тия места сякаш бяха много по-близо. Въпреки тревогите си, през цялата нощ не чу никакъв шум около лагера, но на разсъмване се явиха двама западници. Когато се събуди за последен път, Джил ги видя как стоят търпеливо на няколко крачки от нея и чакат хората да се наспят. Бяха високи и стройни, с дълбоко хлътнали очи и бледоруса коса, досущ като Лодлейн. Лицата им биха били красиви, ако не бяха ушите – дълги и изящно изострени като връхчета на раковини. Макар Дрегид да я бе предупредил, че западняците подрязват по този начин ушите на своите деца още преди да навършат година, гледката я стресна. Бяха облечени с кожени панталони, ботуши и платнени туники, покрити с разкошна бродерия на цветя и лози, които се прехвърляха през раменете им към гръба.

Тъй като спеше почти напълно облечена, Джил стана и пристъпи боса към тях. Когато се приближи, очите им ѝ поднесоха нова изненада. Имаха толкова огромни ириса, че бялото около тях едва се забелязваше, а зениците бяха вертикално издължени, като на котка. Е, това и на бебе не могат да го направят, помисли си Джил, интересно как ли ще го обясни Дрегид. Чувството за среща с нещо напълно чуждо я обзе толкова силно, че тя едва не изписка, когато единият заговори на съвършен деверийски език:

– Добро утро, прекрасна девойко. Да търгуват ли са дошли твоите сънародници?

– Така е. Водачът ни се казва Дрегид.

– Да, знам го. – Западнякът сведе глава настрани и я огледа с лека усмивка. – Досега не бях виждал нито една от вашите жени. Всички ли са толкова красиви?

Като забеляза смущението ѝ, той се поклонил с весел смях.

– Кажете на Дрегид, че ще доведем останалите.

Двамата се отдалечиха тъй плавно, сякаш летяха над земята и тревата се разтваряше да им стори път. Малко по-настрани ги чакаха два златни коня. Джил ги изпрати с поглед докато изчезнаха в далечината.

Около пладне от степите се зададе дълга колона конници, които водеха пред себе си табун коне. Групата се оказа цял клан заедно с жените и няколко деца – всички облечени по един и същи начин, само че жените носеха косата си на стегнати плитки, също като деверийките от времето на Зората. Нямаха каруци и влачеха имуществото си на носилки, теглени от коне. На около двеста метра от лагера на Дрегид те спряха и започнаха да се настаняват. Джил гледеше прехласната как в това организирано гъмжило едни бързат да помогнат за издигането на кръглите кожени шатри, други разопаковат багажа, а трети пускат конете на паша. След по-малко от час лагерът беше готов, сякаш стоеше тук открай време – оживен, шумен бивак от пъстри шатри, сред които търчаха деца, кучета и цели рояци Диви.

– Малко остана да чакаме – каза Дрегид. – Щом се приготвят, ще дойдат веднага.

И наистина, скоро западниците се зададоха да видят какво е докарал. Поотделно или на двойки, те обикаляха сред подредените тенджерки, ножове, мечове, брадви, лопати и остриета за стрели. Понякога приклякаха да огледат по-добре някой предмет, после безмълвно го връщаха на място. Когато привикна с тях, Джил реши, че ѝ изглеждат красиви. Бяха изящни и стройни, надарени с вродената гордост на дивие елени. Изненада я, че мулетарите и дори самият Кълин ги гледат с презрение. През целия следобед хората от кервана седяха край потока с гръб към гостите и се забавляваха с игра на зарове. Само Джил и Дрегид останаха на тревата около стоките в очакване на купувачи.

Когато слънцето взе да клони към залез, един младеж донесе кожен мех с медовина.

– Добър ден – каза той. – Доволни сме от дреболиите, които предлагаш.

– Това радва сърцето ми, Дженантар – отвърна Дрегид. – Значи утре ще търгуваме?

– Да. – Дженантар му подаде меха. – Това е за твоите хора, да си подсладят малко душите.

Явният намек, че знае за презрението на керванджиите, дълбоко смути Джил, но западникът само се усмихна накриво, докато Дрегид се отдалечаваше с подаръка. Когато Дженантар седна до нея, сивото джудже изникна в скута ѝ, ухили се доволно и се облегна назад.

– Хей! – сепна се Дженантар. – Ти виждаш Дивите!

– И ти ли ги виждаш?

– Целият ни народ ги познава. На нашия език името им означава

„малки братя“.

Като се взря в сивите му котешки очи, Джил наистина усети сродството, макар Дивите да бяха грозни и уродливи, а западниците стройни и красиви.

– Знаеш ли – каза Дженантар, – с нас язди и един човек от твоя народ. Мисля, че би желал да те види.

Без да каже повече нито дума, Дженантар се изправи и тръгна към лагера, а Джил остана да се чуди дали не го е обидила с нещо.

Вече се свечеряваше, когато откъм лагера на западниците се зададе някакъв старец. Макар да беше облечен като тях, очите и ушите му изглеждаха нормални, затова Джил предположи, че е онзи човек, за когото й спомена Дженантар. Старецът беше нисък и строен, но с изненадващо мощни ръце и рамене, големи кафяви очи и буйна бяла коса, шръкнала на две снопчета над челото, което му придаваше известно сходство с бухал. Когато приклекна до Дрегид с отпуснати между краката ръце, стойката му също изглеждаше някак птича. Оказа се, че търговецът познава новодошлия; представи го с името Адерин и Джил неволно се изкиска, защото думата означаваше „птица“.

– Дойдох да те помоля за услуга, Дрегид – каза Адерин. – Трябва да замина за Канобейн и бих предпочел да пътувам с кервана, а не сам.

– Добре си дошъл, но защо? Да не би да ти е домъчняло за родните места?

– Не съвсем. – Въпросът беше шега и Адерин се усмихна. – За жалост ще си имаме неприятности с правосъдието. Един от нашите уби човек и избяга. Трябва да го върна.

– Наистина неприятно. Обаче сигурно лесно ще го откриеш. Такъв като него ще бие на очи между елдидците.

– Не съвсем. Разбираш ли, в жилите му тече смесена кръв.

– Съветникът Лодлейн.

Джил прехапа език, но думите вече бяха излетели от устните й. Когато Адерин се извърна, тя изпита чувството, че погледът му я пронизва, сякаш би могъл да я прикове, както суеверен селянин приковава мъртва сврака върху стената на хамбара си.

– Вярно, Лодлейн се казва. А ти сигурно си Джил.

– Да. – Беше сигурна, че не е казвала името си на нито един от западниците. – Да не би да сме се срещали, добри ми сър?

– Срещали сме се, но не така, че да помниш. – За миг Адерин сякаш се натъжи от това. – Но защо го нарече съветник Лодлейн?

– Ами... защото така се представи. Сега е в свитата на лорд Корбин

от Бръдлин.

– Тъй ли? Ама че странна работа! Е, поне вече знам къде да го намеря. – Адерин се изправи и хвърли поглед из мрака. – Наистина много странно...

И той се отдалечи, без да поглежда назад.

– Хей – обади се един от мулетарите. – Тоя старец да не е изкуфял?

– О, не бих казал – отвърна Дрегид, като се почесваше замислено по брадата. – Пада си малко чешит, но умът му сече като бръснач.

Мулеларите се спогледаха недоверчиво.

– Изкуфял трябва да е – промърмори Кълин. – Инак защо ще ски-тосва със западняците?

Джил благоразумно премълча, но си помисли, че скитането с този народ може да не е чак толкова неприятно.

По късно тази вечер откъм лагера на западняците долетя музика. Най-напред над огряната от лунни лъчи степ се разнесе печален женски глас. Сетне още три гласа подхванаха мелодията, която изглеждаше учудващо нестройна, докато Джил не се досети, че пеят в четвъртинки тонове, също като бардекските менестрели, срещани понякога из пристанишните градове. Внезапно се присъединиха и инструментите – ясни, прохладни звуци на нещо като арфа, после някакво непрестанно бръмчене и и накрая малко барабанче. Музиката ставаше все по-бърза, преливаше от мелодия в мелодия почти без прекъсване. Кълин и мулетарите се събраха на куп и насочиха цялото си внимание към заровете. Джил тихичко се измъкна към края на лагера. Между пъстрите шатри отсреща пламтяха факли. Като привлечена от деомер, Джил пристъпи натам, но изведнъж Кълин я сграбчи за раменете.

– Какви ги вършиш? – изсъска той.

– Просто слушах.

– Не ми пробутвай тия фъшкии. Слушай, да не си посмяла да се измъкнеш. Ония там са като диви животни, обаче не бих се учудил, ако попаднеш на техните мъже.

– О, богове! Тате! Защо си въобразяваш, че всеки мъж, когото срещна, бърза да ме вкара в леглото?

– Защото най-често е точно така, запомни го. А сега идвай. И край огъня можеш да слушаш тая проклета гюрютлия.

В западен Елдид парите представляваха сериозен проблем дори и за най-заможния тиерин. Тъй като Дън Канобейн беше само лятна резиденция, Ловиан трябваше да получи сумата за зестра на сапунджийската

щерка от основното си имение, Дън Гуербин. Когато парите най-сетне пристигнаха, Родри узна неприятната новина, че майка му желае той да ги връчи лично.

– Защо да не иде шамбеланът? – развика се Родри. – Или онзи лентяй, старшият коняр? Тъй де, поне да си заслужат хляба и медовината.

Ловиан скръсти ръце и го изгледа строго. Родри с въздишка взе дисагите от масата и се отправи към конюшните.

Утрото беше ясно и слънчевите лъчи огряваха буйната зелена ливада, а далече долу под скалите океанът искреше като сандъче със синьо-зелени скъпоценности, но Родри потегли със свито сърце. Олуен ще се разплаче, каза си той, и ще стане ужасна сцена. Едно беше да катурнеш в леглото някоя девойка от простолюдието, а съвсем друго – да си признаеш, че я харесваш и с нея ти е по-приятно, отколкото с жена от твоята класа.

Градчето Канобейн се гушеше около малко пристанище в процепа между скалите, където бе устието на Брог – плитък поток, заслужаващ гордото име „река“ само през зимата. Три дървени кея обслужваха рибарските лодки, а имаше и един по-голям за сала, който караше стоки и пътници до остров Умглейд, разположен на десетина мили навътре в морето. Край пристанището бяха струпани в неправилен кръг около четиристотин къщи. Макар че сапунджийската работилница на Исгерин се намираще почти на една миля от града, за да не безпокои хората с вонята на лой, семейството му живееше в кръгла къща близо до залива. Ухажването на Родри бе постигнало успех тъкмо защото Исгерин и жена му по цял ден работеха далече от Олуен, която се грижеше за по-малките деца.

Щом слезе от седлото и поведе коня по тесните криви улички, Родри разбра, че е настанало най-неприятното утро в живота му. Както винаги, гражданите се кланяха, но той забелязваше как се споглеждат и едва сдържат злорадите си усмивки. Лордът си оставаше лорд, а беднякът – бедняк, но сатирата винаги е била оръжие на онеправдания и Исгерин явно я използваше с пълна сила. Родри върза коня зад къщата и се вмъкна като крадец.

Олуен режеше ряпа на очуканата кухненска маса. Беше стройно петнайсетгодишно девойче с пухкаво личице, големи сини очи и чаровна усмивка. Тази сутрин обаче в погледа ѝ нямаше веселие.

– Аз такава... донесох ти нещо – избъбри Родри и остави дисагите върху масата.

Олуен кимна и избърса длани в престилката.

– Доволна ли си от обезщетението? – запита Родри.

Тя кимна отново и се зае да развързва дисагите.

– Майка ми праща малко мед и други работи. – Родри усети, че го обзема отчаяние. – За подсилване, тъй каза.

Тя кимна за трети път и почна да вади бурканчета и торбички.

– Моля те, Олуен, няма ли да кажеш нещо?

– Какво искаш да ти кажа?

– О, мъгните да го вземат, откъде да знам?

Олуен извади малкото сандъче с парите, отвори го и дълго се визира в сребърните монети – нейната надежда за свестен живот. Докато ги броеше една по една, Родри нетърпеливо крачеше напред-назад.

– Кълна се в Богинята – изрече тя най-сетне. – Майка ти е достойна жена.

– Не е само тя. И аз исках да те подсигурия както трябва.

– Наистина ли?

– Наистина. О, богове, за какъв ме мислиш?

Олуен уморено се замисли над въпроса.

– За по-добър от другите – каза тя накрая. – Какво очакваш, да се разплача ли? Вече изплаках колкото трябваше.

– Добре. Няма ли да ме целунеш за сбогом?

– Няма. Просто си върви, ако обичаш.

Родри взе празните дисаги и когато се озърна на излизане, я видя как спокойно прибира парите в сандъчето. Не беше тъжна, по-скоро изглеждаше облекчена от раздялата. Той я хна коня и препусна през града, без да обръща внимание на хората, които се разбягваха от пътя му. Не му олекна и когато на връщане в дъна завари пажа да го очаква с вест, че майка му желае да поговорят незабавно. Много му се искаше да излезне под някакъв предлог, но нямаше къде да се дене от простия факт, че Ловиан е не само негова майка, но и господарка, на която дължи както синовна, така и васалска покорност.

– Веднага отивам – въздъхна той.

Ловиан стоеше до прозореца на приемната. Безмилостното утринно слънце подчертаваше бръчките по лицето и белите нишки в черната ѝ коса, но тя все още беше привлекателна жена, макар и понаедрияла от раждането на четирима синове. Носеше бяла ленена рокля, поръбена в цветовете на Мелуейд – зелено, сребристо и синьо – но на стола зад нея висеше като символ на тиеринската власт плащът с цветовете на Клу Кок: червено, кафяво и бяло. Родри с изненада помисли, че след като толкова години се е смятал за Мелуейд, някой ден и той ще носи същия

плащ.

– Е? – запита Ловиан.

– Предадох всичко.

– Разплака ли се, горкото момиче?

– Право да ти кажа, според мен горкото момиче беше адски доволно да ми види гърба.

– Сигурно. Много си хубав, Родо, обаче не се съмнявам, че за една жена е голямо нещастие да те хареса.

Родри с ужас усети, че се изчервява.

– Акушерката каза, че твоята Олуен била навлязла в четвъртия месец – продължи Ловиан. – Ще ѝ дойде времето някъде около Слънчевия празник. Понеже е първо, може да позакъсне.

– Ами, не ги разбирам много...

– ...тия женски работи, нали? – Ловиан леко надигна вежди. – Крайно време е да разбереш, че от тия „женски работи“ зависи силата на всеки клан в кралството. Ако чичо ти бе имал незаконен син, аз нямаше да получа тиеринството. Помисли си върху това.

Родри се отпусна на един стол и заби поглед в пода. Ловиан с въздишка се настани до него.

– Лошото е, че не си отгледан за владетел – каза тя. – Никой не си се помислял, че имаш какъвто и да било шанс да наследиш нещо, затова баща ти се постара да получиш най-доброто военно обучение и спря дотук. Трябва да се ожениш час по-скоро и то за подходяща жена. – Тя помълча и го огледа. – Сигурно би те наскърбило, ако е от простолюдието или по-възрастна от теб.

– И още как!

– Помъчи се да бъдеш благоразумен. Аз... хей, какъв е тоя шум?

Едва сега Родри осъзна, че наистина от няколко минути на двора се вдига врява. Като благодари мислено на боговете, той стана и надникна през прозореца. Слугите бяха наизскачали да посрещнат отряд конници. Родри различи изображението на дракона по щитовете им и плаща на водача в синьо, сребристо и зелено.

– Кълна се в парчето на шопара! – възкликна Родри. – Та това е Рийс.

– Ако обичаш, внимавай как говориш пред брат си. Ще ти бъда много признателна.

Когато слязоха в голямата зала, завариха Рийс до почетното огнище. Плащът му вече беше метнат в края на дългата маса – знак, че в присъствието на гуербрета тиеринската власт остава на втори план. На

ръст Рийс беше колкото Родри, но много по-як и набит. От рода Мелуейд бе наследил черна коса и сини очи, ала в лицето му нямаше изящество – тежка челност, подпухнали клепачи, малки очички над високите скули. Когато Ловиан се поклони, Рийс отвърна на поздрава с топла усмивка. На Родри изобщо не обърна внимание.

– Добър ден, ваше превъзходителство – каза Ловиан. – Какво ви води насам?

– Не бих желал да обсъждам това на всеослушание.

– Разбирам. В такъв случай да се оттеглим горе.

Когато Родри понечи да ги последва, Рийс се обърна към него и изръмжа:

– Погрижи се хората ми да бъдат настанени както трябва.

Тъй като това бе пряка заповед от самия гуербрет, Родри стисна зъби и се подчини. Копеле, помисли той, ще обсъждаш войната насаме с майка ни, а става дума за моята кожа.

В присъствието на Рийс приемната изглеждаше още по-тъсна. Вместо да седне, той закрачи напред-назад, хвърляйки от време на време погледи през прозореца. Ловиан използва мълчанието му, за да подреди мислите си. Предстоеше деликатен разговор по болната тема за баланса на силите помежду им. Като гуербрет Рийс беше неин господар, тъй че законът я задължаваше да изпълнява всяка негова заповед, ала от друга страна тя му беше майка и обичаят изискваше от него да я почита и да се вслушва в нейните съвети. Вече цяла година двамата се въртяха около тази сложна позиция като в някакъв причудлив танц.

– Защо дочувам слухове за бунт по тия места? – запита най-сетне Рийс.

– Значи са стигнали и до Аберуин?

– Естествено. – Той доста уместно цитира старата поговорка: – „Рано или късно всичко изскача под носа на Аберуинския гуербрет.“

– А чу ли се и това, че Слигин вярва на слуховете?

– Слигин не е човек, дето говори на вятъра. Разполага ли с доказателства – да речем писма, или нещо чуто лично от него?

– Не... поне засега. Ако ваше превъзходителство пожелае, мога да го повикам.

– Искаш ли да подадеш официално оплакване? Не вярвам да излезе нещо сериозно, ако представиш само безпочвените твърдения на Слигин.

– Без съмнение, особено ако ваше превъзходителство вече твърдо

смята, че става дума само за безпочвени твърдения.

– Стига, майко! Корбин беше един от най-верните васали на брат ти. Когато наследството премина към теб, той охотно даде клетва за преданост, нали така? Откъде накъде изведнъж ще зареже всичко, за да се разбунтува?

Ловиан знаеше, че споменаването за деомер би предизвикало само високомерно презрение. Рийс изгълкува погрешно мълчанието й.

– Разбира се, стига вината да не е в Родри – добави той.

– И защо си мислиш, че вината може да е в Родри?

– Той все още е зелен хлапак, а слуховете плъзнаха едва след като ти го обяви за наследник. Лично аз не смятам, че е способен да управлява. – Рийс рязко вдигна ръка, за да спре възраженията. – Знаем, че умее да върти меч. Но да водиш хората в бой е далеч по-лесно, отколкото да вразумяваш собствените си васали. Сигурен съм, че ако му отнемеш наследството, всички тия слухове за бунт ще заглъхнат.

– Нямам подобно намерение.

– Тъй ли? Е, ако Слигин събере убедителни доказателства, аз разбира се ще обявя, че имаш пълното право на власт над тия земи.

– Смирено благодаря, ваше превъзходителство.

Подигравката бодна Рийс.

– Но ако лордовете се разшумят заради Родри – продължи той, – можем да преговаряме по въпроса.

Ловиан се изправи насреща му. Макар че бе по-висок с цяла глава, той чевръсто отскочи назад.

– В тази страна няма закон – твърдо изрече Ловиан, – който би ме принудил да лиша Родри от наследство.

– Няма, разбира се. Просто си мислех, че ваша светлост би сметнала за разумно да го стори по своя воля.

– Моя светлост има право и да се обърне към върховния крал.

Лицето на Рийс пламна от ярост. Това бе най-голямата му мъка – мисълта, че макар да упражнява кралската власт над Западен Елдид, истинският крал в Деверии стои по-високо от него.

– Много добре, майко – отсече той. – Щом Родри ще получи земите ти, нека се бори за тях.

– Охо! Значи вярваш на слуховете!

Рийс рязко се завъртя и зарея поглед през прозореца. Ловиан майчински положи ръка върху рамото му.

– Рийс, скъпи, защо толкова мразиш Родри?

– Не го мразя – изръмжа той и се изчерви още по-силно.

– Наистина ли?

– Просто смятам, че от него не става владетел.

– Аз пък не съм съгласна.

Рийс мълчаливо сви рамене.

– Много добре, ваше превъзходителство – каза Ловиан. – Излишно е да обсъждаме повече този въпрос, щом нещата твърдо опират до спор между закона и меча.

– Така изглежда. При първият открит бунтовнически акт можеш да потърсиш помощ и войската ми ще бъде на твое разположение, за да възстановиш законната власт.

И все пак той бе поставил нещата така, че нямаше как да го помоли за помощ, освен ако му позволише официално да лиши брат си от наследство.

Този следобед, докато Рийс и войниците му пиеха в голямата зала, Ловиан прати на Слигин вест да дойде. Когато се присъедини към синовете си, Родри седеше отляво на брат си и разговаряше за ловджийски кучета – добре подбрана и безопасна тема. Ловиан седна вдясно от гуербрета. Очакваше неприятности и те не закъсняха.

– Е, братко – каза Рийс, – чух от твоите хора, че не ходиш само на лов за елени. Имало някаква сапунджийска щерка, а? Какво пък, поне е била чиста.

И гуербретът избухна в гръмогласен смях. Очите на Родри станаха заплашително безизразни.

– Не бих излъгал, че не съм я опозорил – призна той. – Впрочем, братко, би ли ми казал дали съпругата ти най-после не е заченала?

Рийс стисна халбата толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

– Родри! – кресна Ловиан.

– Ама, майко, въпросът ми е съвсем уместен. – Родри стрелна поглед към брат си и се ухили. – Нали стана дума за потомство и тъй нататък...

С един замах Рийс плисна халбата в лицето на Родри. Крещейки най-гнусни ругатни, двамата скочиха на крака и опряха гърди в гърди, преди Ловиан да се намеси. Тя скочи на свой ред, тичешком заобиколи масата и като застана между тях, зашлеви първо Родри, а сетне и Рийс въпреки високия му ранг.

– Стига! Я се вижте какъв пример давате на войниците – да се карате като прости слуги! Милорди, бъдете така любезни да си припомните своето положение.

И двамата се изчервиха. Родри избърса лицето си с ръкав и заби поглед в земята. Рийс въздъхна, стегна се и протегна ръка.

– Хиляди извинения.

– От все сърце моля за прошка – отвърна Родри и стисна ръката му.

Но ръкуването бе колкото се може по-кратко и Родри побърза да напусне залата. Рийс и Ловиан седнаха и изчакаха слугата да напълни халбата на гуербрета.

– Извинявай, майко. Зле се отнесох с твоето гостоприемство, но боговете са ми свидетели, онова разглежено пале ме въбсява.

– Думите му бяха неуместни и жестоки.

Рийс сведе поглед към масата и застърга дървото с нокът. Най-сетне надигна глава и се усмихна горчиво.

– Е, няма ли да ми кажеш, че е крайно време да прогоня съпругата си?

– Знам, че я харесваш и не бих пожелала толкова тежък Уирд на нито една жена. Сигурно твоите съветници пак те натискат да вземеш решение.

– Натискат ме. И това е една от причините да дойда в Канобейн – трябва ми твоят съвет. Знам, Аберуин се нуждае от наследници, но сърцето ми се къса при мисълта, че Донила ще трябва да живее позорно от подаянията на брат си.

Ловиан въздъхна и се замисли. Рийс беше женен от десет години; вече беше на двайсет и осем, а жена му на двайсет и шест. Ако Донила можеше да зачене, това би трябвало да стане отдавна.

– Ако прекратиш брака – каза най-сетне Ловиан, – мога да се погрижа за нея. В най-лошия случай бих ѝ осигурила място в свитата си, но вероятно ще успее да уреди и нещо по-добро.

– Благодаря, майко. От сърце ти благодаря. – Той се изправи рязко. – Би ли ме извинила? Трябва да изляза на чист въздух.

Ловиан усети, че е готов да се разплаче. Дълго седя сама край пустата маса, замислена за тия женски работи, върху които се крепеше цялото кралство.

За нейно голямо облекчение, Рийс и хората му потеглиха рано на следващата сутрин. Озадачаваше я упорството му около този бунт; в края на краищата, като гуербрет той имаше изгода да се намеси преди недоволството да прерасне в открита война – както за да утвърди властта си, така и за да докаже на дело, че не ще търпи бунтовници в своя ран. По-късно, докато разговаряше с Родри и Слигин в приемната, тя

откри ключа към загадката... и сърцето ѝ се сви от болка.

– Голямо началство, а? – подхвърли Слигин. – Не бях предполагал, че негово превъзходителство е толкова неразумен.

– Тъй ли? – Родри огледа и двамата със студена, напрегната усмивка. – Откакто се помня, Рийс винаги е стоял над мен в едно отношение – че ще стане гуербрет, а аз ще завися от подаянията му. После вуйчо Гуарик взе, че се спомина и хоп – все пак се оказвам наследник на собствен ран. Как да не му се стъжни на онова копеле?

– Хей! – кресна Слигин. – Да не си посмял да наричаш брат си така. Почитаемата ти майка не би се унижила да слага рога на баща ти.

– Извинявай, майко. Нека тогава нарека нашия многоуважаван гуербрет скапано пиянде и жалко подобие на благородник.

– Родри! – възкликнаха в един глас Слигин и Ловиан.

– О, богове, добре де! – въздъхна Родри и стана на крака. – Как очаквате да говоря любезно за човек, който ми желае смъртта?

Изведнъж Ловиан изстина.

– Не разбирате ли? – Родри се тресеше от ярост. – Той изчаква войната с надежда да ме види убит. Бас държа, че Корбин и Новек го знаят. Убиват ме, после молят за мир и Рийс най-благородно им повелява да заплатят кръвнина на горката му майка. А когато умреш, бунтовниците получават каквото искат – пряко подчинение на Рийс. Той също не е за окайване – взима земите ми. – Родри се приведе над стола на Ловиан. – Е, майко? Не съм ли прав?

– Затваряй си устата! – Слигин скочи и го дръпна назад. – Имаш право, но не бива да го хвърляш по този начин в лицето на майка си.

Родри пристъпи към прозореца, вкопчи пръсти в перваза и се загледа навън. Ловиан имаше чувството, че синовете ѝ са я сграбчили за двете ръце и се мъчат да я разкъсат. Слигин я гледаше угрижено.

– Не се натъжавайте, ваша светлост, ще опазим хлапето ви. Той знае как да върти тоя меч, дето го носи на кръста, а наоколо му ще има все верни хора.

Ловиан кимна мълчаливо. Слигин също помълча, после въздъхна.

– Милейди, мисля, че ще е най-добре да ви оставим на спокойствие.

Сякаш мина цяла вечност, докато двамата излязат и затворят вратата.

– Ах, богове! – прошепна Ловиан. – Не съм и допускала, че мрази Родри толкова силно.

Тя отпусна лицето си в шепи и благословените сълзи най-сетне дойдоха.

За радост на Джил минаха още няколко дни, преди Дрегид да приключи търговията със западниците. От време на време някой мъж или жена довеждаше кон, сядаше на тревата и започваше лениво да се пазари с търговеца. След като сключеха сделката, минаваха час-два до идването на нов клиент. Тъй като повечето западници не знаеха деверийски, човекът на име Дженантар стоеше при Дрегид, за да превежда. В ролята си на доброволна помощничка Джил постепенно го опозна. След пладне на втория ден, докато търговията временно бе затихнала, Кълин се приближи и настоя Джил да се разходи с него покрай рекичката.

– Кълна се във всички богове и съпругите им, не бих желал да вишиш непрестанно около стария Дрегид. Адски добре разбирам, че всъщност те интересуват ония смрадливи западници.

– Тате, не разбирам какво толкова имаш против тях. Те не са животни. Виж дрехите им, накитите, онзи мост, дето са го построили над реката. Сигурно някъде имат градове, чифлици и тъй нататък.

– Тъй ли? И сигурно много ти се ще да потеглиш с Дженантар, за да ги видиш.

– Какво? Тате, ти си откачил! Та той има жена и дете. Една лоша дума не ми е казал.

– Фъшкии! Сума ти мъже на тоя свят си имат и жени, и деца, обаче не биха възразили против едно хубаво девойче.

– Тате, като изглупееш така, просто не знам какво да ти кажа.

Кълин спря, хвърли поглед настрани към безкрайната зеленина на степта и устните му се отпуснаха уморено. Джил докосна ръката му.

– Моля те, тате, какво има?

– О, боговете да ме убият ако знам, миличко. Сърцето ми се свива по тия места. От години си мислех, че тук е краят на света, а изведнъж откривам някакъв адски странен народ. Били са тук открай време и отгоре на всичко... – Той сви рамене с неопределен гняв. – Ех, пусто да остане, сигурно ще ме сметнеш за побъркан, обаче направо вонят на деомер и магия. Особено пък онзи Адерин.

Джил едва ли би се смаяла повече, ако видеше някоя дресирана мечка да запее като бард. Нейният здравомислещ баща... да говори за деомер?

– Добре де – изръмжа Кълин. – Казах ти, че звучи смахнато.

– Всъщност не. Мисля, че си прав.

Той я погледна по-внимателно, после кимна, сякаш бе очаквал тя да отсъди. Джил усети как по гърба ѝ плъзва хладна тръпка. Като че ли

напук, сивото джудже изникна наблизно, ухили се и пак изчезна.

– Тате, никога няма да те напусна. Ако мислиш такова нещо, значи наистина си се побъркал.

Явно облекчен, Кълин й се усмихна.

– Добре тогава, миличко – каза той. – Извинявай. Щом искаш, гледай пазарлъците. Скоро ще си заминем.

Джил използва момента, за да се върне при търговеца. Докато сядаше до Дженантар, той озадачено вдигна вежди.

– Баща ти май смята, че не съм подходяща компания?

Джил вдигна рамене. Той понечи да каже още нещо, но изведнъж скочи с ругатня, защото назряваха неприятности. Двама западняци спореха с уплашения Дрегид, който стискаше здраво последния меч от лугкорнска стомана. Джил последва Дженантар и разбра, че и двамата искат да го купят.

– Я стига! – кресна Дрегид. – Не съм го обещал нито на единия, нито на другия.

Двамата мълчаливо се гледаха и гневът обезобразяваше красивите им лица.

– Джил! – изсъска Дженантар. – Бягай да доведеш Адерин. Бързо!

Без да мисли, Джил хукна към западняшкия лагер. В покрайнините му спря, внезапно слисана от ярките цветове, глъчката на деца и кучета, непознатия език, който звучеше от всички страни. Един по един западняците я обкръжиха. някакво куче изръмжа и тя отскочи назад.

– Адерин – каза Джил. – Дженантар ми заръча да повикам Адерин.

Те продължаваха да я гледат.

– Моля ви – отново опита тя. – Къде е Адерин?

Западняците се спогледаха с безизразни котешки очи. Джил усети как прилив на паника стяга сърцето й. Всички, дори и жените, носеха дълги ножове на пояса.

– Моля ви, Дженантар ми каза да дойда.

Един мъж я погледна втренчено, но не каза нищо. Искаше й се да побегне, но отзад също имаше западняци. После чу Адерин да крещи нещо на техния език и тълпата му стори път.

– Дженантар заръча да те повикам – каза Джил. – Двама от вашите младежи се карат за нещо.

Адерин тихичко изруга. Целият лагер, който допреди миг уж не разбираше нито дума, изведнъж се огласи от развълнувани коментари. Адерин сграбчи ръката на Джил и хукна през ливадата учудващо бързо за възрастта си. Когато се озърна, тя видя, че тълпата ги следва.

На мястото за търговия Дженантар стоеше между двамата кандидати за меча, а наблизно Дрегид нервно стискаше спорния предмет. Щом зърнаха Адерин, тримата западници се разкрещяха колкото им глас държи. Джил изтича при Дрегид.

– Такива са си понякога – печално въздъхна той. – Добре че е старецът да оправя нещата.

Но усилията на Адерин сякаш бяха напразни. Докато говореше с търпелив, увещаващ глас, двамата стояха един срещу друг със скръстени ръце и се гледаха без да мигат. Дженантар тръсна глава, остави стареца да се оправя както може и отиде при Джил. Тълпата наоколо растеше. Идваха и западници, и мулетари, а Дивите изникваха на тумби и се хилеха тъй широко, че разкриваха всичките си остри зъбки.

– Мразят се от години – подхвърли Дженантар. – Сега няма да послушат никого.

В крайна сметка той се оказа прав. Адерин вдигна ръце и се върна към тълпата от западници, които ритмично затропаха по земята. Двата младежи бавно и съсредоточено свалиха туниките, хвърлиха ги настрана, после извадиха дълги, леко закривени ножове. Докато заемаха бойна стойка, остриетата заблестяха под слънцето. Джил усети, че й прилява и се запита дали след малко няма да види смъртта на един от тях. В настаналата мъртвешка тишина младежите бавно кръжаха с присвити очи и стиснати зъби. Нямаше и следа от непрременните хвалби, кръсъци и закани, които биха придружили схватката между двама деверийци – само това безмълвно, животинско кръжене, няколко лъжливи замаха, няколко бързи отскока. Бледата кожа по гърбовете им блестеше от бликналата пот. Продължаваха да кръжат, докато най-сетне единият отново нападна, но другият не отстъпи. Бърза схватка – прекалено бърза, за да се различи нещо, после единият падна назад с раздрана от лакътя до рамото ръка. Дрегид изруга, но тълпата от западници само отново затропа. След малко Адерин излезе напред, за да разтърве противниците, които охотно се подчиниха.

– Значи е само до първа кръв? – запита Джил.

– Да – кимна Дженантар. – Извинявай. Не се сетих да ти кажа.

Все още с окървавения нож в ръка, победителят пристъпи към Дрегид, който мълчаливо му подаде меча. Победеният стоеше като замаян, с наведена глава, без да обръща внимание на струящата кръв, докато Адерин не го отведе насила.

– Свърши се – подхвърли Дженантар. – До следващото скарване. Някой ден първата кръв ще е от гърлото.

Когато погледна човека, когото бе почнала да смята за приятел, Джил отново се поразил от безкрайно чуждия поглед на неговите сиви, котешки очи. Наистина са роднини на Дивите, помисли тя и за пръв път се запита дали баща ѝ не е прав, като ги смята за опасни. Тази нощ, докато слушаше стенанията на музиката в западняшкия лагер, неволно я обзе облекчение, че е край огъня на своя народ.

Привечер на третия ден Дрегид разполагаше с табун от дванайсет западняшки коне, включително и мечтания златен жребец. Това бе добре, защото Дженантар ненадейно обяви, че вече никой не иска да търгува. Дрегид не се и опита да спори, а просто отиде да каже на мулетарите, че утре потеглят.

– И аз идвам – сподели Дженантар с Джил. – Адерин ще ме вземе за охрана заедно с още двама от нашите.

– Прав е. Вече видях онзи Лодлейн и не бих му поверила пукнатата пара, камо ли живота си. Е, ако се оплачете на тиерин Ловиан, тя ще го призове на процес.

– На какво? Не съм чувал такава дума.

– Процес. Това е когато някой се смята за онеправдан и моли тиерина или гуербрета да отсъди. Участват и жреците на Бел, защото познават всички закони.

– Аха. Добре тогава. Адерин сигурно знае какво да направи.

Призори на следващия ден керванът се приготви за дългия път към Елдид. Мулетата ревяха възмутено в прохладното утро, докато сънените хора ги товареха с последните стоки и провизиите, които Дрегид бе получил от западняците. Джил тъкмо помагаше да вържат свободните коне един след друг, когато дойде Адерин със своите телохранители – Дженантар и още двама мъже, които представи с имената Калондериел и Албарал. Дженантар водеше кон, зад който се влачеше натоварена носилка.

– Ела да яздиш начело с мен и Джил – предложи Дрегид на стареца. – А твоите хора ще оставим най-отзад да пазят заедно с Кълин, ако не възразяваш.

– Ти командваш кервана – усмихна се Адерин. – Каквото кажеш, това ще правим.

Тъй като на връщане целта им бе Канобейн, керванът пое по друг маршрут. Първия ден Дрегид ги поведе право на юг през необятната степ. Веднъж зърнаха в далечината дребните фигурки на ездачи и коне, запътени на запад като лодки сред зелен океан, но непознатото племе не подаде признаци да ги е забелязало. Джил неволно се запита какво ли е

да яздиш безкрайно от място на място като свободен орел из висините. Вярно, сега водеше тъкмо такъв живот, ала с горчива увереност знаеше, че някой ден скитничеството ще свърши. Понякога изоставаше, за да пояди с Кълин и пак забелязваше белите нишки в косата, мрежата от бръчици покрай очите му. Задаваше се денят, когато някой по-млад от него щеше да му донесе в сражение неизбежния Уирд. Тази мисъл я плашеше толкова, че понякога едва можеше да диша.

През втория ден керванът зави на изток. Тук-там им се изпречваха великолепни гори, но Дрегид познаваше пътя и водеше кервана от ливада към ливада. Веднъж минаха през гъсталак от стройни млади букове и елши, израсъл навярно на мястото на старо сечище, а от другата му страна личеше, че земята някога е била обработвана. Останки от каменни зидове бележеха отдавна запустелите ниви. По пасищата Джил зърна рухнали обори и подивели бели крави, които ги гледаха боязливо като горски животни. Тъй като яздеше до Адерин, тя го попита дали западниците са обработвали тия земи.

– Не западниците, а елдидски заселници – отвърна Адерин. Много, много отдавна неколцина млади синове на елдидски владетели се опитали да колонизират тия места. Но областта е твърде отдалечена и те не успели да задържат владенията си.

– Неприятности със западниците ли са имали?

– И още как. По онова време западниците бродели много по-далече на изток, отколкото днес, и смятали, че са отстъпили предостатъчно земи.

– Хей, не бях чувала подобна история.

– Било е много отдавна и елдидците са забравили. Между нас казано, дори са се постарали да забравят. Но не си ли се чудила някога откъде идват имената на реките – Ел, Делондериел? Това не са деверийски думи, дете.

– Разбира се! Делондериел звучи като Калондериел.

– Точно така, а Елдид някога се е наричал Елдиня, преди да пристигнат първите деверийски кораби. – Адерин се позамисли. – Било е преди осемстотин години, ако си спомням добре. Много време мина откакто изучавах тия неща.

Скоро Дрегид нареди да спрат за нощувка. Пуснаха мулетата да пасат и се настаниха на лагер край поток и малка горичка, близо до която порутен каменен зид бележеше мястото на някогашна нива. На вечеря Дрегид заговори за предстоящия път.

– Южно отгук този поток се превръща в река. Ще продължим

покрай него до морето, после завиваме на изток по брега към Канобейн. Имаме достатъчно фураж за добитъка. Остават ни още поне два дни път, тъй че дано времето се задържи добро.

Изведнъж Джил усети хлад, сякаш някой бе плъзнал мокра длан по гърба ѝ. Сигурна бе, че ги чака нещо далеч по-неприятно от дъжда. Маркар че опита да прогони тревожното чувство, тази нощ, докато се мъчеше да заспи, сивото джудже изникна до нея. Изглеждаше уплашено, дърпаше я за ризата, сочеше на изток и отваряше уста в беззвучни вопли. Накрая Джил стана и го последва извън спящия лагер. То заподскача, сочейки упорито на изток.

– Нищо не виждам.

Джуджето с отчаяние се хвана за главата и изчезна. Джил се върна да си легне. Нощта беше удивително тиха, само от време на време се раздаваше сънливото потропване на муле или кон. Веднъж Джил дочу кръска на бухал и като погледна нагоре, зърна на фона на звездите дребен черен силует. После задряма и в тревожните ѝ сънища от небето се спускаше огромен бухал, крещейки предупреждения за опасност. На разсъмване Джил стреснато се събуди и откри, че джуджето я дърпа за косата.

– Добре де. Чакай да си обуя ботушите и пак ще опитаме да се разберем.

Джуджето я поведе към потока, където сред корубестите върби се извисяваше огромен стар дъб. Впусна се в танц и посочи дървото. Когато вдигна глава, Джил зърна сред клоните Адерин. Той се усмихна смутено, после слезе надолу с пъргавината на хлапак.

– Пазех – каза Адерин и Джил разбра, че е дълбоко разтревожен. – Дебне ни сериозна заплаха, дете. Бързо! Бягай да събудиш баща си!

Двамата изтичаха към спящия лагер. Тук-там хората ставаха и се прозяваха, конете и мулетата почваха да пасат. Джил завари Кълин да нахлузва ботушите си.

– Тате, ела! Адерин казва, че се задават неприятности.

Кълин скочи и грабна пояса с меча си. Закопча го в движение, докато тичаха обратно към края на лагера, където Адерин спореше със слияния Дрегид.

– Знаем се от години – говореше Адерин. – Моля те, приятелю, трябва да ми повярваш.

– Вярвам ти. Но в името на всички богове, откъде можеш да знаеш? никога не съм имал неприятности с разбойници по тия места, а сега ми разправяш, че цяла банда ни дебнела от засада. Пълна безсмислица,

мътните да го вземат.

– Мога да знам и наистина знам. Трябва да сторим нещо, инак всички ще бъдем изклани по пътя.

По лицето на Дрегид ясно бе изписана мисълта, че старецът ненадейно е полудял. Адерин се приведе напред и го погледна в очите. Неверчивото изражение мигом изчезна.

– Разбира се – изрече Дрегид. – Ще сторя каквото кажеш.

За момент ръцете на Джил се разтрепераха. Струваше й се невероятно, ала знаеше, че току-що е видяла да омагьосват човек. Когато Адерин извърна глава към нея, тя побърза да сведе очи. Старецът се разсмя тихо, с разбиране.

– Кълин – каза той. – Вярваш ли ми?

– Вярвам и пет пари не давам с каква магия си ги открил.

Този път Адерин се сепна на свой ред. Кълин му се усмихна мрачно.

– Колко души са?

– Не по-малко от трийсет и изглеждат отлично въоръжени – направо като редовна войска.

Дрегид пребледня. Изплашените мулетари шепнешком си предаваха новината.

– Трябва да намерим убежище. – Кълин изглеждаше разсеян и отегчен, сякаш си поръчваше пиво в някоя кръчма. – Мулетарите имат тояги, но това няма да им помогне срещу конни бойци. Горичка, скали... каквото и да е, но трябва да ги принудим да нападнат пеш.

Адерин се замисли напрегнато.

– Слушайте – намеси се Джил. – Щом по тия места някога са живели благородници, трябва да са имали дънове. Не е ли оцеляла някоя крепост?

– Разбира се – трепна Адерин. – Простете ми. Нищо не разбирам от военни дела. Има един дън на около пет мили югозападно оттук. Последния път, когато минавах, стените още си бяха на място.

– Великолепно – каза Кълин. – Може би ще ги удържим докато Джил се върне от Канобейн с хората на тиерина.

– Какво? – кресна Джил. – Не можеш да ме пропъдиш!

Кълин я зашлеви тъй жестоко, че тя залитна.

– Изпълнявай заповедта. Онова, което смрадливите мулета изминават за два дни, ще е само ден път за ездач с резервен кон. Отиваш при тиерин Ловиан и молиш за помощ. Чу ли?

– Чух. – Джил разтърка пламналата си буза. – Ама мисли му, ако не

те заваря жив!

Хладната му усмивка говореше, че не вярва повече да се видят. За миг Джил имаше чувството, че тялото ѝ се е превърнало във вода, че след секунда ще се разлее и ще изчезне като Дивите. Кълин грубо я разтърси за раменете.

– От теб зависи животът на целия керван. Разбираш ли?

– Разбирам. Ще взема два от западняшките коне. Те са най-добри.

Дженантар върза единия кон с дълго въже, оседла другия и помогна на Джил да го яхне. Докато ѝ подаваше въжето, погледите им се срещнаха.

– До утре – каза Дженантар.

– Дано.

– О, все ще намерим в торбата някоя и друга хитрина за тия скапани разбойници. Ще ги удържим.

Изведнъж Дженантар вирна ръце към небето, ухили се като безумен и затанцува под звуците на някаква музика, която чуваше само той. Този изблик на войнствена радост ѝ се стори най-странното събитие в целия странен ден.

Докато керванът потегли, сякаш измина цяла вечност. Хората трескаво товареха мулетата и възсядаха свободните коне, а Кълин непрестанно сновеше насам-натам и крещеше заповеди. Дори и след тръгването той продължи да обикаля колоната, като ругаше всички наред и ги подканяше да побързат, а от време на време пердашеше задниците на най-ленивите мулета с плоската част на меча си. Най-сетне от степната трева пред тях се извиси древният дън, обгърнат в безкрайна самота като каменна могила над гроба на безименен боец. Макар че стените и брохът изглеждаха сравнително запазени, от дървената порта и бараките не бе останал и помен. Дворът тънеше в гъсталак от бурени и бръшлян. Кълин нетърпеливо вкара кервана навътре.

– Приберете конете и мулетата в броха! Нахранете ги, за да кротуват.

Когато видя, че заповедите му се изпълняват, той изтича към задния двор и откри кладенеца. Както очакваше, отворът беше задръстен с рухнали камъни и бръшлян. Кълин се върна в броха и нареди на трима мулетари незабавно да напълнят всички мехове и гърнета с вода от близкия поток. Малко по-настрани забеляза Адерин да изпробва здравината на разнебитената спирална стълба към горния етаж.

– Ще ме издържи някак – обяви старецът. – Обаче не бих

посъветвал едър мъж като теб да се качва нагоре.

Кълин вдигна поглед към прогнилите греди.

– Мене ако питаш, подът там май няма да издържи и теб.

– Налага се да рискувам. Трябва ми високо и уединено място. Не искам да подплашвам хората с деомер.

Кълин неволно изтръпна.

– Джил каза, че Лодлейн бил съветник на някакъв лорд – продължи Адерин. – Как мислиш, лесно ли би го убедил да ни избие?

– Зависи доколко е спечелил доверието на Корбин, обаче не ми се вярва. Значи смяташ, че Лодлейн се опитва да те спре, за да не го привлечеш под съд за убийството?

– Така си помислих най-напред, но в това няма никакъв смисъл. И все пак никога не съм виждал разбойници по тукашните места, а между нас казано, ония хора бяха адски добре въоръжени. Е ще ги огледам още веднъж.

Пъргав като катерица, Адерин изтича нагоре по скърцащите стъпала. Кълин излезе и откри западните до портата. Тримата тъкмо измъкнаха от багажа си два лъка от някакво непознато тъмно дърво, на дължина колкото човешки ръст.

– Значи сте стрелци, а?

– Стрелци сме – отвърна Дженантар. – Мисля, че уважаемите разбойници ще срещнат малка изненада. – Той кимна към Албарал, който препазваше меч. – Не сме чак като Кълин от Кермор, но и по нашия край се бием с дълги ножове.

– Много добре. Поне ще повлечем част от разбойниците в Отвъдното. Албарал, имаш ли броня?

– Елдидска ризница. Рекох си, че може да потрябва, та я пяхнах в багажа.

– А пък аз те мислех за глупак, задето мъкнеш излишен товар – възкликна Калондериел.

Албарал се усмихна сдържано. Кълин забеляза, че на бузата му има белег досущ като неговия.

– Тъй... Значи и вие се сражавате помежду си, нали?

– От време на време. Но тоя белег ми е от един елдидски лорд. Убих го, проклетника. Отдавна беше.

Четиримата се загледаха към прогнилите парчета греди в горния край на стената – единственото, което бе останало от стражевата платформа зад бойниците. Там вече никога нямаше да стъпи стрелец.

– Е, горе стената е широка поне пет педи – каза най-сетне

Дженантар. – Ако внимаваме, можем да се качим и да стреляме. Ония стърчащи работи ще ни пазят поне краката.

– Зъбери – поясни Кълин, поразен от откритието, че западняците изобщо не разбират от дънове. – Наричат се зъбери. Обаче първо ще трябва някак да ви качим дотам.

Албарал измъкна от багажа въже, върза го на клуп, отдръпна се и замахна. Примката полетя нагоре и с лекота обгърна един от зъберите. Кълин подсвирна от възхищение.

– Сега можем да си изплетем стълба – каза Калондериел. – Чудя се дали ония смрадливи разбойници още дебнат в засада. Ако е тъй, дано ги изпохапят мухите.

– Адерин ще разбере – отвърна Дженантар. – Гледайте! Отива да провери.

В този момент Кълин чу над главата си странен приглушен плясък като от криле на огромна птица. И когато вдигна глава, наистина беше така – грамаден сребрист бухал с размах на крилето поне колкото човешки ръст излетя над броха, описа кръг и с печален крясък се устреми на изток. Албарал небрежно размаха ръка, сякаш се сбогуваше пред някоя кръчма със стар приятел. За момент Кълин усети, че му призлява.

– Кълна се в черния задник на Адския властелин, нима Адерин може да се превръща в бухал?

– Естествено – кимна Дженантар. – Не го ли видя с очите си?

Умът на Кълин отказваше да възприеме факта. Вярно, беше видял бухала; вярваше, че Дженантар казва истината; дори си спомняше как видя Адерин да се качва горе с някаква тайнствена цел... ала умът му упорито не желаше да направи неизбежния извод. Той дълго гледа към небето, докато най-сетне си възвърна дар-слово.

– Много добре. Албарал, май е крайно време да нахлузим проклетите ризници.

В ясно време Родри всяка сутрин извеждаше конниците си на учение. Поради заплахата от бунт, напоследък той правеше тези походи все по-дълги, за да свикнат и хората, и конете с тежките бойни условия. Затова нямаше нищо чудно в решението да изведе бойците си на целодневна тренировка. Просто си говореше с капитан Кейнрид, когато ненадейно му хрумна – направо изневиделица, както щеше да осъзнае покъсно – че вече месеци наред нито един войник не е носил ризница от тъмно до тъмно.

– Нареди на хората да си приготвят храна за обяд. Тръгваме в

пълно бойно снаряжение, по пладне ще си починем и поемаме обратно.

– Много добре, милорд. Накъде ще се отправим?

– О, няма значение. – И Родри изрече първото, което му мина през ума: – На запад.

Макар че над океана зловещо се тъмнееше мъглива ивица, утрото беше ясно и слънчево. От време на време Родри се обръщаше в седлото, за да огледа хората си, които язدهа в колона по двама и до всеки от тях висеше щит с червен лъв – емблемата на новия му клан. А скоро щеше да води цяла армия. Кадвридок, помисли си той, наистина приятно звучи. След малко повика Кейнрид да язди до него. Капитанът беше едър трийсетинагодишен мъж с руса коса и буйни мустаци като тия на Слигин. Тъй като цял живот бе служил на Клу Кок, с него можеше да се говори открито.

– Говорят ли хората за деомер?

– Да, милорд. Правя каквото мога, за да прекратя тия приказки.

– Знам, че мога да разчитам на теб. А ти какво мислиш за слуховете?

– Фъшкии, милорд.

– Добре. Изцяло споделям мнението ти.

По пладне спряха да си починат сред една ливада на половин миля от морето, през която минаваше рекичка. Както всички останали, Родри свали седлото и пусна коня си да пасе. После седна между бойците. Знаеше, че го смятат за натрапник и твърдо държеше да им докаже, че не се е главозамаял от внезапното повишение по ранг. Със смях и шеги хората дъвчеха хляб и сланина, когато Родри не толкова чу, колкото усети в далечината конски тропот. Скоси на крака и се загледа на север. Покрай реката препускаше ездач с резервен кон.

– В името на боговете, кой може да идва оттам?

Кейнрид застана до него, засенчи очи и се вгледа в дребната фигурка.

– Да не е старият Невин, билкарят?

– Не е. Няма муле, а конете са западняшки.

– Гръм да ме удари! Ваше благородие има страхотен поглед.

– Така е. – Родри зърна сребрист проблясък върху пояса на ездача.

– Сребърен кинжал и два западняшки коня. Да не би да си имаме работа с конекрадец?

Но нито един конекрадец не би се понесъл в галоп право към тях като този сребърен кинжал. Беше младо момче, русо и прашно, без щит, но на пояса му висеше меч. Щом спря до тях, скочи от коня и се хвърли

в нозете на Родри. На бузата му тъмнееше синина.

– Милорд! – Звънкият, мелодичен глас издаваше, че още няма четиринайсет години. – На тиерин Ловиан от Канобейн ли служите?

– Да, и при това съм неин син. Лорд Родри Мелуейд.

– Мелуейд? Слава на боговете! Знам, че мога да разчитам на вашата доблест, милорд. Идвам от един търговски керван да моля за помощ. Разбойници, милорд, най-малкото трийсет на брой. Притиснаха ни в разрушения дън на север от тук.

– Разбойници ли? По моите земи? Ще им набуча главите на кол. – Родри се обърна и изкрещя: – Оседлайте и се пригответе за поход! Амир, препускай към дъна да събщиш на нейна светлост. Кажй й да прати подир нас каруца с провизии. И да не забрави лекаря.

Всички се втурнаха да изпълняват заповедта.

– Стани, сребърен кинжал – продължи Родри. – Сигурно са те наели за пазач?

– Честно казано, наеха баща ми. Аз само пътувам с него.

– Е, яхвай коня и се пригответи да ни водиш. Какъв невероятен късмет, че изведох войската насам. Направо като по деомер.

Хлапето се разсмя истерично и изтича към коня си.

Горещият следобед се влачеше лениво, но от Адерин нямаше и следа. Докато другите си почиваха в броха, Кълин и Дженантар тревожно стояха на пост – сребърният кинжал беше край портата, а западнякът крачеше горе по стената. Кълин вече почваше да се чуди дали някога пак ще видят стареца или врагът го е пленил. Най-сетне, когато слънцето взе да слиза към хоризонта, Дженантар се провикна победоносно:

– Ето го!

Кълин напрегна очи, ала едва след няколко минути различи далече в небето пърхащо сиво петънце. Отново му призля от гигантските размери на тази твар, докато бухалът плавно се спускаше, за да изчезне в най-горния прозорец на броха. След малко Адерин дотича на двора, нахлузвайки туниката си презглава.

– Те са на път, но се задава и помощ. Лорд Родри идва от юг с войската си.

– Как е успяла Джил? – запита Кълин. – Да не е съсипала и двата коня?

– Не. Срещнала е Родри по пътя. – За миг Адерин като че се смути. – Странна работа, много странна... Дженантар! Видя ли в небето ястреби?

– Завъртяха се един-два – подвикна Дженантар от стената. – О, богове! Да не би да мислиш, че...

– Точно така. Зад всичко това стои Лодлейн. – Адерин се обърна към Кълин. – Хората, които видях, бяха отлично въоръжени, имаха добри запаси и носеха щитове с най-различни емблеми.

– Значи в никакъв случай не са разбойници. Какво е решил Лодлейн – да избие свидетелите на престъплението преди да са стигнали до съда ли?

– И аз така помислих отначало. Но виж какво, аз съм главният свидетел, а не е лесно да хванеш човек, който може да отлети.

И старецът лекичко се усмихна.

Керванджиите наизскачаха от броха. Кълин набързо разположи оскъдните сили, с които разполагаше – двама майстори на меча, единият които беше самият той, трима мулетари с известен опит в боя с тояги и петима, които само знаеха за какво служи тоягата. Срутените камъни запречваха портата, тъй че оставаше място колкото да минат двама души един до друг. Двамата с Албарал трябваше да я отбраняват доколкото могат, а след тяхната смърт Дрегид и другите мулетари да заемат местата им. Върху стената стрелците чакаха с пълни колчани. Адерин се изкатери при тях.

– Слушайте, момчета – каза Кълин. – Не ми трябват подвизи като ония, дето ги възпяват бардовете. Просто гледайте да удържите врага.

Мина още доста време, докато най-сетне Кълин забеляза група от трийсет и четирима бойци с ризници да се задава в тръс откъм изток. На триста метра от крепостта те спряха и се струпаха около своя водач за кратко съвещание, после бавно продължиха напред. Кълин виждаше как надигат щитовете и се готвят да скочат на земята, но както всички елдидци, те предпочитаха да останат в седлата колкото се може по-дълго – навик, който щеше да се окаже пагубен. Спряха на стотина метра от крепостта, все още извън обсега на копията.

Откъм стената звънна стрела, после още една и още една. Предните коне диво зацвилиха, вдигнаха се на задни крака и рухнаха върху ездачите си, а стрелите продължаваха да се сипят. Обзети от паника, конете зад тях подскачаха и ритяха; бойците крещяха яростни ругатни. Стрелите ги обсипваха като тих смъртоносен дъжд. Отрядът се превърна в тълпа от спешени хора и обезумели коне, а обстрелът не спираше. С рев и писъци нападателите подвиха опашка и търтиха на бяг, изоставяйки подир себе си дванайсет мъртви мъже и още повече коне. Едва към средата на ливадата спряха, за да се прегрупират. Когато мулетарите

избухнаха в издевателски смях, Кълин с кръсъци ги застави да млъкнат.

– Още не е свършило – викна той. – Нямаме чак толкова стрели, а успеят ли поне десет негодници да се доберат до портата, ще трябва да си опичате ума... ако изобщо имате ум, псета пършиви.

Отново настана тревожно очакване. Слънцето бавно слизаше към хоризонта, враговете се съвещаваха, а нейде – поне Кълин от все сърце се надяваше на това – лорд Родри и неговите хора препусаха на помощ. Най-сетне враговете слязоха от седлата. Разделиха се на две групи, които тръгнаха в противоположни посоки около дъна, като се придържаха на почтително разстояние, сетне се разделиха още веднъж. Дженантар промърмори нещо на своя език – люта клетва, ако се съдеше по тона.

– Дадохме им урок – подхвърли Албарал.

– Така е – каза Кълин. – Сега избрах единствената правилна тактика. Да ни нападнат от всички страни и да заобиколят под прикритието на стените.

– Само с двама стрелци не можем да им поперчим.

Двамата се спогледаха с мрачни усмивки. В този момент Кълин се запита как е могъл да мрази западниците – та с Албарал се разбираха дори и без думи. Повечето противници бяха минали откъм задната страна на дъна. Дженантар тръгна по стената да ги посрещне, но Калондериел остана над портата, защото другият отряд вече се задаваше отстрани. С тихички ругатни Калондериел зае позиция. За миг настана свръхестествен покой; сетне отекна песента на сребърен рог.

Атаката започна и от далечината зад броха долетяха войнствени виковете. Те идваха все по-близо – няколко писъка подсказаха, че стрелите улучват целта си – сетне зазвънтяха ризниците на тичащи мъже. Първите врагове заобиколиха стената и се втурнаха към портата. Трима, четирима, вече нямаше време да ги броят, идваха на тълпа, ала отворът бе прекалено тесен за тях. Боят се превърна в блъсканица. Кълин не намираще време да замахне, само отбиваше ударите и изтласкваше противника с щита си. С диви кръсъци задните напиреха и поваляха собствените си хора. Кълин и Албарал сечаха, парираха, настъпваха и отстъпваха в съвършен синхрон.

Върху най-задните нападатели се посипаха стрели. Кълин видя как една от тях проби ризницата на някакво момче и го наниза като пиле на шиш. Сред рев и ругатни част от тълпата се опита за побегне назад, към прикритието на стената. Останалите напънаха още по-диво. Най-сетне Кълин успя да убие един от тях – вече не размахваше меча, а го държеше плътно до себе си и мушкаше напред. Докато мъртвецът падаше,

някой се препъна в него и тълпата съвсем се обърка. През писъците Кълин дочу песента на рог.

– Червените лъвове! – викна Калондериел.

– Канобейн! – изрева Дрегид.

Заклещени между дъна и атаката на лорд Родри, враговете изпаднаха в паника. Една групичка слепешком се втурна напред. Кълин зърна Албарал да пада и рязко се завъртя към него. Дрегид с рев скоочи на опразненото място. С крайчеца на окото си Кълин видя как тоягата профуча из въздуха и един враг рухна с разбита глава. Друг замахна към Албарал, но в гърба му се впи стрела. Със светкавично мушкане Кълин уби последния. Сетне захвърли щита и сграбчи ръката на Албарал, който опитваше да се надигне. Западникът се вкопчи в рамото на Кълин и увисна като парцалена кукла. От носа и устата му бликаше кръв. Котешките очи подириха погледа му и кой знае защо вече не изглеждаха чужди.

– Открай време си знаех, че този дън ще види смъртта ми – промълви Албарал. – Но не съм и допускар, че ще го отбранявам.

Закашля се и по устните му избиха кървави мехури. Залитайки под тежестта му, Кълин се приведе да го положи долу, но Албарал умря още преди да докосне земята и върху устните му застина усмивка от тая предсмъртна шега.

– Проклятие! – прошепна Кълин.

Наоколо кънтяха радостните възгласи на мулетарите. Кълин затвори очите на Албарал, скръсти ръцете му върху гърдите и когато се изправи, насреща му стоеше Родри. Двамата се спогледаха мълчаливо. Кълин бе сигурен, че го познава; колкото и невероятно да изглеждаше, имаше чувството, че този млад лорд му е по-близък от брат. После усещането изчезна като по деомер. Родри съчувствено положи ръка върху рамото му.

– Приятел ли загуби?

– Да. Е, случва се.

– Така е, сребърен кинжал.

Кълин тежко въздъхна, кимна и с изненада разбра, че е казал истината. Албарал му бе станал приятел тук, на портата. В този момент дотичаха другите двама западници. Като видя Албарал, Дженантар нададе вой и се хвърли върху трупа, но Калондериел просто застина с ръце на кръста, напрегнат като струна.

– Още един – прошепна той. – Убит от смрадливите Кръглоухи.

После отметна глава и изрева на своя език една дума, чието

значение би разбрал всеки – мъст. Кълин и Родри се спогледаха, после тръгнаха настрана, за да оставят западниците насаме със скръбта им. Когато се отдалечиха, озадаченият лорд се обърна към Кълин.

– Западници? Как са се замесили в тази история?

– Всичко е адски странно, милорд. А онези хора не бяха разбойници. Какво ще речете, ако ви кажа, че зад всичко стои съветникът Лодлейн от Дън Бръдлин?

Родри като че искаше да възрази; после сведе очи към един разцепен вражески щит – зелено поле с кафяв ръб.

– Кълна се в косматите топки на Адския властелин! Та това са цветовете на Корбин. Хей, сребърен кинжал, търсиш ли си работа? Май вече си спечелил първата битка от една открита война.

Ловиан сърдито се питаше къде се бави Родри с войската, когато пристигна Амир със съобщението. Макар че пред него запази самообладание, новината дълбоко я разтревожи. Знаеше, че в Западен Елдид няма разбойници по простата причина, че липсваха кеврани, от които да се издържат. За вечеря седна с двете си компаньонки Даниан и Медила сред зловещата тишина на опустялата зала. Хапна малко, после реши, че изобщо не е гладна.

– Милейди е много тревожна – каза Медила.

– Така е. Глупаво беше Родри да потегля така из пущинаците.

Жените кимнаха. Тъмнокосата, стройна Даниан и русата, пухкава Медила приближаваха четирийсетте. Родени в благородни семейства, те бяха по-скоро приятелки на Ловиан, макар че и служеха от двайсет години насам, за да избегнат по-неприятната участ – брак с омразни мъже, подбрани от бащите им. Освен това двете умни жени й служеха и за съветнички; Ловиан знаеше, че каквито и интриги да се развихрят наоколо, може да разчита на тяхната безупречна върност.

– Тази вечер нещо ми е домъчняло за Тингир. Рядко се случва, но един съпруг има и добри страни.

– Да, той наистина знаеше да воюва – каза Даниан.

– Е, Дан, значи мислиш, че онези хора всъщност не са разбойници?

– Точно така. Чудех се дали да не пратим вест на Слигин.

– Добра идея. Можем да пратим някое момче от конюшната. Онзи млад войник, дето пристигна, сигурно е смъртно уморен.

Ловиан се канеше да повика Карадок, когато от двора долетя тропот на хора и коне, примесен с възгласите на посрещачи. С надеждата това да е Родри, Ловиан скочи от стола, но в залата влезе Слигин,

следван по петите от Невин.

– Я гледай ти! – възкликна Ловиан. – Милорд, тъкмо се канех да ви пратя вест.

– Без съмнение, ваша светлост. – Слигин леко подгъна крак, което можеше да мине и за коленичене. – Нашият добър билкар ми каза, че Родри хукнал като луд да гони разбойници. Разбойници ли? Ха!

– Случайно ги зърнах по пътя, ваша светлост – добави Невин. – Събирах валерианов корен из пущинака.

– И кравешки лайна да си събирал, все тая – изсумтя Слигин. – Важното е, че имаш ум в главата и веднага дойде при мен. Ваша светлост, нося и други тревожни новини.

Изведнъж Ловиан забеляза, че в залата влизат въоръжени мъже – двайсет, трийсет, почти четирийсет на брой. Повечето бяха от войската на Слигин.

– Даниан, викни слугите да донесат на хората пиво – нареди Ловиан. – Невин, заповядай с нас на чаша медовина. Мисля, че си я заслужил.

Когато седнаха, Слигин разказа новината. Само двайсетина минути след Невин от север пристигнал пратеник на съседа му, лорд Едар, с вестта, че Корбин и неговите съюзници са събрали армия. Самият Едар вече бил пратил жена си с децата при брат й далече на изток и обещал да се присъедини към войската на Слигин в Канобейн.

– Ще пристигне след два дни. Вестоносецът се канеше да продължи към вас, но реших лично да ви донеса новината. Позволих си да я разпратя и до другите верни васали. Мисля, че няма време за губене.

– Благодаря – каза Ловиан. – Пък и май нямаше да намеря достатъчно вестоносоци.

– Да, така разбрах от Невин. Мрачна работа, а? Ако беше налетял враг, колко време щяхте да удържите Дън Канобейн само със слугите, ваша светлост?

– Все някак щях да ви дочакам, милорд, но благодаря на боговете, че не се наложи.

– Така си е. – Слигин замислено отпи от медовината. – Е, другите ви съюзници би трябвало да пристигнат утре. Казах им да препускат и през нощта, ако се наложи. Преди да потеглим, ще ви оставим добра охрана.

– Значи смяташ да потеглите на север срещу Корбин?

– На запад, милейди. Родри е нейде из пущинака и с какво разполага? Петдесет бойци плюс някой и друг страхлив пазач от кервана.

Корбин е събрал поне двеста души и се обзалагам, че в момента препуска право на запад.

Ловиан прехапа устни, за да не изпищи.

– Не се безпокойте излишно, ваша светлост – намеси се Невин. – По-късно и аз ще споделя някои интересни новини.

– Милорд – каза Адерин, – знам, че нямате основания да ми вярвате, но кълна ви се, говоря самата истина.

Родри с мъка потисна желанието да сграбчи стареца за раменете и да го разтърси. От един час насам бе изслушал толкова приказки за деомер, че странните приказки сякаш буквално заплашваха да го удавят. Обърна се към Кълин, който седеше наблизко до лагерния огън сред двора. В танцуващите отблясъци лицето на сребърния кинжал беше безстрастно и загадъчно.

– Вярвам му, милорд – каза Кълин. – Не ни ли предупреди за засадата? А и за вашето идване пак от него узнахме.

– Вярно. Добре тогава. Адерин, щом казваш, че Слигин води армията насам, значи ще го изчакаме.

– Благодаря, милорд. Ако приемете един съвет, не би било зле утре войниците да наскат дървета и да преградят портата. Дрегид има брад-ви между стоката.

– Добра мисъл – каза Родри. – Кълна се в косматия черен задник на Адския властелин, чувствам се толкова тъп!

– Нищо подобно, ваше благородие – отсече Адерин. – Капанът беше заложен твърде хитро и нямаше откъде да узнаете, че Лодлейн ви е подхвърлил идеята чрез деомер. За щастие той не подозира пристигането на Невин.

Родри потръпна.

– Само едно не разбирам – продължи Адерин. – Защо Корбин не прати цялата си армия да ви причака?

– Много просто – намеси се Кълин. – Ако беше поел на запад с такава войска, всички лордове от севера щяха да разберат и незабавно да тръгнат след него. Но той и съюзниците му се предпочели да пратят въоръжен отряд на групички по двама-трима, а сетне да ги последват. Ако гнусният им план бе успял, щяха да имат цял ден преднина пред съюзниците на Родри. О, без съмнение биха ни спипали нейде по пътя.

– Сега пък ще ни спипат тук – каза Родри. – Адерин, знаеш ли къде се намира Корбин?

– Не, но ако ваше благородие разреши, смятам да узная.

Седнали мълчаливо един до друг като стари приятели, Родри и Кълин дълго се взираха в танца на пламъците. Наоколо войниците спяха под одеялата си. Макар че Кълин беше просто един опозорен сребърен кинжал, близостта му успокояваше Родри. Той поне бе човек, когото можеше да разбере.

– Невероятно странна история. Естествено, чувал съм за твоята слава и отдавна исках да те видя, но се надявах да е при по-добри обстоятелства.

– Е, знам ли, милорд... Мене ако питате, едва ли бих избрал подходящ момент да ми се появите.

Родри се разсмя.

– И ти си прав. Но ако не бяхте пратили вестоносец, сигурно щеше да дойде преоблечен някой от хората на Лодлейн и да се представи за керванджия. Ти просто му спести труда като прати момчето.

– Момчето ли? – Кълин се ухили. – Грешите, милорд, Джил ми е дъщеря.

– О, богове! Цял ден яздох до нея и изобщо не усетих, че е момиче.

По някое време Джил дойде да седне при Кълин. Очевидно бе измила лицето и косата си в близкия поток, защото мръсотията бе изчезнала и лицето под нея наистина се оказваше не само женско, но и твърде красиво. Или по-точно щеше да е красиво, ако не беше голямата синина върху бузата ѝ.

– От какво ти е това? – запита Кълин.

– Не помниш ли, че ме цапардоса тая сутрин?

Той болезнено присви очи.

– Вярно, тъй беше. Прости ми, миличко. Съвсем се бях скапал от страх, че ще те убият.

Джил завъртя глава към него, усмихна се и изведнъж лицето ѝ се озари от нежна прелест, на която би завидяла и най-красивата придворна дама. Сърцето на Родри подскочи. Не беше честно от страна на боговете – да лепнат на такава хубавица баща, който е най-големият майстор на меча в цялото Деверийско кралство.

През цялото утро верните васали на Ловиан прииждаха към Дън Канобейн. Както бе заръчал Слигин, те яздеха бързо, оставяйки каруците с провизии да ги следват както могат под охраната на копиеносците от престолюдието, които им дължаха техните градове и села по време на война. Седнал в дъното на голямата зала, Невин гледаше как Ловиан посреща най-напред лорд Олед, после Передир, Даумир и накрая

Манид, който беше капитан на гарнизона от Дън Гуербин. Най-сетне в залата се събраха над двеста души. Ловиан поздравяваше спокойно всеки благородник, без да издава своето напрежение. Единственото чувство, което си позволяваше от време на време, бяха гневните изблици по адрес на бунтовника Корбин – ярост, напълно достойна за един тиерин. Около час преди пладне Слигин стана от масата и обяви, че са се събрали достатъчно бойци, за да потеглят.

– Момчетата от по-далечните области ще пристигнат утре – високо изрече той. – Но не можем да чакаме, нали?

Лордовете закимаха одобрително, ала Невин видя тревогата по лицата им. Колцина от тия васали щяха да пристигнат в действителност и колцина да се прехвърлят към бунтовниците? Само времето щеше да отговори. Ловиан назначи Слигин за кадвридок до срещата с Родри, после сред оживена гълчавя и звън на ризници лордовете и техните войници взеха да се изнизват от залата. В суматохата Невин побърза да се промъкне до Ловиан. Тя го дръпна към огнището, за да разменят няколко думи насаме.

– Жив ли е Родри?

– Жив е. Адерин ми се обади само преди час. Засега не се очертават неприятности. Пред такава армия би било най-разумно Корбин да отстъпи към по-безопасни области. Лодлейн сигурно ще го посъветва да стори тъкмо това.

След като толкова години го бе слушала да говори за деомер, Ловиан прие новината спокойно. Самият Невин обаче сериозно се тревожеше за дълбините на злото, в които бе потънал Лодлейн.

– Какво ще предпочетете – да остана при вас, или да потегля с армията?

– Да тръгнеш, разбира се, и то не само заради майчините ми чувства. Все си спомням какво каза при първата ни среща, когато Родри бе хванал онова ужасно възпаление на дробовете. Уирдът му е обвързан с Уирда на цял Елдид, тъй рече. – Ловиан помълча и се загледа към излизащите войници. – Обичам Елдид повече и от сина си. Затова гледай да го опазиш.

Макар че армията пътуваше без обоз, в края на колоната водеха товарни коне с провизии за няколко дни, докато каруците ги настигнат. Тъй като за всички останали беше най-обикновен билкар, Невин също яздеше отзад с мулето си. Слигин водеше войската ту ходом, ту в бърз тръс. Знаеше, че с това късно тръгване едва ли ще се доберат до Родри преди мръкнало, но държеше утре да пристигнат колкото се може по-

рано. Невин имаше свои съображения да се радва на бързината. Естествено, Адерин му бе казал кой го чака в стария дън. Ако всичко вървеше добре, още утре щеше отново да срещне своята Брангуен.

– Искаше ми се да го изгорим, както подобава – каза Дженантар с изтънчал, безизразен глас. – Обаче не разполагаме нито с дърва, нито с благословено масло.

– Ще трябва да се задоволим с гроб – отвърна Калондериел. – Той е мъртъв, приятелю. За него вече няма ни най-малко значение какво ще сторим с плътта му.

Дженантар кимна печално и продължи да копае. Джил гледаше как двамата потни западняци въртят лопатите под жаркото слънце и тесният изкоп става все по-дълбок. Предната нощ Дженантар бе изпаднал в тъй дива скръб, че Адерин трябваше да му даде силна отвара от приспивни билки. Сега той изглеждаше само замаян и малко болнав като човек, който снощи е препил с медовина.

Най-сетне работата привърши; западняците хвърлиха лопатите настрани, вдигнаха увития в одеяло Албарал и го положиха в гроба. За момент тримата помълчаха в памет на мъртвеца. Внезапно Дженантар отметна глава и нададе яростен рев. Преди да го спрат, той измъкна ножа и плъзна острието по ръката си.

– Отмъщение! – изкрещя Дженантар. – Ето моята кръв, искам отплата за нея!

После протегна ръка над гроба и капки кръв оцветиха одеялото.

– Аз съм свидетел на този обет – тихо изрече Калондериел.

Дженантар кимна и остави кръвта да тече. Изведнъж Джил сякаш зърна сянката на Албарал – тръпнешч бледосинкав силует, който едва се различаваше под слънчевите лъчи. Обзе я ужас, че полудява, че дъхът ѝ ще спре. Дженантар отново нададе нечленоразделен вой, после побягна слепешком и с трясък изчезна в горичката край потока. От сянката, ако наистина бе имало сянка, вече нямаше и следа.

– По-добре да го оставим насаме със скръбта – каза Калондериел. – Аз ще заровя гроба.

– Ще ти помогна – рече Джил и побърза да вземе лопатата; искаше да забрави какво може да е видяла преди малко.

Когато свършиха, двамата се върнаха в дъна и намериха уединено местенце край задната стена, където Калондериел да оправи на спокойствие стрелите, събрани от бойното поле. За тази цел западняците си служеха със специален инструмент – еленова лопатка, в която беше

пробита дупка с необходимия размер.

– Не взехме много стрели – подхвърли той. – Откъде да знам, че ще се замесим във война? Има ли добри стрелци по тия места?

– Нямам представа. Лично аз никога не съм похващала лък.

Калондериел взе една стрела с откъснато оперение и навъсено се вгледа в нея. Очите му бяха тъмно пурпурни като най-скъпо бардекско кадифе.

– Май ще трябва да я отрежа. Ах, да му се не види... забравил съм остроно ножче в багажа.

– Вземи това – предложи Джил и му подаде сребърния си кинжал. – По-остро никъде няма да намериш.

Той тихо подсвирна и пое кинжала. Когато плъзна пръст по него, над острието избликна сияние, видимо даже под ярките слънчеви лъчи.

– Джуджешко сребро! – възкликна западнякът. – Рядко се среща в днешно време, нали?

– Как го нарече?

– Джуджешко сребро. Нали не греша? Откъде го намери?

– От един златар. Ото се казва и живее на границата.

– Сигурно е бил дребничък – лукаво се ухили Калондериел. – Обаче як и широкоплещест.

– Прав си. Да не би да го познаваш?

– Него не, но познавам народа му.

Джил бе прекалено озадачена от странното поведение на своя кинжал, за да мисли за клана на Ото. Взе оръжието и го завъртя насам-натам, гледайки светлината по острието. В нейните ръце тя беше много по-слаба.

– Никога не съм го виждала да сияе така.

– Заради мен е. Народът на Ото не се погажда много-много с моя. Искат да знаят кога се навъртаме наоколо, защото ни смятат за банда мошеници и крадци.

Джил рязко вдигна глава.

– Елкион Лакар – прошепна тя. – Елфи.

– Наричай ни както щеш – разсмя се той. – Но което си е вярно, вярно е – чувал съм тези имена.

Като дъждовни капки над спокойно езеро, Дивите изникнаха наоколо един по един. Синя силфида, две пъпчиви джуджета, тръпнешият прозрачен силует на въздушен дух – всички те идваха като верни кучета, бързащи да полегнат в нозете на господаря си.

– Тогава какво е истинското име на твоя народ?

– О, не, никога не ще го узнаеш от мен. Тази чест трябва да се заслужи и от вашия народ само Адерин го е чувал. – Калондериел се усмихна, сякаш за да покаже, че не желае да я обиди. – Е, чувал съм какви приказки разправяте за нас. Не сме крадци или адски демони, нито пък сме по-близо до боговете. От кръв и плът сме, досущ като вас. Старият Адерин казва, че нашите богове са ни сътворили от Дивите, а вашите са използвали животни, тъй че сега за добро или зло споделяме един общ свят.

– Чакай, жреците твърдят, че сме сътворени от пръст и вода.

– Деомерът знае малко повече от жреците; не го забравяй. Би ли ми услужила пак с кинжала? Много работа ме чака.

Джил му го подаде. Дълго седя и гледа как острието искри като пламък в ръцете на елфа, размишлявайки над странните неща, които бе чула от него.

Около пладне Джил видя как огромният бухал описа кръг над броча и изчезна вътре. От гледката я побиха тръпки. Изтича в кулата и завари Кълин и Родри да разговарят край стълбището. Няколко минути по-късно се появи Адерин, който разкършваше ръце и плещи като след дълго плуване срещу течението.

– Открих ги, милорд. Лагеруват на около петнайсет мили североизточно от тук.

– Чудесно – каза Родри. – В такъв случай най-добре да пресрещнем Слигин.

– Не е много разумно, милорд – намеси се Кълин. – С цяла армия зад гърба си едва ли ще рискуват да обсадят дъна, но ако сте на открито, може да предприемат една отчаяна атака.

– Откъде ще знаят, че ние... о, в името на всички богове и съпруги-те им, какъв глупец съм само! Разбира се, че ще знаят.

– Слушай, сребърен кинжал – продължи Адерин. – Ще ти бъда много благодарен, ако се въртиш около лорд Родри, щом се стигне до бой. За да успеят, бунтовниците трябва да го убият преди да се е вдигнал толкова шум, че гуербрет Рийс да се намеси волю-неволю. Без съмнение затова не нападат армията на Слигин. Не им се иска да убиват благородници – биха го сторили само ако наградата е Родри.

– Точно така – каза Кълин. – А пък разправяш, че не разбираш от военни дела. Май само се правиш на скромнен.

– А, тия работи съм ги чувал от Невин.

Родри и Кълин замислено кимнаха.

– Не те разбирам, Адерин – намеси се Джил. – Искаш да кажеш, че

не си ги чувал от никого, така ли?

– О! – старецът тихичко се разсмя. – Извинявай, дете. Имам един приятел на име Невин. Ако не бъркам, баща му го нарекъл така на шега.

Тъй като досега бе мислила за Ото златаря, Джил изведнъж си спомни неговата гатанка, че един ден „никой“ ще и каже с какъв занаят да се захване. А щом беше приятел на Адерин, този човек навярно също владееше деомера. Докато мъжете разговаряха за предстоящата война, тя се измъкна навън и избяга от дъна. Седна край потока и загледа гъмжилото от Диви из водата, които се надигнаха насреща ѝ като вълна. За миг дъхът ѝ спря. Деомерът сякаш се спускаше от небето като ястреб и вече я сграбчваше в ноктите си.

– Искаше ми се да го изгорим, както подобава – каза Дженантар с изтънчал, безизразен глас. – Обаче не разполагаме нито с дърва, нито с благословено масло.

– Ще трябва да се задоволим с гроб – отвърна Калондериел. – Той е мъртъв, приятелю. За него вече няма ни най-малко значение какво ще сторим с плътта му.

Дженантар кимна печално и продължи да копае. Джил гледаше как двамата потни западняци въртят лопатите под жаркото слънце и тесният изкоп става все по-дълбок. Предната нощ Дженантар бе изпаднал в тъй дива скръб, че Адерин трябваше да му даде силна отвара от приспивни билки. Сега той изглеждаше само замаян и малко болнав като човек, който снощи е препил с медовина.

Най-сетне работата привърши; западняците хвърлиха лопатите настрани, вдигнаха увития в одеяло Албарал и го положиха в гроба. За момент тримата помълчаха в памет на мъртвеца. Внезапно Дженантар отметна глава и нададе яростен рев. Преди да го спрат, той измъкна ножа и плъзна острието по ръката си.

– Отмъщение! – изкрещя Дженантар. – Ето моята кръв, искам отплата за нея!

После протегна ръка над гроба и капки кръв оцветиха одеялото.

– Аз съм свидетел на този обет – тихо изрече Калондериел.

Дженантар кимна и остави кръвта да тече. Изведнъж Джил сякаш зърна сянката на Албарал – тръпнешч бледосинкав силует, който едва се различаваше под слънчевите лъчи. Обзе я ужас, че полудява, че дъхът ѝ ще спре. Дженантар отново нададе нечленоразделен вой, после побягна слепешком и с трясък изчезна в горичката край потока. От сянката, ако наистина бе имало сянка, вече нямаше и следа.

– По-добре да го оставим насаме със скръбта – каза Калондериел. – Аз ще зароя гроба.

– Ще ти помогна – рече Джил и побърза да вземе лопатата; искаше да забрави какво може да е видяла преди малко.

Когато свършиха, двамата се върнаха в дъна и намериха уединено местенце край задната стена, където Калондериел да оправи на спокойствие стрелите, събрани от бойното поле. За тази цел западняците си служеха със специален инструмент – еленова лопатка, в която беше пробита дупка с необходимия размер.

– Не взехме много стрели – подхвърли той. – Откъде да знам, че ще се замесим във война? Има ли добри стрелци по тия места?

– Нямам представа. Лично аз никога не съм похващала лък.

Калондериел взе една стрела с откъснато оперение и навъсено се вгледа в нея. Очите му бяха тъмно пурпурни като най-скъпо бардекско кадифе.

– Май ще трябва да я отрежа. Ах, да му се не види... забравил съм остроото ножче в багажа.

– Взemi това – предложи Джил и му подаде сребърния си кинжал. – По-остро никъде няма да намериш.

Той тихо подсвирна и пое кинжала. Когато плъзна пръст по него, над острието избликна сияние, видимо даже под ярките слънчеви лъчи.

– Джуджешко сребро! – възкликна западнякът. – Рядко се среща в днешно време, нали?

– Как го нарече?

– Джуджешко сребро. Нали не греша? Откъде го намери?

– От един златар. Ото се казва и живее на границата.

– Сигурно е бил дребничък – лукаво се ухили Калондериел. – Обаче як и широкоплещест.

– Прав си. Да не би да го познаваш?

– Него не, но познавам народа му.

Джил бе прекалено озадачена от странното поведение на своя кинжал, за да мисли за клана на Ото. Взe оръжието и го завъртя насам-натам, гледайки светлината по острието. В нейните ръце тя беше много по-слаба.

– Никога не съм го виждала да сияе така.

– Заради мен е. Народът на Ото не се погажда много-много с моя. Искат да знаят кога се навъртаме наоколо, защото ни смятат за банда мошеници и крадци.

Джил рязко вдигна глава.

– Елкион Лакар – прошепна тя. – Елфи.

– Наричай ни както щеш – размя се той. – Но което си е вярно, вярно е – чувал съм тези имена.

Като дъждовни капки над спокойно езеро, Дивите изникнаха наоколо един по един. Синя силфида, две пъпчиви джуджета, тръпнешият прозрачен силует на въздушен дух – всички те идваха като верни кучета, бързащи да полегнат в нозете на господаря си.

– Тогава какво е истинското име на твоя народ?

– О, не, никога не ще го узнаеш от мен. Тази чест трябва да се заслужи и от вашия народ само Адерин го е чувал. – Калондериел се усмихна, сякаш за да покаже, че не желае да я обиди. – Е, чувал съм какви приказки разправяте за нас. Не сме крадци или адски демони, нито пък сме по-близо до боговете. От кръв и плът сме, досущ като вас. Старият Адерин казва, че нашите богове са ни сътворили от Дивите, а вашите са използвали животни, тъй че сега за добро или зло споделяме един общ свят.

– Чакай, жреците твърдят, че сме сътворени от пръст и вода.

– Деомерът знае малко повече от жреците; не го забравяй. Би ли ми услужила пак с кинжала? Много работа ме чака.

Джил му го подаде. Дълго седя и гледа как острието искри като пламък в ръцете на елфа, размишлявайки над странните неща, които бе чула от него.

Около пладне Джил видя как огромният бухал описа кръг над броха и изчезна вътре. От гледката я побиха тръпки. Изтича в кулата и заваря Кълин и Родри да разговарят край стълбището. Няколко минути покъсно се появи Адерин, който разкършваше ръце и плещи като след дълго плуване срещу течението.

– Открих ги, милорд. Лагеруват на около петнайсет мили североизточно от тук.

– Чудесно – каза Родри. – В такъв случай най-добре да пресрещнем Слигин.

– Не е много разумно, милорд – намеси се Кълин. – С цяла армия зад гърба си едва ли ще рискуват да обсадят дъна, но ако сте на открито, може да предприемат една отчаяна атака.

– Откъде ще знаят, че ние... о, в името на всички богове и съпругите им, какъв глупец съм само! Разбира се, че ще знаят.

– Слушай, сребърен кинжал – продължи Адерин. – Ще ти бъда много благодарен, ако се въртиш около лорд Родри, щом се стигне до бой. За да успеят, бунтовниците трябва да го убият преди да се е вдигнал

толкова шум, че гуербрет Рийс да се намеси волно-неволю. Без съмнение затова не нападат армията на Слигин. Не им се иска да убиват благородници – биха го сторили само ако наградата е Родри.

– Точно така – каза Кълин. – А пък разправяш, че не разбираш от военни дела. Май само се правиш на скромен.

– А, тия работи съм ги чувал от Невин.

Родри и Кълин замислено кимнаха.

– Не те разбирам, Адерин – намеси се Джил. – Искаш да кажеш, че не си ги чувал от никого, така ли?

– О! – старецът тихичко се разсмя. – Извинявай, дете. Имам един приятел на име Невин. Ако не бъркам, баща му го нарекъл така на шега.

Тъй като досега бе мислила за Ото златаря, Джил изведнъж си спомни неговата гатанка, че един ден „никой“ ще и каже с какъв занаят да се захване. А шом беше приятел на Адерин, този човек навярно също владееше деомера. Докато мъжете разговаряха за предстоящата война, тя се измъкна навън и избяга от дъна. Седна край потока и загледа гъмжилото от Диви из водата, които се надигнаха насреща ѝ като вълна. За миг дъхът ѝ спря. Деомерът сякаш се спускаше от небето като ястреб и вече я сграбчваше в ноктите си.

Горещият летен ден се проточи и очакването бе изнервило всички. При оскъдната суха храна от запасите на Дрегид и без никакво друго питие, освен речна вода, войниците бяха изпаднали в мрачно настроение, а търговецът и мулетарите се шураха насам-натам, вцепенени от паника. Където и да отидеше, Родри чуваше само приказки за деомер, а вече не можеше да се присмее на тия страхове. Накрая той отиде до портата, преградена отново с дебели дънери и завари там Кълин. Сребърният кинжал бе подпрял замислено брадичка върху барикадата и гледаше как гарваните кръжат над мъртвите коне из ливадата. Родри застана до него.

– Добре поне, че старият Дрегид имаше лопати. Врагове или не, би ме заболяло сърцето да ги оставим непогребани.

– Много благодарно от ваша страна, милорд.

– Е, това просто е мой дълг. Мислех си за онова, дето ти го рече старият Адерин – да стоиш по-близо до мен в боя. Ясно е, че всички ще се нахвърлят срещу мен, а не бих желал да подлагам никого на подобна опасност. Бий се където пожелаеш.

– Тогава ще се бия до вас.

Когато Родри обърна глава да го погледне, Кълин се усмихна

спокойно.

– Дойде ли времето, идва и Уирдът. Сърцето ми се свива, като помисля, че заради шепа париможе да погубят свестен човек като вас. И това ми било благородници – един сребърен кинжал да има повече чест от тях.

– Щом е тъй, благодаря ти. От все сърце. Поласкан съм, че мъж като теб ме оценява тъй високо.

– Мъж като мен ли, милорд? – Кълин докосна дръжката на сребърния кинжал, сякаш искаше да напомни на Родри за своя позор.

– Ах, кълна се в пъклото, засяга ли ме какво си сторил преди два-сетина години? Минал си през повече битки, отколкото дори е чувал лорд като мен.

– Може и тъй да е, милорд, обаче...

Откъм войската зад тях избухнаха викове, подигравки, ругатни и злобни подмятания. Като кръсък на гарван, над глъчката се надигна яростно изтънелият глас на Джил.

– О, богове! – ахна Кълин и се втурна нататък.

Родри го последва по петите. Когато минаха зад броха, видяха, че половината войници са се струпали около Джил, която ги обсипваше с най-гнусни ругатни, макар че и те не й оставаха длъжни. Кейнрид дотича и си проправи с лакти път през тълпата, раздавайки наред удари и плесници като ловец, който се мъчи да прогони хрътките от убития дивеч.

– Каква е тая история, свине недорасли? – изрева капитанът. – Хубавичко ще ви нашаря гърбовете, само да сте сторили нещо на тая девойка.

– Не е там работата – кресна Джил, разтреперана от ярост. – Разправят, че не съм имала право да нося меч. Хайде бе, копелета, я да видим кой ще ми го вземе?

Когато цялата войска пристъпи напред, Родри застана до нея и войниците мигновено отскочиха.

– Приеми моите извинения, прекрасна девойко – изрече Родри с поклон.

– Не ти ща скапаните извинения! – изръмжа Джил, после се позамисли и добави „милорд“. – Говоря най-сериозно. Нека се опита някой да ми го вземе. Ако не знаете, на туй му се вика предизвикателство. Хайде, копелета. Ще се бия с голи ръце срещу когото и да било от вас... ако ви стиска да ми излезете насреща.

Родри онемя. Когато се озърна към Кълин, сребърният кинжал

беше спокоен както винаги.

– Не се безпокойте, милорд. От години съм разбрал, че е най-добре Джил да се оправя сама в подобни спорове.

– Какво? – възкликнаха едновременно Родри и Кейнрид. – Та те ще я наранят.

– Ако си мислех такова нещо – безгрижно изрече Кълин, – вече щях да съм развъртял меча. Тая свада съм я виждал стотици пъти, милорд, и се обзалагам, че Джил ще победи с лекота.

– Добре тогава – отвърна Родри. – Ако победи твоето момиче, получаваш един сребърник.

Клатейки смаяно глава, Кейнрид се зае да подготвя честен двубой между Джил и Прейд – едър мъжага, който се славеше като най-опитният бияч във войската. Скоро всичко живо се струпа около мястото на схватката. Родри забеляза, че Адерин гледа изплашено, но двамата западняци бързаха да се обзалагат в полза на Джил срещу всички желаещи.

– Много добре – каза Кейнрид и се отдръпна. – Започнете двубоя.

Джил и Прейд почнаха да кръжат с леко разперени ръце. Прейд самоуверено се хвърли напред и замахна, ала Джил изведнъж се озова отстрани. Тя сграбчи китката му, падна на коляно и сякаш по деомер стокилограмовият Прейд се преметна във въздуха и с глухо пъшкане рухна сред буренака. Все още обзет от боен дух, той скочи на крака, но сега пристъпваше по-предпазливо. Двамата си разменяха лъжливи удари, отскачаха; Прейд замахна ниско отстрани. Джил се хвърли право напред, ритна го в корема, после пъргаво приклепна и отскочи като в танц. Задъхан, Прейд се преви на две, но намери сили да се изправи. Джил отново пристъпи, замахна и го улучи право в брадата. С тиха въздишка Прейд затвори очи и се просна напред.

Западняците изреваха победоносно, Кълин се засмя под мустак, но войниците останаха безмълвни – едни от тях гледаха смаяно момичето, други се озъртаха със срам към Родри. Джил сложи ръце на кръста си и ги зяпна гневно.

– Други желаещи?

– Стига, Джил! – подвикна Кълин. – Вече те видяха каква си проклетия, обаче аз ще трябва да яздя с тях.

– Добре казано – кимна Родри и пристъпи напред. – Хайде, хора, полейте тоя сънливец с малко вода. И недейте да се срамувате – аз също загубих цял сребърник.

Но въпреки всичко войниците явно се срамуваха от поражението,

защото грабнаха Прейд на ръце и незабавно се отдалечиха, гонени от западниците, които бързаха да си приберат парите. Родри се поклони на Джил.

– И къде се научи да се биеш така?

– Тате ми показа туй-онуй, милорд, а пък останалото сама си измислих.

Джил избърса потта от челото си с ръкав като мъж, но въпреки това сърцето на Родри подскочи. Никога не бе виждал девойка като нея – красива, толкова красива. После забеляза, че Кълин го гледа с мрачна бащинска подозрителност.

– Отивам да донеса сребърника. А ти гледай засега това диво коте да не припарва до войниците.

– Не бойте се, милорд. Ще имам тая грижа.

Докато вървеше към коня си, Родри се ругаеше за глупостта. Трябваше да престане да мисли за това момиче от простолюдието, придружавано от твърде опасен баща, ала разбираше, че по някаква странна причина отново се е влюбил.

Тази нощ армията на лорд Слигин лагеруваше край брега на потока, който щеше да ги отведе до Родри. Войниците се бяха пръснали на групички и огньовете им припламваха като вълшебни цветя из мрака на дивата ливада. Докато обикаляше из лагера, Невин срещна един познат войник на име Сандир. Преди година му беше излекувал възпален зъб и очевидно Сандир го помнеше с добро.

– Я гледай ти, Невин! Елате да седнете при нашия огън, добри ми сър. Това са Аркад и Ивир. Момчета, да ви представя най-добрия билкар, който някога е яздил из кралството.

Приятелите на Сандир дружелюбно кимнаха и се усмихнаха.

– Адски се зарадвах, като ви зърнах в обоза – каза Сандир. – Случи ли ми се нещо, по-добре вие да ме лекувате, отколкото нашият хирург.

– О, той не е лош човек. Само дето не разбира от зъби колкото мен.

– Може и тъй да е. – Сандир опипа челюстта си при спомена за отдалвна отминалата болка. – Но да се надяваме, че няма да имате работа в близко време.

– Знае ли човек... – промърмори Аркад с невесела усмивка. – Сигурно не ви се намират билки против деомер.

Тримата се разсмяха насила.

– Е, да, няма такива билки – призна Невин. – Значи вярвате на последните слухове, така ли?

– Че кой ли не им вярва – отвърна Сандир. – Ама не са само слухове. Някои от нашите са ходили до дъна на Корбин като вестоносци и с други поръчения. Разговарях с хора, които са виждали какви ги прави онзи Лодлейн.

– И какви ги прави?

– С очите си го видях – намеси се Ивир и широкото му лице пребледня. – През пролетта беше, когато нашият господар увещаваше Корбин да се откаже от бунта. Лорд Слигин ме прати с известие до Бръдлин. Корбин ме посрещна любезно, настани ме на масата при своите хора. И да ви кажа, по някое време слязоха двамата с Лодлейн, а пък в почетното огнище тъкмо бяха заредени дърва. Кълна се, добри ми сър, онзи само шракна с пръсти и дървата лумнаха в пламъци, а бяха грамадни цепеници, не подпалки или нещо такова.

– И един от хората на лорд Олед също е ходил до Бръдлин – подхвана Сандир. – Влязъл, а Корбин му рекъл направо: Лодлейн вече ми каза, че идваш. Хората от неговата войска се кълнели, че знае какво става на много мили наоколо.

– Направо да се чуди човек какво ли още може да стори – каза Аркад. – Слушай, Невин, щом си билкар, сигурно разбираш от кости и мускули. Кажы сега, може ли някой с деомер да превърне човека в жаба?

– Не – твърдо заяви Невин. – Това са глупави измислици на бардовете. Ами, размърдайте си главите. В тия приказки се говори за най-обикновени жаби, нали така? Да, ама ако човек се превърне в жаба, тая жаба ще трябва да е грамадна. Не може току-така да се изпари толкова плът, а никоя приказка не споменава за жаба колкото кон.

Тримата войници се разсмяха на шегата и явно се поотпуснаха.

– Добре тогава – каза Сандир. – Заклел съм се да умра за господаря и свинска пръдня не давам дали ще е от меч или от деомер, обаче никак не ми се нравеше мисълта да подскачам в блатата до края на дните си.

– И какви хубавици ще се навъртат край теб – съчувствено добави Аркад. – Все зелени и пъпчиви.

Невин се присъедини към общия смях. Шегите бяха най-доброто оръжие на тези хора срещу страха от неизвестното.

Към полунощ, когато всички бяха заспали и само стражата обикаляше из лагера, Невин седна до гаснещите въглини, за да се свърже с Адерин. Благодарение на дългогодишната дружба бе достатъчно само да помисли за него и след малко лицето на Адерин изникна в червеникавото сияние.

„Ето те – помисли Невин. – Можеш ли да разговаряш?“

„Мога – отвърна мисълта на Адерин. – Лагерът спи. Всъщност тъкмо се канех да те потърся. Армията на Корбин е все на същото място.

„Без съмнение ще изчакат да напуснем дъна и тогава ще се опитат да убият Родри. Лодлейн с тях ли е още?“

„Да. Ах, богове, сърцето ми се къса. Какъв глупак бях, че го обучих!“

Невин прогони изкушението да отвърне: „Нали ти казвах“. Образът на Адерин се усмихна кисело, сякаш много добре знаеше какво му минава през ум.

„Но стореното си е сторено – продължи Адерин. – А сега аз отговарям за злодеянията му... не е нужно да ми напомняш. Важното е да приключим час по-скоро.“

„Точно така. Още ли смяташ, че не е нищо друго, освен безумие?“

„Да. Ако наистина беше преминал към гнусните деяния на Черния път, сега щеше да се крие, а не да се перчи с дарбата си пред разни дребни благородници.“

„Е, сигурно имаш право. Слушай, ти познаваш Лодлейн далеч по-добре, отколкото аз. Вече изглежда ясно, че той е разпалил този проклет бунт. Защо? Дали се опитва да избяга от отговорност за убийството? Ако е тъй, планът му няма да успее. Няма значение чий васал ще бъде Корбин. Рано или късно нещата ще опрат до съд, а гуербрет Рийс е дори по-строг от Ловиан.“

„Прав си, аз също си блъскам главата над този въпрос. Отначало мислех, че се кани да ме убие заедно с двамата свидетели, които водя, но ако е тъй, защо да замесва Родри и половината тиеринство? Няма смисъл в цялата работа.“

„Наистина няма и мисля, че би трябвало да открием какво си е наумил.“

Адерин мрачно се разсмя.

„Ако можем. Там е въпросът, приятелю. Ако можем.“

След като привърши разговора с Адерин, Невин дълго стоя, унесен в нерадостни мисли. Искрено се надяваше Адерин да има право, че Лодлейн е само безумец. Наистина, момчето си беше неуравновесено от самото начало. Изучаването на деомера изисква пълно душевно равновесие и непоклатимо ядро от здрав разум, защото силите, към които прибъгва това изкуство, могат да разкъсат на парчета един по-крехък ум, като го оставят в плен на пагубни заблуди и фантазии. В душата на Лодлейн никога не бе имало желязо, а само податливото сребро на вроден

деомерски талант, който по-скоро би трябвало да бъде потискан, а не насърчаван. Е, ако Адерин беше прав, оставаше им поне тази утеха, че Лодлейн само злоупотребява със силата си, без да се замесва в странни и нечестиви дела. Както всяка светлина хвърля сянка, така и покрай истинското учение съществува черен деомер. Хората, които го изучават (а те никога не допускат жени в своето гнусно братство), копнеят единствено за власт и понеже треперят над нея като скъперници, само съсипват чуждите души, вместо да им помагат. Те изравят злокобни магии от най-мрачните кътчета на Вътрешните земи и поддържат живота си по неестествен начин, като се хранят с жизнената сила както на хора, тъй и на духове. Невин бе дал клетва безмилостно да унищожава всеки от тях, където и да го срещне, ала те знаеха това и се криеха от него.

Пръснати из дивата ливада, войниците от армията на лорд Корбин и неговите съюзници спяха под звездното небе. Лодлейн с уверена стъпка прекоси мрачния лагер, подхвърли няколко думи на един от часовите и продължи напред. Призляваше му от вонята на толкова много неизмити човешки тела, затова побърза да се отдалечи от бивака, преди да легне в прохладната трева. Беше изморен – напоследък непрекъснато се чувстваше изморен, – ала и с идването на нощта не можеше да заспи. Той притисна челото си с длани и опита да се успокои. Макар да бе изоставил далече зад себе си ненавистната миризма, тя сякаш продължаваше да се вкопчва в тялото и дрехите му. Изведнъж я видя да се вихри наоколо като облак от плътен сив пушек, понесен от недоловим вятър. Това бе само видение, илюзия, но трябваше да се бори, за да я прогони. Напоследък често го навестяваха неканени видения – просто странни дреболии, едва доловими гласове, размазани очертания – и той всеки път разбираше какво ги е предизвикало, но въпреки това изпитваше ужас, защото изобщо не би трябвало да ги има. Един майстор на деомера работи дълги години, за да отвори съзнанието си за Вътрешните земи, но същевременно трябва да знае как да затваря своите мисли, да спуска завеса между себе си и невидимите неща.

Когато погледна нагоре, звездите танцуваха, подскачаха, прашаха дълги светли лъчи като отражения по излъскан меч. Той бързо извърна очи, ала из тревата сякаш пълзяха и душеха безброй дребни създания, подобни на невестулки. Лодлейн рязко вдигна ръка и изписа из въздуха знак за прогонване на виденията. Когато погледна отново, тварите бяха изчезнали, а звездите не трепваха. С измъчена въздишка се просна по очи и остана неподвижен в тревата. Пречупените звездни лъчи сякаш

танцуваха из съзнанието му и го заслепяваха. Той призова представата за мрак – нежен, топъл мрак като спокоен сън, сетне остави образа да изпълни мислите му, докато накрая сякаш наистина потъна сред тази мека, гальовна тъма и най-сетне се почувства в безопасност. Беше открил тоя трик преди няколко месеца; само така можеше да намери покой. Сега щом го призовеше, мракът идваше бързо и лесно, сякаш по своя собствена воля.

Но дори и обгърнат в тъма, той не можеше да заспи. Омразата беше до него сред чернотата – лютата ненавист към смрадливите човешки същества, които бе принуден да използва като съюзници и още по-дивата омраза към Елкион Лакар. Сякаш я чуваше как му говори с детско гласче, което постепенно се превръщаше в собствения му глас. Та нима не бе израснал като изрод в елфическите лагери и то само защото баща му беше презряно човешко същество? О, всички се държаха много мило; тъкмо това не можеше да понесе, отвратителната им добрина, сякаш си имаха работа с малоумно хлапе, което се нуждае от нежни грижи. Проклетите Елкион Лакар бяха самодоволни, толкова самодоволни, защото знаеха, че ще живеят четиристотин, може би дори петстотин години, докато той... всъщност колко живеят мелезите? Никой не знаеше със сигурност; всеки момент можеше да надникне в огледалото и да види признаците на онова неизбежно, смъртоносно разложение, което хората наричат старост. Ненавиждаше ги – и елфите, и хората.

Омразата се разгоря тъй ярко, че заплашваше да прогони тъмата. Лодлейн се овладя и насочи мислите си само към мрака, отпусна се в неговата гальовна закрила. Както винаги, от тъмнината долитаха гласове, утешаваха го, охотно признаваха всичките му страдания, обещаваха, че ще получи своята мъст срещу елдидците и Елкион Лакар.

„Лодлейн Всемогъщи – казваха гласовете. – Властелин на Въздушните сили, никой не може да те докосне, никой не е по-силен от теб, о, Всемогъщи.“

„Вярно – отвърна им той в мислите си. – Ще получа своята мъст.“

„Величава мъст за всички тия псета, които те карат да страдаш. – Познатият глас беше мек и гладък като благовонно масло. – Не забравяй, убиеш ли Родри Мелуейд, ще получиш цялото отмъщение, за което копнееш. Родри трябва да умре... помни го, помни.“

„Помня и се кълна, че ще го сторя.“

Чу как нейде избълбука доволен смях, после мракът стана плътен и топъл. Най-сетне можеше да заспи.

Призори лагерът се събуди бързо. Лорд Слигин обикаляше насамнатам, подвикваше заповеди и не оставяше хората да се размотават. Искаше всички да бъдат готови за поход, докато конете се напасат.

През цялата сутрин бързо напредваха нагоре срещу течението. Невин усещаше как някаква странна тревога измества вълнението му от предстоящата среща с Брангуен. Каква ли бе нейната личност в този живот? Какво щеше да си помисли за него? Въпреки възрастта и деомерската мъдрост, Невин си оставаше мъж и жадуваше тя да го хареса. Около час преди пладне най-сетне достигнаха древния дън.

Откъм портата Родри и неговите войници ги посрещнаха с радостни възгласи. Тъй като в двора нямаше място за цялата армия, хората слязоха от седлата и останаха при конете, а благородниците влязоха в крепостта. Търсейки Адерин, Невин също се вмъкна подир тях и завари своя приятел да го чака заедно с двамата елфи край крепостната стена. Дженантар и Калондериел се поклониха ниско.

– Привет на теб, Мъдрецо от Изтока – каза Дженантар. – Надявах се да те срещна отново при по-добри обстоятелства.

– Искрено казано, и аз се надявах на същото. Сърцето ми се сви, като узнах, че твоят приятел е загинал в битка между елдидските хора.

– Ще отмъстим за него – намеси се Калондериел. – Както и за всички останали.

В котешките му очи пламтеше дива ярост. Макар че войната, за която намекуваше, бе отминала преди триста и петдесет години, той несъмнено помнеше името на всеки елф, загинал тогава. Елкион Лакар никога не забравяха оскърбления или неправди и много рядко прощаваха. Колкото и да го убеждаваше Адерин, че били добродушни по нрав, Невин изпитваше дълбоко безпокойство при всяка среща с тях.

– Знам, че сигурно чакаш нетърпеливо да се срещнеш с Джил – каза Адерин. – Видях я преди малко, но пак се е затрила някъде. Да я потърся ли?

Но Невин трябваше да поотложи срещата, защото Слигин се зададе с широка крачка към тях. Приличаше на озадачен мечок пред първите лаещи хрътки.

– Слушай, Невин – гръмогласно заяви Слигин. – Сериозно съм разтревожен. Младият Родри е полудял. Направо си е изгубил ума.

– Тъй ли, милорд? Нека се досетя сам какво му е на младежа. Сигурно се кълне, че аз и Адерин владеем деомера, а отгоре на всичко Адерин може да се превръща в бухал.

– Точно така. Аз... – Изведнъж Слигин зяпна, защото най-сетне бе

проумял, че Невин го взима на подбив. – Ей, я стига! Да не би да твърдиш, че е вярно?

– Точно така.

Слигин разклати глава и ги разгледа един по един, точно както мечок се озърта към хрътките.

– Кълна се в косматия черен задник на Адския властелин, каква е тая работа? Нима съм бил толкова път само за да спасявам неколцина побъркани? Дори онзи сребърен кинжал се кълне, че е вярно.

– И е прав – каза Невин. – Сигурно ще трябва да направя някой глупав фокус, за да ви убедя. – Той се озърна и забеляза в тревата суха съчка. – Хайде, гледайте.

Щом Невин призова Дивите на Огъня, те мигновено се втурнаха да изпълнят молбата му и подпалиха съчката. Слигин изруга, после изруга още веднъж, когато Невин ги помоли да изгасят пламъка.

– Можете да я пипнете, милорд. Още е гореща.

Слигин се завъртя и хукна към броха, без да поглежда назад. Двамата елфи избухнаха в смях, но Адерин им се скара строго на техния език. Те неохотно млъкнаха.

– Вървете да се пригответе за път – каза Адерин. – Намерете кон и за мен, ако обичате.

Все още ухилени, Дженантар и Калондериел се отдалечиха. В този момент Невин видя, че Джил стои наблизко и го гледа плахо като горска кошута. Въпреки мръсните мъжки дрехи, въпреки че красивото ѝ лице бе различно от това на Брангуен, той я позна веднага. Първата му замаяна мисъл бе изпълнена с удивление, че е толкова висока.

– Добър ден, Джил. Адерин ми разказа за теб.

– Тъй ли? Дано да е казал добри неща.

– Добри бяха.

Толкова му се искаше просто да ѝ каже истината, да я застави чрез деомера да си припомни и от все сърце да разкрие колко се радва, че я среща отново – ала обетът му забраняваше всичко това. Джил го гледаше с хладно любопитство.

– Интересно – каза тя, – не сме ли се срещали преди? По пътя, или в някой град, когато още съм била малка?

– Не сме.

– Тогава сигурно си мисля за някой друг. Адски странно... бих се заклела, че ви познавам.

За момент Невин едва не се разплака. Дори подир толкова много години, тя все още го помнеше.

След дълги спорове благородниците се споразумяха за бъдещите военни действия. Тъй като разполагаха с майстори на деомера, чрез които да следят придвижването на Корбин, можеха спокойно да се върнат при обоза, а после да поемат на изток по широка дъга, като по този начин внушат на Корбин, че искат да го заобиколят и да превземат неговия дън. Нямаше да му остане друг изход, освен да ги последва и да им отстъпи избора на място за неизбежната битка. Междувременно можеха да пратят вестносници до подкрепленията, идващи от Дън Канобейн. Кълин разсеяно се замисли на колко бойци могат да разчитат; броят завишеше от това, колко васали са останали верни на Ловиан.

След като военният съвет свърши, Кълин откри Джил край портата на дъна. Вече бе оседлала конете и го чакаше.

– Помолих лорд Родри за нещо и той се съгласи – каза Кълин. – Щом се съберем с обоза, заминаваш да отнесеш вест до Дън Канобейн.

– Тате! Кълна се във всички адове, исках да...

– Какво си искала? Да тръгнеш с нас на война ли? Понякога ми се струва, че нямаш нищичко между ушите.

– Бас държа, че няма да се изложя.

– О, я недей да ми дрънкаш врели-некипели! Какво като знаеш да се биеш? Ти си ми едничкото на тоя свят, тъй че не позволявам да рискуваш живота си в сражение. Знаеш ли кое ти е лошото, миличко? Ти си като всички новобранци – мислиш, че смъртта е за другите, но не и за теб. Е, на доста от тия наперени хлапета съм давал последна глътка вода и съм седял до тях докато издъхнат. Боговете да ме убият, ако позволя това да те сполети!

Джил нямаше какво да възрази на тая грубовата реч. Наведе глава и смутено взе да върти юздите из пръстите си.

– Знам какво те тормози – продължи Кълин. – Мислиш, че не оценявам бойното ти умение, но едно е да въртиш меч на показ пред някой лорд, а съвсем друго да тръгнеш на истински бой.

– Така си е. – Джил надигна глава и опита да се усмихне. – Тате, наистина ли смяташ, че ме бива с меч?

– Наистина.

В усмивката ѝ просветна тъй детинска радост, че сърцето му се сви. В подобни моменти Кълин усещаше как нейде от дъното на душата му се надига грозната мисъл, че може би обича дъщеря си повече, отколкото е редно. Той хвана юздите на коня, помогна ѝ да се качи на седлото и изръмжа:

– Само недей да се дуеш от туй, дето го рекох. Още много има да учиш.

После поведе коня си към войската на Родри. Знаеше колко я е за-сегнал, но си забрани да поглежда назад.

Когато армията пое на юг, за да се срещне с обоза, Дрегид ги на-пусна. Джил отиде да се сбогува с него и той дълго тръска ръката ѝ.

– Хиляди благодарности, девойче, и на теб, и на татко ти. И не само благодарности. Адски добре знам, че ми спасихте живота.

Дрегид пхна в ръката ѝ тежка кесийка, после изтича да подреди кербана. Вместо да отнесе парите на баща си, Джил реши да ги задържи. След края на войната пак щяха да им трябват пари, а ако тате узнаеше, незабавно щеше да пропие половината.

Когато отново настигна края на колоната, Джил се озова до Невин, който я поздрави тъй учтиво, че не можа да го отмине, както възнамеря-ваше отначало. Всички тия деомерски истории я плашеха; а най-много я ужасяваше това, че инстинктивно разбираше част от тях. Но за нейна голяма изненада, Невин се оказа добродушен старец със срамежливи си-ни очи и весела усмивка, облечен като прост селянин с платнена риза и кафяви бриги вместо дългите черни одежди с бродирани странни знаци, в каквито си го бе представяла.

Тъй като той беше странствал из кралството много повече и от нея, двамата взеха да разговарят за пътешествия. С напредването на деня то-зи човек почна да ѝ се струва като отдавна загубен дядо, когото само по нелепа случайност не е срещнала досега.

– Каж ми нещо, дете – подхвърли Невин по някое време. – Баща ти изглежда удивително почтен мъж – толкова е грижовен към теб и тъй нататък. Знаеш ли какво го е принудило да хване сребърния кинжал?

– Не и на ваше място не бих му задала въпроса. А ме води със себе си, защото много обичаше мама. Разбирате ли, когато умря тя, бях още малка и нищо не разбирах. Тате просто дойде един ден и потеглихме. Но после често си мислех за това. Тате имаше страшно много пари, бе-ше взел откуп за някакъв благородник. Обзалагам се, че е възнамерявал да заживеем заедно – може би да си купим чифлик или нещо подобно. А ето че пристига и я заварва мъртва. През онзи ден беше направо обезумял.

– Сигурно не е бил на себе си, горкият момък. Ех, богове, жестока шега си е изиграл Уирдът и с него, и с теб, и с майка ти.

В гласа на стареца звучеше тъй топло и искрено съчувствие, че

Джил се изненада. Винаги бе смятала, че хора като един сребърен кинжал и незаконната му дъщеря са недостойни за вниманието на човек, изучаващ магическите науки. Ала като билкар Невин се грижеше за страданията на бедните. Така деомерът му ставаше някак по-човечен, макар несъмнено да си оставаше деомер и при самата мисъл за него тя изпитваше необясним ужас.

Късно следобед на три мили от морския бряг срещнаха обоза – дълга върволица от каруци, слуги и копиеносци. Тъй като каруците носеха пиво, лагерът тази вечер беше много по-весел. На следващия ден Кълин събуди Джил още в ранни зори.

– Пригответъ се за път, миличко – каза той. – Лорд Родри ще иска да прати вести час по-скоро.

– Добре, тате, ама все пак ми се щеше...

Кълин заканително вдигна длан и Джил побърза да си прехапе езика.

– Приятно пътуване – продължи той. – Като му дойде времето, пак ще се видим.

После се отдалечи с бърза крачка и Джил разбра, че повече няма да го види преди заминаването. По-добре; мразеше да се сбогува с него пред битка, защото от прощалните думи и двамата изпитваха мъчителното чувство, че може вече да не се срещнат.

През цялата сутрин армията се движеше бавно на запад. Невин и Адерин яздеха най-отзад, след каруците и слугите. Макар че Родри им предложи почетно място начело на колоната, те предпочетоха да изостанат, защото трябваше да бдят пред надвисналата заплаха. Всеки миг можеше да им се наложи да отбият настрани и да скочат от конете, тъй като дори и за могъщи майстори на деомера като тях бе невъзможно да изпаднат в транс върху седлото, без да се стоварят долу на пътя. Каквото и да разправят бардовете, деомерът си има ограничения.

– Искрено ти благодаря, че дойде – каза Адерин. – По право се полагаше сам да свърша цялата работа.

– Е, дума да няма, последната битка ще бъде твоя, но не си въобразявай, че толкова години съм бдял като квачка над Родри само за да го убие шайка бунтовници. Слушай, мислиш ли, че Лодлейн ще се опита да те нападне открито?

– Не знам какво да мисля. Затова се радвам, че си тук.

Когато се завъртя и го погледна, Невин разбра, че Адерин е изплашен.

– Никога не сме се срещали в пряк двубой – продължи Адерин. – Откъде да знам дали не е по-силен от мен, пък и никога през живота си не съм опитвал да убия човек, а той вече е убивал. Ах, пъклото да го вземе, не за живота си се боя, а за делото. Още не съм привършил. Не мога да си позволя да губя безценно време докато пак се възрода и израсна. Знаеш не по-зле от мен, че без човешки деомер по границата, скоро ще пламне открита война между хора и елфи.

– Знаем. Е, ще положи всички усилия да убедя твоята заместничка, че трябва да тръгне по деомерския път.

– Такъв ли е Уирдът на нашата Джил?

– Не мога да бъда сигурен, разбира се, но така почвам да мисля. Най-напред ще трябва да се вкорени здраво в обичаите на своя народ. Това е моя грижа. А после? Е, когато му дойде времето, Властелините на Светлината ще й пратят поличби.

– Точно така. Но дотогава има още много да чакаме, а Елкион Лакар се нуждаят от мен сега.

– Какво пък, ако се случи най-лошото, ще замина на запад. Има кой да ме замести в Елдид.

– Благодаря ти. Не знаеш колко ме облекчи с тия слова.

– Добре. Но все още не си умрял, приятелю. И ако бъдем нащрек, нищо няма да ти се случи.

Около пладне една от каруците строши колело – подобни произшествия се случваха доста често. Родри раздражено нареди армията да използва времето за обедна почивка, докато каруцарите оправят повредата. Войниците се пръснаха около едно от множеството поточета, които се срещаха из елдидските ливади. Свалиха седлата, пуснаха конете на паша и отидоха към обоза да си получат дажбите. Тъй като Невин и Адерин се хранеха само по два пъти на ден, при това твърде оскъдно, решиха да употребят времето за по-важни неща. Предадоха конете си на един слуга и се отдалечиха покрай потока, докато най-сетне глъчката на войниците остана далече зад тях.

– Искам да поогледам – каза Невин.

– Признавам си, че ще ме зарадваш, ако успееш да го откриеш. От години не съм летял толкова много и ръцете ме болят по цял ден.

Невин потръпна. Макар че през последните години неведнъж бе виждал Адерин да лети, преобразяването в чуждо тяло можеше да изплаши и най-опитния майстор на деомера.

– Значи не си го следил през ефирната плоскост?

– Просто не смея да го срещна там, преди да съм изпробвал силите

му по друг начин.

– Мъдра постъпка, без съмнение. Е, да видим какво ще узная. Имам чувството, че ако ме срещне лице в лице, онова младо пале ще побегне тъй, сякаш адът го гони по петите.

Невин легна по гръб сред тревата и скръсти ръце върху гърдите си. Адерин застана наблизко, готов да пропъди всеки досадник. Невин успокои дишането си, после затвори очи. Представи си своето светлинно тяло – опростена човекоподобна фигура от синкава светлина, свързана със слънчевия му възел чрез сребриста нишка. Продължи да се съсредоточава върху нея, докато тя стана плътна, след това си представи, че гледа през нейните очи и прехвърли съзнанието си. Чу рязко изтракване като удар на меч върху щит и усети как тялото му пропада. И наистина – вече беше на два-три метра височина и виждаше през очите на двойника собственото си спящо тяло. Наблизко аурата на Адерин пулсираше като яйце от мека златиста светлина, през която едва се различаваше силуетът му.

Обляна в ръждивочервеното сияние на растителната аура, ливадата се разстиляше под тръпнештата синя светлина на ефирната плоскост. Потокът издигаше на десет човешки ръста из въздуха воал от първична сила като широк сребрист водопад без река под него. Влачейки сребърната нишка, Невин бавно се зарея нагоре, докато стигна на стотина метра от тялото си. В далечината армията разливаше огненото зарево на преплетени аури, докато хората обикаляха насам-натам. Различаваха се отделни багри, но преобладаваше кървавочервеният цвят на типичните убийци. За Невин това бе грозна гледка, но сега търсеше друга подобна. Издигна се още по-високо, после полетя над пейзажа, окъпан в студено синкаво сияние.

Когато се отправи на север, Дивите дойдоха да го посрещнат. Тук, в своята родна стихия, те нямаха тела, а само красиви искрящи снопчета от разноцветни светлини. Понякога се пречупваха като блясък на ярка звезда, друг път се свиваха в едва забележими мислещи пламъчета. Докато Невин се носеше в своето светлинно тяло, Дивите кръжаха край него като чайки около кораб. Колкото и да ги обичаше, сега те бяха пречка. Ако Лодлейн случайно беше в ефирната плоскост, щеше отдалече да забележи тази светеща армия. Когато Невин им нареди да се махнат, Дивите послушно избягаха.

След известно време – поне доколкото може да се измерва времето в ефира – Невин зърна на една поляна встрани от пътя си искрящ светлинен купол. Той зави и увисна над него. Бледият сребрист свод

покриваше около четири декара и беше белязан на върха и по четирите основни посоки с пламтящи разноцветни петоъгълници, в които се виждаха знаците на стихииите – общо взето доста самонадеяни и претенциозни варианти на обикновения астрален печат. Без съмнение отдолу беше армията на Корбин. Куполът подсказа на Невин какъв страх изпитва Лодлейн пред Адерин, та да си осигурява убежище с подобни усилия. Старецът плъзна над горния петоъгълник, в който сияеше бледият пурпурен знак на Ефира.

– В името на Кралете, пропусни ме да мина.

Петоъгълникът се вдигна като корабен люк. Невин бавно слезе надолу през отвора. Опасяваше се, че Лодлейн е усетил идването му и ще го предизвика на бой, но не видя под себе си нищо, освен гъмжилото от пулсираща червенина на войската. Спусна се толкова ниско, че почна да различава преплетените аури на хора и коне, ала бе невъзможно да ги преброи. Родри трябваше да се задоволи с информацията, че армията на Корбин е приблизително колкото неговата.

Както се рече насам-натам, Невин зърна две отделни фигури и се приближи да ги огледа. Едната аура беше кървавочервена с по-тъмни жилки и се въртеше неравномерно около тялото в нея. Тънка нишка от бледа светлина я свързваше с другата – набъбваща, пулсираща маса, която пред очите му смени цвета си от златист на отровно зелен. Невин веднага се досети, че червената аура принадлежи на Корбин, омагьосан и свързан с Лодлейн. Аурата на Лодлейн стана кафява, напръскана със златисто, после набъбна още и изведнъж се сви. Ах, богове, помисли Невин, толкова е затънал, че само по чудо още не е загубил деомера си. Погледа още няколко минути, но не забеляза в аурата и следа от черните силови линии, които биха означавали, че Лодлейн работи за черния деомер.

Измъкна се обратно през печата и го затвори след себе си, после полетя назад с цялата бързина, на която беше способен. Сребристая нишка водеше право към тялото му. Вече бе минал половината път, когато Дивите се зададоха насреща и изплашено литнаха наоколо като ято пулсиращи, пърхащи светлинки. Той спря и се опита да проумее какво искат да му кажат. Тъй като те не говореха с думи, а с потоци от чувства, Невин разбра само, че докато е бил в купола, нещо ги е изплашило до смърт. Благодарни им за предупреждението – ако наистина беше предупреждение – и продължи по-нататък. Най-сетне видя ясната златиста аура на Адерин и собственото си тяло като куп мъртва материя. Плъзна се надолу по сребърната нишка, докато увисна съвсем ниско, после се

отпусна и позволи на съзнанието да последва зова на плътта. Отново чу рязко щракване и изведнъж видя през телесните си очи как Адерин стои до него. Невин пое в себе си светлинното тяло, плесна три път с длан по земята в знак, че е свършил, след това се надигна и седна.

– Откри ли го? – запита Адерин.

– Да. – Невин се поколеба, но нямаше заобиколен начин да поднесе новината. – Прав беше, приятелю. Лодлейн е луд, луд за връзване.

Адерин се разплака на глас като елф. Невин го потупа по рамото и се помъчи да измисли някакви утешителни слова. Но нямаше какво да каже. В края на краищата, Лодлейн беше единственият син на Адерин.

Лорд Корбин пиеше пиво от дървена чаша и гледаше Лодлейн с безрезервната преданост на вярно псе. Чернокос и синеок, Корбин някога бе считан за красавец, но сега под очите му провисваха торбички, а по бузите му тъмнееше мрежа от тънки пурпурни линии. Лодлейн го ненавиждаше, но знаеше, че е удобен инструмент, тъй като имаше свои причини да желае смъртта на Родри Мелуейд. Гласът от мрака бе обещал, че ако Родри умре, не след дълго хора и елфи ще почнат да се избиват по границата. Лодлейн пазеше тази надежда като безценен камък.

– Щом хората привършат с обяда – каза Корбин, – тръгваме подир него. Сега са с обоз, тъй че ще се движат по-бавно.

Лодлейн понечи да отговори, но изневиделица мракът обгърна съзнанието му. За пръв път идваше неканен и Лодлейн изпита ужас.

„Не бой се. Аз съм твой приятел и идвам да те предупредя. Някой те шпионираше. Беше отворил астралния печат. Пази се. Бъди нащрек.“

Гласът и мракът изчезнаха тъй бързо, че Корбин явно не забеляза нищо.

– Одобряваш ли плана, съветнико? – запита той.

– Одобрявам го. – Лодлейн рязко се изправи и пхна ръце в джобовете на бригите си, за да скрие треперенето им. – Знам, че по военните въпроси винаги мога за разчитам на теб.

Без да каже повече нито дума, той обърна гръб на озадачения Корбин и се отдалечи към границата на площта, закрыта от астралния купол. Но беше твърде потресен, за да се занимава с проверка на печатите. За пръв път му хрумна да се запита кой ли говори от мрака.

Насядали плътно по пейките, прави покрай стените, с халби пиво в ръцете, сред глъчка от смях и шеги, сто осемдесет и седем души се бяха натъпкали в голямата зала на Дън Канобейн. Петдесет от тях бяха

охраната, която остави Слигин, а останалите придружаваха благородниците, седнали при Ловиан на почетната маса – Едар, Комер и Гурин. Ловиан никога не се бе съмнявала във верността на Едар, но приятно се изненада, когато другите двама пристигнаха пред портите на крепостта. Слугите бързаха да разчистят остатъците от обяда и да поднесат медовина. Най-сетне Едар – кокалест рус младеж на около двацет години – изрече онова, което си мислеха всички:

– Щом Кенид още не е дошъл, ваша светлост, значи няма да дойде и същото се отнася до Дромик и Кинван.

– Така е – каза Ловиан. – Е, Кинван има най-малката войска в целия ран. Нека иде при тях, не ме е грижа.

Лордовете се ухилиха и вдигнаха чаши към нея. Ненадейно дотича Карадок, следван от млад сребърен кинжал.

– Вести от лорд Родри, милейди.

Сребърният кинжал коленичи и измъкна навития пергамент от пазвата си. Докато поемаше свитъка, Ловиан забеляза гладкото му лице и се зачуди как е могло тъй младо момче да си навлече този позорен занаят.

– Каро, отведи момъка при войниците и го нахрани, после доведи писаря.

Ловиан можеше да прочете посланието и сама, но това би наскърбило придворния писар. Когато дотича, той разтръска свитъка и се изкашля няколко пъти, докато лордовете се привеждаха напред, за да чуят по-добре. Родри бе описал най-подробно битката при стария дън и нареждаше на подкрепленията да тръгнат на северозапад към мястото за среща. Самият той се движел покрай един приток на Брог, опитвайки да заобиколи армията на Корбин.

Сред звън на мечове и шумолене на отместени столове, лордовете се изправиха да изпълнят заповедта. Писарят се наведе към Ловиан и прошепна:

– Ваша светлост, накрая има лично послание. От Невин.

Ловиан грабна пергаментата.

„Скъпа ми Лова – гласеше бележката. – Макар че положението е сериозно, имам основания за надежда. Нашият деомерски враг е обезумял дотам, че просто се чудя как изобщо може да представлява заплаха. Гарантирам, че двамата с Адерин ще опазим Родри. Мога ли да те помоля за една добрина? Сребърният кинжал, който носи тази вест, не е момче, както изглежда, а девойка и аз много държа на нея. Би ли я подслонила? Твой покорен слуга, Невин.“

– О, богове! – разсмя се Ловиан. – Каро, бягай да доведеш сребърния кинжал. Кажй на момичето да си вземе обяда и да дойде на моята маса.

– Момичето ли, ваша светлост?

– Точно така. Май съм взела да ослепявам на стари години.

Когато сребърният кинжал пристигна на нейната маса с чиния хляб и печено месо, Ловиан видя, че наистина е девойка и при това твърде красива. Представи се с името Джил, дъщеря на Кълин от Кермор.

– Гледай ти колко интересно! Значи си дъщеря на онзи прославен боец. Отдавна ли познаваш Невин, дете?

– Едва от няколко дни, ваша светлост, но да си кажа правичката, въпреки целия му деомер, никога не съм срещала по-приятен човек.

– И аз си помислих така, когато го срещнах за пръв път. Хайде, дожд си сега. Като изпратим войската, ще те изкъпем и ще ти потърсим стая в женските покои.

Когато излязоха на двора, конниците вече се подреждаха в походна колона, а каруцарите се наместваха по колите. Всички лордове в тиеринството бяха длъжни да осигурят на Ловиан войската си с пълно бойно снаряжение за четирийсет дни в годината – и нито ден повече. С натежало сърце тя се запита дали Корбин няма да проточи войната нарочно, та да я принуди да плаща. Разбира се, Слигин щеше да се сражава на свои разноски докато е необходимо. Но в останалите се съмняваше, макар да се бяха събрали около нея с всички признаци на уважение.

– Докато се срещнете с Родри – обяви Ловиан, – кадвридок ще ви бъде Едар.

– Благодаря за доверието, ваша светлост – поклони се Едар. – Щом ги открием, незабавно ще пратя вестоносец. Дано да е по-скоро.

– Дано. И нека боговете ви закрилят.

Застанали на вратата на броха, Ловиан и Джил гледаха как дългата походна колона се изнизва през портите.

– Щом си яздила с Кълин, сигурно тази сцена ти е позната.

– Да, ваша светлост, и всеки път ми прилошава от страх, като се запитам дали отново ще зърна тате.

Ловиан изведнъж се потресе от мисълта какъв живот е водила тази девойка по дългите пътища, без роднини, при които да се прибере, ако баща ѝ загине. Стомахът ѝ се сви. За нея самата никога не бе имало значение какво ще се случи със съпруга ѝ – дори и в най-лошия случай винаги можеше да разчита на закрила от клана. Пресегна се и стисна изцапаната ръка на Джил.

– Успокой се, дете. Сега си на сигурно място. Дори и само заради Невин щях да те подслоня, но не бих била никаква благородничка, ако си позволявах да изоставям сираците на хора, загинали заради мен. Каквото и да се случи, ще имаш място в моята свита.

Джил се разтрепера от глава до пети.

– Не съм срещала по-щедър благородник от ваша светлост. Ако някой ден ви потрябва помощ, моят меч е на ваше разположение.

Това бе тъй мъжки начин за изразяване на благодарност, че Ловиан едва удържа смеха си.

– Нека се молим нещата да не стигнат дотам. Все пак благодаря от сърце.

– Значи Корбин захапа въдицата? – запита Родри.

– Да – отвърна Невин. – Открих армията му по-далече на изток, отколкото предполагах. Няма съмнение, завили са на север, за да ви последват.

– Великолепно. – Родри се озърна към слънцето. Едва минаваше пладне. – Какво става с хората от Канобейн?

– На път са. Адерин ще каже на вашия вестonosец точно къде да ги намери.

– Незабавно ще пратя човек. Благодаря.

След като вестonosецът потегли, Родри отведе войската още една-две мили на юг, после реши да спрат на лагер и да изчакат подкрепленията, които според Адерин бяха изоставили обоза и напредваха бързо. Чувстваше се същински неблагодарник, но не можеше да прогони мисълта, че макар и полезна, тази деомерска помощ никак не му е приятна. Без съмнение другите благородници бяха на същото мнение. Когато ги застигна привечер, Едар още ругаеше от изненада колко лесно го е намерил пратеникът.

– Най-напред си помислих, че е някаква измама на Корбин – заяви той. – Обаче Комер разпозна войника.

– Е, доста странни работи стават напоследък. Хайде, вземи си нещо за хапване и ще ти разкажа.

Докато благородниците вечеряха край лагерния огън, Родри имаше неприятната задача да убеди новите си съюзници, че слуховете за деомер са от верни по-верни. С подкрепата на Слигин това се оказа малко по-лесно, защото никой не бе чувал Слигин някога да е проявил и капка въображение. Дълго време всички седяха мълчаливо – благородниците бяха потресени не по-малко от обикновените войници. Родри се чудеше

защо никой от тях – включително и самият той – не изпитва облекчение от мисълта, че деомерът е на тяхна страна. Накрая осъзна, че всички се чувстват дребни и незначителни като обикновени камъчета върху игралната дъска на деомера. От седмици насам Родри смяташе себе си за център на бунта, а своята смърт – за върховна цел на враговете. Сега и той бе станал незначително камъче, само ход от играта между Лодлейн и Адерин.

Тази нощ, дълго след като другите лордове се бяха прибрали по шатрите, Родри слезе към брега на потока. Виждаше отлично в светлината на звездите и лунния сърп – имаше тази странна дарба още от детски години, ала не я споделяше с никого. Часовите обикаляха напред-назад из ливадата около спящия лагер. Сребристият поток се пенеше и бълбукаше между камъните. През целия ден Родри бе усещал мъчително предчувствие и сега то отново го стисна в студените си пръсти. Нещо щеше да му се случи, нещо решително и непоправимо – а за боец като него то можеше да е само едно. Не искаше да умира. Струваше му се адски нечестно да умре, щом смъртта му нямаше да означава нищо друго, освен че Лодлейн прескача едно от камъчетата на Адерин и го сваля от дъската.

Когато чу зад себе си шум, той рязко се завъртя с полуизваден меч, но човекът се оказа Кълин, който малко несигурно крачеше из тъмнината.

– Чудех се кой ли броди по нощите, милорд. На стража съм, нали разбирате. Има ли нещо?

– Нищо. Мислех си за играта карноик. Играеш ли я, сребърен кинжал?

– Случва ми се сегиз-тогиз, милорд. Не е кой знае колко трудна.

– Тъй ли мислиш? Е, като свърши тая война, ще трябва някой ден да седнем двамата, та да ми покажеш какво знаеш.

Кълин се усмихна за миг, сякаш се чудеше дали ще доживеят до това време. Родри отново усети предчувствието и стомахът му се сви на топка. Щеше да му се случи нещо безвъзвратно – нещо, което бе водило целия му живот към този миг и към Кълин от Кермор.

– Аз по-добре да се връщам, милорд.

– Прав си. Слушай, Кълин, утре ела да яздиш при мен начело на колоната.

– Какво? Чакайте, тая чест е прекалена за човек като мен.

– Не е, пъклото да го вземе! Да не би някой от благородниците да е предложил да язди до мен в битката? Отсега нататък ти ще ме

придружаваш и в похода, и на трапезата.

По-късно същата нощ Невин усети как по гръбнака му плъзва студената, лепкава тръпка на деомерското предупреждение и мигновено се събуди. Първата му мисъл бе, че Корбин е решил да предприеме нощна атака срещу лагера. Кръстоса ръце на гърдите си и изпадна в транс, за да разузнае наоколо. Светлинното му тяло се извиси над бивака, озарен смътно от спокойните аури на спящите хора. Горе, сред тъмносинята светлина на ефирната нощ, звездите пламтяха като огромни сребристи сфери от чиста енергия. Огледа се надалеч, но из горите и ливадите чак до хоризонта не помръдваше нищо живо освен няколко елена.

Щом опасността не идваше от Корбин, тогава оставаше Лодлейн. Невин насочи вниманието си към ефирната плоскост и зърна далече над себе си нещо дребно, като самотно огнено езиче. Знаеше, че Лодлейн е обучен да възприема в тази област не човешка, а елфическа форма – огромен сребърен пламък. Със зловеща усмивка Невин се стрелна нагоре, но пламъкът незабавно побягна през въртопите и теченията на синята нощ. И все пак навярно би успял да го настигне, ако не бе забелязал поинтересна цел. Далече зад лодлейн се носеше един от Дивите – странно, уродливо снопче от тъмни линии и мътно сияние. Невин призова светлината и изтъка мрежа от податливата ефирна субстанция, после се спусна подир съществото.

С ужасена въздишка то побягна от него, но Невин призова Дивите, които налетяха на рояк срещу беглеца, обгърнаха го, изтласкаха го обратно и накрая го изхвърлиха тъй, че да попадне право в мрежата. Съществото пулсираше, примигваше, бореше се със силовите линии, ала мрежата издържа и то се озова хванато като риба. Сега идваше най-сложното. Стиснал здраво мятация се пленник, Невин полетя обратно към тялото си. Слезе ниско, пребори се със зова на плътта и запази съзнание през цялото време на преобразяване. Усилието беше мъчително; вместо да хлътне надолу и да се събуди, той усети сливането със всяка кост и всяка вена, докато отново навлизаше в собственото си тяло. Ала въпреки болката продължи да стиска и накрая привлече подир себе си ефирната мрежа със заловения Див.

Надигна се, седна и откри, че в ръцете му се мята крайно любопитна плячка. Във физическата плоскост съществото приличаше на джудже, но далеч по-уродливо и грозно от другите – провиснали криви рамене, тромави крачета, грамадни длани и злобно пъпчиво личице с малки очички и дълги щръкнали зъби.

– Някой те е направил такова, нали? Някой те е измъчвал с много странни магии.

Вцепенено от ужас, джуджето провисна като парцал в ръцете му. Невин излъчи към него чувствата си – дълбока жалост, съчувствие и дори мъничко обич към това същество, обезобразено против волята си. Когато го пусна, джуджето се хвърли в прегръдките му.

– Не бой се, вече си в безопасност. Никога няма да се завърнеш при своя господар. Лодлейн ли беше?

Джуджето го погледна и поклати глава.

– Не е ли бил той? Колко интересно! Ела с мен, малко братче. Ще призова твоя крал в тукашната плоскост. Мисля, че така е по-сигурно.

С джуджето върху рамото си, Невин напусна спящия лагер и се отдалечи на уединено място, където можеше да седне и да работи, без да го забележат. Изгради в съзнанието си пламтящ петоъгълник от синя светлина, после изнесе образа навън, докато пред него сякаш наистина пламна искряща звезда, висока един човешки ръст. Джуджето също я видя и зяпна смаяно, докато Невин бавно напяваше тайните имена на Краля на Земния елемент. В рамките на звездата се завихри бледа сребриста светлина, каквато никога не е огрявала земи и морета, а сред нея изникна фигура със смътни елфически очертания, но сиянието ѝ беше тъй силно, че точната форма не можеше да се различи.

– Някой от моя народ е измъчвал този малък брат – високо изрече Невин. – Ще го вземеш ли под своя закрила?

Отговорът отекна в мислите му:

„Ще го взема и ти благодаря, Господарю на нас Петимата, Господарю на Ефира.“

Когато фигурата протегна сияйни ръце, джуджето хукна напред и се хвърли в обятията на Краля. Сребристата светлина изчезна; остана само синята звезда, която Невин постепенно изтри. След това се изправи и трикратно тропна по земята, за да сложи край на ритуала.

– Както би казал Кълин, фъшкии и то на камари – сподели той с нощния вятър.

Побърза обратно към лагера, за да събуди Адерин. Знаеше, че само майстор на черния деомер би могъл да обезобрази джуджето по този начин. Негодникът имаше да се чуди защо ли не се е завърнал малкият му пратеник. Но оставаше най-важният въпрос: защо черният деомер шпионираше Лодлейн?

На сутринта Родри не забрави да покани Кълин начело на колоната,

макар че Передир и Даумир подхвърляха злобни забележки за сребърните кинжали. Армията потегли на североизток и след една-две мили достигна първите населени области на Елдид. Пътищата криволичеха безразборно между оградени ниви, стопанства, пасища, гори и ливади. Тъй за селяните като нямаше закон, според който цялото наследство да преминава към най-големия син, земите бяха разделени на безброй участъци, което правеше невъзможно движението по права линия. По пладне спряха на почивка сред някакъв пущинак между две триъгълни ниви, засадени със зеле и ряпа.

Докато Кълин и Родри си поделяха парче солено месо и содена питка, Адерин дотича и тревожно съобщи:

– Господарю кадвридок, армията на Корбин зави на юг. Спряха на три мили от нас.

– Много добре. Значи и на тях им е дошло до гуша от тая проклета игра на криеница.

Родри подхвърли месото на Кълин и се изправи, усещайки мъчително как всички лордове отправят погледи към него в очакване на заповеди.

– Оставяме обоза тук с охрана от копиеносци. Всички други да се приготвят за бой и потегляме срещу противника. Щом чак толкова им се иска да ми излязат насреща, нека им дадем тая възможност.

С радостни възгласи всички приветстваха онова, което смятаха за смелост, без да подозират, че Родри просто иска да срещне смъртта и да се отърве веднъж завинаги. Може би само Кълин се досещаше какво става в душата му, защото изглеждаше разсеян, като че мислеше за нещо съвсем друго.

Благодарение на подробните вести на Адерин, Родри знаеше как точно да разположи войската. Корбин водеше своите хора по пътя – право напред, доколкото бе възможно; стигнеше ли се до битка, девейците не обичаха да кръжат и да се спотайват. На една миля северно пътят пресичаше голямо пасище. Докато армията напредваше с трополене и звън, стреснатите селянци гледаха откъм нивите и се разбягваха по-далече от пътя. Когато приближиха пасището, вече не се виждаше нито една крава. В многовековния опит на селяните имаше и известни военни познания.

Родри подреди своите хора в една редица с формата на полумесец, обърнат към пътя. Лично обиколи от край до край да провери как са засанали отделните отряди. Макар и млад, той участваше в сражения още от четиринайсетгодишна възраст и бе получил безмилостно военно

обучение от баща си и чичовците. Когато стигна до левия фланг, завари там двамата западняци, облечени с взети назаем ризници и стиснали къси лъкове. Конете им бяха без юзди.

– Тъй – каза Родри. – Виждам, че знаете да се движите в строй, а сигурно и умеете да се сражавате с тия лъкове.

– О, всъщност това са ловджийски оръжия – широко се усмихна Калондериел. – Много ще ми е интересно да видя дали подхождат и за война.

– Какво? Слушайте, щом никога не сте влизали в подобна схватка, няма нищо позорно, ако останете настрани.

– Има. Позорно е и още как. Искам да отмъстя за убийтия си приятел.

Дженантар решително кимна.

– Тогава дано ви закрилят боговете на вашия народ. Възхищавам се от храбростта ви.

Родри бавно се върна назад и зае място в центъра, между Кълин отляво и Кейнрид отдясно. Честта изискваше Корбин да бъде начело на атакуващия клин, тъй че двамата пълководци щяха да се срещнат, докато наоколо им войниците влизат в сражение. Над полето настана тишина, нарушавана само от потропване на коне и подрънкване на ризници. Всички се бяха унесли в мисли. Сега, когато Уирдът му приближаваше, Родри се почувства съвършено спокоен, само дето никога не бе виждал тъй красив следобед. Всяко стръкче трева из ливадата изглеждаше невероятно зелено, а слънчевите лъчи бяха поразително златни. Далечните дървета приличаха на зелено кадифе под сапфиреното небе. Струваше му се жалко да напуска всичко това заради сенчестите Отвъдни земи. Сетне той зърна в далечината над пътя облак прах. Наведе се и измъкна копието от калъфа до десния си крак.

– Ето ги, идват!

Макар че още не виждаха нищо, хората приеха думите му на вяра и по цялата редица блеснаха остриета на копия. Щитовете се донаместваха, мечовете излизаха наполовина от ножниците, конете танцуваха на място, усетили предстоящата битка по настроението на ездачите си. Пращният облак приближаваше и набъбваше като дим от пожар, плъзнал по пътя. Родри забрави своята увереност, че ще умре. Усети как широка усмивка прорязва лицето му от ухо до ухо. Обземаше го воинствено нетърпение и тялото му сякаш олекна като перце.

Когато останаха само петстотин метра, армията на Корбин разкъса походната колона и за момент се превърна в безредна тълпа, за да

оформи клин. Родри се изкиска, като видя най-отпред да излизат зелено-кафяви щитове – войската на Корбин. Скоро щеше да срещне в открит двубой човека, който се бе разбунтувал срещу неговата власт. Колкото до останалото, насреща имаше около триста войници, тъй че боят щеше да бъде сравнително равностоен. Наоколо армията нетърпеливо пристъпи една-две крачки напред, но не разкъса строя. Най-сетне откъм врага долетя песента на сребърни рогове. С бойни крясъци хората на Корбин препуснаха в атака.

Обгърнати в облаци прах, те идваха все по-близо и по-близо, дока-то изведнъж се врязаха в полумесеца. Родри се изправи на стремето, метна копието си високо над тълпата, после изтегли меча. Копията се издигнаха, проблеснаха и се посипаха безразборно над хората на Корбин, които отвърнаха със същото. Родри отби с щита си едно падащо копие, после пришпори коня и се устреми право срещу ездача начело. С пронизителни бойни викове войниците му полетяха напред, сближавайки фланговете, за да сключат смъртоносен обръч.

Родри избухна в смях – онзи блъбукащ, задавен, свиреп смях, който винаги го обземаше на полесражението. Чуваше се как вие като безумец, докато приближаваше към челния конник. Гмурна се под неточния удар, замахна с меча, улучи ръката на врага и изведнъж осъзна, че срещу него не е Корбин, а най-обикновен войник. Отби нов удар отгоре и рискува да се озърне – беше в капан, а наоколо нямаше и следа от Корбин. Враговете изникваха от всички страни, блъскаха се, за да го стегнат в плътен обръч. Родри отчаяно завъртя коня, усети как по ризницата му изотзад застърга меч и препусна право срещу един млад войник. Момчето не издържа и отстъпи; вече почти бе пробил... ала в този момент нови противници преградиха пролуката. Смахът му прерасна в див вой, когато разбра как изящно са го хванали в капана на бойната чест – като патица на примамка.

– Родри! – отекна нейде съвсем наблизко гласът на Кълин.

Завъртя коня си тъкмо навреме, за да види как сребърният кинжал разкъсва вражеския обръч и застава до него, обрънат към опашката на коня му, за да се отбраняват взаимно.

– Отбивай! – изкрещя Кълин. – Не удрай, само отбивай!

Родри се подчини. Въртеше се на седлото, привеждаше се, отбиваше с щита и меча, за да опази живота си. По рамото му изскърца меч, той се завъртя и отби нов удар с щита. Дървото изпращя. Блеснала стомана полетя към лицето му; пресрещна я с меча. За миг двете остриета застигнаха, притиснати едно срещу друго; после някой го удари в гръб и

трябваше да се отдръпне. Родри се завъртя и едва успя да поеме удара с щита си; дървото пак изпраща и се разцепи до средата. През дивия си смях и бойните викове чу как хората му крещат: „Към Родри! Към Родри!“ Изведнъж човекът пред него се опита да завърти коня си. Войската на Канобейн почваше да си пробива път. Родри нямаше време да използва преимуществото. Отби с меча удар отстрани, после се завъртя в седлото да пресрещне друг с щита. Двете пукнатини се сляха и половината щит падна на земята.

Родри закрещя като призрак и продължи да отбива с остатъка от щита. Внезапно конят отдясно се вдигна на задни крака и изцвил с онзи зловещ, почти човешки глас, който доблестните създания издават само в предсмъртна агония. Докато животното падаше, Кейнрид уби ездача му в гръб. Зад него Амир сечеше като обезумял и двамата си пробиха път до Родри.

– Милорд! – изрева Родри. – След мен!

Родри завъртя коня си, докато Кейнрид и Амир заставаха зад него. Но не желаше да следва когото и да било. Пришпори коня си покрай Кълин, приведе глава под нечий удар и на свой ред посече врага отдясно. Тромавият войник не успя да отбие. Мечът го улучи в ребрата и той с дрезгав стон се олюля на седлото. Родри замахна повторно и зашеметеният ездач се свлече под копитата на съседния кон. Конят подскочи, разкъса редицата и сега можеха да се придвижат напред, да си разчистят с мечове път през тълпата, докато войската на Канобейн натискаше от другата страна.

Бавно и мъчително, едва ли не с чисто усилие на волята, те тласкаха конете си напред, привеждаха се, отскачаха, мушкаха най-близкия враг, а хората на Корбин се мъчеха да отблъснат Кълин и удряха само по Родри. Сребърният кинжал се биеше мълчаливо и сякаш скучаше, докато замахваше и отбиваше със страховита лекота, като че бе някаква природна стихия, ураганен вятър сред тази крещяща, ругаеща тълпа.

Вече почти бяха преминали, когато изотзад някой се промъкна край Кейнрид и жестоко посече коня на Родри. С диво цвилене животното се изправи на задни крака. Родри разбра, че вече е мъртво; измъкна крака от стрemenата и падайки захвърли настрани парчето от щита. Прелетя през главата на коня и докато се премятеше, спокойно осъзна, че е обречен. Едно копито го улучи в гърба и за момент дъхът му спря. Наоколо се раздаваха писъци и войнствени викове; не виждаше нищо друго, освен конски крака. Пъшкайки от болка, той се надигна на коляно и едва успя да избегне ритник в главата. Чу как Кълин крещи на някого да се

отдръпне и чак сега осъзна, че е между конете на собствените си хора. Нов ритник го закачи по рамото.

Внезапно някой го сграбчи и го изправи на крака. Родри се завъртя и залитна към рамото на Кълин. Обезумял кон подскочи и едва не се стовари върху тях. В последния момент Кълин дръпна Родри настрани, после го блъсна към коня си.

– Можеш ли да яздиш? – изкрещя сребърният кинжал.

Задъхан, Родри с усилие се изкатери на седлото. Отпред хората му сечаха свирепо и врагът бавно отстъпваше. Разтрепераният кон се въртеше изплашено, но Родри го овладя, после измъкна крак от стремето, за да може Кълин да яхне зад него. Сребърният кинжал го прегърна през кръста и хвана юздите. През кръсците долетя песен на сребърен рог – сигнал за отстъпление. Първата мисъл на Родри бе, че са загубили сражението; после си спомни, че този път кадвридок е самият той, значи рогът беше на Корбин. Битката се разпадна, враговете отстъпиха и побягнаха.

– Кейнрид! – изрева Родри. – Дай сигнал за сбор!

Ръката на Кълин го пристегна още по-здраво през кръста.

– Милорд! Кейнрид е мъртъв.

За момент съзнанието му просто отказа да възприеме вестта.

– Родри! – Кълин го разтръска с всички сила. – Подай сигнала.

Родри откачи рога от пояса си, но не засвири. Накрая Кълин го изтръгна от ръцете му и подаде сигнал за сбор. Родри избърса сълзите си с opakото на бойната ръкавица. Чак сега усети, че се превива от болка.

– Само два пръста надясно и копитото е щяло да му пречупи гръбнака – каза Невин. – Два пръста по-долу и щеше да остане без бъбрек. Нашият кадвридок е късметлия като сребърен кинжал.

Кълин кимна. Гол до кръста, Родри лежеше по очи върху каруцата, която Невин използваше вместо болница. На гърба му бе изскочила синьо-червена подутина колкото ябълка.

– Е, билкарю, направо се чудя, че няма счупени ребра.

– И аз.

Родри извъртя глава да ги погледне. По ръцете и раменете му имаше още много синини и ранички там, където вражеските мечове бяха набили брънките на ризницата дълбоко в кожата. Кълин често си мислеше колко е странно, че бардовете описват как бойците се кълцат на парчета, а всъщност хората просто се пребиваха до смърт с мечовете.

– Няма какво да ме глезите като дърта бабичка – отсече Родри. –

Първо се погрижете за тежко ранените.

– Глупости. В тая армия има трима хирурзи, а и Адерин не е лош билкар от мен. Освен това битката беше кървава само около вас, милорд.

Кълин тихичко подсвирна, защото едва сега разбираше какво е станало. Невин се разрови из пакетите билки в каруцата, сипа нещо в хаванчето и наля вода от котлето, което кипеше на близкия огън.

– Ще ви направя компрес за отока. Докато не го свалим, не бива да яздите. Ами ти, сребърен кинжал? Не се ли нуждаеш от услугите ми?

– Не, благодаря. Като бойци ония палета на Корбин не струват и свинска пръдня.

– Все тъй скромен, а? – подхвърли Родри. – Не го слушай, Невин. Много добре знам, че без него щях да съм мъртъв.

Невин рязко вдигна глава и се вгледа в очите на сребърния кинжал. Кълин имаше чувството, че този взор прониква до дъното на душата му като нажежено желязо, кара го да си припомни някаква стара вина или позор, ала когато се опита да разбере нещо повече, споменът избледня и изчезна.

– Значи днес си сторил добро дело, Кълин от Кермор – тихо изрече Невин. – Ще видим дали Родри знае как да плати дълга си.

– Не искам никакво плащане – изръмжа Кълин. – Знам, че съм прост сребърен кинжал, но този път не се бих за пари.

– Не това имах предвид.

Кълин вирна глава и се отдалечи. Не приемаше подигравки от никого, та бил той и майстор на деомера.

Постепенно армията се сбираше около обоза. Кълин тъкмо отиваше да избърше коня си, когато го догони лорд Слигин. Ризницата на негово благородие беше изпръскана с кръв, а мустакът му провисваше от пот.

– Видях как измъкна Родри от схватката. Благодаря ти, сребърен кинжал.

– Няма защо, милорд. Обещах да го пазя.

– Ха! Не един доблестен воин си е забравял клетвата, като опре да скочи от седлото насред сражение. Кълна се в задниците на боговете, човече, ти имаш повече чест от онзи скапан Корбин. – Слигин яростно повиши глас. – Видя ли какво стана? Ама че страхливец! Долна селяшка измама – да подлъже Родри по тоя начин! Какво безчестие! Слава на боговете, че ти се досети навреме.

– Не съм се досетил, милорд. Очаквах нещо подобно.

Слигин зяпна от изненада.

– Щом един лорд е готов да избие търговски керван, за да подмами врага си, значи няма чувство за чест – продължи Кълин. – Затова когато Родри препусна в атака, аз бях плътно зад него.

Вечерта лордовете се събраха на военен съвет и Передир лично покани Кълин да вземе участие. Макар и трудно, Родри вече можеше да ходи и да сяда, но сребърният кинжал знаеше от опит, че на следващия ден ще е схванат като меч. С нарастваща ярост Кълин и Родри изслушаха как другите лордове разказват за битката. Никой от тях не бе нападнал, никой не бе срещнал сериозна заплаха; враговете просто им бяха преградили пътя, за да не помогнат на Родри.

– Най-много ме мъчи това – каза Родри, – че изобщо не зърнах Корбин на полесражението. Жалък страхливец!

– Не е било от страх – каза Передир. – Просто не е искал да убие лично брата на гуербрета и сина на лейди Ловиан. Така когато се дойде до преговори, ще може да заяви, че смъртта ви е чиста случайност.

– А той иска точно това, проклет да е заедно с топките си – намеси се Слигин. – Ще напада докато някой убие кадвридока, после тутакси ще помоли за мир.

– Разрешете, милорди – каза Кълин. – Щом е тъй, остава ни само едно – да убием Корбин, преди да е замолил за каквото и да било.

– Адски си прав! – изръмжа Слигин. – Като види човек разпенено псе, не вика скапания кучкар, ами направо му сече главата.

Насядаха по-близо един до друг, за да обсъдят плана. Решиха при следващата битка лордовете да яздят в плътна формация около Родри, водени от Кълин и Слигин. Съпроводени от най-добрите бойци, щяха да обикалят полесражението, докато се натъкнат на Корбин.

– И се обзалагам, че ще го открием най-отзад – каза Едар. – Ще заръчам на хората си да се бият на кръв. Стига толкова танци и задявки. Време е ония да разберат подир какъв човек са тръгнали.

Слигин стана и се разсмя зловещо.

– Отивам да поговоря с моя капитан. Предлагам да сторите същото.

Докато лордовете се разотиваха, Родри задържа Кълин и нареди на слугата си да донесе медовина в дървени чаши. Известно време пиха на едри глътки, гледайки мълчаливо огъня.

– Господарю кадвридок – обади се Кълин накрая. – Не е безчестие да си вземете телохранител, когато някой се опитва да ви убие.

– О, не това ме тормози. – Родри помълча и отпи нова глътка. – Мислех за Кейнрид. Амир ми каза, че Кейно го пратил напред и останал да ме прикрива. Знаел е какво го очаква.

– Вярно. Дал е клетва да умре за вас и устоя на думата си.

– Проклятие! – Родри се завъртя към него и в очите му блестяха сълзи. – Не разбираш ли, че тъкмо това е най-лошото? Та аз за пръв път предвождам войска. О, винаги съм бил лорд Родри, но само като капитан на баща си или помощник на Рийс. В много битки съм яздил, но никой не е умирал заради мен. По-скоро от мен се очакваше да умра за някого.

– Никога не съм срещал друг благородник, който да се измъчва за подобни неща.

– Пъклото да ги вземе тогава! Проклятие, защо му трябваше на вуйчо да се завира под меча? Не съм му искал скапаното владение.

– Сигурен съм, че утре ще мислите другояче, ваше благородие.

– О, несъмнено. – Родри мрачно се загледа в чашата си. – Все едно, проклет да съм, ако оставя Рийс да докопа земите.

– Знам, че нямам правото да питам, но чак толкова зъл човек ли е брат ви?

– Ни най-малко, стига да не става дума за мен. О, иначе е справедлив, щедър и храбър... с две думи, същински образец за благородник, додето нещата не опрат до брат му. Да пукна, ако знам защо ме мрази толкова много.

Кълин долови в гласа на младежа не само гняв, но и болка.

– Е, милорд, и с моя по-голям брат беше същото. Останехме ли насаме, все гледаше да ме цапардоса, а пък мама вечно беше на моя страна и това още повече го ядосваше.

– Мътните да го вземат! – Родри погледна сребърния кинжал със смутена усмивка. – Естествено, че и ти си имал клан, нали? А аз досега май си въобразявах, че си нещо като дъжда и вятъра, дето вечно бродят из цялото кралство.

– Нищо подобно. – Кълин съдържано отпи глътка медовина. – Баща ми беше корабостроител в Кермор и не съм виждал по-голям пианица и негодник от него. Между нас казано, май повече бягах от него, отколкото от юмруците на брат си. А когато най-сетне ни стори добрината да умре от препиване, жреците на Бел намериха на майка ми работа в гуербретската кухня. Тъй че израснах в дъна.

– Там ли те научиха да се биеш?

– Там. Капитанът на войската се съжали над едно мърляво хлапе, дето вечно размахваше пръчки и ги наричаше мечове. – Кълин прогони растящото чувство на срам с нова глътка медовина. – Той беше добър човек, само че аз не оправдах доверието му.

Родри слушаше с напрегнато любопитство. Кълин остави празната чаша и стана.

– Късно е вече, господарю кадвридок. Ако ми простите волността, мисля, че е време да си лягаме.

И преди Родри да го спре, той побърза да се отдалечи.

Дори и за девериец лорд Новек беше висок – почти два метра могъщи мускули и едри кости. А тази вечер беше и разгневен. Застанал със скръстени ръце малко настрани, той гледаше яростно как Корбин и другите благородници обсъждат бойните планове. Лодлейн тревожно го държеше под око. Най-сетне лордът изръмжа злобна ругатня и пристъпи напред.

– Не ми харесва това – озъби се той. – До гуша ми дойде от вонящото ви безчестие. Не искам повече хитрини като днешната.

Другите се завъртяха към него и в очите им проблесна вина.

– Като мъже ли ще се бием, или като смрадливи селяндури?

– Е, хайде сега – пристъпи към него лорд Кенид, възпълен мъж с гъсти прошарени мустаци. – Кое е по-безчестно – да използваме ума, с който са ни надарили боговете, или да убиваме благородници, когато с тях нямаме никаква вражда?

– Правилно – вметна Корбин. – Враждата ни е само с Родри и с някой друг.

– Що не хванеш шопара за топките? – ядно отвърна Новек. – Страх те е да не се намеси гуербретът, там е цялата работа. Казвам ви, не ми харесва да се промъкваме като глутница дръгливи псета около градско бунище.

Засегнати от думите на Новек, по-младите лордове се колебаеха, а дори Корбин и Кенид не смееха да го погледнат в очите. Лодлейн изстреля от аурата си силова линия и шибна с нея аурата на Новек, както дете върти пумпал с камшик. Лордът леко се олюля и очите му станаха безизразни.

– Но милорд – примирително изрече Лодлейн, – ако провлачим тази война, може по грешка да загинат хора като Слигин и Передир. Би било жалко да се стигне дотам.

– Жалко, наистина – бавно проговори Новек, без следа от предишната ярост. – Съгласен съм, съветнико. Планът е добър.

– Значи никой не възразява? – побърза да се намеси Корбин. – Чудесно. Вървете да съобщите заповедите на капитаните си.

Когато военният съвет свърши, Лодлейн се измъкна, без да го

забележи Корбин. Не би понесъл да седи и да пие с тоя смрадлив благородник. Докато крачеше през лагера, той забеляза, че войниците го гледат крадешком и тайно кръстосват пръсти в знак против уроки. Бояха се от него, тия крастави псета, и така трябваше да бъде – нека треперят пред Лодлейн Всемогъщи, Повелител на Въздушните сили! В края на лагера спря и се замисли. Колкото и да му се искаше да напусне армията поне за малко, той просто не смееше да остава сам, когато Адерин бе тъй наблизко. Накрая се върна в шатрата си, прогони слугата и легна върху завивките, без да се съблича.

Отвън долиташе смехът на минаващи войници и звъntenето на оръжията им. Някога умееше да прогонва досадните звуци; сега те го докарваха до лудост. Стиснал юмруци и зъби, той лежеше и се тресеше в отчаяно усилие да затвори съзнанието си и да повика съня. Не искаше да търси помощ от мрака. Изведнъж го обзе страх – страх от онзи глас, който щеше да се влее мазно в главата му.

Ала накрая гласът все пак дойде. Отначало го зърна като въображаема черна точица; след това тя почна да се раздува. Лодлейн се бореше с нея, опита се да призове светлината, да прогони мрака с ритуални проклетия и жестове, но петното неумолимо растеше, набъбваше, докато го обгърна непрогледна тъма, от която гласът заговори кротко и търпеливо.

„Защо се боиш от мен тъкмо ти, Лодлейн Всемогъщи, най-велик сред всички майстори на деомера? Та аз само искам да ти помогна, да бъда твой приятел и съюзник. Дойдох да скърбя заедно с теб, че тъй хитроумният план се провали. Днес почти щеше да хванеш Родри в капана.“

„Кой си ти?“

„Приятел и нищо повече. Нося ти вест. Онзи сребърен кинжал е ключът към всичко. Трябва да го убиеш, преди да унищожши Родри. Размишлявах дълбоко, приятелю мой, и открих, че тук са замесени силите на Уирда.“

„Добре, но кой си ти?“

Гласът се изкиска тихо. Мракът изчезна. Лодлейн дълго лежа изпотен, благославяйки онова, което току-що бе проклинал – нормалните човешки звуци на армията около него. После стана, излезе от шатрата и отиде да потърси капитана на Корбин. Искаше да му даде специални нареждания за онзи проклет сребърен кинжал.

Кълин изведнъж се събуди и откри, че Слигин е клекнал до него.

По звездите разбра, че приближава утрото.

– Старият Невин ме вдигна преди малко – каза Слигин. – Армията на Корбин се готви за път. Тия безчестни отрепки се канят да ни нападнат призори.

– А, така ли било? Тогава, милорд, най-добре ще е и ние да им подготвим изненада.

Когато обясни какво има предвид, Слигин се разсмя гръмогласно и разбуди половината лагер. Каруците на обоза вече бяха подредени в кръг около конете на стотина метра от армията. Половината войници подготвиха животните, останалите наслагах под одеялата дисаги и торби тъй, че да приличат на спящи хора. После въоръжени и готови за бой, всички прилекнаха край конете си в пръстена от каруци. Най-отвътре се гущеха слуги и помощници; отпред стояха копиеносците, готови да запълнят отвора след като изскочи конницата.

Докато из небето се разливаше мека сивота като козина на къртица, Кълин зае място до Слигин. В хладното утро вражеската армия идваше все по-близо през ливадата. Сред хората на Родри шепнешком плъзна заповед: готови за атака!

В средата на ливадата вражеската колона спря за момент, после се разгърна за нападението. Кълин взе да се пита дали не са надушили хитрината; ако лагерът наистина спеше, някой вече щеше да се събуди от далечното дрънкане на оръжие. Армията пристъпи, премина в тръс, идваше все по-напред и по-напред – и изведнъж под звуците на рогове и бойни крясъци редицата препусна в бесен галоп право срещу онова, което приличаше на спящ лагер. Копията излетяха и се посипаха над фалшивите тела по земята.

– Сега! – изкрещя Родри.

С блъсканица и ругатни в теснотията цялата войска се метна на седлата. Крещейки до прегракване, Слигин поведе отряда на благородниците, а подир тях се спуснаха всички останали в колона по четирима. Отпред слисаните противници сипеха люти псувни и се опитваха да удържат устрема си, за да пресрещнат ненадейния удар. Конете цвилеха, вдигаха се на задни крака, хората надаваха отчаяни викове и след минута армията на Корбин се превърна в безредна тълпа.

– Към Корбин! – изрева Кълин и хвърли поглед назад, за да се увери, че Родри е на сигурно място между охраната.

Докато двете армии се сблъскаха, Слигин поведе отряда към покрайнините на схватката. Сред викове и безумно цвилене въоръжените редици се врязаха една в друга като преплетени пръсти. Конниците

завиха обратно и битката се разпадна на множество малки схватки и отделни двубой. Кълин следваше плътно Слигин, който водеше отряда из полесражението. Изведнъж Слигин изрева победоносно и пришпори коня в галоп. Изненадан, Кълин изостана леко, докато лордът препускаше към целта си – вражески конник със зелено-кафяв щит. Сред глъчката избухна безумният смях на Родри и цялата група се понесе подир Слигин.

Кълин подкара в галоп след останалите, но някакъв войник на черен жребец пресече пътя му и се насочи право насреща. Докато опитваше да го заобиколи, сребърният кинжал зърна под шлема на противника подпухнали очи и набола четина. Двата замахнаха едновременно, отбиха, размениха още един удар. Врагът крещеше ругатни, Кълин се биеше невъзмутимо и продължаваше да отблъсква меча му, докато накрая вбесеният войник замахна толкова силно, че остави дясната си страна непокрита. Кълин пое удара с щита и жестоко посече противника през дясната ръка. Раздаде се пукот на кост и изпод ризницата бликна кръв. Ръмжейки от болка, врагът изтърва меча и се опита да завърти коня. Кълин го остави да избяга. Искаше да се добере до Корбин.

Отпред отрядът на Слигин бе обкръжил Корбин и неколцина войници, които храбро отбраняваха господаря си. Кълин видя как се задава нова група с кафяво-зелени щитове и препусна нататък.

– Милорд Слигин! Флангът!

Но враговете препуснаха не към Слигин, а срещу него. Кълин едва успя да обърне коня и да пресрещне атаката, преди да попадне в обръч.

– Сребърният кинжал! Убийте го!

Нямаше време да се пита защо нападат един прост сребърен кинжал, сякаш е знатен благородник. Върху лявото му рамо се стовари удар, човекът отпред се готвеше да го намушка. Кълин отби в последния миг, отдръпна се и посече войника отдясно. Те можеха да го нападат по четирима наведнъж и не му оставаше нищо друго, освен да отскача, да се привежда и да сече слепешком. Пое нов удар с щита си и дървото се пропука; после огнена болка го проряза отляво в ребрата. През кръсците на битката чу как дивият смях на Родри идва все по-близо.

Задъхан от болка, Кълин уби човека пред себе си с удар в гърлото, който премаза гръкляна му и го повали от коня, но на негово място незабавно изникна друг. Лявата му ръка изпраща и сякаш се обгърна в пламъци. Той се завъртя на седлото и се опита да отбие, но щитът опъна счупената ръка назад. Захвърли го с ругатня и отби удар отдясно.

Смехът на Родри ставаше все по-силен, ала все още бе твърде далеч.

Изведнъж войникът отляво изпищя и конят му рухна мъртъв. Нещо се стрелна във въздуха край лицето на Кълин. Стрелата прониза ризницата на врага отдясно и бликна кръв. Човекът се опита да отстъпи, но друга стрела го улучи в гърба и той с крясък падна от седлото. Тълпата се пръсна, удари на бяг, ала попадна право срещу връхлитания отряд на Родри. В последен миг на прояснение Кълин видя как Дженантар препуска с изпънат лък в ръцете. После изгърва меча и опита да се вкопчи в седлото, но ръкавиците бяха хлъзгави от собствената му кръв. Докато ги гледаше смаяно, отнякъде долетя мрак и той се свлече край шията на коня.

Сякаш се мъчеше да изплува към повърхността на дълбока синя река. От време на време почти успяваше; виждаше пред себе си светлина и чуваше нещо, което напомняше гласа на Невин, но всеки път мощен въртоп го засмукваше пак надолу, където почваше да се дави, обгърнат от синевата. Изведнъж чу как някой го подиграва с тънък, сладникав глас, който мазно нахлуваше в съзнанието му. Гласът сякаш идваше от вихрената синя мъгла около него. В този момент забеляза блестяща сребриста нишка, която излизаше от странно безплътното му тяло и се спускаше нейде... нейде надолу. Не виждаше края ѝ. Обгърна го нова вълна от трептяща, задавяща синева. Гласът подиграваше да се лее, да се подиграва и да го нарича мъртвец.

Внезапно видя Невин... или по-скоро бледото му изображение – призрак, сянка? В тази странна форма старецът крачеше насреща му и когато наближи, почна да пее на някакъв странен език. Синята река вече течеше по-бавно, сетне спря съвсем. Невин пристъпи до него и хвана ръката му.

И изведнъж Кълин се опомни. Невин, само че вече в плът и кръв, стоеше наблизо под лъчите на яркото слънце. Въпреки цялата си воинска храброст, Кълин изстена, защото го прониза огнена болка в рамото и ребрата. Когато опита да се раздвижи, дървените шини около дясната му ръка изтракаха по дъното на каруцата.

– По-полека, приятелю – каза Невин. – Не мърдай.

– Вода...

Някой внимателно го повдигна, после поднесе към устните му чаша вода. Той я изгълта жадно.

– Искаш ли още? – запита Родри.

– Искам.

Родри му помогна да изпие още една чаша, след това избърса

лицето му с влажен парцал.

– Опитях да се добера навреме – каза младежът. – Повярвай, моля те... опитях да стигна до теб.

– Знам – отвърна Кълин, леко озадачен от вълнението му. – Какво стана с Корбин?

– Избяга. Не мисли сега за това.

Слънчевото небе се завъртя и литна настрани. Отново пропадна в мрак, но сега просто спеше.

Докато слугите отнасяха Кълин и полагаха върху каруцата следващия ранен, Невин изплакна окървавените си ръце в кофа вода. Единствено той знаеше каква жестока борба бе водил, за да спаси сребърния кинжал; сам се изумяваше, че е успял да изпадне в транс и същевременно да остане прав. Малко зелено духче клечеше наблизко и замислено го гледаше как избърсва ръце с парче чисто платно. Невин се озърна и му прошепна:

– Добре, че му предупреди. Благодаря ти, благодаря и на твоите приятели.

Духчето се ухили, разкривайки дълги и остри зъбки, после изчезна. Ако Дивите не го бяха предупредили, Невин навярно нямаше да усети, че от външните плоскости някой се опитва да изтегли ефирния двойник на Кълин от тялото и после да прекъсне сребърната нишка, която го свързваше с живота. Не Лодлейн, а някой друг, обгърнат в зловонието на черни мисли – човекът, който помагаше на Лодлейн или само се криеше зад него.

– На костелив орех си налетял, драги негоднико – изрече Невин. – Вече знам, че си тук и следващия път ще те разпозная.

Малко преди разсъмване Джил се събуди, повъртя се неспокойно в леглото, после стана и се облече. Когато слезе в голямата зала, сънените слуги изнасяха пепелта от огнището и раздухваха тлеещата жаравя. Лейди Ловиан вече седеше на почетната маса. Джил се поклони и владетелката й махна да седне до нея.

– Какво става, дете? И на теб ли не ти се спи?

– Да, ваша светлост. Винаги е така, когато тате замине на война.

Една слугиня дотича и сложи пред тях панички с топла ечемичена каша и масло. Докато Джил и Ловиан закусваха, войниците от охраната взеха да идват на групички по двама-трима, като се прозяваха и закачаха слугините. Някой от тях навярно се препъна, защото изотзад долетя

дрънченето на ножница върху дърво. Джил понечи за погледне натам, но звукът прозвуча отново и отново като камбанен звън, закънтя все мощно, докато се превърна в грохот на сражение, сред който звънтеше меч върху щит, цвилеха коне, раздаваха се писъци и ругатни. Тя чу собствения си глас да бърби несвързано за онова, което вижда

и наистина виждаше битката да се разстила далече долу, сякаш летеше над нея като чайка по вятъра. Родри се мъчеше да си пробие път през тълпата около някакъв конник и се смееше диво, обезумял като берсеркер, докато сечеше и отбиваше ударите с окървавен меч. Човекът сред тълпата едва имаше сили да замахва; отчаяно се завъртя на седлото. Кълин. Джил чу как гласът ѝ се извисява в ридаещ писък, когато стрелите на Дженантар засвистяха покрай баща ѝ и почнаха да повалят враговете един по един. Най-сетне родри си проби път и скочи от коня тъкмо навреме, за да подхване падащия Кълин

и ревът на битката постепенно заглъхна сред собствените ѝ ридания и тревожния глас на Ловиан, която крещеше нещо на слугините. Джил погледна право в лицето на Ловиан и чак сега разбра, че нейна светлост я е хванала здраво в прегръдките си. Над тях се привеждаше Дугин, капитанът на охраната.

– Ваша светлост! – тревожно възкликна той. – Какво...

– Деомер, глупчо! – отвърна Ловиан. – Какво друго очакваш, щом е приятелка на Невин и тъй нататък?

Сълзите на Джил изведнъж пресъхнаха, прогонени от леденото разбиране, че Ловиан казва истината. Цялата се тресеше като трепетлика под вятъра. Една слугиня дотича с чаша бъзово вино и Ловиан я накара да го изпие.

– Джил, мъртъв ли е баща ти?

– Не, но е на косъм от смъртта. Ваша светлост, умолявам ви, трябва да отида при него. Ами ако умре, без да си кажем сбогом?

– Виж какво, душата ми се къса за теб, но няма да можеш да намериш армията.

– Няма ли, ваша светлост?

Ловиан потръпна и премълча.

– Освен това – продължи Джил – битката беше тежка. Лорд Родри ще се нуждае от всеки човек, който можете да отделите от охраната. Знаем, че мога да ги отведа право при него, наистина знам. Войската е само на двайсет мили отук. Моля ви, ваша светлост.

Ловиан въздъхна, стана от пейката и плъзна треперещи пръсти по косата си.

– Добре тогава – изрече тя най-сетне. – Дугин, трийсет души веднага да се подготвят за път.

Докато тичаше към стаята си за багажа, Джил проклинаше своя Уирд, мразеше себе си, мразеше и деомера задето я бе обладал. Но заради скъпия си баща беше готова да използва всяко оръжие.

Понякога Родри сам се изненадваше от дълбините на своята гордост. Гърбът го болеше тъй жестоко след вчерашните контузии, че едва се държеше на крака, а след като пристъпът на безумие бе отминал, усещаше мястото на всеки днешен удар, но въпреки това се застави да придружи Слигин на обиколка из печалния лагер. Войниците изнасяха трупове от полесражението. Отвсякъде долитаха яростните им ругатни, когато разпознаваха някой мъртъв приятел. Трябваше да видят, че техният кадвридок е невредим.

– Победа ли да го наречем или не? – запита Родри.

– Все пак Корбин избяга, нали?

Близко до обоза Дженантар и Калондериел стояха на стража при пленниците, които бяха насядали на групички по двама-трима, за да търсят взаимна утеха. Повечето имаха рани, но трябваше да изчакат докато хирурзите привършат с бойците на Родри.

– Нещо ново за Кълин? – запита Дженантар.

– Все същото. – Родри уморено разтърка лицето си. – Идвам да ти благодаря.

– Няма защо. Той стори всичко възможно, за да спаси един мой приятел. Щях да пусна още няколко стрели, но се страхувах да не улуча твоите хора. Всъщност без малко да убия Кълин.

– По-добре ти, отколкото някой от ония мръсници.

– Е, в крайна сметка успя да го измъкнеш, нали? – Слигин бащински потупа Родри по рамото. – Другото няма значение. Сега всичко е в ръцете на боговете.

Родри кимна. Не беше наясно дори и за себе си защо му се бе сторило толкова важно тъкмо той да спаси живота на Кълин. Трябваше да го измъкне от схватката, за да няма неизплатен дълг между двамата. Това беше важно, може би най-важното нещо в живота му – да не си дължат нищо... и все пак не разбираше защо.

Цял оплескан в кръв, Адерин изтича наблизко, следван от двама слуги, натоварени с билки и превръзки.

– Погрижихме се за всички ранени, господарю кадвридок. Но Невин заръча да ви предам, че лорд Даумир е издъхнал преди малко.

Родри отметна глава и изкрещя. Ето че заради него бе загинал и благородник. Слигин впи пръсти в рамото му и тихичко изруга.

– Сега ще се погрижа за пленниците – каза Адерин.

Той кимна на слугите и се отдалечи да търси най-тежко ранените.

– Ах, пъклото да го вземе – каза Дженантар. – Още не ми е ясно как се измъкна Корбин. Сигурен бях, че вие и Даумир го държите в капан.

– Аз също. – Слигин тръсна глава с ярост и недоумение. – Гнусен, гаден, скапан късмет, това си беше. Един куп дреболии, като например дето се строши мечът на Даумир. А после онзи кон падна пред моя и не успях да мина напред. Лош късмет, много лош.

Един от пленниците се разсмя истерично и промърмори нещо. Когато Родри се завъртя, човекът се сви и вдигна ръка пред лицето си. Русата му коса беше покрита със спечена кръв.

– Не бия ранени хора – каза Родри. – На какво се смееше?

– Прощавайте, стана без да искам. Само че не е било късмет, дето господарят избяга. Кълна се в боговете, никога няма да убиете Корбин! Заради онзи проклет магьосник. Разбирате ли, той обяви пророчество.

– Какво?

– Лодлейн обяви пророчество. Видял го е в магическия си камък. – Пленникът помълча и облиза пресъхналите си устни. – Каза, че лорд Корбин може да бъде убит само с меч, но не ще загине от ръката на простосмъртен. Видяхте какво стана днес. Сигурно е вярно.

Червендалестото лице на Слигин преbledня. Адерин наостри ухо.

– Адерин, има ли нещо вярно в това? – запита Родри.

– Момчето не ви лъже, милорд. Значи Лодлейн наистина е изрекъл пророчество.

– Не това имах предвид.

– Нима ваше благородие иска да му кажа, че пророчеството е вярно?

– Ако не беше, отдавна да си ми казал, че е фалшиво.

Адерин жално въздъхна.

– Дал съм обет никога да не лъжа, но понякога ужасно съжалявам.

Родри се завъртя и слепешком закрочи настрани. Усещаше как смъртта е положила тежка десница върху плещите му и пристъпва до него. Слигин го догони в покрайнините на лагера.

– Я стига. Не вярвам и думица от тия глупости. Пък и да е вярно, няма значение. Куп фъшкии, мен ако питаш.

– Тъй ли? Щом Адерин може да се превръща в бухал, защо да не може и да разпознава пророчества?

Слигин понечи да каже нещо, после извърна глава и яростно захапа мустака си.

– Адски странно е това чувство, да знаеш, че деомерът те обрича на гибел – продължи Родри. – А съм обречен, дума да няма. Когато Корбин реши да си пробие път към мен, никой не ще го удържи. Влезем ли в двубой, няма да мога да го убие.

– Значи остава само едно, а? Да те върнем в Канобейн.

– Никога! Каква полза от живота, ако трябва да нося позор до края на дните си?

Изведнъж Родри усети как от гърлото му бликва безумния смях. Той отметна глава и продължи да се киска, докато Слигин не го разтръска с всичка сила.

До края на деня новината обиколи целия лагер. Родри никога не бе виждал бойния дух да се разпада тъй бързо, като бучка пръст, стисната в шепи. Не беше приятна гледка. Благородниците беснееха и псуваха като Слигин, но гледаха Родри с ужас и състрадание. Той обиколи из лагера и се постара да поговори лично с всеки войник, като се надяваше по този начин да прогони тежкия, почти осезаем страх. Отначало някои бойци се опитваха да вземат нещата на шега, но след пладнече вече взеха да го избягват като прокажен, като прокълнат от боговете, който може да ги зарази с нещастieto си.

За да им спести тревогите, Родри отиде към края на лагера заедно с Амир, единственият войник, който продължаваше да се радва на компанията му. Рус и простоват на вид, шестнайсетгодишният младеж все още се считаше за новобранец, но имаше повече доблест от другите.

– Милорд, когато пак излезем срещу Корбин, ще се бия до вас. Заклел съм се да ви последвам в Отвъдното и ще го сторя.

– Цена доблестта ти, но не е необходимо. Смятам да призова Корбин на двубой, та да свършим веднъж завинаги.

– Какво?

– Добре ме чу. Проклятие, защо трябва всички вие да загинете за една безнадеждна кауза? Не можем да убием Корбин. Добре тогава, щом той ме убие, с бунта е свършено.

Амир го погледна с просълзени очи.

– И да ме помниш с добро, чу ли? – каза Родри.

Амир беззвучно размърда устни и се отдръпна. Родри се загледа към пътя и изведнъж забеляза далече на юг групичка конници. Изчака докато предположи, че вече и Амир ще ги види, после посочи нататък. Когато отрядът наближи, Родри разпозна цветовете на щитовете –

ездачите бяха от войската на неговите съюзници, а начело препускаше Джил.

– Кълна се в хълмовете, та това е стражата от Канобейн! Какво дирят насам?

Щом скочи от седлото, Джил му даде отговора на този въпрос.

– Подкрепления, милорд. Зърнах битката във видение – знаете, че не говоря глупости, защото е имало битка, нали? В името на Богинята, къде е баща ми?

Амир се разкикоти тъй гръмко, че Родри трябваше да го разтръска.

– Стегни се! След толкова деомер можем спокойно да приемем и още мъничко.

– Не е това, милорд. Джил!

– Какво? Разбира се, че е Джил. Имам очи да я видя.

– Не, милорд. Погледнете я... погледнете Джил. Значи Корбин няма да загине от ръката на простосмъртен, а? Ами от ръката на простосмъртна?

Пъхнала палци под колана си, Джил се мръщеше насреща им, сякаш ги мислеше за полудели. Стойката и движенията ѝ бяха толкова мъжки, че Родри изведнъж разбра какво иска да каже Амир. Той отметна глава и нададе оглушителен смях. Накрая Джил не издържа.

– В името на всички богове и съпругите им! Да не би целият лагер да се е побъркал?

– Извинявай. Веднага ще те отведе при баща ти, но Джил, о, Джил, би трябвало да се просна и да ти целувам краката.

– Да не са ви ударили по главата, господарю кадвридок? Каква е тая история?

– Ще ти обясня след като видиш Кълин. Сребърен кинжал, искам да те наема.

Вместо да остави Кълин навън между ранените, Родри бе настанил в своята шатра човека, който спаси живота му. Когато Джил влезе, баща ѝ спеше, отпуснал шинираната лява ръка върху завивките. По косата му се тъмнееше засъхнала кръв. Джил коленичи до него и тихо заплака. Когато плъзна ръка по главата му, той въздъхна насън и се обърна към нея.

– Джил! – Невин бе отметнал завесата на входа. – Чух, че си дошла.

– Естествено. Ти какво си мислеше – че може да ранят тате, без да усетя?

Невин се усмихна за миг и коленичи до нея.

– Отговори ми искрено – каза Джил. – Ще умре ли?

Невин се замисли за толкова дълго, че сърцето ѝ изтръпна.

– Не ми се вярва – каза накрая билкарят. – По-честно не бих могъл да отговоря. Малко остана да ми умре в ръцете, но това беше от шока и вече отмина. Татко ти е много, много силен човек, но има дълбока рана в ребрата и ако се възпали...

Той не довърши. Джил седна върху петите си и се зачуди защо е така изтръпнала, сякаш изобщо няма тяло.

– Няма да се събуди скоро – продължи Невин. – Родри иска да поговори с теб. Аз... не, по-добре да го чуеш от него. Аз ще стоя при Кълин, докато се върнеш.

Джил се измъкна навън и попадна сред гъста тъпна. Цялата армия бе обкръжила шатрата в безмълвен обръч. Всички я гледаха някак странно – едва ли не с благоговение, сякаш самата богиня Епона бе дошла да ги навести – ала никои не проговаряше. Когато Амир дойде да я отведе при Родри, хората ги последваха мълчаливо като войска от мъртъвци. Благородниците стояха край шатрата на Слигин и я гледаха тъй напрегнато, че ѝ се прииска да избяга. Родри се поклони.

– Вярвам, че знаеш да въртиш този меч, който носиш на кръста си. Мислила ли си някога да го извадиш в сражение?

– Много пъти, милорд, но тате ми забранява.

– Този път няма да има възможност – промърмори Едар.

– Слушайте, милорди – изненада се Джил. – Чак толкова зле ли ви превъзхожда врагът?

– В никакъв случай. – Родри помълча и прехапа устни. – Трябва да ти кажа нещо адски странно.

– Я стига! – Слигин пристъпи напред. – Първо кажете доколко умее да се бие това момиче. Не бих пратил на смърт една беззащитна жена, та ако ще всички да измрем. Въпрос на чест, разбрахте ли?

Джил се озърна и видя, че отстрани слугите чакат да поднесат обяда на благородниците.

– Милорд Слигин, вие сте самото олицетворение на честта – каза тя. – Но ще бъдете ли така добър да ми донесете една от онези ябълки?

Слигин озадачено вдигна рамене и изпълни молбата ѝ.

– Ако обичате, милорд, застанете зад мен – продължи Джил, – пребройте до три и хвърлете ябълката нагоре.

Тя извади меча, отпусна го и зачака. Щом чу думата „три“, рязко се завъртя, мечът проблесна и падащата ябълка изпълни цялото ѝ ползрение. Без да се цели съзнателно, Джил я улучи точно в средата. Двете еднакви половинки паднаха в нозете на Слигин. Войнишките редици се

люшнаха напред и възторжено закрепяха нейното име, докато накрая Родри успя да въдвори тишина.

– Пъклото да ме вземе! – изруга Слигин. – Май и аз не бих го направил, а? Хубава работа!

– Благодаря, милорд – отвърна Джил. – но не ме карайте да се възгордявам. Баща ми щеше да я нацепи на четвъртинки.

Родри се разсмя, но в очите му блестеше безумна радост.

– И защо искате да тръгна на бой? – запита Джил.

– Заради деомера, сребърен кинжал. Лодлейн е обявил пророчество за Корбин и Адерин призна, че е вярно. Пророчеството гласи: Корбин може да бъде убит само с меч, но не ще загине от ръката на простосмъртен.

– Охо! Винаги казват, че деомерското пророчество е като двуостър меч. – Джил вдигна своя, сякаш за доказателство. – Реже и оттук, и оттам.

Възторженият рев на армията я блъсна в главата като силна медовина. Слигин се разкрещя и хората със смях и шеги се разпръснаха към лагерните огньовете. Джил прибра меча, после се обърна към Родри, който държеше в ръка символичния сребърник.

– Вземеш ли тази монета, даваш клетва да загинеш за мен, ако се наложи. Наистина ли го искаш, Джил? Не бих се унижил да моля.

– Точно затова ще я взема. – Джил протегна ръка. – Но ако убия Корбин, ще ми дадете един от онези западняшки коне, които видях в табуна ви.

Родри със смях пусна монетата в шепата ѝ.

– Имаш го. Вече няма и капка съмнение, че наистина си сребърен кинжал.

Докато прибираше монетата, Джил вдигна очи към лицето на Родри и погледите им се срещнаха. Изведнъж тя осъзна, че го познава до дъното на душата си, че нейде, неизвестно точно къде, е виждала хиляди пъти тая негова безумна усмивка на берсеркер. Родри като че също я разпозна, защото внезапно усмивката му избледня и той се взря дълбоко в очите ѝ, сякаш се мъчеше да разчете там някаква тайна. После рязко извърна глава и кимна на слугите.

– Донесете медовина! Да пием за моята отмъстителка.

– Какво? – сепна се Слигин.

– Е, кълна се в боговете и задниците на конете им – изрече Родри и безумната усмивка пак се появи върху лицето му. – Да не мислиш, че бих молил едно момиче да ми спасява живота? Ще проправа на Джил

път към Корбин, който несъмнено ще ме убие, после тя ще убие него и край на бунта.

Благородниците се разкрещяха до прегракване, опитвайки да го разубедят, но Родри гледаше като луд и не искаше да отстъпва. Джил дръпна един слуга.

– Бягай да доведеш Невин. Той е в шатрата на господаря ти.

Докато тичаше подир слугата, Невин ругаше Родри от дън душа. Макар че сърцето му се свиваше при мисълта да изпрати Джил на война, той знаеше, че не би могъл да я спре. Но поне бе очаквал от Родри благоразумието да се осланя на нейната закрила. Когато стигна до спорещата тълпа, завари Джил малко настрана. Очите ѝ го умоляваха за помощ.

– Какви са тия глупави детски капризи? – кресна Невин на Родри. – Я напрегни малко ума, с който си се родил!

Родри вирна глава.

– Умът няма нищо общо. Това е въпрос на чест. Мога да помоля една жена да убие бунтовника, щом няма надежда сам да се справя, но бих живял в позор, ако я помоля да ми спаси и кожата.

– Струва ми се, господарю кадврик, че като се опре до чест, почват да цепите косъма на две.

– Тъй ли? В жилите ми тече кръвта на Мелуейд и всеки благородник в кралството познава честта на моя клан. Проклет да съм, ако допусна и най-дребно петно върху това име.

Родри се изпъчи с ръце на кръста и го огледа предизвикателно. Невин изръмжа от отчаяние.

– Напомняте ми за една стара поговорка. Почне ли някой Мелуейд да приказва за чест, трима богове едва ще му удържат езика.

– Ами тогава по-скоро ги викай на помощ.

Невин сграбчи младежа за ризата и го разтръска.

– Чуй ме внимателно, Родри Мелуейд. Тук става дума за нещо по-ценно от проклетата ти чест! Забрави ли деомера?

Родри леко пребледня.

– Виждам, че си забравил – продължи Невин. – Твоят Уирд е обвързан с Уирда на цял Елдид. Деомерът те е белязал още откакто си се родил, глупецо недорасъл! За какво си мислиш, че се мотая с години около твоя дворец? Проклятие, няма да те оставя да похабиш живота си, та ако ще и да те омагьосам!

Родри се разтрепера.

– Помисли! – отсече Невин. – Кое е по-голямо безчестие: да оставиш Джил да свърши онова, за което я е довел деомерът, или да навлечеш върху Елдид някаква страшна беда само защото инакъв не ти позволява да приемеш спокойно Уирда си?

Родри извърна глава и се огледа насам-натам, сякаш диреше подкрепа от изплашените лордове наоколо. Когато Невин го пусна, той побърза да отстъпи назад.

– Или ще ми се закълнеш в честта на Мелуейд, че смяташ да отбраниваш живота си – спокойно изрече старецът, – или ще взема необходимите мерки още сега.

– Кълна се.

– В честта на Мелуейд?

– В честта на Мелуейд.

– Добре. Тогава ще ви оставя да се нахраните, милорд. Джил, ела с мен.

Когато Невин се отдалечи, стресната Джил изтича след него, без дори да се сети за неподчинение.

– Дотук с ината на Родри. Искрено се радвам, че ти хрумна да ме повикаш.

– Помислих си, че сигурно ще знаеш какво да му речеш, но откровено казано, не съм и подозирала, че има толкова велик Уирд. Слушай, наистина ли деомерът ме е довел тук точно сега?

– Естествено. Нима се съмняваш?

Джил спря и го зяпна.

– Знам, че сигурно сърцето ти се свива като слушаш всички тия странни неща, дете мое. Но за тях имаме грижата аз и Адерин. Върви да се погрижиш за баща си. След малко ще дойда и аз да го видя.

Джил хукна тъй бързо, че Невин разбра колко се бои. Много би искал да я успокои, но го чакаха изключително важни дела.

Здрачът вече се превръщаше в нощ и астралните приливи, които влияят върху силовите потоци в ефирната плоскост, бяха стихнали след преминаването от царството на Огъня към нощните владения на Водата. Невин намери Адерин и двамата напуснаха лагера. На около половин миля имаше горичка, която щеше да им осигури необходимото уединение.

– Мислиш ли, че врагът наистина ще рискува да дойде на разузнаване? – запита Адерин. – В края на краищата, днес вече е усетил твоята сила.

– Но не успя да ме огледа както трябва. Още щом почнах

заклинанията, избяга като попарен. Е, не знам, разбира се, но смятам да бъда нащрек.

– Несъмнено така ще е най-добре. Значи си бил прав и наистина е замесен черният деомер.

– Не знам доколко е замесен. Предполагам, че този негодник се опитва да работи подмолно. Или по-скоро опитваше се. Но днес всичко лъсна наяве.

– И защо ли му е трябвало да убива сребърния кинжал? Бих казал, че е под неговото достойнство да се занимава с Кълин.

– Аз също. – Невин се позамисли. – Мога само да предполагам, че стори това защото Кълин е най-добрият телохранител за Родри. Слушай, от самото начало си беше ясно, че смъртта на Родри е единствена цел на бунта. Ония лордове може да си въобразяват, че го правят заради проклетите данъци, но всъщност са просто инструменти в лапите на черния майстор. Почти съм уверен, че и Лодлейн не е нищо повече от маша. Нали ти си обучавал момчето. Има ли силата да изрече истинско пророчество за смъртта на Корбин?

– Не.

– Е, тогава откъде го е взел? Обзалагам се, че някой му е казал. И още нещо. Лодлейн не може да знае, че Родри е изключително ценен за Уирда на Елдид, пък и няма причини да го убива. Мисля, че истинският ни враг неусетно е обработвал момчето от месеци насам, използвал го е като пръчка, за да разбърка зловонното блато.

– А защо ще желае черният майстор смъртта на Родри?

Невин се усмихна мрачно.

– Не знам. Тук той има предимство пред нас. Нали тъкмо черният деомер вечно си блъска главата над Уирда и бъдещето, а не хора като нас, които се уповават на Светлината. Аз се задоволявам да чакам от Великите нови поличби за Уирда на Родри и знам, че всичко ще се разкрие, когато му дойде времето. Обзалагам се, че нашият враг непрекъснато разсъждава и рови из забранените тайни, затова сигурно има твърде основателни причини да отстрани Родри от пътя си. Каквито и да са те, явно не вещаят нищо добро за Елдид.

Адерин бавно кимна. Лицето му не се различаваше в мрака, но безсилно отпуснатите плещи издаваха дълбока скръб.

Когато стигнаха до горичката, двамата намериха поляна в покрайнините ѝ. Невин легна, изпадна в транс и се прехвърли в светлинното тяло. Бавно започна да се издига по спирала над червеникавата растителна аура на дърветата, докато златистото сияние на Адерин се

превърна в неясна искрица далече под него. Тъй високо над земята ефирната плоскост беше странно и малко зловещо място. Далеч от присъствието на живи създания синята светлина се носеше на потоци и облаци; понякога ставаше гъста като морска мъгла, сетне рязко се разсейваше, разкривайки сребристия звезден блясък.

Невин не знаеше колко време е минало, ала най-сетне видя онова, което очакваше. Далече на изток се появи ято Диви, кръжащи около нещо в средата, сякаш любопитно наблюдаваха някакъв чужденец в своята плоскост. Изведнъж те изчезнаха – или от страх, или защото пришълецът знаеше как да ги прогони. Невин призова своите приятели измежду Дивите и ги изпрати да объркат предполагаемия враг (със строга заръчка да се държат на разстояние), после полетя след тях. Хитростта се оказа успешна; неприятелят го забеляза едва когато беше съвсем наблизо.

И наистина бе неприятел. Никой, освен последовател на черния деомер, не би си избрал тъй натруфено и претенциозно светлинно тяло: фигура в черни одежди с ниско прихлупена качулка, отрупана от глава до пети със сигли и магически знаци, а вместо пояс препасана с ивица мрак, от която висяха две отсечени глави. Фигурата отстъпи назад, после нерешително увисна в пространството. Невин смътно различи под качулката лице, две очи, през които пламтеше светлината на душата и уста, която мърдаше непрестанно, изричайки беззвучни слова. Който и да беше в това тяло, очевидно говореше автоматично и предаваше сведения на някого.

„Чирак си, нали? – излъчи Невин мисъл към неговото съзнание. – Нима господарят ти е толкова страхлив, че не смее да се изпречи пред мен?“

Фигурата побягна, но спря веднага, щом Невин се впусна след нея. По ужаса в очите на чирака старецът разбра, че господарят му го принуждава да спре и да се бие.

„Кой си ти?“ – долетя откъм чирака плаха мисъл.

Невин се поколеба, сетне реши, че истината е най-подходяща тояга срещу подобни псета.

„Кажи на господаря си, че в тази плоскост ме знаят като Властелин на Ефира, но долу съм никой.“

Видя как устните пак се раздвижиха; после откъм чирака лъхна вълна на ужас. Светлинното тяло залитна настрани, катурна се, после започна да се разпада. Качулката се отметна, от черните одежди останаха само парцали. Пред Невин отчаяно се мяташе простичкият ефирен

двойник на младо момче, а сребърната нишка, която би трябвало да го свързва с тялото, висеше разкъсана под пъпа. Господарят бе предпочел да убие чирака си, за да не бъде проследен до тайното им убежище.

„Нешастен глупец! – помисли Невин. – Виждаш ли сега кому си се доверявал? Имаш един последен шанс да се разкаеш. Умолявам те, призови Светлината и незабавно се отречи от Черната пътека!“

Чиракът отвърна с изблик на дива ярост и побягна. Препъваше се, пропадеше, ала летеше все по-високо и по-високо сред облаците синя светлина. С болка на сърцето Невин го изостави. Много искаше да спаси тази душа, но скоро Властелините на Уирда щяха да хванат чирака и въпреки всичките му кръсци и ритници да го откънат към лъчезарната зала. А какво щяха да отсъдят, вече не зависеше от Невин.

Старецът се върна по сребрилата нишка към тялото си, вмъкна се вътре и трикратно плесна по земята в знак, че е свършил. Когато се надигна, Адерин клекна до него и внимателно изслуша разказа му.

– Мисля, че нашият враг те познава добре – каза той накрая.

– Така изглежда. Е, за онзи чирак е по-добре, че умря. Поне няма да затъне по-надълбоко в черното тресавище.

– Прав си. Хм... Щом господарят толкова се бои от теб, едва ли ще дойде насам тази нощ.

– Не би и могъл. Загубата на чирак е тежък удар за такъв като него. Разбираш ли, те буквално се хранят от учениците си чрез ефирна връзка. Обзалагам се, че в момента трепери и едва се държи на крака. Добре.

Адерин потръпна. Както повечето елдидски майстори на деомера, той рядко се бе сблъсквал с поклонниците на черното изкуство. Но Невин беше Властелин на Ефира, длъжен да бди на стража над душата на кралството и непрестанно да се озърта в търсене на нечестиви деяния, за които малцина изобщо знаеха, че съществуват. Той стана и изтупа сухите листа от дрехите си.

– Да се връщаме в лагера. Искам да сложа специален печат над аура-тата на Родри.

На няколко мили от тях Лодлейн лежеше в шатрата и се мъчеше да заспи. Мяташе се насам-натам, мълчаливо проклинаше хората, които шумяха навън и дори се зачуди дали да не се напие до припадък. Беше толкова изтощен, че тялото му тежеше като чувал с камъни, но щом почнеше да се унася, веднага го стряскаше тревожна мисъл или образ. Накрая той се предаде и опита да призове мрака. Представи си черната точка, после ѝ заповяда да се разрасне. Вместо това тя просто изчезна.

Продължи да опитва час подир час, ала мракът не идваше.

– Ще трябва да дадем на хората един ден почивка в лагера – каза Слигин. – Нищо друго не ни остава, нали? Вчерашният бой им дойде много.

– Прав си – отвърна Родри. – Но сърцето ме боли, че трябва да седим със скръстени ръце, когато Корбин е тъй наблизо и вече имаме Джил.

– Утре ще дойде краят – намеси се Передир. – И Корбин няма как да мърда. Загубите му са по-тежки от нашите.

В хладното, мъгливо утро благородниците се бяха събрали на закуска и военен съвет едновременно. Адерин им бе казал, че обезсърчената вражеска армия е спряла на около пет мили северно – съвсем крайък преход за конницата, но Родри знаеше, че Слигин е прав.

След като съветът привърши, Родри се зае с тъжната задача да напише писмо, което да изпрати с тялото на лорд Даумир. Неговите и вражеските мъртъвци вече бяха погребани на полесражението. Когато отнесе писмото на слугата, който щеше да придружи покойника, завари край шатрата да го чака войската на Даумир. Капитан Мейр коленичи пред него.

– Имам молба, господарю кадвридок – каза той. – По обичай се полага да си тръгнем заедно с нашия повелител. Разрешете ни да останем. Искаме да отмъстим, милорд.

Родри се поколеба. Строго погледнато, тези хора вече воюваха за деветгодишния син на Даумир и би трябвало да се посъветва с него преди подобно нарушение на обичая.

– Молим ви, милорд – продължи Мейр. – Нашият господар загина от деомер, сега искаме да помогнем на деомера да погуби Корбин. Знаем, мислите си за момчето на господаря, но кой син не би желал да отмъсти за баща си?

– Добре казано. Щом е тъй, приемам. Движете се с моите хора и ще знаете, че яздите право към Корбин.

Войниците нададоха радостни възгласи.

След като изпроводи тялото на Даумир със скромната почетна стража от двама ранени бойци, Родри се върна към шатрата си да види как е Кълин. По пътя срещна Невин, натоварен с билки.

– Тъкмо се канех да сменя превръзките на Кълин – каза старецът. – Ако искаш да разговаряш с него, ще трябва да поизчакаш. И слушай, момко, не искам да му казваш какво е замислила Джил. Още е твърде

слаб за такава вест.

– Добре. Боговете са ми свидетели, че изобщо не съм се питал какво ще си помисли за тази история.

– Тъй ли? Струва си да поразмислите от време на време, ваше благородие.

– Добре де, ами какво ще стане, като запита за нея в деня на битката и разбере, че я няма?

– О, той сам се погрижи за това. Кълна се, този човек има мечешки инат. Когато се събуди тази сутрин, беше страшно щастлив, че я вижда, а след миг й заповяда да се връща в Канобейн, додето не я е сполетяло нещо.

– Много благородно от негова страна. Да се лиши от дъщеря си, след като толкова я обича.

– Вярно обича я. – Странно, но Невин изглеждаше разтревожен. – О, да, много я обича.

Родри последва Невин към шатрата с надеждата, че Джил ще използва момента, за да си потърси закуска. И наистина, малко след като старецът влезе, тя се измъкна навън. Първо отидоха до обоза, откъдето Родри взе малко храна, после се отдалечиха от лагера през слънчевата ливада. Докато сядаха един до друг, Родри си помисли, че не е желал никоя друга жена толкова силно, колкото Джил. От време на време тя се усмихваше и това подхранваше надеждите му.

– Знаеш ли, Джил – каза накрая Родри, – ти наистина си ястреб, а сърцето ми е като птичка в твоите нокти.

– О, милорд, та вие почти не ме познавате.

– Много ли време е нужно на ястреба, за да сграбчи своята плячка?

Джил го погледна смаяно, сякаш не вярваше на ушите си. Усмихнат, Родри се премести малко по-близо.

– Е, хайде де. Сигурно знаеш колко си красива. Обзалагам се, че навсякъде по дългия път мъжете въздишат, щом те зърнат.

– Може и да са въздишали, но никой не е посмял да ми го каже. Тате имаше тая грижа. Освен това, ако наистина мъжете са въздишали по мен, в което дълбоко се съмнявам, то и вие сте разплакал доста девойки. Какво ще речете за сапунджийската щерка?

– О, проклятие, откъде знаеш за нея?

– Милейди вашата майка не пропусна да ми го каже, докато бях в Канобейн.

– Мътните да я вземат! Какво... защо...

– Тя подчерта, че и аз съм красива, а навярно познава доста добре

ваше благородие. Може и да съм сребърен кинжал, милорд, но си печеля хляба само по един начин.

Родри се изчерви.

– О, богове – избъбри накрая той. – Сигурно ме презираш.

– Не, просто не ми се ще да ви родя незаконно дете.

Родри се превъртя по корем и заби поглед в тревата, която изведнъж бе станала крайно интересна.

– Невин ми заръча като потеглим, да спя при Адерин – добави Джил. – Смятам да го послушам.

– Добре де, каза каквото имаше за казване. Не наливай оцет в раните, ако обичаш.

Родри я чу как става и се отдалечава. Дълго лежа в тревата, като се питаше смаяно как тъй е готов да се разплаче заради момиче, което почти не познава.

След като се бе погрижил за ранения, Невин вървеше обратно към обоза, когато чу Джил да го вика. Докато я изчакваше, той забеляза, че всички войници се озъртат към нея. Някои ставаха и се покланяха, други подвикваха името ѝ като молитва. Осъзна, че за тях тя се е превърнала в деомерски талисман – и то най-сетне простичък, разбираем след толкова страховити събития. Осъзна още, че ако се поддаде на изкушението да не я пусне на бой, Родри ще се изправи пред метеж в собствената си армия. Ех, ако Калондериел или Дженантар бяха обучени да се бият с меч, горчиво помисли Невин. Но знаеше, че тия стрелци нямат никакъв шанс срещу боец като Корбин. Наистина, мечът в елфическа ръка също би унищожил пророчеството на Лодлейн, ала вече нямаше време да търсят от западните области обучен елф.

– Да поговорим ли искаш, дете? – запита Невин, когато Джил го настигна. – Да не се е случило нещо с баща ти?

– Не, нищо му няма... искам да кажа, че не е по-зле. Просто ми се ще да поговоря с теб насаме.

Минаха покрай каруците и се отдалечиха в ливадата, където нямаше кой да ги чуе. Джил очевидно бе разтревожена, но дълго мълча и гледа в земята, докато най-сетне изгърси на един дъх:

– Питал ли си се как разбрах, че тате е ранен? Е, зърнах тая проклетата битка във видение – ей-така, изневиделица.

Невин неволно ахна; бе предполагал, че просто е имала предчувствие за опасността.

– Ще ми се случват ли още такива неща? – запита тя с треперещ

глас. – Не ги искам. Не ми трябва деомер. Откакто се помня, все ме тормози, а пък не съм го искала. Може да е много подходящ за човек като теб, но на мен не ми трябва.

– Никой не би те накарал насила да приемеш деомера. – Невин се ненавиждаше за горчивите истини, които изричаше, но обетът го задължаваше да говори. – Ти несъмнено притежаваш природна дарба, но ако не я развиеш, тя просто ще залийне, също както би станало с нозете ти, ако престанеш да ходиш.

Тя се усмихна с такова облекчение, че в сърцето му пламна болка. После пак се навъси.

– Ами Дивите? Ще престана ли да ги виждам?

– О, несъмнено. Знаеш ли, много деца виждат Дивите, но някъде към десетата си година губят тази дарба. Просто е странно, че още ги виждаш, без да си обучена.

– Не искам да ги загубя. Те ми бяха единствените приятели по дългия път.

В гласа ѝ трептеше болка от спомена за самотата и в този миг едновременно приличаше на девойка и на жена, прекриваща отвъд прага на детството.

– Е, Джил, изборът си е твой. Никой не може да реши вместо теб – нито татко ти, нито аз.

Тя кимна, разбута тревата с връхчето на ботуша си, после изведнъж се завъртя и хукна към лагера. Невин се загледа след нея, проклинайки и Джил, и собствения си Уирд. Строго си напомни, че всъщност тя е обикновена девойка, изплашена и объркана от това внезапно нахлуване на деомера в нейния живот. Макар че обетът му забраняваше да спори и умолява, можеше да стане неин приятел и след време тя щеше да разбере, че по своему деомерът е нещо напълно естествено... или поне така се надяваше Невин. Докато вървеше обратно към лагера, той усети непосилна умора и се запита дали някога ще изкупи вината си като я насочи към деомера и нейния истински Уирд. Не толкова заради себе си, колкото заради Джил, искаше тя да проумее, че никога не ще бъде щастлива, ако не използва безценната си дарба.

Когато се прибра в лагера, видя Джил да седи при Дженантар и Калондериел. Щом инстинктивно бе потърсила утеха от двамата елфи, значи нямаше повод за отчаяние. Като се смееше тихичко, той тръгна да потърси Адерин.

Твърдо решена да прогони Невин от мислите си, Джил гледеше как

Дженантар играят някаква сложна игра, донякъде наподобяваща деверийските зарове. Вместо кубчета използват малки дървени пирамидки с различен цвят от всяка страна. Разтърсваха ги в шепи, после ги пускаха на земята. Според подреждането и бройката на различните цветове се определяше кой печели. Накрая Дженантар прибра пирамидките в кожена кесийка.

– Държим се ужасно невъзпитано с Джил.

– Ха! – възкликна Калондериел. – То се видя кой губи. Но наистина, Джил, много се радвам да те видя. Как е баща ти днес?

– Не е зле. Невин казва, че бил много по-добре, отколкото можело да се очаква.

– Чудесна новина – зарадва се Дженантар. – Съжалявам само, че не бях по-бърз с лъка.

Джил тъжно кимна и се запита как ли ще излъже тежко ранения си баща, макар че желаше тази възможност да влезе в сражение повече от всичко друго на света.

– Охо! – обади се Калондериел. – Ето че идва и нашият кръглоух кадвридок. Бас държи, че знам с кого иска да си каже две приказки.

Джил погледна как Родри се приближава – наистина гледаше право към нея с топла усмивка на красивото си лице. Понякога го ненавиждаше задето е толкова хубав; такъв мъж не се пренебрегва с лека ръка. Тя и Дженантар се изправиха на крака, но Калондериел предизвикателно остана да седи на тревата. Родри се завъртя към него и усмивката му изчезна.

– Когато идва твоят кадвридок, трябва да станеш прав.

– О, тъй ли било? – запита Калондериел. – И какво те кара да мислиш, че съм под твоите заповеди?

– Или си под моите заповеди, или веднага напускаш армията.

Калондериел се изправи с подчертано бавни движения, но без никакъв признак на уважение застана с ръце на кръста.

– Слушай, момко. Запази това елдишко високомерие за другите от смрадливото ти племе. Дойдох тук с Мъдрецата от Запада и то само защото той ме помоли.

– Не ме интересува с кого си дошъл. Сега си тук и ще изпълняваш моите заповеди или си тръгваш.

Дженантар въздъхна раздражено, после промърмори на елфически нещо, но Калондериел не му отговори. Двамата с Родри стояха настръхнали един срещу друг и се гледаха втренчено, без да мигат. Джил искаше да изрече някоя успокояваща дума, но изведнъж нещо твърде

подобно на деомер ѝ подсказа, че за Родри е изключително важно да спечели уважението на елфа... и то не само заради армейската дисциплина.

– Ако толкова ти е накипяло, кръглоухо хлапе – каза накрая Калондериел, – дай да си разчистим сметките още тук и сега.

– Хей! – подвикна Дженантар и пристъпи напред. – Той не знае как се бият мъжете по нашия край.

– Не знам ли? – Родри се ухили зловещо. – Вуйчо ми охотно приемаше западняци в двореца си, тъй че добре познавам вашите обичаи. Както кажеш, Кало.

Сред растящата тъпла двамата се съблякоха до кръста и застанаха един срещу друг – Калондериел с ножа си, а Родри с този на Дженантар, тъй като собственият му кинжал се оказа твърде къс. Сърцето на Джил туптеше тревожно; тя виждаше синините по гърба на Родри и знаеше, че контузиите ще забавят движенията му.

Калондериел и Родри започнаха да кръжат, леко приведени напред, съсредоточени и мълчаливи. Родри изпробва лъжлив удар; Калондериел отскочи и замахна; Родри едва успя да се изплъзне изпод ножа. Отново обикаляха – бавно, очи в очи – докато ненадейно Калондериел се стрелна напред, Родри отстъпи изящно и нападна отстрани. Калондериел нанесе удар отдолу, но лявата ръка на Родри полетя толкова бързо, че Джил едва я видя как хвана десницата на елфа и я тласна нагоре. В същия миг ножът проблесна под слънчевите лъчи... и потъмня от кръв. Калондериел отскочи назад и от тънката драскотина по ребрата му протекоха алени капки.

– Под моите заповеди ли си? – изръмжа Родри.

– Да. – Калондериел отпусна ножа. – Да... господарю кадвридок.

Под възторжените възгласи на войниците Родри избърса ножа в бригаите си, подаде го на Дженантар после вдигна ризата си и се отдалечи. Гледайки подир него, Джил осъзна, че колкото и да харесва Калондериел, победата на Родри я радва, а поражението му би я наскърбило дълбоко. Със странно чувство на вина тя се обърна към елфа, който бършеше раната с ризата си под подигравателния поглед на Дженантар.

– Тоя младок е доста бърз за кръглоух – подхвърли Калондериел.

– Така е – отсече Дженантар. – А сега би ли си прибрал бърбия език зад зъбите? Май си забравил, че Адерин заръча да не създаваме неприятности.

– Не съм забравил, но не мога да приема команди от човек, който е по-слаб от мен.

– Е, да, и ти имаш право. – Дженантар се обърна към Джил. – Нашият Калондериел също е нещо като кадвридок. Сигурно не е лесно да приемаш чужди заповеди, когато си свикнал да командваш стотици стрелци.

– Особено пък от кръглоух – намеси се Калондериел. – Инак съм съвсем кротък – не ти ли търпя проклетото нахалство от толкова време?

Дженантар се разсмя.

– Може и да си кадвридок – каза Джил, – обаче най-добре иди да покажеш тая рана на Адерин.

– О, това е само драскотина. Родри си удържа ръката. Наистина никак не е лош за кръглоух. А освен това бухалът пак отлетя на разузнаване. Безпокои го близостта на бунтовниците.

Кървава река течеше през лагера на Корбин, лееше се бавна и лепкава покрай шатрите, плискаше се около хората и конете. Макар да знаеше, че това е само изтървано видение, Лодлейн дълго не успя да го прогони и дори когато реката отстъпи, зад нея сякаш останаха ръждиви петна по всичко, което бе докоснала. Той пхна ръце между бедрата си, за да удържи треперенето им и опита да се съсредоточи върху дебатите на военния съвет. Благородниците спореха за нещо, но сякаш невидим вятър отнасяше думите им. Накрая Лодлейн стана и си излезе. Докато крачеше през лагера, усети как враждебните погледи на хората се забиват в гърба му като кинжали.

За щастие в шатрата му беше прохладно и тихо. Изтощените и обезсърчени войници не вдигаха много шум. Лодлейн се просна върху завивките и почна да диша дълбоко и бавно, докато ръцете му се успокоиха. Трябваше да призове мрака. Неканените видения му показваха, че всичко се разпада и той знаеше, че само в мрака ще намери сила, която да му помогне. Затвори очи, отпусна се докрай, представи си тъмата и я призова. Но образът си остана само в мислите му; не долови мощ и мракът не се появи. Опита отново и отново, ала не успя да призове дори черната точица, от която израстваше истинската тъма.

Внезапно разбра: беше изоставен. Загадъчният и неканен съюзник си бе отишъл безвъзвратно. Той отвори очи и откри, че е разтреперан и потен. За момент се почувства объркан като дете, което е заспало в майчиния скют, а се събужда в непознато легло. Какво бе сторил, защо се бе забъркал в този жалък бунт, когато трябваше да се измъкна, с цялата възможна бързина да бяга на изток, колкото се може по-далече от Адерин? Изведнъж си спомни убийството, спомни си елфа, когото бе заклал

над магическия камък. Адерин беше само на няколко мили оттук и носеше възмездие. Как бе могъл да забрави? Отново се сети за онзи рус, грубоват девериец, с когото се бяха запознали по пътя. Тъкмо той убеди Лодлейн да подири закрила в Дън Бръдлин – онзи човек, който се представяше за търговец и една вечер надникна дълбоко в очите му... а сетне спомените чезнеха в сивата мъгла на магията.

Едва сега Лодлейн осъзна колко жестоко е бил омагьосан и то за дълги месеци. Захлупи се по очи и зариде във възглавницата.

Постепенно усети шума навън. Звукът отдавна минаваше нейде покрай съзнанието му, но накрая стана толкова силен, че го изтръгна от унеса. Край шатрата отекваха гневни гласове, тичаха хора, трополяха коне. Сигурно беше нападение. Лодлейн се надигна и в този момент Корбин отметна завесата на входа.

– Ето къде си бил! – кресна лордът. – Помогни ми, проклетнико! Не се спотайвай тук като бито псе!

– Мери си думите като говориш с мен! Какво толкова е станало?

– Кенид и Кинван събират хората си. Искат да избягат от бунта.

Лодлейн изруга и го последва. Сърцето му се свиваше от ужас, но знаеше, че вече не може да им попречи с нищо, след като мракът го бе изоставил.

Невин седеше в сянката на каруцата. Тъй като беше затворил очи и не помръдваше, слугите очевидно смятаха, че старецът дреме, защото разговаряха шепнешком. Всъщност не спеше, а бе потънал в дълбок размисъл и дори да крещяха, пак нямаше да нарушат покоя на добре обученото му съзнание. Мислено създаде изображението на шестолъчна звезда от два преплетени триъгълника, червен и син, после си послужи с нея така, както някой по-неопитен в деомера би използвал магически кристал. В центъра на звездата се появяваха и изчезваха образи, мисловни отражения от астралната плоскост, която обгръща ефирната, също както тя на свой ред обгръща физическата. Там мислите и представите придобиват свой собствен живот, затова астралната плоскост съхранява спомена за всяко събитие, станало на по-ниските равнища.

Из тази необятна съкровищница Невин търсеше следи от черния майстор, който сега се превръщаше в най-опасен и безмилостен враг. Тъй като събитието бе станало съвсем неотдавна, старецът лесно успя да събере образи от последната битка – объркани, примигващи и преплетени видения. След като ги подреди, той откри как Кълин отчаяно размахва меча срещу тълпата от врагове. Запечатата картината в мислите

си, после я използва като семе, около което израснаха нови картини, също както около дребна пращинка се съгъства дъждовната капка. Накрая видя онова, което търсеше. Сред звездата изниква петно от тръпнеш, безформен мрак, увиснал в ефирната плоскост високо над битката. Когато Невин се помъчи да го придвижи по-близо, петното изчезна. Черният майстор умееше да прикрива следите си.

Леко раздразнен, Невин излезе от унеса. Не бе очаквал да открие кой знае какво, но все пак имаше известни надежди. Стана, разкърши се и се запита какво да предприеме сега, но в този момент зърна Адерин да тича с всичка сила към шатрите на благородниците. Очевидно носеше важни вести и Невин се втурна след него.

Когато Адерин пристигна, Родри седеше пред шатрата заедно със Слигин и Передир.

– Милорд, Корбин е вдигнал лагера и се отправя на север. Видях го на десет мили оттук.

– Ах, да му изсъхнат топките дано! – Родри скочи на крака. – Да не би да бяга към дъна си?

– Така изглежда и с него са не повече от стотина бойци. Различих само два вида щитове: зелено-кафявите на Корбин и червен щит с черна стрела.

– Хората на Новек – обади се Слигин. – Значи другите му съюзници са го напуснали, а? Това е най-добрата новина от седмици насам.

– Няма грешка, Корбин бяга към дъна си – каза Родри. – Ще трябва да го догоним. Проклет да съм, ако го оставя сега да помоли за мир, а в никакъв случай не бихме могли да превземем Дън Бръдлин. Слушайте, ако изоставим обоза, до довечера ще го настигнем.

– В друг случай бих се съгласил – каза Передир. – Но Лодлейн ще разбере какво сме замислили. Корбин ще има време да избере удобна позиция, а ние ще трябва да го нападнем с изтощени коне.

Родри искаше да го изругае, но разбираше, че е прав.

– Добре тогава. Днес тръгваме подир него, а утре ще се опитаме да го настигнем. – Като се озърна, Родри забеляза, че Невин стои наблизо и внимателно слуша. – Чуйте, добри ми сър, като потеглим утре, вие и Адерин непременно трябва да яздите до мен.

– О, Адерин може да язди където си иска – отвърна Невин. – Но аз ще придружа ранените до Дън Гуербин.

– Какво?

– Слушай, момко, не съм ти го казвал преди, но зад гърба ти дебне

далеч по-опасен враг от Лодлейн. Мисля да предприема... отвлечаща маневра ли го наричате? Адерин може сам да се справи с Лодлейн, а и по право му се полага лично да стори това.

Невин си тръгна преди Родри да възрази, а младият лорд усети, че макар и да е кадврик, не би било благоразумно да се налага.

Докато армията се нахрани, събере багажа и потегли, мина цял час и Родри кипеше от нетърпение. Прати слугите да помагат и сам оседла коня си, после заръча да повикат Джил. Отведе я до каруцата, натоварена с оръжията на убити бойци. За негов ужас се оказа, че тя никога не е носила ризница.

– О, богове, как ще се биеш, като не си свикнала с тежестта?

– Значи трябва да свикна по-бързо, милорд.

– Дано да успееш, но дълбоко се тревожа. Ах, кълна се в косматия черен задник на Адския властелин, защо ли ми трябваше да те взимам?

– Тъй е повелил Уирдът, а освен това непременно ще убия Корбин, та дори и да загина до него.

Джил говореше толкова спокойно, че Родри едва не заплака от срам заедно с подлага на опасност чрез своя Уирд. Остави я да си избере ризница и шлем, после се отправи към табуна. Между резервните коне имаше един чудесен, наистина златист западняшки жребец на име Изгрев. Тъкмо защото беше толкова ценен, Родри го пазеше от битките, но сега бе решил да даде коня на Джил. Оседла жребеца грижливо и го поведе към обоза. Сърцето му отново се сви, когато видя Джил да чака, облечена с ризница, над която се разливаха златните ѝ коси. Беше толкова красива, а може би Уирдът му я обричаше на смърт. Тя го посрещна с дяволита усмивка.

– Прав бяхте за тежестта. О, богове, никога не съм предполагала, че ризниците са толкова тежки.

– Така си е, сигурно има поне десетина кила. – Той ѝ подаде юздите. – Е, сребърен кинжал, ето ти обещания кон.

– Много сте щедър, ваше благородие.

– Не е до щедрост. Проклятие, щом ще се моля на жена да ме пази, нека поне язди най-добрия кон в цялата армия.

Джил леко го погали по бузата.

– Родри, бих те презирала, ако не се срамуваше от това, обаче ако ми забраниш да се бия за теб, значи си пълен глупак.

Той изви глава и целуна пръстите ѝ.

– Тогава се подчинявам, милейди, и ще живея.

После бързо се отдалечи, а обърканите мисли в главата му летяха

насам-натам като листа под есенен вихър, разкъсвани между копнежа по нея и страха за живота ѝ.

Най-сетне армията бе готова за поход. Сам начело на колоната, Родри поведе съюзниците си на север по пътя, който лъкатушеше през горички и ниви, отчайващо се разтегляше покрай чифлици и пресичаше села, за които в този момент нетърпеливият кадвридок бе готов да се закъльне, че нарочно изникват право насреща му. Утешаваше го единствено мисълта, че Корбин води ранените си бойци и навярно пътува още по-бавно. Късно следобед зърна край пътя да лежат два трупа – тежко ранени войници, загинали по време на отстъплението. Родри спря колоната и Слигин го настигна.

– Горките негодници – подхвърли той.

– Е, да. Чудя се колко ли още има да видим. Корбин май адски се е отчаял.

– И с право, нали? Смъртта го гони по петите.

Колкото и да бързаше, Родри заповяда на своите хора да увият покойниците в одеяла и да ги натоварят на една от каруците. Вечерта щяха да ги погребат достойно.

Късно след залез слънце пратеникът на Родри пристигна в Дън Канобейн. Нетърпеливи да узнаят новините, хората от гарнизона се струпаха наоколо, докато писарят четеше на висок глас. Когато чу за смъртта на Даумир, Ловиан изстена.

– Сърцето ми се къса от тая вест. Той беше добър и верен благородник. – Тя помълча и се замисли. – Утре потегляме всички. Щом Корбин бяга като лисица към бърлогата си, значи няма опасност да ме нападне. Хора, ще придружите мен и моите дами до Дън Гуербин, после отивате при армията.

Гарнизонът нададе радостни възгласи. Даниан озадачено вдигна вежди.

– Искам да бъда по-близо до сраженията – обясни Ловиан. – Щом съюзниците на Корбин са го напуснали, значи ще трябва поотделно за молят за мир. Държа да ги приема в Дън Гуербин. Кой знае дали Рийс вече не е решил също да чака там, за в случай, че им се наложи пряко да преговарят с него.

– Да, нищо чудно. Съвсем бях забравила за Рийс.

– Аз обаче не мога да го забравя и за минута от тия проклети дни.

След като армията пое подир Корбин, Невин си легна и спа цял

следобед. Събуди се едва привечер, за да се погрижи за ранените. Щом падна мрак, той напусна лагера и тръгна към горичката. Беше казал на Родри чистата истина – искаше да предприеме отвличаща маневра, а за целта трябваше да е близо до младия лорд, докато черният майстор можеше да нападе и отдалече. Всъщност дори не се съмняваше, че физическото тяло на противника наистина е много далече, за да има време за бягство, ако решат да изпратят срещу него въоръжен отряд.

Скрит далече навътре между дърветата, Невин изпадна в транс и премина в ефирната плоскост. По-бърз от птица, той полетя на север, докато зърна под себе си преплетената сияеща маса от аурите на войската. Увисна на стража над нея и час подир час продължи да кръжи насамнатам. Най-сетне неуловимото време наближи към полунощ, когато астралният прилив на Водата отстъпваше пред силите на Земята и през ефира плъзваха синкави вихри. Невин се бореше с тях, за да устои на място като плувец сред бурно море.

Ако черният майстор се решише на тази отчаяна дързост, сега бе идеалният момент за нападение. Невин слезе ниско над земята, където теченията бяха по-слаби. От време на време се издигаше срещу вълните, за да огледа отвисоко, после пак се гмурваше надолу. Постепенно приливът стана по-лек и плавен; въртопите и теченията отслабнаха. Точно в този миг старецът зърна как някой идва насреща, но това се оказа Адерин, облечен като него в простичко светлинно тяло.

„Как е?“ – долетя мисълта на Адерин.

„Засега скучно. Няма и помен от нашия враг.“

„И аз не видях нищо. Рисувах да отскоча в този вид до лагера на Корбин. Лодлейн не посмя да ме нападне.“

При тази мисъл откъм Адерин лъхна вълна от скръб – почти физически осезаема в странните простори на ефирната плоскост.

„Представи си, че е мъртъв, приятелю. – Невин се постара да вложи в тази мисъл цялото си дружеско съчувствие. – Оплачи го и се помъчи да забравиш.“

„Да, нищо друго не ми остава.“

Адерин рязко се обърна и полетя по сребърната нишка надолу към тялото си.

Невин остана на стража през цялата нощ, докато накрая, малко преди разсъмване, отново се зададе ефирният прилив. Тъй като никой от черните майстори не можеше да върши магии под приливите на Ефира и Въздуха, Невин се завърна в тялото си. Вървейки обратно към лагера, той размишляваше за тази дълга и скучна нощ. Може би черният

майстор просто изчакваше вниманието му да отслабне – да, възможно, но твърде невероятно. Невин съсредоточи цялото си внимание върху врага, представи си всички зловещи дела, които би могъл да извърши, ала не усети дори най-лека тръпка на деомерско предупреждение. Поради това стигна до заключението, че черният майстор завинаги е напуснал полесражението.

– Трябваше да сторя същото и да си спестя една скучна нощ – високо изрече той. – Но не съм си и помислял, че ще се предаде толкова лесно.

Изведнъж се разсмя на собствената си наивност. Толкова бе свикнал със своето могъщество, че забравяше колко ужасяващо може да изглежда за човек, който има сериозни причини да се бои от него.

Предната нощ армията на Родри бе лагерувала сред една общинска мера на около половин миля от някакво село. Макар че Родри стана още по тъмно и се разкрещя да тръгват, наложи се да изчакат още час просто защото конете трябваше да привършат с пашата. Джил предположи, че Корбин вече пътува; той можеше да поеме риска да съсипе конете си, защото отиваше към своя дън.

Когато отиде да си вземе дажбата, Адерин я помоли да се разходят настрана. Наблизо беше селското езерце, укрито зад гъст върбалак и двамата се усамотиха между дърветата. Адерин с въздишка седна върху един паднал дънер. Идващото утро подчертаваше бръчките около очите му и личеше колко е изморен.

– Не се обиждай, Джил, но наистина ли смяташ, че можеш да победиш Корбин? Не бих искал да загинеш в безнадеждна схватка. Остави другото, но Невин никога няма да ми го прости, а гневът му съвсем не е за пренебрегване.

– О, напълно ти вярвам. Но ако е сам срещу мен, мисля, че ще се справя. Доколкото разбрах от Родри, той е стар, бавен и затлъстял. Ако го накарам да се размърда, скоро ще капне.

– Стар ли? Мислех, че е само на трийсет и осем.

– Е, не се засягай, обаче за боец това е преклонна възраст.

– Сигурно. Аз...

Изведнъж горичката около тях помръкна. Адерин скочи на крака и изруга. През ясното небе изведнъж бе плъзнала плътна маса от сиви дъждовни облаци. Бурен вятър налетя над върбите и наоколо се развърчаха листа. В далечината затрещяха гръмотевици.

– Лодлейн ли стои зад това? – запита Джил.

– Кой друг? Нищо, ще се оправя. Бягай, дете... конете!

Под сянката на прииждащите облаци, от които се носеше студеният мирис на дъжд, Джил хукна назад и завари лагера в паника – войниците ругаеха, лордовете и капитаните търчаха насам-натам и крещяха заповеди, конете изплашено се дърпаха от поводите. Точно когато достигна табуна, съвсем наблизко се стовари с трясък първата синкава мълния. Конете запръхтяха, зацвилиха и почнаха да се дърпат още по-отчаяно. Падна нова светкавица; посипаха се едри дъждовни капки. Джил сграбчи юздата на най-близкия кон само миг преди да избяга. Наоколо ругаещите войници вършеха същото. Родри дотича и хвана съседния кон.

– Пригответи се да бягаш! Побеснеят ли, пускай юздата и се спасявай както можеш!

Налетя нов порив на вятъра и дъждът ги обля като из ведро. Конете мятаха глави и подскачаха, а хората дърпаха юздите и кротко бъбреха каквото им дойде на ум, за да ги успокоят. Но мълниците изведнъж спряха, сякаш бог Тарн бе изтръгнал оръжието от ръцете на Лодлейн. След още няколко минути дъждът престана със зловеща внезапност. Когато вдигна очи, Джил видя как мощен вятър разкъсва парцаливите облаци. За момент изглеждаше, че те отново ще се съберат, както би станало при истинска буря, но късчето синьо небе отгоре упорито оставаше чисто, после бързо се разшири, сякаш невидим великан разчистваше с метла небосвода от разсипано брашно.

– О, богове – прошепна Родри. – Деомер.

Последните облаци изчезнаха. Не отминаха по вятъра, нито пък се разсеяха постепенно; просто изведнъж се стопиха и изчезнаха без следа. Джил потрепера.

Но макар че Адерин бе прогонил бурята, тя все пак задържа армията. Трябваше да преподредят мокрите провизии, да изстискат подгизналите одеяла, да изсушат влажните ризници, да успокоят подплашените коне. Потеглиха цял час по-късно, отколкото трябваше – а това означаваше още три мили преднина за Корбин.

– Ще изоставим обоза – отсече Родри. – Джил, ела да яздиш до мен. Тръгваме да догоним онзи негодник.

Когато Джил зае място в колоната, сърцето ѝ се разтуптя от страх. Макар да не го бе признала пред Адерин, знаеше, че непривичната тежест на ризницата ще забавя движенията ѝ, а тъкмо бързината беше нейното най-силно оръжие в схватките. Протритите ѝ рамене пламтяха като от огън. Но когато Родри отпрати към нея безумната си усмивка, тя също се усмихна и гордо отметна глава. За нищо на света не би му

показала, че се страхува!

Армията потегли, като редуваше хода с тръс, което означаваше, че ще изминават по пет мили в час срещу три за Корбин. Джил непрестанно се оглеждаше и няколко мили по-нататък зърна високо в небето над тях да кръжи ястреб. Стомахът ѝ се сви. Малко по-късно ястребът отлетя право на север. Продължиха напред покрай чифлици, където селяците се укриваха зад плътно залостени врати от гнева на воюващите лордове, през ниви, горички и ливади. Джил реши, че дори смъртта в бой е за предпочитане пред този лепкав страх, който не я напускаше.

И все пак накрая Корбин успя да им избяга. Стигнаха до едно стърнище, сред което видяха каруци с провизии, десетина ранени коне и четиринайсет ранени войници, изоставени от господаря си на произвола на съдбата. Корбин бе зарязал всичко, което можеше да го забави и се спасяваше с бягство към Дън Бръдлин.

– Ах, фъшкии на камари! – изръмжа Родри. – Вече няма да ги догоним. – Той се отпусна уморено на седлото, после въздъхна и вдигна глава. – Е, станалото – станало, нали? Да видим поне какво може да сторим за тия клетници. Обозът и хирурзите скоро ще ни настигнат.

Докато слизаше, Джил си помисли, че никога не е срещала толкова доблестен благородник. Двамата се отправиха към импровизирания лагер, където ранените лежах на голата земя и трепереха под мокрите си завивки. Бурята на Лодлейн не ги бе пощадилa. На една от каруците се подпираше войник с шинирана ръка и окървавена превръзка около челото. Когато видя Родри, по лицето му бликнаха две струйки сълзи.

– Как ти е името, момко? – запита Родри. – И откога сте тук.

– Ланик, милорд. Тук сме от снощи. На това място лагерувахме, после ни изоставиха.

– Не ви ли предложиха поне някакъв избор?

– Не, милорд, поне на другите не предложиха. Казах, че ще остана при тях. Аз поне се държа на крака и криво-ляво опитвам да ги нахраня. – Ланик помълча и се вгледа в Родри с очи, замъглени от болка. – Магъосникът е виновен, милорд. лорд Корбин никога не би ни изоставил, обаче Лодлейн го принуди. С очите си видях. О, богове, по-добре да съм ваш пленник, отколкото да стоя в крепостта с онзи смрадлив магъосник.

– Боговете да ни помагат! – възкликна Джил. – Ни най-малко не те упреквам.

Когато чу гласа ѝ, Ланик изхлипа:

– Девойка. Девойка с меч.

И той се разрида.

Един час по-късно се дотърти и обозът. Родри прати двамата свободни хирурзи да сторят каквото могат за хората на Корбин, но повика Адерин да вземе участие във военния съвет. Лордовете унило застанаха в кръг и се загледаха в калната земя.

– Е, свърши се тя – каза Слигин. – Поне да идем и да го обсадим, а? Това е въпрос на чест.

– Прав си – отвърна Родри. – Ах, пъклото да го вземе, сигурно вече е пратил към Рийс вестоносци с молба да се намеси. Не бих понесъл проклетият ми брат да ме прогони както се пъдят псета от дивеча.

– Тъй ли, милорд? – намеси се Адерин. – Ами ако вестоносците изобщо не стигнат до него?

Всички лордове се извърнаха да погледнат този крехък старец, надарен с невъобразимо могъщество.

– Трябва да спрем Лодлейн и то незабавно. Мислите ли, че гуербрет Рийс ще ни повярва, ако му кажем, че бунтът е предизвикан чрез деомер? Не, разбира се. А на съда Лодлейн ще се размине само с кръвен данък за убития и ще може свободно да твори нови злини.

– Добре де – каза Родри. – Но дори и да заловим пратениците, ако не ги убием, те ще се оплачат на Рийс. А да пукна, ако си позволя да убия беззащитни хора.

– Дори не бих помислил да ви предложа подобно нещо – лукаво се усмихна Адерин. – Оставете ги на мен, господарю кадвридок. Косъм няма да падне от главите им, но и Рийс не ще получи посланието от Корбин. Обещавам ви.

Каруците с ранените се движеха бавно и често спираха, за да си починат хората. Към пладне се задържаха по-дълго, докато Невин и хирургът се мъчеха да сторят за войниците каквото могат. Невин тъкмо бе откраднал малко време, за да похапне, когато усети мисления зов на Адерин. Отдалечи се към близкото поточе и впи поглед в слънчевите отблясъци по водата. Образът на приятеля му изникна почти веднага.

„Настигнахте ли Корбин?“ – запита мислено Невин.

„Не, проклет да е. Ще се укрепи в своя дън. Ти познаваш елдидската политика доста по-добре от мен. Да речем, че Корбин реши да изпрати отчаян призив към някой съюзник да му помогне в пробива на обсадата. Кого би избрал?“

„Я стига, наистина ли го мислиш за толкова глупав? Би трябвало да прати на Рийс вестоносци с молба за мир.“

В очите на Адерин заиграха лукави пламъчета.

„Сигурно. Но все пак би ли ми отговорил на въпроса? Ще ти обясня по-късно, когато имам повече време.“

„Добре тогава. Чакай да помисля. Така... Талид от Белглейд ще да е, няма кой друг.“

„Благодаря ти.“

После образът изчезна, а Невин остана да се чуди какво ли си е наумил старият му ученик.

Тъй като лорд Корбин получаваше доста пари от такси за моста над Делондериел, Дън Бръдлин беше солидна крепост с високи каменни стени, зад които спокойно можеше да се настани гарнизон от стотина души. Макар че обикновено мразеше да стои вътре, тази вечер Лодлейн изпита искрена радост, когато най-сетне се добраха дотам. Докато остатъците от армията бавно се тътреха през портата, той хвърли юздите на един слуга и изтича към своята стая на най-горния етаж. Дръпна капачите на прозорците в спалнята и подаде глава навън да вдъхне прохладния вечерен въздух. Беше толкова изтощен, че му се плачеше.

За всичко е виновен Адерин, каза си той, да, негова е вината, че не ме остави да им пратя буря, както желяех. Е, може старецът да е спечелил първата битка, но ще има и други сражения.

– Още не съм победен! – изръмжа Лодлейн на елфически език. – Никой не ще победи Лодлейн Всемогъщи, Повелителя на Въздушните сили!

Но когато обърна гръб на прозореца, видя Адерин да стои напред стаята. Образът беше тъй ясен, че Лодлейн извика от страх да не би старецът наистина да е влязъл при него. Едва когато фигурата леко потръпна, той разбра, че е само видение – бе забравил да сложи астрални печати над дъна.

„Момко, сине мой, моля те да ме изслушаш. Все още имаш един последен шанс. Знам, че някой злоупотребява с теб и те използва. Спри и се покай още сега. Ако още хора загинат заради теб, вече няма да има прошка. Предай се, докато можем да ти помогнем.“

Адерин изглеждаше тъй сломен, че Лодлейн изхлипа. Баща му бе дошъл да предложи прошка; баща му през цялото време бе знаел онова, което той откри съвсем наскоро – че са го омагьосали, че е бил толкова глупав да се остави в ръцете на таен неприятел.

„Умолявам те, момко“ – настоя Адерин.

Срам, унижение, ненавист към самия себе си – всички тия чувства се надигнаха, задушиха го, превърнаха се в зловонен пушек, който

изпълни стаята и замъгли образа на Адерин. Лодлейн искаше да заплаче, да протегне ръце към баща си, но пушекът го задавяше. Изведнъж той се разтрепера от ярост и бясно изкрещя:

– Махай се! Махай се! Не ми трябва твоята помощ!

Лодлейн събра цялата си мощ и хвърли насреща му поток от чиста енергия, преграда от огнена светлина, но още преди да го улучи, образът вече беше изчезнал. Тогава падна на колене и заплака сред лютивия, мръсен пушек, който се разчисти сам, струйка по струйка.

Мина много време, преди да се овладее. Стана и се дотътри до масичката, където имаше кана с медовина и чаша, наля си догоре и изгълта питието на един дъх. Изведнъж самотата стана непоносима. Без дори да остави чашата, той изтича от стаята и се втурна надолу по спиралното стълбище.

В голямата зала на лорд Корбин беше горещо, задимено и шумно от гласовете на войниците, които седяха по масите, стояха край стените, разговаряха тихичко или просто пиеха пиво с такова настървение, че слугите едва смогваха да донесат нови халби. Лодлейн седна на обичайното си място вдясно от Корбин. Отсреща Новек го погледна с изцъкленни очи. Макар че бе изтървал останалите, Лодлейн все още успяваше да поддържа този лорд под властта на магията си. Корбин ядеше парче свинско печено, като захапваше края и режеше късове с мазния си кинжал.

– Радвам се, че слезе, съветнико – каза Новек. – Тъкмо си говорехме с твоя господар, че трябва да пратим при гуербрета вестоносци с молба за мир.

– Той ще предложи прилични условия – високо изрече Корбин със зле разигран оптимизъм. – Но трябва да изпратим хората още тази нощ. Обзалагам се, че утре Родри ще ни обсади.

Двамата втренчиха въпросителни погледи срещу Лодлейн.

– Естествено – сопна се той. – Нима ви трябва деомер, за да разберете очевидното?

Лордовете покорно кимнаха. Корбин пак захапа месото и си отрязано парче.

– Трябва да знаем точно къде е Родри – каза Новек. – Не можем да си позволим риска пратениците да налетят право на него.

Корбин кимна и се оригна. Лодлейн усети, че повече няма да издържи.

– Веднага ще се погрижа за това.

Докато бързаше нагоре към стаята си, той се потеше от страх.

Прекалено силно се боеше от Адерин, за да разузнае през ефирната плоскост, а това означаваше, че ще трябва да лети. Но и всеки опит за преобразяване, когато човек е изтощен, беше твърде опасен. След като влезе в стаята, той запали фенера с едно щракване на пръстите. Пламъчето бликна веднага и това го поуспокои. Все още имаше мощ, повече мощ, отколкото можеха да си въобразят тия кръглоухи псета – той, Лодлейн Всемогъщи! Смъкна дрехите си и ги захвърли на леглото. Дори и най-могъщите майстори на деомера не можеха да преобразяват мъртва материя, каквато е например платното.

Лодлейн положи ръце върху перваза на прозореца и се загледа в звездното небе, докато го обзе пълно спокойствие. Усети как мощта му бавно расте, предпазливо продължи да призовава нови и нови сили, докато съзнанието му сякаш се превърна в могъща река. Мислено си представи образа на грамадния червен ястреб, горделив и жесток, сетне го изгласка навън, върху перваза между ръцете си. Засега ястребът съществуваше само във въображението на Лодлейн и пак чрез въображение той прехвърли съзнанието си в птицата. Беше прекарал дълги години в тежки и скучни упражнения на ума, които му позволяваха да си представи, че стои върху перваза и гледа надолу през очите на ястреба. Поддържайки съзнанието си неотклонно насочено към птицата, той пропя заповедното слово – простичко хипнотично заклинание, което му отваряше вратата към ефирната плоскост. Когато видя как гледката долу се обгръща в студена синкава светлина, Лодлейн разбра, че е прехвърлил съзнанието си на по-горно ниво.

В този момент нещата вече надхвърляха границите на обикновено то въображение. Когато се обърна, видя тялото си да лежи на пода, свързано с ястреба чрез сребриста нишка. Сега можеше да се носи из ефира, използвайки ястреба като светлинно тяло, но си беше наумил нещо далеч по-опасно. Мислено пропя втора поредица от слова, известни само на Елкион Лакар, и видя как устните на човешкото тяло потрепват ритмично. Когато разкърши крилето на ястреба, ръцете под него се надигнаха. Сега идваше най-трудното. Ефирният двойник на всеки човек е като матрица, която удържа и оформя плътта; ако двойникът е достатъчно силен, плътта ще му се подчини. Лодлейн запя, напрегна се, подчини цялата си мощ на онова въображение, което е нещо повече от въображение и накрая с един последен напевен кръсък ефирният двойник привлече материята в новия ѝ калъп.

Човекът Лодлейн бе изчезнал от стаята. Само ястребът стоеше на перваза и разперваше гордо криле. С дрезгав победоносен вик Лодлейн

се хвърли в нощта и излетя над дъна. Той обичаше полета, обичаше пълната свобода да се рее по вятъра, обичаше гледката отвисоко, когато всяка крепост и всяка къща прилича на нищожна играчка, захвърлена от нехайна детска ръка. Макар и в тялото на ястреб, Лодлейн запазваше ефирното зрение, което бе тъй важно за преобразяването. В синкавата нощ под него мъждукаше червената аура на живата растителност. Туктам се мяркаха жълтите петна на сгъшени една до друга крави. Следвайки студената черна ивица на пътя, Лодлейн полетя на юг, докато найсетне зърна светла преплетена маса от аури, която трябваше да е армията на Родри.

Издигна се по-нависоко, после описа плавен кръг над лагера. Напрегнатият му ум диреше из ефира следи от деомера на Адерин. Когато не откри нищо, той предположи, че старецът спи или си прахосва времето с грижи за ранените. Сетне чу звук – глухия скръбен крясък на бухал. Стреснат, Лодлейн отчаяно размаха криле срещу вятъра и се издигна още по-високо. Зърна далече под себе си да потрепва някакво светло петно и измежду дърветата излетя огромен сребрист бухал. Обзе го непреодолим ужас. Лодлейн се обърна по вятъра, напрегна криле и с всички сили полетя към дъна, докато усети, че е оставил далече назад по-бавната птица. Ала макар че се добра до дъна без повече прекеждия, докато кацаше на перваза, чу зад себе си – или поне така му се стори – от нощта да долита тих крясък, изпълнен с печал.

Към пладне на следващия ден армията навлезе във владенията на Корбин. Вратите на всички чифлици бяха плътно залостени и по дворовете не се мяркаше дори пиле. Селяните знаеха от горчив опит, че и войниците на най-доблестния благородник безцеремонно задигат каквото им падне под ръка.

Дънът на Корбин се издигаше върху неголяма изкуствена могила сред просторно пасище, но когато армията пристигна, наоколо не се виждаше нито една от кравите на негово благородие. Изоставиха обоза и продължиха напред в пълна готовност да отблъснат евентуален опит на Корбин за разкъсване на обсадата, но тежката обкована порта се оказа здраво затворена. Иззад зъберите на крепостната стена надничаха войници. Над броха предизвикателно се развяваше зеленото знаме на Корбин. Родри заповяда на хората си да се разпръснат и да обкръжат крепостта. Обсадата бе започнала.

Каруците тъкмо пристигаха, когато Корбин изпрати парламентъор. Престарелият шамбелан Греймин трепереше цял, макар че носеше

украшения жезъл, който би спасил живота му дори и от най-кръвожадания лорд в Девери. Когато видя достолепния старец да пъхти по надолнището, Родри скочи от седлото и учтиво направи няколко крачки насреща... но бе достатъчно предпазлив да остане на повече от една стрела разстояние.

– Поздравявам ви, лорд Родри. Господарят Корбин настоява да се оттеглите от земите му.

– Предай на господаря си, че любезно отказвам да изпълня молбата му. Той е бунтовник и съм го обявил извън законите.

– Тъй ли? – Греймин нервно облиза устни. – Трябва да ви кажа, че в момента нашите вестonosци вече препускат към гуербрет Рийс, за да го помолят за намеса във военните действия.

– Тогава ще чакам тук с армията си до пристигането на негово превъзходителство. Смятайте се за обсадени докато лично гуербретът не ми заповяда да се оттегля. Освен това предай на господаря си, че е приютил и взел за съветник един убиец на име Лодлейн. Настоявам този човек незабавно да ми се предаде, за да бъде осъден.

Греймин примига и се разтрепера още по-силно.

– Вода свидетели на престъпленията му – продължи Родри. – Ако Лодлейн не ми бъде предаден до залез слънце, значи господарят ти упорства в своя престъпен бунт. И още нещо, добри ми пратенико. Макар че твърдо съм решил да продължавам войната срещу Корбин, предлагам прошка на Новек и неговите бойци. Трябва само да излязат и да ме помолят.

Греймин се завъртя и побягна с цялата бързина на немошните си нозе. Родри избухна в смях, после отиде и даде заповед на войската да се разположи и да пристъпи към копаене на укрепления.

Естествено, нощта дойде без да им предадат Лодлейн, но по това време армията вече се бе окопала. Каруците бяха подредени в кръг зад плитък изкоп и земен вал. Въоръжени патрули непрестанно обикаляха около могилата, за да предотвратят всеки опит за бягство. Когато войниците седнаха на заслужена вечеря, Родри и Слигин минаха на проверка из лагера.

– Чудя се дали изобщо имаше смисъл да вършим всичко това – мрачно каза Слигин. – Лесно му е на Адерин да приказва, че щял да спре вестonosците, но какво може да стори? Нещо не си го представям да ги заколи по пътя, а?

– Вече се нагледах на толкова деомер, че съм готов да повярвам какво ли не. Да изчакаме и ще видим.

Не се наложи да чакат дълго. Около пладне на следващия ден един войник дотича при Родри с новината, че край лагера чака някакъв благородник с охрана от дванайсет бойци. Лордът се оказа Талид от Белглейд, който беше пряк васал на гуербрета. Тъй като можеше да се предполага само, че е дошъл с вести от Рийс, Родри ругаеше мислено, но му се поклони най-учтиво. Талид беше едър мъж на около четирийсет години с лукаво присвити зелени очи.

– Какво ви води насам, милорд?

– Много странна история. – Талид се обърна и махна на своите хора. – Доведете пленниците.

Когато доведоха двамата пленници, Родри ги позна – бяха от войската на Корбин. Те коленичиха пред нозете му и унило забиха погледи в земята.

– Знаете ли, че сестра ми е съпруга на Корбин? – запита Талид.

– Не знаех. Предайте й моите съболезнования.

Талид леко се усмихна.

– По-точно би трябвало да кажа, че беше негова съпруга. Когато пристигна при мен с още няколко жени в началото на тая проклетата война, дадох клетва, че вече никога не ще се върне при онзи скапан негодник, дори и да не го обесите. Той я е подлудил, направо я е побъркал! Само едно бръщолеве, горката – че навсякъде се спотайвали зли магьосници и духовете били обладали Корбин. Направо непоносимо.

– Ах, кълна се във всички адове! – Родри усърдно се престори на потресен от ужас. – Какво нещастие!

– И аз тъй мисля. Е, снощи пък тия двамата пристигнаха с вест от Корбин, който най-любезно ме моли да събера армия и да пробия обсадата.

Родри подсвирна от изненада.

– Адски сте прав! – отсече Талид. – Сякаш съм толкова наивен, та да наруша мира от името на гуербрета и да се меся в нещо, дето изобщо не ме засяга, особено след като се е отнесъл така към собствената ми сестра! Ако ваше благородие не възразява, ще отведа тия двама войници при Рийс, за да му обясня какво е станало. Разбирате ли, Корбин не е изпратил писмо, тъй че ми трябва техните показания.

– На драго сърце. Само ще ви помоля за разрешение да ги покажа пред дъна преди да си тръгнете, та Корбин да повярва, че съм ги хванал.

Събраха се в покоите на Корбин, за да обсъдят новината насаме. Новек седеше на перваза, Корбин крачеше напред-назад, а Лодлейн се

бе настанил на един стол и усърдно се преструваше на спокоен и уверен в бъдещия успех. Новек сумтеше като прасе и непрестанно потриваше мустак с опакото на китката си.

– Адска глупост е било да се обръщаш към Талид – изръмжа той.

– Не съм се обръщал към него! – кресна Корбин. – Не можеш ли да си го набиеш веднъж завинаги в тъпата тиква? Никаква вест не съм пращал на Талид. Пратих ония двамата в Аберуин да молят за мир, точно както бяхме решили.

Лодлейн изруга на елфически.

– Предател – продължи Корбин. – В дъна сигурно има предател, който отлично си дава сметка за настроението на Талид.

– И кой може да е тоя предател? – запита Новек. – Тук няма никой освен твоите и моите хора, а нещо не си ги представям ония двамата да са го решили на своя глава.

– Точно така. – Корбин спря и се завъртя към него. – И аз се чудех. На кого от двама ни предложиха прошка?

Когато ръката на Новек плъзна към меча, Лодлейн скочи и застана между двамата.

– Не ставайте глупаци – кресна той. – Никак не е било трудно хората на Родри да пресрещнат пратениците и да ги подкупят.

Корбин въздъхна и подаде ръка на Новек.

– Извинявай. Не съм на себе си.

– И аз. – Новек стисна ръката му. – Е, разлятото пиво не се връща, нали? Въпросът е какво да правим сега.

– Още не съм загубил надежда – отвърна Корбин и се усмихна угоднически на Лодлейн. – Може би има и друг начин да изпратим посланието... без коне.

Лодлейн усети как по гърба му избива пот. Отвън Адерин само чакаше и го дебнеше кога ще се опита да избяга.

– Може би. – Той се усмихна насила. – Досега ваше благородие винаги е бил доволен от моите хитрини.

Корбин се усмихна. Новек плъзна пръсти през мустаците си, сякаш възнамеряваше да ги оскубе.

– Ако разрешите, милорди – продължи Лодлейн, – ще се оттегля в стаята си, за да обсъдя проблема.

Без да изчаква отговор, той изтича нагоре, залости вратата зад себе си и се просна на леглото. Намекът, че Родри е подкупил вестносоците, беше само празна приказка, предназначена да вдигне малко духа на двамата лордове. Знаеше, че зад цялата работа трябва да стои Адерин. За

стареца не представляваше никаква трудност да омагьоса войниците и да вкара в главите им свършено ясен спомен как Корбин заръчва да отнесат посланието му до Талид. Те нямаха начин да открият, че споменът е просто измамен сън.

Подлейн стана и неспокойно пристъпи към прозореца. Може би имаше надежда да се добере до гуербрета. Можеше да сложи писмото на Корбин и малко дрехи в торба, която ястребът с лекота би носил в ноктите си, а след това да се изплъзне от Адерин и да отлети до Аберуин. Да се измъкне някак. Но от гърлото му излетя истеричен смях, защото знаеше, че колкото и бързо да полети, Адерин ще го следва по петите. Разбира се, освен ако успееше преди това да убие стареца. Той вкопчи пръсти в перваза. Да убие собствения си баща – о, богове, нима бе паднал толкова ниско?

Отново се просна на леглото. През целия следобед остана да лежи, а умът му бушуваше като море, подмятано между стихииите на вятъра и прилива.

Тъй като не бе изключено след провала на пратениците си Корбин да предприеме отчаян опит за пробив, този ден всички в лагера на Родри се движеха въоръжени. Джил отиде при Калондериел и Дженантар, които стояха на стража до конете с лъкове в ръце. Часовете се влачеа бавно и накрая дори шегите на двамата елфи взеха да се изчерпват.

– Знаеш ли, Джил – каза Дженантар. – Откакто лорд Родри се счепка с нашия Кало, все си мисля за него. Имаше нещо подозрително в бързината и самите му движения. Би ли сторила нещо за мен? Опитай се да го накараш да докосне твоя сребърен кинжал. Обзалагам се, че ще просветне.

– Как беше старата поговорка? – усмихна се Джил. – Елфическа кръв в елдидски вени.

– Охо! – обади се Калондериел. – Ти знаеш и да мислиш, девойче, за разлика от смрадливите кръглоухи.

– Бъди така добър да не използваш тая дума – сопна се Дженантар. – Не е твърде учтива, особено пред Джил.

– Чакай сега, Джил може и да има кръгли уши – отвърна Калондериел и посочи с лъка си. – Обаче не е кръглоуха. Между двете неща има голяма разлика.

Дженантар изръмжа като куче.

– Добре де. Няма повече да осквернявам острите ти уши с тая дума. – Калондериел отскочи от шеговития удар на приятеля си. – Но

наистина, Джил, вземи да провериш какво ще стане, когато Родри хване кинжала.

– Ще се постарая – отвърна Джил, която също бе сериозно заинтригувана. – И то колкото се може по-скоро.

Вече се свечеряваше и падащият здрач слагаше край на опасността от пробив. Когато Родри освободи стражата, Джил и двамата елфи се върнаха в лагера. Тъй като всички очакваха дълга обсада, западните бяха разпънали шатрата, която носеха между багажа си. Тя беше красива, широка около три метра и почти толкова висока, направена от червена кожа с тъй чудесно изрисувани изображения на бягащи през гората елени, че Джил не би се учудила, ако животните извърнеха глави да я погледнат. Дженантар изтича да вземе дажби за тримата, а Калондериел помогна на Джил да свали ризницата. Стори й се, че изведнъж е олекнала като перце.

– Моля се на всички небесни богове Корбин да не нападне преди да съм свикнала с тая проклетата железария.

– Аз също. – Калондериел изглеждаше искрено разтревожен. – Ако те болят раменете, може да помолиш Адерин за някакъв мехлем.

– Знаеш ли, май ще го направя.

Адерин наистина имаше някаква ароматна мазна смес, от която болката поотслабна. Джил се усамоти в шатрата и натри ухаещия на мента мехлем по раменете и горната част на ръцете си, после седна да отпочине. Сега, след като бе видяла грубата военна действителност, тя с ужас си мислеше, че баща й е бил прав. За нея просто нямаше място сред кръсците, блъсканицата и бъркотията на едно истинско сражение.

– Вече е късно да се измъквам – подхвърли тя на сивото джудже. – По-добре смърт, отколкото позор.

Джуджето безгрижно се прозина. То навярно нямаше ни най-малка представа какво точно означава смъртта.

– Джил – долетя отвън гласът на Родри. – Там ли си?

– Да, милорд. Ей-сега ще изляза.

Но вместо това Родри се вмъкна точно в мига, когато тя надяваше ризата си, и се ухили победоносно, че я заварва сама. Докато седеше до нея, джуджето му се озъби беззвучно.

– Тази шатра е великолепна. Исках да я видя отвътре.

– Не знаех, че господарят кадвридок проявява чак такъв интерес към няколко кола и две-три кожени възглавници.

– Дори много голям интерес. – Родри се премести малко по-близо. – Знаеш ли, бих казал, че никога не съм виждал по-хубави възглавници.

Джуджето скочи и го зашлеви през лицето. Родри изруга и се огледа да види откъде е дошъл ударът, но джуджето вече бе скочило върху гърба му и го скубеше с пълни шепи. С изненадан възглас младият лорд размаха ръце срещу невидимия враг.

– Престани! – кресна Джил.

Джуджето изсъска и изчезна. Родри тревожно опипа косата си.

– В името на всички богове, какво беше това?

– Откъде да знам? Гърчове ли имате? Може би трябва да се посъветвате с Адерин.

– Не ме занасяй. – Родри я сграбчи за китките. – Адски добре знаеш какво стана. Иначе защо викна „престани“?

Джил извъртя ръце, изтръгна се и се опита да скочи, но той я дръпна надолу за раменете. За момент двамата се сборичкаха, после Джил се разкиска и го остави да победи.

– Отговори ми – настоя Родри с усмивка. – Какво беше?

– Добре, щом настояваш. Беше един от Дивите и май ме ревнува.

Родри я пусна и седна назад.

– Да не си се побъркала?

– Сам го усети как те скубеше, нали?

По красивото лице на Родри се изписа такава погнуса, че тя изведнъж го намрази. Измъкна сребърния кинжал и поднесе острието към него. От среброто заструи сияние.

– Охо! На туй му се вика елфическа кръв в елдидски вени! Аз може и да виждам Дивите, обаче ти си наполовина елф.

Когато Родри дръпна кинжала от ръцете ѝ, острието пламна по-ярко от цял полилей със свещи. Той изруга и взе да го върти насам-натам, а Джил се разсмя.

– В кинжала е вградена магия. Среброто свети в близост до Елкион Лакар – а именно това са западняците. Половината ти кръв е тяхна, кълна се.

– Затваряй си устата. – Родри захвърли кинжала. – И недей да ми се смееш.

Естествено, тази заповед само я накара да се разсмее още по-силно. Родри сграбчи Джил за раменете и я разтръска тъй грубо, че тя му удари плесница.

– Ах, малка проклетнице!

Двамата се сблъскаха с ругатни и почнаха да се боричкат като зверчета, но тук вече не минаваха бойни хватки и силата на Родри надделя. Накрая той я повали по гръб, отпусна се отгоре и се усмихна само на

няколко пръста от лицето ѝ.

– Предаваш ли се?

– Не се предавам.

Той сведе глава и я целуна. За пръв път я целуваше мъж и докосването сякаш опари устните ѝ, като че цяла изгаряше от жажда и само целувките на Родри можеха да я утолят. Тя праметна ръка през шията му и отново го целуна с жадно отворена уста.

– Извинете ме, господарю кадврик – изрече Адерин. – Но дали е разумно?

Джил изписка, блъсна Родри настрани и седна. Адерин стоеше над тях със скръстени ръце и лицето му беше сурово. Родри се изчерви и също седна, пригладжайки ризата си.

– Като чух тоя шум вътре – продължи Адерин с подчертана строгост, – помислих си, че ще трябва да разтървам някого. Вие какво, да не сте се побъркали като мартенски котараци? Джил, отговарям за теб и пред Невин, и пред баща ти. Не ми се ще да заставам пред когото и да било от тях, когато е ядосан.

Джил също не изпитваше подобно желание. От срам ѝ се искаше да се стопи като пролетен сняг и да потъне в земята. Родри се усмихна глуповато и вдигна сребърния кинжал който веднага припламна в ръцете му.

– Знам какво ще речеш, добри ми Адерин – каза Родри, като въртеше нервно кинжала между пръстите си. – И ще си прав. Позорно би било да обезчестя наред армейски лагер жената, която обичам. Не съм имал подобно намерение.

– Понякога – заяви Адерин, – искрено съжалявам, че не мога да превръщам хората в жаби! Трудничко ми е да повярвам на тия красиви слова. Аз...

Изведнъж той млъкна и се вторачи в кинжала. Навярно толкова е привикнал с деомера, помисли Джил, че едва сега забелязва магията в острието.

– Тъй! Странни неща стават с елфическата кръв. В някой клан може да прескача поколение след поколение и изведнъж цялата да се събере у някого.

– Какво? – възкликна Родри с изтънял глас. – Какви проклети глупости...

– Никакви глупости. Джил, вземи си кинжала. Идваш с мен. Колкото до вас, милорд, помислете си. Знам, че изненадата не е малка, но вие сте точно толкова близък с Елкион Лакар, колкото и с клана Мелуейд.

Същата вечер каруците с ранените и пленниците стигнаха до Дън Гуербин. Дънът се издигаше върху гребена на хълма над едно малко градче, израсло около постоянната резиденция на тиерина. Зад крепостните стени имаше троен брѳх и цяло селце от колиби и бараки. Невин със задоволство научи, че Ловиан вече е пристигнала, но през първите няколко часа не му остана време да поговори с нея. Заедно с хирурга трябваше да се погрижи за настаняването на ранените в казармата, да смени всички превръзки и накрая да се изкъпе, преди да отиде в голямата зала. На вратата срещна шамбелана лорд Гуинвед – много пъргав и опитен мъж, макар че преди години бе загубил дясната си ръка в сражение.

– Изпълних заповедта на Родри за сребърния кинжал. Намерихме му отделна стая в брѳха и хирургът вече го прегледа.

– Чудесно. След малко и аз ще го навестя. Къде ми определите място за вечеря?

– На почетната маса, разбира се. Нейна светлост е тук и иска да поговори с вас.

Голямата зала на Ловиан беше широка повече от трийсет метра. По стените между прозорците висяха гоблени, а подът беше покрит със спретнати тръстикови рокозки. Ловиан се изправи да посрещне Невин и го настани от дясната си страна. Тъй като всички други отдавна бяха привършили с вечерята, един слуга му донесе чиния свинско печено със зеле и халба тъмно пиво.

– Невин – каза Ловиан. – Къде е Джил? Вече от няколко души чувам, че била с армията, но това не може да е истина.

– Вярно е, за съжаление. А чу ли за деомерското пророчество? И това е вярно.

– О, богове! Мислех, че всички са се побъркали. – Ловиан се пресегна към халбата му и отпи глътка пиво. – Искрено ти казвам, безпокоя се за Джил не по-малко, отколкото за Родри. Странно е, като си помисля колко кратко сме общували, но наистина не съм срещала по-приятно момиче.

Невин само се усмихна и си помисли, че съвсем не е странно, като се има предвид колко здраво са били обвързани Уирдовете на Джил и Ловиан през няколко предишни живота.

След като свърши с вечерята, той се изкачи към стаята си в една от страничните кули. Пажът вече бе донесъл кана вода и в камината пламтеше огън, за да прогони влагата от каменните стени. Невин отвори

капаците на прозореца, за да влезе чист въздух после застана пред жаравата и помисли за Адерин. След няколко минути образът на стария му приятел увисна над огъня.

„Канех се да те потърся след малко – помисли Адерин. – Току-що открих нещо интересно. Видях младия Родри да държи сребърния кинжал на Джил и острието сияеше като огън. Всичката елфическа кръв на клана Мелуейд се е събрала у него.“

„Ах, богове! Ами разбира се! Трябваше да се досетя още преди години. Това обяснява редица странни неща около момчето.“

„Понякога трудно се забелязва. Сигурно затова джуджетата са измислили този деомер за среброто си. Сега съм по-загрижен за живота на момчето от когато и да било. Настане ли време за помирение между елфи и хора, ще бъде много полезно Родри да е тиерин по западната граница.“

„И още как! Отдавна усещам странни поличби около него и се чудя дали тъкмо това не е причината.“

„Нищо чудно. Сега се питам дали елфическата кръв на Родри не е привлякла интереса на нашия черен враг.“

„Тъй ли? Защо?“

Озадачен, Адерин се поколеба.

„Не знам – отвърна накрая той. – Просто така ми хрумна.“

„Тогавя си струва да поразмислиш над тази идея. Може би си получил послание.“

Когато разговорът им свърши, Невин закрачи напред-назад, като се питаше дали наистина Родри е човекът, белязан да сложи край на древната вражда между елфи и хора. За Великите – Властелините на Уирда и Властелините на Светлината – е извънредно трудно да се свързват със своите земни служители просто защото тези безплътни същества обитават една плоскост, безкрайно отдалечена от физическата и много по-близка до интимната същност на вселената, отколкото астралната плоскост. Ако някой от тях желае да изпрати послание, трябва да разработи свой собствен деомер, като най-напред изгради мисловна форма, която донякъде съответства на светлинното тяло, използвано от майсторите на деомера, после чрез нея да се спусне надолу през плоскостите до най-ниското ниво, което може да достигне подобно същество. Оттам може или да насочи първичните духове, за да предизвикат определени ефекти, като например гръмотевица от ясно небе, или да изпраща образи, чувства, а при пределно усилие и кратки мисли в съзнанието на хора, владеещи деомера. Ако някой от Великите бе положил толкова много

усилия, за да прати на Адерин вест за елфическия произход на Родри, значи наистина ставаше дума за нещо извънредно важно.

Размишлявайки над това, Невин стигна до извода, че вероятно черният деомер има интерес да осуети мира по елфическите граници просто защото ония, които вървят по мрачните пътища, са в безопасност именно през размирните времена, когато лордовете нямат време да слушат приказки за някакви си странни хора, вършещи странни неща из далечни и потайни кътчета. И все пак причината му се стори недостатъчна. За разлика от злите магьосници в песните на бардовете, които извличат удоволствие от чуждите беди и страдания, последователите на черния деомер никога не пристъпват към пряко действие без най-сериозни основания. Ако някой черен майстор желаше смъртта на Родри, то причината трябваше да се крие в това, че младият лорд представлява конкретна заплаха за него или съучастниците му. Цялата история бе крайно озадачаваша и Невин знаеше, че ако иска да я разplete, тепърва му предстоят дълги и трудни размисли. Сигурен бе, че всъщност знае много повече, отколкото предполага и че причината за събитията може би се корени в собственото му минало или в предишните съществувания на хората, за които се грижеше.

– Толкова съм стар и уморен...

Всеки път щом погледнеше назад към живота си, спомените бяха преплетени и наблъскани плътно един до друг, сякаш гледаше откъм опакоето на гоблен и се мъчеше да разгадае какво е изобразено отпред. Той просто не бе имал възможността да си избистри нещата по време на състоянието, наречено смърт, когато опитът от един цял живот се пресява и сбива до ясни, конкретни зрънца от опит. Сега за него всичко се сливаше и замъгляваше, тъй че понякога едва успяваше да си припомни имената на хората, които преди време бяха тъй важни за него, камо ли пък защо са били важни – ценното просто се губеше сред море от незначителни подробности. Друг път, когато се опитваше да вземе важно решение, спомените го обсаждаха тъй плътно, че само с огромно усилие се заставяше да пристъпи към действие. Всяка възможна постъпка мигновено подсказваше три-четири различни резултата, които се бяха случвали в миналото или биха могли да се случат. Всеки факт се оценяваше по стотици начини като в откъс от бардекска поема, където се трупат прилагателно върху прилагателно, додето напълно затрупат нещастното самотно съществително. Всъщност, докато размишляваше тази вечер, Невин откри, че мисли почти като елф.

– Тъй да е. Не става по моя воля, а по волята на светлината.

За щастие чакаше го твърде много работа, тъй че не му остана време за мрачни размисли. Той събра запасите си от билки и отиде да види Кълин. Завари го да лежи буден, подпрян на възглавниците. Един слуга палеше сребърния стенен свещник.

– Невин! – гневно възкликна Кълин. – Току-що узнах... о, богове, как можа да ме излъжеш така?

Ясно бе за какво говори.

– Кой ти каза, че тя е с армията?

– Онзи проклет хирург. Ах, богове, голям късмет има, че още не мога да ставам, инак щях да му откъсна главата. Как можяхте да ме излъжете?

– Нищо не можех да сторя. Тя твърдо бе решила да тръгне, а не иска да се тревожиш.

Кълин тихо изръмжа. Беше готов да се разплаче.

– Онзи дърдорко каза ли ти и за пророчеството?

Кълин кимна.

– Най вероятно тя ще убие Корбин – продължи Невин. – Цялата работа ми намирисва на Уирд, а Джил все пак е твоя дъщеря.

– Тя никога не е влизала в битка. Как можа Родри... аз му спасих проклетия живот, а ето как се отплаща. Кълна се, че ако Джил загине, ще го убия. Хич не се интересувам какво ще ме прави после гадният му клан. Ще го убия.

В устата на някой друг това би прозвучало като празна заплаха, но Кълин от Кермор говореше чистата истина. Невин усети как неприятностите надвисват над всички им като ураганна вълна.

– Мислех си, че момчето ми допада – продължаваше Кълин. – Дори бях такъв глупак да си въобразя, че го почитам.

– Тихо! Вече нищо не можеш да промениш, само ще се изтормозиш.

– Затваряй си устата, старче. Свинска пръдня не давам за твоя деомер. Просто си затваряй устата.

В този момент сребърният кинжал толкова приличаше на Герейнт, че Невин едва не го удари. Но веднага побърза строго да си припомни, че Кълин има точно толкова общо с Герейнт, колкото самият той с някогашния принц Галрион.

– Искаш или не искаш, ще ти прегледам раната.

– Преглеждай я. Само си затваряй устата.

Кълин затвори очи и притисна лице във възглавницата. Докато развързваше торбата с билки, Невин се замисли за идващите неприятности.

Рано или късно Кълин щеше да открие, че Родри и Джил се обичат до полууда. Дали щеше да изпадне в ярост и да убие най-важния човек за бъдещето на Елдид? Ами Джил? Щеше ли да я отблъсне от деомера? Щеше ли някой ден да опетни своята чест, както бе сторил Герейнт?

– Хайде де! – сопна се Кълин. – Какво чакаш?

– Ей-сега. Само да извадя чиста превръзка.

И в този момент Невин се сблъска с най-жестоката съблазън, с най-суровото изпитание на своя деомерски живот, който неведнъж го бе изправял пред тежък избор. Когато свали от ребрата на Кълин зле направената превръзка на хирурга, той незабавно видя, че е започнало възпаление. Признаците бяха съвсем незначителни – едва забележимо подуване по краищата на разкъсаната плът, съвсем лека червенина... нещо, което само той би могъл да открие. Очевидно хирургът не бе видял нищо особено. Ако решише, можеше да пренебрегне това. Само за тази нощ, а до утрешното посещение на хирурга възпалението щеше да е проникнало тъй дълбоко, че и Невин не би могъл да го спре. Можеше просто да остави Герейнт да умре. Копнежът за мъст пламна като огън из цялото му тяло.

– Пъклото да те вземе – изръмжа Кълин. – Стига си се мотал!

– Я млъквай! Работата е сериозна. Не ми харесва видът на тая рана. Сети ли се онзи хирург да си измие смрадливите ръце?

– Не – каза Кълин. – Аз поне не го видях.

– Проклети глупаци! Защо не ми вярват като казвам, че вредоносните течности се задържат по мръсните им лапи? Извинявай, момко, обаче ще трябва да махна шевовеите и да промия отвътре с медовина.

Кълин обърна глава към него и стори последното нещо, което би очаквал Невин в този момент – усмихна се.

– Давай. Болката поне ще прогони тия проклети мисли за Джил.

– Чудя се колко ли още ще си траят вътре, а? – подхвърли Слигин.
– Проклятие, крайно време е или да се предадат, или да опитат пробив.

– Корбин няма да се предаде – отвърна Родри. – Знае, че ще го обеса на собствената му порта.

Слигин кимна и засука мустак. Двамата седяха на конете си близо до лагера и гледаха нагоре към дъна, където свежият утринен ветрец развяваше зеленото знаме.

– Моля се на всички богове Новек да приеме предложената прошка – продължи Родри.

– Стига онзи гаден магьосник да го остави, нали? Слушай, Адерин

ми каза, че и той пазел дъна по някакъв свой начин. Щял веднага да разбере, ако хората на Корбин се приготвят за пробив. – Слигин тръсна глава с гневно недоумение. – И майтап си прави с мен отгоре на всичко. Как ще разбереш, викам му, с магически кристал или нещо подобно ли? А, не, казва, Дивите ще ме предупредят. Дивите, а? Върви после, че се разправяй с вълшебници.

Родри се усмихна насила. Нямаше ни най-малко желание да обяснява на Слигин, че Дивите наистина съществуват. Искаше му се да повярва, че Джил и Адерин просто са се пошегували с него, но сам бе усетил как нещо го дърпа за косата. Както мислеше за това, той изведнъж си припомни, че Адерин е дал обет да не лъже – следователно бе чиста истина, че западниците всъщност са легендарните Елкион Лакар, а самият той е наполовина техен сънародник. Елфическа кръв в елдидски вени. В този миг Родри ненавиждаше древната поговорка.

Горещият ден бавно отмина, без Корбин да предприеме каквото и да било. На вечеря благородниците насядаха заедно и се чудеха защо бунтовникът отлага неизбежното. Имаше само един отговор – че се надява магьосникът някак да го измъкне от кашата. Кой знае, може би Лодлейн разполагаше с магически начини да прати послание до Рийс.

– Адерин ще му попречи – заяви Родри.

– Надявай се... – мрачно отвърна Едар. – Знае ли някой какво може и какво не може деомерът?

Кой знае защо, никой не се нае просто да попита Адерин и военният съвет приключи с тревожно мълчание. Родри си взе чиста риза и отиде надолу по потока да се изкъпе. Уверено се отдалечи от лагера под звездните лъчи, смъкна дрехите и се хвърли в прохладната вода. Чистотата донякъде успокои нервите му, но докато се обличаше, зърна двамата западници да крачат из мрака със същата сигурна стъпка. Калондериел се разсмя и му подвикна:

– Чистник като елф, а?

– Проклятие! Да не би Джил да се е раздрънкала?

– Естествено – обади се Дженантар. – Нали ние я пратихме да провери. Бях забелязал туй-онуй и взех да си задавам въпроси за теб, момко.

Родри го огледа внимателно. Също като всеки нормален човек, той не различаваше цветовете под звездната светлина и му се губеха някои дребни подробности, но въпреки това ясно забелязваше определено сходство между себе си и Дженантар в стройното телосложение и дългите пръсти. Макар че западниците бяха мускулести, и двамата имаха

фигури като неговата – широки рамене, тясна талия и също тъй тесни бедра.

– Наскъръбява ли те мисълта, че в клана ти има чужда кръв?

– Ще излъжа, ако отрека – каза Родри. – Но не бих искал да ви обидя.

– Няма нищо обидно – отвърна Калондериел. – Слушай, днес се позамислих и ако си спомням правилно преданията, една от нашите жени е избягала с някакъв лорд Пертик Мелуейд.

– Това е бил първият Мелуейд, който станал гуербрет на Аберуин – поясни Родри. – Сега съжалявам, че не слушах по-внимателно дългите разкази на барда за родословното дърво на моите прадеди. Изведнъж темата почва да ми се струва не чак толкова скучна.

Двамата се разсмяха и Калондериел шеговито го тупна по рамото.

– Ела при нашия огън – предложи Дженантар. – От доста време пазим един мех медовина, но моментът ми се струва подходящ да го отворим.

– Обзалагам се, че винаги си оставал на крак, докато другите се въргалат пияни под масата – добави Калондериел.

– Вярно. И това ли споделям с вас?

– Ами че то е една от най-добрите черти на Елкион Лакар. Поне според мен.

Елфическата медовина се оказа двойно по-силна от човешката разновидност, но същевременно по-приятна на вкус и по-пивка. Седнали край огъня, тримата мълчаливо прехвърляха меха от ръка на ръка, докато накрая Родри реши, че харесва новите си сънародници. Открай време знаеше, че не е като другите хора, а сега разбираше причината за това. Приятно бе да знае, че все пак има причина.

– Къде е Джил? – запита той най-сетне.

– На стража – отговори Калондериел.

– О, пъклото да го вземе, не е била длъжна.

– Тя настоя – намеси се Дженантар. – Казва, че на един сребърен кинжал не му отивало да се излежава като лорд.

– И без съмнение господарят кадвридок – подхвана Калондериел – скоро ще провери нощната стража да види дали някой не е заспал на пост.

– Затваряй си устата – скастри го Родри. – Или искаш още един двубой?

– След толкова медовина най-много да се катурнем в огъня. Извинявай, шегувах се.

Сред дружеско мълчание мехът продължи да обикаля от ръка на ръка. Ами Джил, запита се Родри. Какво щеше да стане, ако успееше да я прелъсти? Не можеше да се ожени за нея; рано или късно тя щеше да забременее като Олуен и просто да се превърне в поредната жена, чийто живот е съсипал. И то жена, рискувала живота си заради него. Може да беше от медовината, но не той изведнъж ясно разбра, че обича Джил твърде много, за да я опозори по такъв начин – че тъкмо заради обичта си е готов да се откаже от нея. Щеше да се отнася към момичето като към жрица на Луната, която стои тъй високо над мъжката похот, че всяко нечисто посегателство означава смърт.

Ала докато вървеше към шатрата си, Родри видя Джил да се завръща от поста. За миг го обзе тъй непоносимо желание, че дъхът му спря. Винаги се бе надсмивал на песните, в които мъжете умират от копнеж по жена, но тази нощ почти бе готов да им повярва. С усилие на волята се завъртя и изчезна в мрака, преди Джил да го забележи. Страхуваше се от онова, което би извършил, ако тя го окуражеше макар и само с една дума.

Във всяка болест настава момент, когато страдалецът усеща не толкова самото оздравяване, колкото надеждата, че рано или късно ще оздравее. За Кълин този момент дойде привечер, когато се събуди и откри ума си избистрен за пръв път, откакто го раниха. Болката се бе отдалечила, сякаш раната в ребрата стоеше някъде настрани от тялото му, а счупената ръка под шините само го сърбеше. За пръв път забеляза наистина какъв разкош го обкръжава – самостоятелна стая, легло с богато бродирани завеси, изящен скрин, върху който някой бе оставил меча му и сребърния кинжал. Грижеха се за него като за истински благородник – навярно защото бе спасил живота на Родри. Той се отпусна неподвижно и се помъчи да реши дали съжалява сега за това.

По някое време се появи Невин със своята лечителска торба.

– Пак ли ще ми промиваш раната?

– Надявам се, че не. – Невин се усмихна леко. – Започвам да разбирам защо си се прославил. Ти си първият човек, когото виждам да не крещи, когато наливам медовина в раната.

При спомена за мъчението Кълин въздъхна. За да запази мълчание бе трябвало да напрегне и последната си капка воля. Невин му сипа вода от сребърната кана.

– Помниш ли как ме ругаеше снощи?

– Да, и се извинявам. Не си виновен, че Джил замина на тая

проклета война. Чакай, мога и сам да държа чашата.

– Добре. Ще трябва да се раздвижиш, за да си възвърнеш силите.

– И аз тъй мисля.

В гласа на Кълин звучеше злобна закана. Невин му подаде чашата и въпросително повдигна вежди.

– Онова, за Родри, го казах сериозно. Не беше само приумица на болник.

– Не се и съмнявам. А може ли най-смирено да ти препоръчам първо да видиш дали ще я убият, а чак след това да мислиш за отмъщение? Тя е напълно способна да победи Корбин. Ако не вярвах, за нищо на света не бих я пуснал.

Кълин жадно отпи глътка вода.

– След колко време ще мога да се бия?

– Най-рано след няколко месеца. След като заздравее лявата ти ръка, ще трябва да възстановиш мускулите.

– Ах, да му се не види! А кога ще мога да стана и сам да се грижа за себе си?

– О, много по-скоро. Утре смятам да видим как ще направиш няколко крачки.

– Добре. Щом се пооправя, незабавно напускам тази стая. Не искам никакви добрини от онзи негодник. Адски съжалявам, че не ме захвърлиха в казармата с останалите войници.

– О, богове! Геро, кълна се, че на тоя свят няма по-упорит човек от теб.

– Как ме нарече?

Кълин изпита леко злорадство, като видя стария вълшебник напълно слисан. По бузите на Невин дори плъзна бледа руменина.

– Извинявай. Днес през ръцете ми минаха толкова хора, че вече не различавам с кого разговарям.

– Сигурно. Няма защо да се извиняваш.

За голямо облекчение на Кълин, докато сменяше превръзката, старецът обяви раната за напълно изчистена. После заръча на пажа да донесе хляб и мляко.

– Обясни ми едно – каза Кълин, докато се хранеше. – Много съм изненадан, че самолюбив благородник като Родри е позволил на Джил да се сражава вместо него. Защо я взе във войската?

– Заради деомера. И заради самата Джил. След като тя чу пророчеството, не знам дали някой друг освен Адския властелин би могъл да я прогони от армията. Знаеш колко си мечтаят за бойна слава всички

млади момчета, приятелю, а тя не им отстъпва. Помисли си за това, преди да отсечеш главата на Родри.

– Понякога Джил се дължи като последно глупаче. О, богове, какво ли да очаквам, като цял живот я мъкна със себе си? Добре де. Ще си помисля, обаче ако я убият...

Той не довърши. Невин вдигна очи към тавана, сякаш призоваваше боговете да видят ината му, после си събра нещата и мълчаливо излезе. Кълин дълго лежа буден, като си мислеше с надежда, че обсадата може и да се проточи. Току-виж минало достатъчно време, за да оздравее и да измъкне Джил преди сражението. Въпреки цялата си ярост, би изпитал болка, ако се наложеше да убие младия Родри. Той се навъси при спомена как отчаяно се сражаваше Родри, за да го измъкне от схватката – него, някакъв си презрян сребърен кинжал. Мнозина лордове не виждаха в смъртта на един сребърен кинжал нищо друго, освен удобен начин да си спестят някой и друг сребърник. И все пак, ако Джил загинеше... при тая мисъл Кълин пророни няколко сълзи и засрамено побърза да ги изтрие.

Писмото от Рийс беше кратко и вбесяващо.

„Милейди, разбрах, че вашият кадвридок все още държи под обсада Дън Бръдлин. Тъй като лорд Талид ми представи доказателства за продължаващата измяна на лорд Корбин, позволявам ви по свой избор да решите въпроса с военни средства. Нека ви предупредя, че дори една евентуална победа не ще усмири докрай недоволството, докато Родри е ваш наследник.“

Ловиан смачка пергамента на топка. Изкушаваше се да го захвърли в лицето на пратеника, но в края на краищата младият войник не беше виновен, че господарят му е отвратително надменно говедо.

– Виждам, че сте недоволна, милейди – каза Невин.

Ловиан изсумтя, разгъна пергамента и му го подаде.

– Свободен си – каза тя на вестоносеца. – Иди да пийнеш с моите хора. Скоро ще ти предам отговора.

Момчето скочи на крака и побърза да избяга от нейния гняв. Невин прочете посланието, въздъхна и го върна на Ловиан.

– Рийс дълбоко греши за недоволството – каза той. – В тази война Родри доказва колко струва.

– Естествено. Рийс просто иска да ме ядоса и да спаси скапаната си гордост. Между нас казано, стори го напълно успешно.

В голямата зала царуваше необичайна тишина. На мястото,

предвидено за двеста души, седяха само десетина от по-леко ранените.

– Мислиш ли, че би трябвало да помоля Рийс за намеса? – попита Ловиан. – Сърцето ми се къса, като помисля, че ще загинат още хора.

– И моето, но хората вече харесват Родри и ако Рийс намери начин да го лиши от наследство, пак ще започне недоволство. Това може да доведе до нов бунт и още по-големи нещастия.

– Прав си. – Ловиан грижливо сгъна пергамента и го прибра в подгъва на роклята си. – Ще се успокоя, после ще пратя на Рийс отговор, че намесата му не е необходима.

Обсадата на Дън Бръдлин се превърна в рутина – скучна и в същото време напрегната. Тъй като Корбин можеше да нападне всеки момент, всички се движеха въоръжени и готови за бой, но нямаха какво да правят, освен да доизлъскват оръжията, да яздят безцелно около дъна и да се забавляват с безкрайни игри на зарове. Макар че Джил се мъчеше да избягва Родри, в теснотията на лагера това се оказа невъзможно. Понякога отиваше да си вземе дажбата и го заварваше между каруците, друг път се сблъскваше с него на връщане от табуна, където ходеше да се грижи за Изгрев. При тия случайни срещи той най-често мълчеше и не се опитваше да я задържи, но от време на време тя го поглеждаше и усещаше, че се дави в сивевата на неговите очи.

На седмия ден от началото на обсадата Джил имаше чувството, че ще полудее от това непрестанно очакване. Както призна пред Адерин същата вечер, просто се страхуваше.

– Тате казва, че всеки човек с капка мозък в главата се страхува преди битка. Е, това би трябвало да ме утешава. Поне имах време да свикна с проклетата ризница. Днес тренирах с Амир и тежестта вече не ми пречи.

– Много добре. Отдавна чаках да го чуя.

Джил усети по гърба си студена тръпка.

– Лодлейн е ключът към всичко – продължи Адерин. – Корбин е омагьосан толкова отдавна, че без Лодлейн няма да издържи и ще се предаде, или ще направи опит за пробив. Вече помолих Дженантар и Калондериел да ми помогнат да убием Лодлейн. Ще дойдеш ли с нас, когато тръгнем на лов за ястреба?

– Да, непременно, но как ще стигнем до него?

– Ще накарам Лодлейн да излети. Обзалагам се, че мога да го подмамя, защото го познавам много добре. – Старецът бавно се изправи. – Може и да не стане веднага, но все пак се обзалагам, че накрая ще дойде

при нас.

След като Адерин се отдалечи, Джил остана до огъня и се зачуди какъв ли странен деомер ще използва, за да подмами врага си навън. Все още размишляваше над това, когато Родри пристъпи откъм сенките безшумно като елф и седна до нея. Сърцето ѝ заподскача от неволното докосване на ръкава му.

– Кажи ми нещо. Сигурна ли си, че Невин говореше истината, когато каза, че Уирдът ми е обвързан с Уирда на цял Елдид?

– Сигурна съм. Родри, пак ли се тормозиш, че оставяш на жена да се бие вместо теб?

– Е, та кой мъж не би се тормозил? Но не ми е само до честолюбие-то. Непоносима е мисълта, че може да пострадаш. По-скоро бих предпочел бардовете да ме осмиват, отколкото да рискувам и малкото ти пръстче.

– Да не сте пил медовина, ваше благородие?

– О, не ми се прави на непристъпна дама! Обичаш ме и знаеш, че те обичам.

Джил стана, хвърли едно дърво в огъня и се загледа как Дивите танкуват по сухата кора сред лумналите пламъци. Малко по-късно чу Родри да се изправя зад гърба ѝ.

– Джил... Знам, че не мога да ти предложа нищо друго, освен злочестина. Права си да ме отбягваш.

Джил мълчеше.

– Моля те – продължи Родри. – Искам само да чуя, че ме обичаш. Кажи го един-единствен път и ще се задоволя с това.

Той я прегърна изотзад и привлече тялото ѝ към себе си. Опияняващото спокойствие на простицкия човешки допир я блъсна в главата като медовина.

– Обичам те. Обичам те с цялото си сърце.

За миг ръцете му я стиснаха още по-силно; после се отдръпнаха. Докато Родри се отдалечаваше, тя втренчи поглед към огъня, защото знаеше, че ако го види как си отива, ще се разплаче.

– Както виждам нещата, имаме една последна надежда – каза Невек. – Рийс мрази проклетия си брат толкова силно, че може да се наме-си просто за да го посрами.

– Така си е – потвърди Корбин.

Когато двамата погледнаха към него, Лодлейн само сви рамене. Бяха обсадени вече от осем дни – осем смрадливи дни през горещата,

сушава есен, осем дни живот зад каменни стени – истинска мъка за човек, свикнал да язди на воля по земите на Елкион Лакар. Искаше му се да им прехвърли част от страданията си, като каже горчивата истина, но преди това трябваше да бъде готов с плана за бягство. Ако изобщо имаше как да избяга.

– Естествено, обработвам мислите на гуербрета – безсрамно излъга той. – Но положението не е лесно за него. Съветниците му са против каквато и да било намеса.

– О, богове! – възкликна Новек. – Бойният дух съвсем ще се скапе. Не можеш ли да избързаш?

– Деомерът изисква време.

– Тъй ли бе, просяк скапан? А преди много бързаше да ни забъркаш в тая каша.

Лодлейн го погледна втренчено. Изстреля от аурата си светъл лъч и шибна аурата на лорда. Новек изцъкли очи.

– Не обичам да ме ругаят.

– Разбира се – прошепна Новек. – Хиляди извинения.

Лодлейн шибна аурата му още веднъж, после го остави на мира.

– Освен това ви уверявам, че сериозно мисля за бойния дух. Без съмнение ще успее да уверя хората в нашата крайна победа.

Лодлейн стана, поклони се и излезе от стаята. Трябваше да остане насаме, за да размисли. Искаше му се да призове огъня и да изпепели до основи тоя смрадлив дън. Той щеше да избяга; можеше да сложи в торба дрехите си и малко пари, а после да отлети на воля. Все нейде щеше да му попадне друг лорд за омагьосване – нейде далече на изток, където Адерин нямаше да го намери.

– Ще те гоня, момко – изрече Адерин. – Дори и накрай света.

Лодлейн тихо изписка и се обърна, но коридорът бе пуст. И все пак присъствието на Адерин пропиваше всичко наоколо като мирис на дим в празно огнище.

– Рано или късно – продължи гласът на стареца – ще дойда при теб, или ти ще трябва да излезеш. Рано или късно ще се изправим очи в очи.

Чувството за чуждо присъствие се разсея. Лодлейн изтича към стаята и затръшна вратата зад себе си. Не можеше да избяга; дълбоко в сърцето му чезнеха последните искрици надежда, че Адерин ще му прости както толкова пъти досега.

– Значи трябва да победея.

Ако Адерин беше мъртъв, Лодлейн можеше не само да прати вест до гуербрета, но и да стори още много неща. Например да прати огън в

шатрите на Родри, мухъл по запасите, болести по хората и конете му, докато накрая предизвика такава паника, че войниците да се разбягат и армията да се стопи като пролетен сняг. Ако Адерин беше мъртъв. Ако...

Към средата на следобеда Лодлейн застана до прозореца и се опита да призове буря. Ако не друго, поне щеше да се похвали пред Корбин и Новек, че е намокрил проклетата армия на Родри. Той повика първичните духове на Въздуха и Водата, назова ги с могъщи имена и видя как в небето почват да се съгъстват тежки облаци. Покорна на неговата повеля, бурята прииждаше вълна подир вълна, вятърът се засили. Но изведнъж поривите му секнаха и небето взе да се разчиства. Лодлейн се напрегна, изруга духовете и продължи да се бори, додето накрая видя през небето да крачи един от Кралете. Огромен и наметнат с буреносна мантия, Кралят имаше фигура като на елф, изтъкана от сребристо сияние, а наоколо му се люшкеше ефирна колона от златни лъчи. Той размаха ръка и духовете побягнаха надалече, вече недосегаеми за Лодлейн.

Лодлейн се отпусна на перваза и заплака, защото знаеше, че Адерин е призовал Краля. Спомни си как някога стоеше до Адерин и старецът го представи на всемогъщите властители като свой бъдещ заместник. А сега беше изгнаник, недостоен дори за презрението им.

Трябваше му почти час, за да събере сили и да напусне стаята. Докато слизаше надолу по стълбата, видя, че насреща му се задава Адерин. Лодлейн подпря длан върху стената и застина като вкаменен, а баща му идваше все по-близо. Адерин го изгледа с презрителна усмивка, сякаш искаше да каже, че по всяко време може да разкъса неговите печати и да влезе където си пожелае. После видението изчезна.

Лодлейн се втурна към шума и човешкото присъствие в голямата зала. Докато вечеряше, из главата му се въртяха мисли за убийство.

Късно същата вечер Джил и двамата елфи играеха на зарове и се ругаеха най-ожесточено, когато към тях пристъпи Адерин. Носеше две дълги стрели.

– Време е. Кой ще вземе стрелите?

– Аз – каза Дженантар.

– Да, без съмнение отмъщението се пада на теб – кимна Калондериел. – Ако потрѣбва, ще имам готовност да те подкрепя с обикновени стрели.

Едва сега Джил забеляза, че двете стрели са със сребърни остриета.

– Джил – продължи Адерин, – ако Дженантар повали птицата,

може би ще се наложи да я довършиш на земята. Използвай само сребърния кинжал и нищо друго.

– Добре. Значи старата легенда е вярна, нали? Само сребро може да нарани майстор на деомера.

– О, стоманата може да прониже плътта ни също тъй лесно, както тази на всеки друг. Ястребът би загинал и от обикновен меч. Но ако го убие сребро, след смъртта тялото му ще си възвърне човешката форма.

Адерин ги поведе по пътя, огрян от неясните лъчи на младата луна. Минаха покрай два чифлика с плътно залостени врати и на около миля от лагера стигнаха до ливада, край която се тъмнееше дъбова горичка.

– Скрийте се под дърветата – нареди Адерин. – Аз ще го предизвикам. И моля ви, бъдете готови. Той лети много по-бързо от мен.

Адерин се изкачи на най-ниското дърво и потърси удобно местенце между клоните, за да свали дрехите си. Джил смътно виждаше през листата присвития му, черен силует. Стори й се, че забелязва до него неясно просветващи очертания на бухал; изведнъж около птицата и стареца припламна синкаво сияние. Човекът бе изчезнал. На негово място сребристият бухал разперваше криле за полет. С глух крясък птицата се хвърли напред, размаха криле и бавно полетя през мрака. Джил ахна.

– Колкото и да съм го виждал, всеки път ми настръхва косата – подхвърли Калондериел.

Дженантар положи първата стрела на тетивата. Луната бавно пълзеше нагоре по небосвода. Джил не откъсваше поглед от звездното небе над дъна, но Калондериел ги видя пръв.

– Вижте!

Дженантар вдигна лъка и опъна тетивата, но мина още минута, преди Джил да види черното петънце на фона на звездите – бухалът отчаяно размахваше криле и се стремеше към тях. Изведнъж забеляза как още една птица се спусна стремглаво от висините, люшна се, зави и едва не сграбчи бухала. Сетне двете птици се стрелнаха право към дърветата, но ястребът беше много по-бърз. Мърморейки тихичко, Дженантар стоеше като вкаменен и чакаше разстоянието да намалее. Птиците идваха все по-близо, ала ястребът вече догонваше бухала. Дженантар изруга, пушна стрелата... и не улучи. Ястребът връхлетя отгоре, сграбчи бухала и двете птици се счепкаха във въздуха.

Биеха се като истински хищни птици – връхлитаха един върху друг високо във въздуха, удряха с нокти и клюнове, падаха, после се разделяха и започваха да кръжат, набирайки височина за нов сблъсък. Джил чу как ястребът пищи от ярост всеки път, щом умореният бухал му се

изплъзваше. От време на време към земята падаше по някое грамадно перо, посребрено от лунните лъчи. Джил и Дженантар изтичаха на ливадата под схватката, но елфът още не смееше да стреля – боеше се да не улучи бухала.

Уморени от тази неестествена схватка, двете птици слизаха все по-надолу и вече не се издигаха тъй високо за поредния сблъсък. Блъскаха, драскаха, кълвяха се, слизаха и пак литваха с плясък. Бухалът бе на предела на силите си – личеше по бавните му движения.

– Адерин! – изкрещя Джил. – Надолу! Слизай надолу!

Без да обръща внимание на гласа ѝ, ястребът се извиси, връхлетя и сграбчи бухала. Падаха все по-надолу и по-надолу, но този път бухалът сякаш нямаше намерение да се отскубва, само продължаваше да кълве яростно с клюна си. Джил пристъпи напред и трепетно зачака с кинжал в ръката – знаеше, че ще има само една възможност – после се втурна през ливадата, подскочи и замахна срещу ястреба. Докато падаше на колене в тревата, див писък ѝ подсказа, че е улучила. Усети полъха на могъщи криле – бухалът се бе изтръгнал от схватката и полетя настрани само миг преди да се забие в земята. Джил се надигна и в този момент звънна лъкът на Дженантар.

Пронизан право в гърдите, ястребът изпищя още веднъж и започна да пада. Обгърнато от синьо сияние, тялото му се променяше, тъй че в един ужасен миг Джил видя нещо средно между човек и птица, по което се преливаха пера и плът. После трупът се стовари долу с тъп и страховит, но иначе съвсем обикновен звук. Бухалът нададе дълъг печален кръсък и кацна в тревата. Птичият образ мигновено изчезна и на негово място се появи клекналият Адерин, цял покрит с дълги кървави драскотини. Джил изтича към стареца.

– Трябва да те превържем!

Адерин поклати глава, надигна се с усилие и подпря ръка върху рамото на Джил. Тя му помогна да се дотътри до двамата елфи, които стояха край мъртвия Лодлейн. Трупът лежеше по гръб, леко извит. По лицето му тъмнееха драскотини, на бедрото зееше дълбока рана от кинжал, а от гърдите му стърчеше сребърната стрела. Адерин вдигна ръце към небето.

– Свърши се. Нека отиде на съд в лъчезарната зала. Всичко е свършено.

От ясното звездно небе над ливадата долетяха три гръмотевици. Джил изпищя и кръвта ѝ застина в жилите. Адерин бавно отпусна ръце и се вгледа в мъртвеца. Дори и в неясното лунно сияние Джил различи,

че полага отчаяни усилия да се овладее. Дженантар прегърна стареца през раменете, тихо зашепна нещо на елфически и го поведе към дърветата.

– Да отнесем в лагера тая мърша. – Калондериел презрително подритна главата на Лодлейн. – Гледката сигурно ще зарадва нашия кадвريدок.

Докато се привеждаха да вдигнат трупа, Джил чу откъм дърветата протяжния скръбен вой на Адерин. Стенанието се повтаряше в тъй трескав и болезнен ритъм, че тя въздъхна от облекчение, когато звукът заглъхна в далечината. Беше изумена от подобна скръб за неприятеля и можеше само да предполага, че има нещо вярно в старите легенди, според които общата работа над деомера създавала нерушими връзки между хората.

Когато се домъкнаха до лагера с товара си, един от стражите разпозна Лодлейн и изкрещя името му. Незабавно цялата армия скочи на крак. Благородници и прости войници се струпаха безразборно наоколо и със смях взеха се тупат по гърбовете, шом трупът падна в нозете на Родри.

– Значи това псе кърви като най-обикновен човек, нали? – извика младият лорд. – Е, хора, какво ще речете сега за проклетия му деомер?

Армията отвърна с дюдюкане и псувни. Родри вдигна ръка за тишина.

– От моя страна би било почтено да върна съветника при господаря му, нали така? Чудя се какво ли ще си помисли онзи смрадлив пор, като го види?

Войниците се разсмяха и нададоха възторжени крясъци. Джил погледна към мрачния дън и се запита дали Корбин и неговите хора чуват глъчката. Някакво хладно деомерско предчувствие ѝ подсказа, че утре ще е денят на битката. Единственият начин Корбин и Новек да спасят поне частица от загубената си чест бе да излязат навън и да умрат.

Късно тази нощ Невин опита да се свърже с Адерин. Усещаше съзнанието на стария си ученик – разкъсано, смазано от скръб, изпълнено с такава болка, че от собствените му очи бликнаха сълзи. Прекрати опитите и остави Адерин насаме със страданието. По-късно щеше да има време за разговори и подробности, но вече знаеше най-важното – Лодлейн беше мъртъв. Невин остави мангала, отвори капациите на прозореца и се загледа в нощта.

Далече под него градчето Дън Гуербин тънеше в мрак и безмълвие.

Някъде изляз куче; в един двор просветна фенер и след малко изгасна. Невин изпита дълбока благодарност, че спящите хора никога нямаше да узнаят какви невероятни заплахи са надвисвали над тях и техните господари. През последната седмица се бе свързал с другите майстори на деомера, пръснати като рехави мрежа из цялото кралство. Неколцина потвърдиха, че са усетили следи от черен деомер и сега всички бяха нащрек. Скоро Невин щеше да чуе новини за бягащия си враг. Поне така се надяваше, защото искаше час по-скоро да предприеме нещо срещу него.

– А утре възелът ще се разплете – сподели той със звездното небе. – О, богове, пазете моята Джил.

Лагерът бе вдигнат, колите на обоза отстъпиха назад към края на ливадата. В изгряващото утро бойците седяха върху конете си пред Дън Бръдлин и чакаха. Като последен благороден жест спрямо противника, Родри бе разположил своите хора малко по-далече, та Корбин да изведе цялата си войска преди началото на боя. Отстрани Джил яздеше между него и Слигин. Зад тях чакаше отряд от копиеносци, готови да защитят своята деомерска отмъстителка.

– Не забравяй заповедите – обърна се Родри към Джил. – Изчакай да ти пробием път към Корбин. После е твой.

Джил се усмихна. Сега, когато часът приближаваше, страхът ѝ бе нейде далече, от него оставаше само лек хлад в корема. Нетърпелив и готов за схватката, Изгрев пристъпваше от крак на крак. Изведнъж вятърът донесе откъм дъна песента на сребърни рогове. Джил дръпна качулката на ризницата върху дебелия плетена шапка, сложи отгоре шлема и намести щита пред себе си, докато наоколо копията се люшкаха и заемаха бойна позиция. Далечните рогове запяха отново и тя изтегли меч.

Портите на Дън Бръдлин се разтвориха с глухо скърцане. С лорд Передир начело, основната част от армията на Родри се люшна напред, спря за момент, после препусна в атака, докато вражеските вълни се изсипваха от крепостта, завиваха и се разтегляха в нестройна редица, за да посрещнат удара. Облак метателни копия описа в небето висока дъга и над ливадата избухнаха воинствени крясъци.

– Заемете позиция! – изкрещя Родри на хората от своя отряд.

Бойците обкръжиха Джил, но се държаха на няколко крачки разстояние, за да ѝ оставят свободно пространство, когато започне битката. Тя се изправи на стремето и огледа полето, над което вече се вдигаха гъсти облаци прах. Новек и хората на Корбин се биеха храбро, разделени на двойки – бяха спрели конете си хълбок до хълбок, но обърнати в

различни посоки, и сечаха прииждащия противник. Джил зърна Передир в центъра на свирепата схватка близо до Новек. Шумът бе ужасяващ; кой знае защо, не бе очаквала от сражението тъй оглушителен звън и крясъци.

– Там! – изрева Слигин. – Ето го, излиза от портата!

Разпознаха го по зеления щит със сребърен ръб. Корбин препускаше на черен жребец, следван от група бойци. С пронизителен крясък Родри поведе напред своя отряд. Изведнъж той се разсмя – звук на хладна, свирепа ярост, долетял сякаш направо от дивите времена на Зората. Отрядът се устреми в галоп и нахълта сред схватката. Въртяха се, криволичеха, сечаха с лудешки викове, за да си пробият път към Корбин и Джил се чувстваше като сухо листо, понесено от течението.

Пред нея Родри се задавяше от безумен смях и Джил зърна как окървавеният му меч проблясва под слънцето. През подскачащата, кипяща маса от хора и коне едва го различаваше – двама от войниците на Корбин връхлитаха насреща, а Слигин се мъчеше да застане до него. Накъдето и да погледнеше, виждаше само ругаещи, удрящи хора; в безуспешен опит да се отдръпнат, изплашените коне се изправяха на задни крака. Изведнъж в задавения смях на Родри се вля тъй диво веселие, че Джил инстинктивно усети – заплашваше го смъртна опасност. Тя рискува да се изправи на стремето и забеляза как хората на Корбин се отдръпват, за да сторят път на господаря си. Той искаше да предприеме един последен опит да убие Родри и никои друг освен Джил не можеше да му попреди.

В този миг Джил обезумя. Кървава мъгла обагри света; от гърлото ѝ избликна боен вик; вече не бе в състояние да разсъждава. Тя завъртя Изгрев, изплъзна се от смаяната охрана и препусна право към Родри, като сечеше, отбиваше и продължаваше да крещи. Когато някакъв мъж върху дорест кон се опита да застане на пътя ѝ, Джил го атакува – това бе война на нерви и тя спечели, защото онзи отби настрани. Със съвършено движение Изгрев последва противника и Джил му нанесе удар отстрани, който го подметна в седлото. Преди човекът да се защити, тя завъртя меча обратно и го улучи в лицето. С пронизителен писък войникът рухна под копитата на собствения си кон.

Докато препънатият жребец рухваше на земята, Изгрев без команда прескочи през него и Джил се озова отвъд вражеската редица, вляво от Родри. Сред тълпата отсреща се мярна зелен щит със сребрист ръб. Докато отбиваше удар отстрани, Джил зърна лицето на Корбин – потен и озъбен, той замахваше срещу Слигин. Раненият Слигин изгърва меча и

се вкопчи в седлото; следващият удар щеше да го довърши, но в този миг Джил изкрещя и плесна коня на Слигин с плоското на меча, за да отскочи назад. Един от бойците грабна юздите и побягна с господаря си.

– Корбин! – провикна се Джил. – Пригответи се да срещнеш Уирда си!

Той я чу. Отметна глава и извърна очи към нея. Макар да бе покрит с пот и прахоляк, Корбин несъмнено разбра, че е жена, защото застина за част от секундата. Крещейки най-гнусните ругатни, които някога бе чувала, Джил отби удар от страни и се устреми право към него. Изведнъж той завъртя коня и побягна, като разблъскваше собствените си хора. Един от тях изскочи пред Джил, за да прикрие отстъплението му.

– Страхливец!

Гласът ѝ секна от ярост. Вече почти не се сещаше да отбива – само сечеше, удряше и се мъчеше да повали конника пред себе си. Внезапно той не издържа, въртна се и препусна позорно подир господаря си. Изгрев прескочи един мъртъв кон и тълпата остана назад. Под надвисналия пращен облак битката бушуваше из цялата ливада. Тук-там се сражаваха групички около един или друг лорд; разпръснати бойци влизаха в отделни двубои по всички краища на пасището; ранени мъже се шураха безцелно насам-натам. Далече отпред черният кон на Корбин бягаше от битката.

– Копеле. Изгрев, настигни го!

Западниськият жребец се стрелна в шеметен галоп, сякаш и той бе забелязал врага. Прескачаха трупове, заобикаляха схватки и продължаваха да се носят напред, рискувайки всеки момент да си строшат вратовете по неравното поле. Сред дивия шум на сражението Корбин едва ли щеше да ги чуе, преди да е станало твърде късно, ала когато вече го догонваха и Изгрев ускори бяг със сетни сили, някакъв зъл демон накара врага да се озърне. Той замахна с плоското на меча си и черният жребец препусна още по-бързо.

– Спри! – изкрещя Джил. – Страхливец!

Изгрев се сниши и опита да догони противника, но по тялото му се стичаха парцали разпенена пот и отпочиналият черен кон неумолимо продължаваше да се откъсва. Разплакана от яд, Джил намали ход. Корбин щеше да се измъкне само защото беше гаден страхливец. Ненадейно черният кон диво подскочи, размахвайки предни крака, сетне рухна с елфическа стрела в гърлото. Корбин едва успя да се изтъркули от седлото и с усилие стана на крака, като търсеше пипнешком меча си. Джил избухна в безумен смях, скочи на земята и се втурна към него. С

крайчеца на окоото си зърна Калондериел да препуска към тях.

С щит и меч в ръцете, Корбин леко се приведе напред и зае бойна стойка. Под кората от пот и прах лицето му беше мъртвешки бледо. Джил изкрещя свирепо, хвърли се в лъжлива атака, после стовари меча. Той едва успя да поеме удара с щита.

– О, знам да се бия, нали? – викна Джил. – Сега ще умреш, Корбин. Е, още ли ти харесват деомерските пророчества?

Когато той нанесе ответен удар, тя отби с лекота – беше далеч по-бърза от него – и замахна отстрани. През левия ръкав на ризницата му бликна кръв. Джил веднага отскочи и парира следващия тромав удар. Лъжлива атака, отскок, нова лъжлива атака – вече не му оставаше друг избор, освен да отстъпи крачка назад, после още една и още една, докато се озова заклещен между нея и мъртвия си кон. Корбин нададе боен вик, дръпна се настрани и се препъна. Джил улучи с върха на меча откритото му лице. По бузата на Корбин плъзна алена струйка.

– За Родри! – изкрещя Джил и се хвърли напред.

Мечът се впи право в гърдите му и разкъса ризницата. Острието потъна дълбоко, точно под гръдната кост. Когато Джил го издърпа, Корбин рухна на колене и я погледна изотдолу, а по устните му се пукаха кървави мехурчета. После той се прегъна на две и издъхна в нозете ѝ.

– Добър удар! – подвикна Калондериел.

Все още обзета от безумие, Джил се завъртя и го видя да слиза от коня. Гледаше я боязливо, с разширени от страх котешки очи и не смееше да пристъпи наблизо.

– Джил, знаеш ли кой съм?

– Знам. Можеш да дойдеш.

Тя се обърна към трупа и видя сянката на Корбин – бледосинкав човешки силует с неговото лице. Фигурата висеше над мъртвеца, мърдаше беззвучно устни и я гледаше с безумен ужас в очите. Джил изпищя.

Калондериел я сграбчи за ръката.

– Какво има?

– Сянката му. Не виждаш ли?

– Какво? Там няма нищо.

Корбин я гледаше с укор и див страх. Устата му продължаваше да се движи, като че умоляваше за нещо. Калондериел метна ръка около раменете ѝ и насила я дръпна настрани.

– Трябва да идем при Адерин.

Безумието изгасна изведнъж, като духнато пламъче на свещ. Джил се вкопчи в елфа и зариди.

Битката бе приключила. С меч в ръка Родри препускаше из полето и крещеше заповеди на своите войници. Те започнаха да слизат от конете и докато едни отвеждаха изтощените животни, други тръгваха да дият ранени сред мъртвците. Передир и Едар се зададоха срещу Родри.

– Видяхте ли Джил? – викна им той.

– Аз я видях – отвърна Передир. – Корбин е мъртъв, няма съмнение. Видях онзи западняк, Калондериел, да води Джил към хирурзите. Плачеше, но се държеше на крака.

– О, богове, ранена е! – Родри усети, че на гърлото му засяда буца. – Сигурно ще си речете, че не съм никакъв мъж, дето оставям една девойка да поеме удара, предназначен за мен.

– Млъквай! – кресна Едар. – Ти нямаше никакъв избор.

– Слушайте, господарю кадвридок – намеси се Едар. – Първо елате да погледнете Корбин, пък после да видим дали още ще се срамувате, че сте пунал в сражение една клета и крехка девойка.

Щом скочи от коня до трупа на Корбин, Родри разбра какво е имал предвид Передир. С един удар Джил бе успяла да разкъса здравата ризница и да наниже противника като пиле на шиш.

– Проклятие! – прошепна той. – Наистина ли тя го е сторила?

– Видях я с очите си, инак нямаше да повярвам – отвърна Передир. – И се смееше през цялото време.

Родри откри Джил край каруцата, където Адерин превързваше ранените. Седеше, облегнала гръб на колелото и гледаше безжизнено в пустотата. Когато Родри коленичи пред нея, тя не изрече нито дума.

– Къде си ранена?

– Никъде. Дори драскотина нямам.

– Тогава какво ти е?

– Не знам. Наистина не знам.

Друг отговор не успя да изкопчи, докато Адерин не привърши с ранените. Все още изтощен от снощната схватка, старецът се отдръпна настрана и загледа как слугите мият с кофи вода окървавената каруца. После хвана Джил за ръката.

– Ранена ли си?

– Не. – Изведнъж Джил пребледня и от устата ѝ се посипаха задъхани думи. – Видях сянката му, на Корбин, искам да кажа. Убих го, а после видях как стои над трупа. Целият беше син и... о, богове, как гледаше само!

Родри изстина, но Адерин кимна спокойно.

– Била си обзета от бойно безумие. Чух как си разкъсала ризницата на Корбин. Би ли могла да го сториш и сега, след като се успокои, дете мое?

– В никакъв случай! Сама не вярвам, че го направих.

– Точно така. Било е от пристъпа. Не го разбирам добре, но изглежда, че това състояние някак нарушава равновесието на телесните течности... вероятно създава излишък на огнена течност в кръвта. Надарило те е със свръхестествена сила и ти е позволило да виждаш неща, които обикновено остават скрити.

– Значи наистина е имало сянка? Мислех, че съм полудяла.

– Не си. – Адерин грижливо подбираше всяка дума. – Онова, което наричаш сянка, всъщност е истинското аз на човека, онази негова част, която се крие в тялото и поддържа живота, ума и съзнанието. Когато тялото бъде безвъзвратно увредено, този ефирен двойник, както го нарича деомерът, се оттегля. Ти просто си видяла самия Корбин, крайно изумен от факта, че е мъртъв.

Джил сякаш искаше да каже нещо, но изведнъж хукна като подплашено жребче между каруците. Когато Родри се накани да я последва, Адерин го хвана за ръката.

– Остави я. Сега трябва да бъде сама.

– Без съмнение. Само като те слушах да говориш за това, цял настръгнах. Слушай, Адерин, понякога и аз ставам берсеркер, но не съм виждал ничия сянка.

– Уирдът не те е белязал за деомера като нея. Помни това, Родри Мелуейд, Джил е белязана за деомера.

Изведнъж Родри изпита страх от този крехък, изморен старец. Смънка някакво извинение и побърза да се отдалечи.

Облечена в тежка ризница и изтощена от битката, Джил не успя да избяга далече. Измъкна се от обоза, изтича надолу покрай потока, после се препъгна във високата трева и задъхана падна на колене. Просна се по очи и разпери ръце, сякаш търсеше майчина прегръдка от топлата земя. Дивите се струпаха наоколо; сивото джудже изникна от въздуха и нежно я погали по косата с кривите си пръсти. Накрая Джил седна и се загледа през ливадата към дъна на Корбин, където сваляха зеленото знаме. Мина ѝ зловещата мисъл, че сянката на Корбин броди из залите и опитва да се прибере у дома. Тя едва не повърна.

– Дотук с бойната слава. Дано повече никога не тръгна на война.

По-късно щеше да разбере колко нелепо е постъпила, но в момента

не можеше да мисли за нищо друго, освен че иска да се изкъпе. Смъкна ризницата и дрехите си, после се хвърли в плиткия поток. Докато се търкаше с шепи пясък от дъното, сивото джудже клечеше в тревата и я гледаше.

– Трябва ми чиста риза. В дисагите е.

Джуджето кимна и изчезна. Когато се върна, влачеше подир себе си ризата, която вече не беше чак толкова чиста, но поне не вонеше на пот и чужда кръв. Джил се облече и нави ризницата на топка. Макар че бе почистила меча си, захвана се да го търка отново, докато твърдо се увери, че не е останала и следа от кръвта на Корбин. После седна на тревата до джуджето, без да мисли за нищо и остана така докато Дженантар дойде да я потърси.

– Къде се губиш толкова часове?

Джил с изненада откри, че слънцето клони към залез и дънът хвърля дълга, черна сянка над ливадата.

– Слушай, Джил. Недей да се тормозиш заедно с Корбин. Ако някой заслужаваше да умре, това е тъкмо той.

– Не е там работата. Просто това, че го видях... Ах, кълна се в косматия черен задник на Адския властелин, и аз не знам какво ми става.

Джил захвърли ризницата в една каруца и тръгна към дъна; попътено Дженантар и обясни, че ранените вече са настанени в казармата на Корбин, а победителите пият медовина в голямата зала. Когато влезе в двора, тя изпита странно чувство. Дни наред това място бе по-недостъпно и от луната, а ето че днес крачеше из него като завоевател. Из препълнената зала къртеше оглушителна глъчка. Макар че Джил опита да се вмъкне незабелязано, пет-шест войници я видяха и разбутаха съседите си. Шумът бавно заглъхна, докато хората един след друг се обръщаха към своята деомерска отмъстителка. Родри се изправи от почетното място.

– Ела да седнеш тук. Докоснатите от боговете заслужават всяка чест, която мога да им окажа.

Когато Джил тръгна към него, из залата избухна възторжен рев. Докосната от боговете – да, навярно трябваше да я възприемат така, като любимка на един или друг бог, за да не признаят, че е просто жена, която може да се сражава като мъж. Ала каквато и да бе причината, те наистина се прекланяха пред нея и изведнъж чувството за величие я накара да се размее. Благородниците се поклониха пред нея; сам Родри наля чаша медовина и я поднесе като паж.

– Свършено е с бунтовниците. Ти заслужи заплатата си, сребърен

кинжал.

Джил се размя и вдигна чашата за наздравича.

– Благодаря, че ми позволихте да я заслужа, милорд. Не знам как сякаш да застана пред Невин, ако се бях върнала жива, но без вас.

Пребледнели от страх, слугите на Корбин се заеха да поднесат пиршество от запасите на мъртвия си господар. На трапезата благородниците оживено обсъждаха как би могла да се разпорежи Ловиан със земите на Корбин и Новек. Изглежда, в клана Клу Кок имаше доста дребни благородници, закопнели за нови владения. Наоколо медовината се лееше и Джил откри, че ѝ става все по-скучно да слуша за достойнствата на разни братовчеди. Можеше да мисли единствено за Родри, който седеше тъй близо до нея. От време на време той я стрелваше със зажаднял поглед. Джил го желаше толкова силно, че я обзе срам – нима щеше да се превърне в уличница, мислеща само за мъжки прегръдки?

Решително си повтаряше всяка горчива истина: той е прекалено високопоставен за нея; ще ѝ направи дете, а после ще я зарече; и най-страшното – баща ѝ ще я насини от бой. Ала изведнъж нещо сякаш прещрака в главата ѝ. На това пиршество тя бе победителката. Бе рискувала живота си за всички тия благородници. Получаваше кон за награда – много добре, но в името на боговете, защо да не вземе и онова, което най-силно желаше? Като обзета от нов пристъп на безумие, тя извърна глава към Родри, усмихна се и продължи да се усмихва, докато той млъкна, прикован към всеки неин жест и поглед.

Накрая войниците млъкнаха, зашеметени от пиене. Джил помоли лордовете да я извинят и излезе от залата с Адерин. Отведе стареца до шатрата на елфите, настани го удобно и се просна върху завивките си. Дълго лежа будна, слушайки как хората се тътрят един по един към лагера. Когато се възцари тишина, тя стана и се измъкна, без да събужда Адерин. Пред шатрата на Родри спря, но само за миг, сетне отметна завесата и се вмъкна под нея. Чу как Родри се надига в мрака със сънливо ръмжене. Пристъпи напред и седна до него.

– Джил! Какво търсиш тук?

– А ти как мислиш?

– Ти си полудяла. Бягай, преди да съм опозорил и двамата ни.

Когато тя го погали по лицето, Родри застина като вкаменен.

– Престани! Не съм от камък.

– И аз. Защо да нямаме поне една-едничка нощ?

Той не отвърна нищо. Джил смъкна ризата и я захвърли на земята. Родри се завъртя, сграбчи раменете ѝ, дръпна я към себе си и я целуна

тъй жадно, че за миг тя се изплаши – беше много по-силен от нея. Дланите му плъзнаха по голия ѝ гръб, завъртяха я и той продължи да я обсипва с целувки. Джил се почувства омекнала и немошна като парцалена кукла, изцяло в негова власт, но когато треперещите му пръсти я погалиха по гърдите, тя усети как в тялото ѝ пламва страст не по-слаба от неговата. Преметна ръце около шията му и сама го целуна, докато той я полагаше върху завивките. Последните ѝ страхове изчезнаха като догаряща пепел от есенно листо.

А далече от тях в Дън Гуербин спящият Невин внезапно подскочи и разбра какво се е случило.

– Ах, тия млади глупци! Е, дано поне имат благоразумието да го укрят от Кълин.

ЕЛДИД, 1062

Може ли ковач да закрепил подкова без гвоздеи? Може ли шивач да ушие риза без конци? Точно по същия начин доблестта скрепява цялото кралство, като кара човека да се подчинява на висшестоящите и да бъде великодушен към своите подчинени. Без доблест кралството ще рухне, додето накрая хората престанат да се подчиняват дори на самия крал и вече никой не иска да подхвърли къшей хляб на прегладняло дете. Затуй всеки благородник трябва да почита своя владетел във всяко едно отношение и най-строго да спазва законите и обичаите...

Принц Мейл И Гуейд
„Трактат за благородството“, 802 г.

– И тъй, Джил е убила Корбин – каза Ловиан. – Кълна се в Богинята, никога не бих го повярвала.

– О, аз имах вяра в нея – отвърна Невин. – Тя самата не подозира с какви... нека ги наречем възможности... разполага.

– Твърде загадъчно говориш.

– Ще трябва да се удовлетвориш с това. Извинявай.

Ловиан се усмихна, сякаш искаше да каже: „Друго не съм и очаквала, стари приятелю“. Двата седяха в градината зад броха на Дън Гуербин и наоколо последните рози ръсеха алени листенца по сивите плочи.

– Ще дойде ли и твоят приятел от запада? – запита Ловиан.

– Не. Надявах се да дойде за в случай, че Рийс поиска да чуе нещо повече около престъпленията на Лодлейн, но и той, и двамата западници с него бързат да се приберат при своя народ.

– Странни са тия западници. Знаеш ли, толкова много хора ги ненавиждат, а на мен винаги са ми допадали – не чак дотам, че да заживея с тях, но все пак...

Макар че тя говореше съвсем небрежно, в мисълта на Невин изведнъж припламна подозрение.

– Лова, ще разрешиш ли да те попитам нещо, което може да се окаже грубо и оскърбително?

– Разрешавам, но може и да не отговоря.

– Разбира се. Наистина ли Тингир е бащата на Родри?

Ловиан сведе глава настрана и го погледна дяволито. Въпреки прошените коси и бръчките по лицето, Невин ясно си представяше колко

красива е била преди двайсетина години.

– Не е, щом искаш да знаеш. Дори с Медила и Даниан не съм го споделяла, но е така.

– Уверявам те, че ще пазя тайната. И как тъй си се срещнала със западняк?

– Ама че набито око имаш, приятелю! Тук го срещнах, в Дън Гуербин, когато брат ми беше тиерин. – Ловиан се загледа настрани и усмивката ѝ стана печална. – Беше през онова лято, когато Тингир взе Линед за любовница. Още бях млада и не разбирах нещата както сега. Знаех, че по времето на Зората около него би имало цял куп любовници, но това съвсем не ме утешаваше, затова си грабнах багажа и пристигнах на гости при Гуарик. Спомням си как седях в тази градина и плачех от унижение. После, както се случва и до днес, неколцина западняци пристигнаха да доведат на тиерина табун коне и сред тях имаше един много красив бард – най-красивият мъж, който някога съм виждала, въпреки странните му очи. – Тя помълча и лицето ѝ се проясни. – Взех каквото ми се изпречи на пътя. Презираш ли ме?

– Ни най-малко, а и ти не ми се виждаш твърде засрамена.

– По-скоро ми става смешно като си припомня. – Ловиан отметна глава като палаво девойче. – Онзи бард някак ме накара да осъзная, че всъщност не обичам Тингир, а властта да съм негова съпруга. Прекарахме заедно няколко чудесни седмици. Когато се прибрах, дадох на малката Линед да разбере кой командва в Аберуин. Но ще призная, че когато ми дойде време за раждане, малко се поизплаших. Щом положиха Родри върху гърдите ми, най-напред му погледнах ушите.

– О, без съмнение. – Невин тихичко се изкиска. – Смяташ ли някой ден да кажеш истината на Родри?

– Никога, и то не заради доста поувехналата ми репутация. Просто всички в Елдид трябва да вярват, че Родри е законороден Мелуейд, инак ще изпусне властта над Дън Гуербин. А горкият ми син е толкова честен, че не вярвам да опази тайната.

– И аз тъй мисля. Момчето наистина е непреклонно на тема чест. Благодаря, че ми каза истината. Така изясняваш една голяма загадка. Адерин отдавна разправяше как западняшката кръв в клана Мелуейд била прескочила сума ти поколения, за да се събере изведнъж у Родри, но това ми се стори малко пресилено.

– И напълно излишно. – Ловиан кимна отривисто, после смени темата, давайки ясно да се разбере, че повече не желае да говори за това. – Чудя се кога ли ще се накани Рийс да дойде насам. Трябва да одобри

решенията ми относно бунта. Сигурно вече е подготвил някоя и друга гнусна забележка, за да помрачи победата на брат си. Нямах представа колко тежко е за една жена синовете ѝ да враждуват. Невин, знаеш ли защо Рийс мрази Родри толкова силно?

– Не. Де да знаех... сигурно щях да ги помиря някак.

Този път Невин не се изплъзваше от отговора с двусмислици. Годи-ни наред бе размишлявал, за да открие дали омразата на Рийс е част от сложната верига на Уирда около Родри и Невин. Но не, това бе просто един от онези случаи на нелепа вражда, каквито се случват понякога между най-близки роднини. Рано или късно Рийс и Родри трябваше да разчистят омразата – ако не в този живот, то през следващия, но за щастие това вече не бе негова грижа.

Разбира се, имаше да се тревожи за още мнозина и след пладне той се изкачи в стаята на Кълин. Завари го да седи облечен на скрина до прозореца, подпрял шинираната ръка върху перваза. Беше блед и толкова изпит, че тъмните кръгове под очите му приличаха на сенчести езера, но вече отиваше към оздравяване.

– Как мислиш, добре ли ще заздравее тая проклета ръка? – попита Кълин.

– Откровено казано, не знам. Ще трябва да изчакаш докато свалим шините. Според мен има надежда. Костта е счупена чисто, а и ти отначало беше твърде зле, за да мърдаш.

– Добре поне, че не е дясната.

– Хей, още ли се заканваш на Родри?

– Не ставай глупав, билкарю. Джил е жива и здрава, тъй че няма какво да приказваме. – Кълин разсеяно се загледа през прозореца. – Но тепърва ще трябва да си изкарвам хляба по дългия път.

Наистина беше така и Невин внезапно усети дълбоко съчувствие към своя стар враг, чийто живот зависеше от това, доколко добре умее да си служи с меч и щита. Дори за лекувател с неговите познания всяка счупена кост беше тежка задача просто защото шините от дъски, платно и заешки кожи никога не осигуряваха пълна неподвижност.

– Е – каза Невин накрая, – поне ще имаш цяла зима за възстановяване. Родри несъмнено ще те приюти до пролетта.

– Вярно. Нашият млад лорд е далеч по-доблестен от мнозина благородници. И ти ли ще презимуваш тук?

– Да.

Невин едва не добави: „Че как иначе?“. Тук щяха да се нуждаят от него. Скоро бурната елдидска зима щеше да ги затвори зад стените на

дъна и двамата млади едва ли щяха да скрият задълго любовната си връзка. В края на краищата, те си припомняха една страст, която бяха споделяли живот подир живот – споменът изплуваше почти до повърхността на съзнанието им и там го откриваха, смятайки, че е нещо ново. Дори и без щит, Кълин би бил много опасен противник за Родри, особено като се има предвид, че елдидските закони даваха на бащата правото да убие всеки мъж, който опозори дъщеря му.

Армията остана в Дън Бръдлин още няколко дни, за да погребат мъртвите, а ранените да съберат сили пред дългото пътуване. Джил бе доволна, че от уважение към деомера Родри нареди на хората си да погребат Лодлейн достойно, вместо да го хвърлят в обща яма с другите бунтовници... но всъщност напоследък всяка постъпка на Родри я радваше, сякаш той бе някакво божество, слязло сред простосмъртните. Споменът за нощта в неговите прегръдки не я напускаше. Вместо да утоли жаждата, тази нощ само още повече я разпалваше, като че се бе опитала да гаси огъня с масло. Но тя държеше на думата си и се старееше да го отбягва. Мъчеше я и друга мисъл: ами ако баща ѝ узнаеше?

Най-сетне настана утрото за потегляне към Дън Гуербин. След като оседла коня, Джил отиде да се сбогува с Адерин и двамата елфи, които широко се усмихваха при мисълта, че напускат човешките земи и скоро ще се завърнат в родния край.

– Слушай, Джил – каза Калондериел. – Ако някога ти омръзне Елдид, хващай коня и идвай на запад при нас. Дивите ще ти покажат пътя.

– Благодаря. Наистина много бих се радвала пак да ви видя.

– И това може да стане някой ден – каза Адерин. – Ако ли не, мисли си понякога за мен, а аз също няма да те забравя.

Докато тримата се качваха на конете, Джил усети как в очите ѝ избиват сълзи. Никога не бе срещала хора, които толкова да ѝ допаднат. Някой ден ще отида на запад, помисли си тя, непременно ще отида. Ала усети в сърцето си лек хлад и разбра, че това „някога“ няма да е скоро, а може и изобщо да не дойде. Стоя край лагера докато те се изгубиха от поглед, после се върна при своите и при Родри, който я чакаше начело на колоната.

В деня, когато победоносната армия се завърна в Дън Гуербин, Кълин седеше край прозореца, откъдето имаше чудесен изглед към портата и двора. Денят беше облачен, под ситния дъждец камъните на калдариума изглеждаха чисти и лъскави като метал, а през прозореца

нахлуваше студен вятър, но той продължаваше да чака, докато най-сетне през портата се зададе колона от конници, наметнати с вълнени плащове. Най-отпред беше Джил, яхнала златен западняшки жребец. Широко ухилен от радост и облекчение, Кълин се подпря на перваза и я загледа как слиза от седлото, подхвърля юздите на един слуга, после изтичва към броха. Той затвори дървените прозорци и се обърна, защото знаеше, че Джил бърза към него. Само след минута-две вратата се отвори и тя спря задъхана на прага.

– Ти какво? Да не си тичала по стълбището?

– Аха. Ако ще ме биеш, дай да свършваме по-бързо.

Кълин се разсмя и протегна здравата си ръка.

– Още съм твърде слаб, за да те бия. А и не ми се ще, толкова адски се радвам да те видя жива.

Когато тя се хвърли към него, той я прегърна тромаво, усещайки в ребрата си болка от заздравяващата рана, после я целуна по челото. Джил му се усмихна лъчезарно.

– Ако знаеш само как се надува напоследък старият ти татко, миличко. Значи моето момиче е герой на деня, така ли? Видях те с какъв кон пристигна. Кадвридокът ли ти го подари?

– Да – ухили се Джил. – А на пиршеството след битката ми отреди-ха почетното място.

– Гледай го ти, дивото коте. – Кълин я стисна още по-силно. – Обаче да знаеш, чуй ли те пак да приказваш за битки, такъв бой ще ти тегля, че да не можеш да яхнеш кон.

Усмивката ѝ внезапно изчезна.

– Не се безпокой, тате. О, великолепно е да си стоя при теб и да разказвам за бойната слава, но не искам вече никога да тръгна на бой.

– Добре тогава. Сигурно така е трябвало – сама да се опариш. И ти като мен не слушаш чужди съвети.

Когато тя се разсмя, той наведе глава да я целуне, после забеляза, че Невин стои пред отворената врата и на лицето му е изписан ужас, който веднага изчезна. Кълин пусна Джил и се отдръпна. Погледът на стареца беше като огледало, разкриващо онази грозна и страшна тайна, която до този миг бе крил дори от самия себе си.

– Как си? – запита Невин. – Кадвридокът иска да те види, но реших първо да проверя дали не си изморен.

– Добре съм.

– Наистина ли? – Невин вдигна вежди. – Виждаш ми се преbledнял.

– Добре съм – изръмжа Кълин. – Джил, остави ни сами.

– Тате, искам да чуя какво ще каже негово благородие.

– Марш навън!

Тя отскочи като подритнато куче и изтича от стаята. Сърцето му се сви, защото знаеше каква болка ѝ причинява. Не смееше да погледне Невин.

– Знаеш ли – каза старецът, – най-тежките битки понякога се водят без оръжие.

Кълин усети как срамът го облива като кофа студена вода, но за щастие Невин си тръгна, без да каже нищо повече. Останал сам, той подпря гръб на капациите и разбра, че трепери. Обеща си веднага щом оздравее, да остави Джил под грижите на Ловиан и да замине далече от тук. Щеше да боли непоносимо, но друг начин нямаше. Знаеше, че когато настане време, ще има сили да стори това, защото го вършеше заради нея, а ако загинеше в следващата битка нейде далече от Елдид, тя може би никога нямаше да узнае, че е мъртъв.

– Кълин – обади се Родри.

Той стреснато вдигна глава; не бе усетил кога е влязъл младият лорд.

– Как си? Ако искаш, мога да изляза.

– Добре съм, милорд.

Днес Родри беше облечен наистина като благородник – фина риза с бродирани червени лъвове, кариран плащ, закопчан със скъпоценна брошка, великолепен меч на бедрото. Ала въпреки това в този момент Кълин го виждаше като юноша, когото би могъл да обича като син. И от тази раздяла щеше да го боли.

– Ще ми простиш ли, че отведох Джил на война? – запита Родри. – Не ми беше леко да разреши на едно момиче да се бие вместо мен.

– Та кой сте вие, че да спорите с деомера? Знаете ли милорд, още откакто беше съвсем мъничка, Джил все си мечтаеше за бойна слава. Не съм изненадан, че се вкопчи в първата попаднала възможност. Открай време си е такава – иска ли нещо, става хитра като невестулка.

– Е, може би. – Родри извърна глава. – Но прощаваш ли ми наистина? Сърцето ми се късаше, като се питах какво ли ще си помислиш за мен.

– Слушай, момко. Не подобава на благородник да се тревожи какво ще си помисли един опозорен човек като мен.

– Я стига с тия фъшкии! Може и да си бил опозорен някога, инак нямаше да носиш кинжала, но да не мислиш, че ме е грижа какво си извършил преди толкова много години? Дойдох да ти предложа място във

войската и то не какво да е. Искам те за капитан. И не само аз... Амир и момчетата все подмятат каква чест щяло да бъде, ако яздат след теб.

– О, богове, не мога да приема.

– Какво? Защо не?

– Аз... ами... просто не подобава.

Родри вирна глава.

– Глупости! Дори питах Слигин какво мисли за тази идея и той рече, че е адски добра. Хич недей да се тревожиш, че васалите ми ще те гледат отвисоко или нещо подобно.

Кълин отвори уста, но не намери думи. Никога не би могъл да разкрие пред Родри истинската причина, поради която искаше да избяга от най-великодушния благородник, когото бе срещал през живота си.

– О, пъклото да те вземе, Кълин! Наистина ли ще ми откажеш?

– Не, милорд.

– Добре тогава. Колениченето и големите приказки ще ги отложим докато оздравееш. Хей, ама ти си преbledнял като платно. Чакай да ти помогна, капитане. Трябва да си легнеш.

Кълин прие помощта му и успя да се дотътри до леглото. След като младият лорд излезе, той остана да лежи, забил поглед в тавана. Родри му възвръщаше честта и достойнството, които бе смятал за безвъзвратно изгубени, ала сам Кълин завинаги щеше да знае, че е недостоен, че дълбоко в душата му се таи отрова. Джил, Джил, помисли той, как можах... със собствената си дъщеря! Заби лице във възглавницата и се разплака за пръв път откакто бе лежал върху гроба на Сериан, но сега плачеше както за нея, така и за дъщеря ѝ.

След като Кълин я изгони от стаята, Джил слезе нацупена към голямата зала, но скоро осъзна, че вероятно наистина ще е по-добре да я няма, когато се срещнат двамата с Родри. Тъй като войниците бяха отишли да се погрижат за конете, а благородниците и Ловиан се съвещаваха в стаята на ранения Слигин, залата беше пуста, само една слугиня лениво бършеше масите с мокър парцал. Джил си наля халба пиво, после застана до войнишкото огнище, където няколко горящи цепеници прогонваха влажния хлад. След няколко минути Родри слезе по стълбището и тръгна към нея. Поклони се, сетне я погледна с тъй жадни очи, че тя разбра за какво си мисли – за нощта, която бяха прекарали заедно.

– Току-що разговарях с Кълин. Назначих го за капитан на войската.

– Заради него самия, или за да остана тук?

– Защото го заслужава.

– Тогава благодаря от все сърце, милорд.

– Боли ме, когато ми казваш милорд. – Родри наведе глава и застърга по плочките с връхчето на ботуша си. – Но не съм забравил споразумението – само една нощ и нищо повече.

– Много добре.

И все пак, когато се погледнаха, тя искаше само да се хвърли на шията му и да го целуне, независимо кой можеше да ги види.

– Майка ми ще ти предложи място в свитата си – добави Родри след дълго мълчание. – Да пукна, ако разреша да прислужваш около масите или да кълцаш ряпа в кухнята.

– А би ли ми предложил място във войската?

– Искаш ли? Няма да ти откажа.

– Не искам. Просто се чудех какво ли ще отговориш.

– Ако можеш, бих ти дал каквото поискаш. Ах, Джил, бих се ожевил за теб, ако имаше начин. Искрено ти го казвам. Не са просто лукави слова на безчестен мъж.

– Знам. И аз бих се омъжила за теб, ако имаше начин.

В очите на Родри бликнаха сълзи. Наистина е като елф, помисли тя, макар че сама едва се съдържаше да не заплаче. Той раздражено избърса очите си с ръкав и извърна глава.

– О, богове, толкова почитам баща ти! И от това най-много ме боли.

После Родри излезе и затръшна вратата на залата. За момент Джил се запита дали не би било най-добре да потегли сама като сребърен кинжал, но съзнаваше, че най-разумното ще е да приеме предложението на Ловиан. Дългият път бе свършил тук, в Дън Гуербин, където щеше да живее до Родри – близо и в същото време безкрайно далече. Изведнъж ѝ се прииска да прегърне баща си. Тя отново напълни халбата и тръгна нагоре. Когато влезе в стаята, Кълин лежеше и по очите му разбра, че е плакал. Сигурно беше трогнат от доверието на Родри.

– Пиво ли носиш на стария си татко? – Кълин се надигна и по устните му трепна измъчена усмивка. – Благодаря ти.

– Чух от лорд Родри каква чест ти е оказал. – Джил му подаде халбата. – Страхотно. Крайно време беше някой да разбере що за човек си.

Кълин болезнено присви очи.

– Раната ли те мъчи?

– Малко. Пивото ще ме оправи.

Джил приседна на ръба на леглото и го загледа как пие. Имаше чувството, че никога не е обичала по-силно своя великолепен татко, който

изведнъж си възвръщаше цялата чест и слава.

След пладне Ловиан повика Джил в женските покои. Разположени на втория етаж в една от страничните кули, те бяха просторни и удобни – знак, че владетелите на Дън Гуербин винаги са се грижили за жените си. Имаше отделни стаи за всяка компаньонка на Ловиан, а полукръглата обща зала беше обзаведена с бардекски килими, масички и множество изящни тапицирани кресла. Владетелката посрещна сърдечно Джил и я покани да седне, Медила донесе захаросани праскови, а Даниан й предложи чаша бяло бардекско вино.

– Никога не съм си мислила, че някой ден ще благодаря на девойка заедо е спасила сина ми – каза Ловиан. – Но наистина съм ти благодарна от все сърце.

– Няма защо, ваша светлост, а и вие ме възнаграждате далеч пощедно, отколкото заслужавам.

– Глупости. Естествено, тепърва има се учиш на етикет и обноски, но съм сигурна, че ще се справиш блестящо. Най-напред трябва да ти ушим няколко свестни рокли.

Изглежда, че Джил не успя да прикрие ужаса си, защото трите жени весело се разсмяха.

– Стига де – каза Даниан. – Не може вечно да ходиш с мъжки дрехи.

– Освен това – намеси се Медила, – ти си тъй красиво дете. Само да ти порасне косата и да те пременим малко, момците ще налетят като пчели около розов храст.

Лицето на Джил застина.

– Дете! – възкликна Ловиан. – Какво ти е?

– Е, ваша светлост, да ме прощавате, но нима и трите сте забравили, че наскоро убих двама мъже?

Те замръзнаха като вкаменени. Едва сега Джил осъзна каква непреодолима стена е издигнала битката между нея и всички други жени. Дори и властната Ловиан никога нямаше да узнае онова, което знаеше тя – горчивия и славен риск да заложиш живота си срещу чужд живот и да победиш.

– Така е – каза накрая Ловиан. – Мислех, че ще искаш да обърнеш гръб на всичко това.

– Искам, ваша светлост, но не мога... или поне няма да ми е лесно. – Джил се чувстваше като в небрано лозе. – Не се обиждайте, моля ви.

– Разбира се, дете, разбира се. Но наистина виждам, че за разлика от нас няма да ти е весело да приказваш за момци и хубави рокли.

Много интересно, Джил. Впрочем, мислила ли си някога да се омъжиш?

– Не ваша светлост. За кого да се омъжа без зестра? За някой кръчмар ли?

– Права си, но нещата вече стоят малко по-другояче. – Ловиан се усмихна ласкаво. – Твоята красота и моето покровителство струват повече от каквато и да било зестра. Мнозина преуспяващи млади търговци биха се възхищавали на съпруга с твоя характер, а между другото, и мнозина бедни благородници се нуждаят от благоволения ми. Няма да си първата жена, спечелила титла с красотата си.

– Разбирам.

– Но ако не искаш да се омъжиш – вметна Даниан, – никой няма да те насилва. Просто така правят повечето момичета.

– Благодаря, само че всичко е толкова неочаквано. Не знам какво да мисля.

– Разбира се – каза Ловиан. – Няма закъде да бързаш.

Макар и трите да се усмихваха, Джил осъзна, че за тях тя е като жертва на някаква странна болест, която се нуждае от много грижи, за да оздравее. Чувстваше се като сокол, летял доскоро из небосвода над горските дебри, а сега принуден да ловува по заповед на господаря си.

Тъй като думата на Ловиан беше закон, Джил се съгласи за вечеря да облече женски дрехи. Медила и Даниан на драго сърце се заеха с нея. Изкъпаха я с ароматен сапун, избърсаха я с пухкави бардекски хавлии, после Медила дълго разресва косата ѝ, докато накрая дойде ред на облеклото. Първо трябваше да надене бяла долна риза със стегнати ръкави, след това свободна синя рокля. Препасаха я с коланче в цветовете на Ловиан и затъкнаха гънките отстрани, тъй че се образуваха нещо като малки джобове, в които да носи кърпичка и ножче. Макар че Медила ѝ предложи малък кинжал, украсен със скъпоценни камъни, Джил настоя да задържи своя. Знаеше, че ѝ оказват голяма чест, но и нейното търпение си имаше граници. Направи няколко крачки и едва не падна. Долната риза спъваше широката ѝ момчешка походка.

– Горката Джил – въздъхна Даниан с искрено съчувствие. – Нищо, след време ще свикнеш.

Като ситнеше и залиташе, Джил ги последва към голямата зала, където Ловиан вече бе седнала на почетното място. Тъй като трябваше да изчакат решението на Рийс за края на войната, всичките ѝ съюзници бяха тук, разбира се с изключение на ранения Слигин. Лордовете станаха и разсеяно се поклониха на компаньонките на нейна светлост; после Едар се разсмя гръмогласно.

- Джил, кълна се, че не те познах.
- Аз самата не мога да се позная, милорд.

Джил седна в края на масата между Медила и Даниан. Макар че всички очакваха Родри, той не се появи и най-сетне Ловиан малко раздразнено заповяда на слугите да сервират. Джил трябваше непрекъснато да внимава за маниерите си и да си напомня, че не бива да бърше ръце в роклята. По примера на Медила и Даниан взе да използва само връхчетата на пръстите си и да ги изтрива с кърпичката, закачена на пояса ѝ.

Вечерята беше към края си, когато един паж дотича да съобщи, че лорд Кинван, първият от съюзниците на Корбин, е дошъл да моли за мир. Както повеляваха обичаите, той влезе сам и напълно обезоръжен, дори без кинжал, после коленичи пред Ловиан като обикновен войник. Сред настаналата тишина владетелката сведе към него хладен поглед. Благородниците неволно протегнаха шии напред – Едар с презрителна усмивка, останалите напълно безстрастни.

– Дойдох да моля за прошка и милост – изрече Кинван с треперещ от срам глас. – Задето вдигнах престъпно меча си срещу вас.

– Сериозна е тази молба. Каква отплата предлагаш?

– Двайсет коня, паричен дял от лъда за Даумир и всички загинали, и най-малкия си син да живее в дъна ви като заложник.

Макар че за Джил предложението изглеждаше крайно недостатъчно, Ловиан кимна.

– Ако гуербретът одобри тези условия, ще ги приема. Сигурно си изгладнял от дългия път. Можеш да седнеш при войниците и слугите ще те хранят.

Кинван се навъси, но в знак на покорство трябваше да приеме и той седна на една от войнишките маси. Хората се направиха, че не го забелязват, сякаш беше прозрачен. Когато отново започнаха разговори, Джил се завъртя и прошепна на Даниан:

– Защо господарката му прости толкова лесно?

– Той е от най-бедните лордове в тиеринството. За да плати лъда, ще трябва да измоли заеми от всичките си роднини, тъй че ако господарката прекали, кланът му може да се разбунтува.

– Освен това – добави Медила – щедростта ѝ е допълнително унижение за него. Така ще го заболи повече, отколкото за парите.

Двете се спогледаха и кимнаха. Джил осъзна, че те ще бъдат нейни учителки и наставнички в този нов свят, където интригите бяха по-опасни от хиляди мечове.

При първия удобен случай тя се измъкна от масата и отиде да види

баща си. Както вървеше по коридора, чу откъм стаята му смях и когато отвори вратата, завари Родри да вечеря с Кълин. Гледката я накара да застине с ръка върху дръжката, докато двамата се обръщаха към нея. Лъчите на фенера и пламъците в огнището хвърляха отблясъци по сребърния кинжал в ръката на Кълин.

– В името на всички богове! – възкликна Кълин. – Нима тази прекрасна дама е моето мърляво сребърно кинжалче?

– Тате, не ме закачай. И без това ми е накупяло. – Тя си позволи да погледне Родри. – Ще ви оставя да си говорите с капитана, милорд.

– Благодаря – отвърна той.

Джил излезе и затвори вратата. Едва сега усети, че трепери защото е видяла Кълин и Родри заедно, сякаш двамата крояха зад гърба ѝ някакъв безумен заговор.

Минаха седем дни без никаква вест от гуербрет Рийс, който трябваше да одобри споразуменията на Ловиан с бунтовниците. Родри беснееше, тъй като смяташе това забавяне за израз на лично пренебрежение към него – факт, който никой не би посмял да отрече. Друга безкрайна мъка бе присъствието на Джил; просто не можеше да я прогони от мислите си, а когато я виждаше, ставаше още по-зле, защото си спомняше нощта с нея и откритието, че за пръв път среща жена, с която толкова да си допада в леглото. Стараеше се да остава сам колкото се може по-дълго и често яздеше с часове из околностите или просто обикаляше по двора.

По време на една от тези безцелни разходки видя Кълин край задната стена на дъна. Макар и все още с шинирана ръка, капитанът тренираше с един от леките дървени мечове, предназначени за обучение на новобранците. Съвсем бавно, като в някакъв странен танц, Кълин нападнаше и отстъпваше, описвайки същевременно осмица с върха на мечта толкова съсредоточено, сякаш осъществяваше сложен деомерски ритуал. Дори болен и слаб, щом хванеше оръжие, той се превръщаше в истинско чудо. След малко забеляза Родри, спря и се поклони.

– Как е ръката? – запита Родри.

– Горедолу, милорд. Билкарят казва, че утре може да свалим шините. – Кълин се озърна и посочи към още един дървен меч, захвърлен до стената. – Опитвал ли сте някога бавен бой?

– Не. – Родри взе мечта. – Струва ми се интересна игра.

За по-честно Родри затъкна лявата си ръка отзад под колана. Отначало схватката му се стори нелепо подражание на истински бой, в който

двамата се движеха като замаяни. Трябваше да настъпва бавно, да посрещне противниковия меч, после също тъй бавно да отстъпи и да нападне от друга страна. Но се оказа, че съвсем не е лесно. Родри никога не бе осъзнавал тъй ясно всяко дребно движение в боя, както и ходовете на противника. Трябваше истинска борба, за да поддържа вниманието си вечно нащрек. Накрая той се разсея, Кълин бавно се гмурна под удара и докосна ризата му с тъпия връх на меча.

– Проклятие! – възкликна Родри. – Ударът е смъртоносен.

Кълин се усмихна и вдигна за почест дървения меч, но изведнъж Родри усети, че е в опасност, че в ръцете на Кълин от Кермор дори и дървен меч може да убива... и капитанът си мисли тъкмо това.

– Какво има, милорд?

– Нищо. Слушай, стига ти толкова за днес.

– Прав сте. С болка на сърце го признавам, но наистина съм изморен. Нищо де, скоро ще си възвърна силите.

Родри отново усети тръпки на заплахата, сякаш с тия думи Кълин го предупреждаваше. Дали бе забелязал как гледа Джил? Нищо чудно – знаеше, че не умее да се прикрива. Искаше му се да каже нещо хубаво, да успокои Кълин с някаква правдоподобна лъжа, но бе достатъчно умен, за да разбира, че е най-добре да не изрича името на Джил пред баща й.

– Изглежда невероятно добре – каза Невин. – Доволен съм.

Радостта на билкаря бе облекчение за Кълин, защото според него заздравялата му ръка изглеждаше ужасно след толкова седмици в шините – бледа, съсухрена, сбръчкана и много по-тънка от дясната.

– Костта е зараснала съвсем гладко – продължи старецът. – Ако възстановиш ръката грижливо, пак ще ти върши работа с щита. Но на първо време трябва да я щадиш.

– Искрено ти благодаря за грижите.

– Няма защо, за мен бе удоволствие да ти помогна. – Невин се позамисли. – Наистина.

Сега, след като бе оздравял, Кълин трябваше официално да постъпи на служба при Родри. Същата вечер в голямата зала на дъна се събраха всички войници и той коленичи пред седналия лорд. Родри се приведе напред и хвана ръцете му в своите. Под трептящата светлина на факлите Кълин забеляза колко сериозно е лицето му. Мигът беше тържествен.

– Ще ми служиш ли вярно до края на живота си? – запита Родри.

– Да. Ще се бия за вас и ако трябва, ще умра с вас.

– Тогава нека всички бардове в кралството ме осмееят, ако някога се отнеса към теб недостойно или несправедливо.

Родри взе гребен от стоящия до него паж и ритуално разреса косата на Кълин в знак, че споразумението е сключено. Когато се изправи сред възторжения рев на войската, Кълин се почувства странно олекнал и свободен, макар че току-що бе обвързал завинаги своя живот. Мисълта го озадачи, ала нещо му подсказваше, че е изплатил отдавна забравен дълг.

След като вече бе обявен официално за капитан на войската, Кълин отново се настани в казармата, но сега разполагаше със собствена стая и то не над конюшните, а над килерите; имаше прилично легло, скрин за дрехите и най-невероятният разкош – собствено огнище. Когато влезе там, Амир му донесе дисагите и завивките, а Прейд дотърча с наръч дърва – и двамата гледаха да си осигурят благосклонност от страна на човека, който имаше власт да поддържа дисциплината с всички възможни средства. Кълин закачи на стената новия си щит с червен лъв и реши, че е приключил с настаняването.

– Много добре, момчета. Скоро ще почнем да излизаме с конете. Искам да видя как яздите, когато не ви разсейват разни деомерски номера и други дреболии.

Двамата войници се усмигнаха сдържано.

– Капитане – обади се Амир. – Ще търсите ли скоро нови хора за лорд Родри?

– Адски си прав, момко. Напоследък редиците съвсем изтъняха.

Наистина беше така – от петдесетте войници, които напуснаха Дън Канобейн, сега оставаха само седемнайсет, а петдесетте от Дън Гуербин се бяха стопили до трийсет и двама. Кълин знаеше, че скоро пред портите ще се тълпят младежи с молби за място във войската. Изобщо нямаше да ги тревожи, че местата са се освободили с цената на кървава гибел; в копнежа си за доблест щяха да пренебрегнат този неприятен факт – доблест, надежда за бойна слава и най-вече спасение от къртовския труд в бащината ферма или занаятчийска работилница. Когато след пладне слезе да тренира на двора, трима копиеносци от Канобейн помолиха да ги приеме във войската.

– Е, вие поне видяхте що е битка. Ще поговоря за вас с лорд Родри.

И те бяха благодарни, искрено и дълбоко благодарни, че толкова важен човек се съгласява да им направи услуга.

Родри не беше в голямата зала и пажовете нямаха представа къде може да е отишъл. Кълин обиколи из двора и както минаваше край една

барака, чу гласа на Родри, придружен от женски смях – смехът на Джил. Имаше чувството, че се е превърнал в дърво и краката му впиват корени дълбоко в земята. Какъв глупак беда приеме предложението на Родри; Джил беше красавица, а Родри вече имаше едно незаконно дете, нали? Тъй като не чуваше ясно какво си говорят, той се промъкна покрай бараката и накрая ги видя да стоят между крепостната стена и куп дърва. Държаша се на прилично разстояние, но се гледаха тъй прехласнато, че изобщо не го забелязаха.

Ръката му плъзна сама към меча и трябваше да я отдръпне насила. Беше дал клетва на Родри, а колкото до Джил – с нея тепърва щеше да се разправя. Докато се отдалечаваше, насреща му се зададе Невин.

– Търсиш ли ме? – запита Кълин.

– Всъщност търся Джил. Нейна светлост я вика.

– Там е – посочи с пръст Кълин. – Разговаря с Родри.

Невин се втреничи в лицето му. Кълин отвърна на погледа и двамата застинаха в безмълвна борба, спечелена в крайна сметка от Невин, защото Кълин не издържа да гледа в очите човека, който отлично знаеше причината за неговата ревност.

– Ако обичаш, кажи на господаря, че искам да поговоря с него – изръмжа той и се отдалечи, оставяйки Невин да мисли каквото си ще.

Когато Родри влезе в бараката, служеща за оръжейница на Дън Гурбин, Кълин тъкмо си подбираше меч за тренировки сред купищата ризници и мечове.

– Милорд, трима копиеносци от Канобейн искат да влязат във войската. Твърдят, че разбирали малко и от бой с мечове.

– Изпробвай ги. Ако сметнеш, че стават за работа, ще ги наема. Всъщност и занаятчиите можеш да действаш така. Вярвам на твоята преценка.

– Благодаря.

Двамата се спогледаха и настана мъчителна тишина. Тъй като никога не бе проявявал склонност да разсъждава над мотивите си и тем подобни тънкости, Кълин имаше чувството, че се дави. Как можеше едновременно да се възхищава от Родри и да го ненавижда тъй силно? Заради Джил, разбира се, но имаше и още нещо. Просто не разбираше. Изглежда, яростното недоумение се бе изписало по лицето му, защото Родри ставаше все по-неспокоен. Ала той също не можеше да се отдръпне и мълчанието ставаше непоносимо.

– Кълин – изрече най-сетне Родри. – Знаеш, че те почитам.

– Да, милорд, и ви благодаря.

– Е, добре. – Родри разсеяно се завъртя и огледа близката стойка за мечове. – Бих ли сторил нещо, с което да те наскърбя?

Нещо. Кълин усети присъствието на Джил между двамата тъй ясно, сякаш тя наистина бе влязла в оръжейницата.

– Е? – настоя Родри. – Толкова зле ли мислиш за мен?

– Не, милорд. Инак нямаше да се бия за вас.

– Добре тогава. Слушай, помниш ли как ти предложих да играем на карноик?

– Помня, макар че право да си кажа, не вярвах да доживеем.

– Обаче доживяхме. Довечера ще дойда с дъската в стаята ти.

След като Родри излезе, Кълин стоя още дълго в бараката. Стискаше дървения меч и дълбоко съжеляваше, че никак не го бива по мисленето. По дългия път бе виждал отвътре повече крепости от който и да било човек в кралството, ала никога не бе срещал владетел като Родри – отговарящ на всички изисквания към истинския благородник, за които повечето лордове нехаеха. Ех, ако не беше Джил. Ако не беше тя... Кълин изруга и излезе да прогони ядовете си с тренировка.

Този път се претовари. Докато осъзнае, че трябва да спре, вече му се виеше свят. Бавно, като се съсредоточаваше върху всяка стъпка, той успя да се добере до стаята без чужда помощ и се просна на леглото както се беше с дрехите и ботушите. Когато се събуди, Джил стоеше до него, а червеникавите слънчеви лъчи зад прозореца подсказваха, че вечерта приближава.

– Какво дириш тук? – сопна се Кълин. – Не бива да припарваш до казармата.

– О, знам и много ме е яд. Тате, липсваш ми. Напоследък две думи не можем да си кажем.

Кълин се надигна, разтърка лице и се прозина. Джил седна до него. Изведнъж му се доплака като видя колко прилича на майка си в новата рокля.

– Е, миличко, и ти ми липсваш, но вече си знатна дама.

– Фъшкии! Ловиан може да ме отрупва с почести, но винаги ще си остана копеле от престолюдието.

Тя говореше тъй огорчено, че дори и Кълин успя да схване скрития смисъл.

– Да, наистина, Родри не би могъл да се ожени за теб. Гледай да не забравяш това, когато се кискаш и флиртуваш с него.

Джил пребледня, впи пръсти в одеялото и застина.

– Видях ви как се зяпате и точите лиги като псета пред касапница.

Стой по-настрани от него. Той е честен човек, но няма да си първата жена, заради която един мъж погазва честта си.

Джил кимна и устните ѝ затрепераха от болка. Кълин имаше чувството, че нещо отвътре го разкъсва на парчета. Искрено скърбеше, че тя никога няма да притежава мъжа, когото обича, ала същевременно му се искаше да я удари, задето обича друг освен него.

– Хайде, идвай – каза той и се изправи. – Вече не си войнишко хлапе, тъй че нямаш работа тук.

Излезе навън, без да я изчаква. Но нейните думи не го оставиха на мира през цялата вечер – че го обича, че ѝ липсва. Питаше се какво ли би изпитал, ако тя се омъжеше за някого по преценка на лейди Ловиан и отидеше да живее при него. Навярно щеше да я вижда само два-три пъти в годината. Отново му хрумна да зареже службата при Родри и да замине нейде надалеч, където нито щеше да знае, нито пък щеше да го интересува с кого спи Джил. Но когато зае капитанското място на войнишката маса, той разбра, че не е в състояние да го напусне. За пръв път през живота си имаше какво да губи.

По-късно, когато войниците се прибраха в казармата, а благородниците по стаите си, Родри наистина донесе дъска за карноик – най-изящният комплект, който Кълин бе виждал. Плоските, гладко полирани камъчета бяха черни и бели. Върху тънката абаносова дъска бяха инкрустирани със седеф началните позиции и шестнайсетте преплетени триъгълника, тъй че дори в неясната светлина на огъня не бе трудно да се различават пътищата за движение.

– Бас държа, че ще ме направиш на пух и прах – каза Родри

И наистина стана така – в първите три игри Кълин помиташе бойците на Родри веднага, щом младият лорд ги разполагаше върху дъската. Ругаейки тихичко, Родри почна да обмисля ходовете и затрудни Кълин, макар че загуби още три игри. По това време в залата вече бе останал само един сънен слуга, който им доливаше халбите. Родри го прати да спи, престана да пие и след още четири игри най-сетне вкара Кълин в безизходно положение.

– Най-добре да спра, додето не ми е изневерил късметът – каза младият лорд.

– Не беше късмет. Учите се.

Изведнъж Кълин усети с невероятна сила простичкото удоволствие на този миг. Те, двама мъже, които се бяха смятали за загинали, сега седяха спокойно край огнището с халби в ръце. Докато Родри прибираще играта в лакираната кутия, Кълин стана да налее още пиво. Отново

седнаха да пият – отначало мълчаливо и бавно, за да разтеглят приятните мигове, докато огънят догаряше и из залата плъзваха сенки. С изненада Кълин разбра, че е щастлив – дума, която доскоро не значеше нищо за него. Или по-точно би бил щастлив, ако не беше Джил; знаеше, че я обича прекомерно, но и достатъчно искрено, за да желае да бъде щастлива. Може би от пивото или от късния час, но внезапно му хрумна прост и ясен начин да разплете цялата бъркотия. Ако бе в състояние да го стори. Ако имаше сили да го понесе.

Родри неволно му даде търсения повод, възможността да помисли за онова, което до този миг му се струваше невъобразимо.

– Кога ли най-сетне ще се домъкне Рийс? О, в известен смисъл той ми прави услуга. Щом уреди нещата около бунта, почитаемата ми майка ще напрегне цялата си кипяща енергия, за да ме ожени.

– Време ви е, милорд.

– Знаем... проклетият ран си чака проклетите наследници. О, богове, капитане, питаш ли какво ми е на мен? Как би се чувствал, ако те изложат за продан като расов жребец?

Кълин се разсмя.

– Не е сладко, нали? – ухили се Родри. – Отде да знам дали няма да ми пробутат някоя, дето ще се мери по лице и нрав с Адския властелин? Обаче важното е от какъв род идва, а не какво си мисля за нея.

– Хм... Сега разбирам защо жреците все повтарят, че не бивало да завиждаме на благородниците.

– И имат право. Мъже като мен се женят не по обич, а заради клана си.

Странно, старата поговорка сякаш докосна дълбоко в паметта на Кълин някакъв отдавна забравен спомен. Той надигна халбата и пак се замисли над своя необикновен план. Нямаше как да го поднесе деликатно.

– Кажете ми нещо, милорд. Ако можехте, щяхте ли да се ожените за моята Джил?

Родри се вцепени и Кълин разбра, че момъкът се бои от него също като Джил. Това го накара да се усмихне. Макар и от простолюдието, все пак си оставаше баща на Джил и решенията ѝ зависеха единствено от него.

– Да – изрече най-сетне Родри. – Кълна ти се в честта на рода Мелуейд. Нищо не съм искал по-силно на този свят, ала не мога.

– Знаем.

Продължиха да пият, като се гледаха право в очите.

– Знаете ли, милорд, любовницата на един благородник има огромно влияние над неговите земи и васали.

Родри отметна глава като ударен.

– Така е и никой не би посмял да ѝ се подиграва.

– Освен ако владетелят я изпъди опозорена.

– Има жени, с които това не би се случило никога.

– Добре. – Кълин небрежно положи ръка върху дръжката на меча си. – Добре.

Още дълго двамата пиха, без да проронят нито дума повече, докато накрая огънят догоря и престанаха да виждат лицата си.

За Джил едно от най-омразните неща в ролята на придворна дама бе, че трябваше да се научи да шие. Макар Ловиан да бе богата владетелка, носените в дъна облекла бяха почти изцяло местно производство, а като част от издръжката на всеки войник и служител се полагаха годишно по две ризи и два чифта бриги или две рокли. Всяка жена в дъна, от последната кухненска слугиня до Даниан и Медила, взимаше участие в изработката на тази планина от дрехи. Дори самата Ловиан се включваше в работата, като шиеше облеклото на Родри и бродираше ризите на най-високопоставените служители, например на капитана и барда. Жените се гордееха с качеството на своя шев, затова Джил полагаше най-усърдно старание, но дълбоко ненавиждаше всеки нескопосан бод, който излизаше изпод пръстите ѝ.

Тази сутрин Невин дойде в женските покои, до които имаше свободен достъп поради преклонната си възраст, и докато Джил шиеше, взе да я забавлява с разкази за далечния и загадъчен Бардек отвъд Южното море. От множеството подробности ставаше ясно, че е живял там доста дълго.

– Всъщност изучавах нещо, наречено физика – отговори Невин на въпроса ѝ. – Необичайни познания имат по ония места и повечето от тях си струва да бъдат изучени. Адски странна държава.

– И аз така съм чувала. Много ми се искаше да я видя някой ден, но сега това едва ли е възможно.

– Хей, дете, да не би да си нещастна?

– Нещастна съм и се чувствам последна неблагоприятница. Нейна светлост е тъй великодушна, живея сред невероятен разкош, а ми се струва, че съм като сокол в клетка.

– Е, в известен смисъл си права.

Джил едва не се разплака от облекчение, че някой мисли като нея.

Тя раздражено захвърли ръкоделието си в кошничката.

– Е, ако чак толкова не харесваш този начин на живот – продължи Невин, – може би трябва да го напуснеш.

– И какво? Да яздя по пътищата като сребърен кинжал?

– Не бих казал, но много жени си имат занаят. Ако поговоря с нейна светлост, тя ще ти плати таксата при някой майстор.

– О, та с какво мога да се заема? Мразя шева, преденето и други неща от тоя сорт, а никой оръжейник или златар не би взел жена за чирак дори и по молба на нейна светлост.

– Има всякакви занаяти.

Изведнъж Джил си припомни, че Невин е майстор на деомера. Той се държеше тъй любезно, толкова се стараше да спечели нейното приятелство, че понякога тя забравяше страховитата истина. Сивото джудже широко ѝ се ухили от пода, където се забавляваше да омотава конците за бродерия.

– Милорд – изрече Джил с треперещ глас, – оказвате ми незаслужена чест, ако смятате, че мога да усвоя вашия занаят.

– Може да е тъй, може и да не е, но щом не желаш, няма за какво да говорим. Мислех си само за билкарството, простата медицина, която владее. През дългия си живот съм научил доста неща и би било жалко да умрат заедно с мен.

– Да, наистина. – Изведнъж Джил усети, че за пръв път от седмици насам я обзема надежда. – Вие пътувате навсякъде и живеете както си искате.

– Точно така, а ти си достатъчно умна, за да изучиш премъдростите. Ако решиш да си тръгнеш, Ловиан ще те разбере. Тя знае, че с мен ще си в безопасност.

– Ами тате? Не вярвам да ме пусне, а право да си кажа, толкова неща сме преживели заедно, че и аз не искам да се разделяме.

– И все пак няма съмнение, че рано или късно ще трябва да го напуснеш.

Макар че Невин говореше тихо, думите я прорязаха като нож.

– Ама защо? – трепна Джил. – Ако остана тук...

– Не ми ли каза току-що, че си нещастна?

– Да, така е.

– Просто си помисли. Не се налага да решаваш веднага.

Невин я остави остави сама с тежката задача да оправи пакостите на джуджето. Докато разплиташе конците, Джил се замисли над предложението. Странно, но много по-лесно можеше да си представи как

броди с муле по пътищата и раздава билки на селяните, отколкото как се омъжва и живее в охолство при някой дребен благородник. Вярно, нямаше да е леко да напусне Кълин, но щом ѝ домъчнееше, можеше да го навестява. Във всеки случай нямаше да е тъй болезнено, както да бъде затворена в дъна с Родри и младата му съпруга, да го вижда всеки ден и да знае, че друга жена владее недостъпната ѝ мечта.

Или поне тази сутрин я мислеше за недостъпна. Привечер тя излезе да подиша чист въздух и Родри я догони между бараките край стената.

– Не би трябвало да тичате подир мен, милорд – каза Джил. – Ами ако някой ви види?

– Свинска пръдня не давам дали ще ме видят. Трябва да поговоря с теб. Ела да се усамотим някъде.

– Я виж ти! Май не искате само да поговорим.

– И тъй да е. Какво от това?

Родри се усмихна тъй нежно, че Джил без повече възражения го последва към едно потайно кътче зад бараките.

– Тук е добре засега – каза Родри. – Аз, значи...

Думите като че заседнаха на гърлото му.

– Ами, такава... – започна отново той. – Разбираш ли, аз... само да не ти прозвучи нахално.

– Казаното дотук не ми звучи по никакъв начин, милорд.

– Знам. Е, става дума за онова споразумение между нас.

– Така си и мислех. Да знаеш, че си държа на думата, мътните да те вземат.

– Нещата малко се промениха. Аз...

Той отново засече и я загледа с безсилна, глуповата усмивка. От яд Джил понечи да си тръгне, но Родри я сграбчи за раменете. Когато се завъртя да го отблъсне, тя се препъна в роклята и падна в прегръдките му. Той се разсмя, целуна я, удържа опитите ѝ да се измъкне и пак я целуна с такава нежност, че тя метна ръце около шията му, разцелува го и неволно си припомни каква наслада обещаваат тези целувки.

– Не залоствай вратата довечера – каза Родри.

– Глупчо! Ако някой те спипа, новината ще плъзне из целия дън.

– Че кой освен мен ще броди посред нощ? – Той я целуна лекичко и задържа устни върху нейните. – Просто недей да залостваш.

Когато Джил го отблъсна, той се усмихна широко.

– Знам, че ще го направиш. До довечера, милейди.

Обзета от ярост и страст едновременно, Джил вдигна поли, хукна покрай бараката и едва не налетя върху Кълин. Тя изписка от ужас.

Сигурно бе видял и чул всичко.

– Съжалявам, тате – едва избъбри Джил.

– И с право съжаляваш, щом се държиш като слугинче на място, където всеки може да те види.

– Няма вече. Обещавам.

– Добре. Имаш си стая за тия работи, нали така?

Светът се завъртя пред очите ѝ, като че Кълин я бе ударил. Той се усмихна едва доловимо, после отмина и подвикна на Родри да го изчака. Двамата се отдалечиха, увлечени в разговор за някакви новобранци.

– Значи това е искал да ми каже Родри. О, кълна се в Богинята!

Чувстваше се предадена. Дълго стоя така, като се питаше защо вместо радост изпитва унижение. Кълин я даваше за любовница на Родри, просто я преотстъпваше като кобила, а тя бе прекалено влюбена, за да протестира. В този миг ясно видя какъв живот я очаква – да бъде разкъсвана между тези мъже, да обича и двамата, ала да не владее нито единия, нито другия. Родри щеше да си има съпруга, Кълин – войската. В известен смисъл щеше да бъде ценна за тях – като скъп меч, който никога не потегля на бой, а само виси на стената, колкото понякога да го свалят и да му се любуват. Не мога да приема това, каза си тя. Няма да го приема! Но знаеше, че може и ще приеме. Решетките на нейната клетка бяха изковани от любов и нямаше да я пуснат навън, колкото и да се бори.

Привечер Джил дълго мисли над въпроса дали Родри да завари вратата отворена или залостена. Реши, че трябва да издържи и да му покаже, че баща ѝ не може да се разпорежда с нея като с някакъв боен трофей. Преди да си легне, тя залости вратата, но не можа да заспи и твърдостта ѝ взе да се топи като пясъчна дюна под напора на ураган. Ругаеше се, казваше си, че е пропаднала уличница, ала накрая стана и дръпна дървеното резе. Постоя малко, пак го намести и пак го дръпна. Свали нощницата, легна си и усети как сърцето ѝ бие забързано в мрака. След броени секунди Родри се вмъкна уверено и безшумно като крадец.

– Само този път, обич моя – прошепна той. – Само този път искам да те имам на светло. Да видя как изглежда лицето ти.

Джил се разкиска и отметна завивките. Той се съблече и легна до нея. Щом усети допира на голото му тяло, тя забрави всичките си тревоги за чест и предателство, но се престори, че го отблъсква. Той я сграбчи за китките и я обсипа с целувки докато тя се изплъзна, после отново я хвана. Боричкаха се, галеха се, накрая тя не издържа и го остави да победи, да я хване, да я изпълни с болезнена огнена наслада, която я

караше да ридеа в прегръдките му.

Тъй като спеше само по няколко часа на нощ, тази вечер Невин остана до късно да размишлява за черния майстор и странните му кроежи. Въпреки всичките си усилия не бе открил из ефирната плоскост никаква следа от врага, а и другите майстори на деомера в кралството не можеха да се похвалят с успех. Тъкмо бе решил, че е време да си ляга, когато сивото джудже изникна на масата. Дребното същество изглеждаше бясно – зъбеше се беззвучно, скубеше си косата и подскачаше нагоре-надолу.

– Хайде, хайде, по-кратко. Какво толкова е станало?

Джуджето сграбчи Невин за ръката и се напъна, сякаш искаше да го изправи на крака.

– Какво? Искаш да дойда с теб, така ли?

Джуджето кимна енергично и пак го задърпа.

– Да не е станало нещо с Джил?

При тия думи джуджето отново се впусна в бесен танц. Невин запали фенера и го последва към женските покои. Щом разбра, че се е запътил към стаята на Джил, джуджето изчезна. С високо вдигнат фенер Невин зави зад ъгъла и видя Родри – бос, раздърпан и очевидно грохнал от умора. Сграбчи го за яката като крадец и младежът изпищя като такъв.

– Глупецо! – изсъска Невин.

– Ами, просто не ми се спеше. Излязох да подишам чист въздух, това е.

– Аха. Я ела с мен, момко.

Стаята на Невин беше на горния етаж, точно над женските покои. Той отмъкна Родри натам и безцеремонно го блъсна през вратата. Младежът се отпусна на един стол. Имаше тъмни кръгове под очите, а устните му бяха подпухнали.

– В името на боговете, откъде разбра, че съм при Джил?

– А ти как мислиш, глупецо?

Родри изпъшка и се сви като ударен.

– Не възнамерявам да те изпепеля с деомерски огън или нещо подобно – сурово изрече Невин. – Колкото и да ме изкушава идеята. Искам само да поразмислиш. Не можеш вечно да криеш тия среднощни разходки. Както казва поговорката, и най-хубавата рокля не прикрива издутия корем. Би ли ми обяснил какво ще те прави Кълин тогава?

– Нищо. Поговорихме и той ми даде да разбере, че Джил е моя, стига да се отнасям с нея както подобава за любовницата на един

благородник.

Невин се почувства като човек, който с елегантен замах измъква меча си и изведнъж го вижда пречупен досами дръжката.

– Така е, отначало и аз не повярвах на ушите си. – родри изглеждаше искрено озадачен. – Но наистина го каза. Кълна ти се, че ще се отнасям достойно с нея. О, богове, Невин, не разбираш ли колко я обичам? Сигурно и ти си бил млад. Нима не си обичал толкова силно?

Невин онемя от тази ирония на съдбата. Да, наистина бе обичал – същата жена. Без повече церемонии той изрита от стаята си наследника на тиеринството и залости вратата. Седна и разсеяно плъзна пръсти по грубите дъски на масата. Ухиленото джудже изникна от въздуха с ниски поклони.

– Съжалявам, приятелче. И двамата ще трябва да се примирим.

Джуджето изсъска и изчезна. Невин бе опечален не по-малко от него. Вече знаеше твърдо, че и в този живот я е загубил както толкова пъти преди. Дворцовите забавления и интриги щяха да погълнат цялото й внимание, докато деомерският талант постепенно закърнее. Още отсега си представяше как съпругата на Родри ще бъде принудена да приеме любовницата, но скоро ще я намрази, когато някои лордове почнат да търсят благосклонност от Джил, а не от нея. По-късно враждата щеше да изплува на повърхността, след като Джил роди няколко незаконни деца и се опита да уреди положението им. Без съмнение и Родри щеше да се погрижи за децата, карайки по този начин съпругата си да я намрази още по-силно. Сред всичко това нямаше място за деомера.

Първата му мисъл бе да напусне дъна още тази нощ и да замине надалеч, но Джил щеше да се нуждае от него. Въпреки болката да види как обетът му ще остане неизпълнен за още много години, трябваше да остане заради нея. За момент Невин изпита толкова странно чувство, че се запита какво му става. После разбра, че плаче за пръв път от векове насам.

Когато мина десетият ден без вести от Рийс, Ловиан побесня до такава степен, че зарязва формалностите и му изпрати послание. Макар да бе изпъстрила най-грижливо писмото с любезни и смирени фрази, всъщност му казваше, че в тиеринството ще продължи да царува хаос, додето негово благородие не си размърда задника да направи нещо. Когато писарят го прочете пред нетърпеливите васали, те нададоха одобрителни възгласи.

– Приемете моето съчувствие, милорди – каза им Ловиан. – Ще

видим дали майчините слова могат да подтикнат гуербрета към действие.

Остави ги да обсъждат писмото и се качи в женските покои. Като дете бе играла тук край полите на майка си и и макар че вече беше владетелка, все още намираше в познатата стая убежище от тревогите. Когато влезе, завари Даниан да помага на Джил в ръкоделието.

– Да ви донеса ли вино, ваша светлост? – запита Джил.

– Май на всичко си готова, само и само да се отървеш от иглата? – усмихна се Ловиан. – Ако искаш, можеш да си починеш, но засега не ми трябва нищо.

Джил захвърли ръкоделието в кошничката с такава ярост, че Ловиан и Даниан се разсмяха.

– Слушай, Дан – каза Ловиан. – Крайно време е да се замислим за женитбата на Родри.

– Права сте – отвърна Даниан. – Мислех си за по-малката щерка на гуербрет Каминуейн. При тая вечна вражда между Рийс и Родри не е зле да му осигурим връзки с някое друго гуербретство.

– Чудесна идея, а и момичето ми се струва разумно.

Джил се сви като подплашено зверче. Изведнъж Ловиан си спомни много неща, на които не бе обръщала внимание напоследък.

– О, Джил, скъпа – възкликна тя. – Да не би да обичаш непрокопсания ми син?

Вместо отговор Джил пламна като божур.

– Бедно дете – въздъхна Ловиан. – Приеми цялото ми съчувствие, Джил, но знаеш, че не можеш да се омъжиш за него.

– Много добре го разбирам, ваша светлост – отвърна Джил, изговаряйки спокойно и ясно всяка дума. – Освен това съм твърдо уверена, че от лорд Родри ще излезе много калпав съпруг.

Отговорът бе тъй съвършено поднесен, че Ловиан се поразി.

– Ясно... – Владетелката кимна и се усмихна. – Радвам се да видя подобно благоразумие у една млада девойка.

Ловиан и Даниан се спогледаха и смениха темата. По-късно отпратиха Джил по някаква работа, за да обсъдят положението. И двете бяха на мнение, че дори да не умее да шие, момичето чудесно ще се справи с придворния живот. Без да говорят открито за това, вече разбираха коя е любовницата на Родри и щяха да го имат предвид при избора на съпруга.

Тъй като знаеше за големия интерес на Невин към Джил, Ловиан не пропусна да поговори насаме с него. Както очакваше, старецът бе

разочарован, но изглежда се бе примирил със станалото.

– В края на краищата, често ще мога да я виждам в твоя дън.

– Разбира се, ако е само до виждане.

– Я стига, Лова! Да не ме мислиш за някакъв дърт пръч, дето е хукнал да се излага с млада козичка?

Бузите на Ловиан пламнаха, но Невин бе по-скоро развеселен.

– Уверявам те – продължи той, – че усещам по-добре от всеки друг тежестта на годините върху гърба си. Обичам Джил, но между нас каза-но, интересуват ме единствено природните й деомерски дарби.

– Разбира се! Колкото и да е странно, все забравям за деомера ти... пък и изобщо за съществуването на деомер, макар че сама присъствах когато Джил зърна онова видение.

– Е, умът винаги се отдръпва от това, което не може да разбере. Чух твоя бард да репетира хвалебствена песен за войната. Описал е всичко съвсем точно. Мислиш ли, че някой ще повярва и една дума след петдесетина години?

– Едва ли. Типична бардовска песен, ще рекат, пълна с лъжи и измислици. И знаеш ли, може би тъй ще е по-добре.

Три дни по-късно най-сетне пристигна известие от Рийс. Ловиан имаше странно предчувствие и реши да види посланието насаме, вместо да бъде прочетено на всеослушание в голямата зала. Решението й се оказа правилно. Писмото гласеше:

„Милейди, моя майко. Простете за закъснението да се заема с важните ви дела. Разследвах тази война, за да разбера дали докладът на лорд Родри е бил верен и точен. Призовавам него и съюзниците му в Аберуин, където да дадат отчет за поведението си. Разбира се, вие сте добре дошла на моята трапеза, където смятам да уредим нещата. Ваш покорен син Рийс, гуербрет на Аберуин.“

– Ах, зверче такава! – изрече Ловиан. – За теб поне няма съмнение, че си син на Тингир!

Невин бе много доволен, когато Ловиан го помоли да я придружи в пътуването до Аберуин. Дори й разреши да му набави нова риза и здрави бриги, та да мине по-лесно за неин съветник. Освен него щяха да я придружават Джил, Даниан, писарят, няколко слуги и Кълин като капитан на почетната стража от двайсет и пет войници, която им се полагаше по ранг – петнайсет за нея и десет за Родри. Както подхвърли Ловиан в миг на раздражение, би било справедливо и Рийс да се поохарчи, след като я бе принудил да храни съюзниците си толкова дълго.

– Изненадан съм, че взимаш Джил – подхвърли Невин. – Тя не е свикнала с дворцовите обичаи.

– Какво пък, крайно време е да започне да свиква. Освен това в нейно присъствие Родри ще е по-спокоен.

Невин понечи да изтъкне опасността от неприятности, ако в присъствието на Кълин Джил бъде открито представена като любовница на Родри, но се удържа, защото самият капитан не повдигаше възражения срещу положението на дъщеря си. С болка на сърце трябваше да признае, че се е лъгал. До неотдавна се бе надявал, че от страх пред бащиния гняв Джил ще отблъсне Родри и ще се насочи към деомера.

Вечерта преди потеглянето за Аберуин, Невин реши да потърси Кълин и го намери в стаята над казармата. Облечен в нова риза с бродирани червени лъвове, капитанът седеше на леглото и лъскаше меча си под лъчите на фенера. Той посрещна гостенина радушно и му предложи единствения стол.

– Исках само да си кажем две-три думи. По един доста деликатен въпрос.

– Бас държа, че говориш за Джил.

– Именно. Признавам, че ме изненада, като й позволи да постъпва така.

Кълин вдигна меча пред очите си, откри някакво незабележимо петънце и се зае да го търка с парцала.

– Мисля, че тъкмо ти не би трябвало да се изненадаваш – каза накрая той. – Знаеш защо трябваше да се отдръпна.

Когато вдигна глава и погледна Невин право в очите, старецът му се възхити за пръв път от четиристотин години насам. Цялото високомерие, преследвало Герейнт живот подир живот, сега бе изчезнало и на негово място оставаше само смирена гордост, породена от осъзнаването на горчивите житейски истини.

– Истинската доблест не се печели само на бойното поле – отвърна Невин. – Ти заслужи своята.

Кълин сви рамене и захвърли меча на леглото.

– В крайна сметка всичко се урежда адски добре за Джил, нали? Тя ще има живот, какъвто не съм и мечтал да й осигуря. Дори да бях събрал зестра от нечий откуп, какъв съпруг можех да й намеря? Някакъв занаятчия, или може би кръчмар и толкоз – цял живот да се бъхти от тъмно до тъмно. А сега се издигна доста високо за дъщеря на един сребърен кинжал.

– Така си е. Не бях поглеждал нещата от тази страна.

– Не ти се е налагало. Как казваше старата поговорка? По-добре бедна, но честна, а? По-скоро бих прерязал гърлото на Джил, отколкото да я оставя да се превърне в уличница, но по дългия път човек се научава да не придирия много-много по въпросите на честта. О, богове, та аз съм продавал честта си хиляди пъти. Кой съм, та да я гледам отвисоко?

– Право казваш, но малцина мъже биха разсъждавали тъй разумно за дъщерите си.

Кълин сви рамене, взе меча и плъзна мазолести пръсти по улея на острието.

– Ще ти кажа нещо. С никого не съм го споделял от деветнайсет години, но питал ли си се някога как посегнах към проклетия сребърен кинжал?

– Често. Не смеех да те попитам.

– И по-добре. – Кълин се усмихна мрачно. – Бях във войската на гуербрет Кермор. Харесвах една девойка, която прислужваше в голямата зала – Сериан, майката на Джил. И още един войник я харесваше. Зъбехме се един срещу друг като псета около кокал, докато накрая тя даде да се разбере, че предпочита мен. И тогава онзи, другият... ах, гръм да ме удари, забравил съм името на горкия негодник... както и да е, не искаше да разбере от дума и продължи да я задирия. Една вечер го попритиснах, а той ми извади меч. Е, аз също извадих моя и го убих. – Гласът на Кълин затихна и той сведе очи към оръжието върху коленете си. – На място, в самата казарма. Негово превъзходителство искаше да ме обеси, но капитанът се застъпи и рече, че онзи е започнал пръв. Тогава гуербретът ме изрита от войската, а горката ми Сериан настоя да тръгне с мен. – Кълин отново надигна глава. – Затова дадох клетва вече никога да не убивам заради жена, разбираш ли? От убийството никому не става по-добре.

За миг Невин онемя. Кълин дори не подозираше какъв огромен товар на Уирда е отхвърлил с тази простичка истина.

– Човек се учи – добави Кълин. – Бях упорито младо псе, но човек се учи.

– Вярно. На младини и аз бях толкова упорит.

– Сигурно. Знаеш ли защо се караме толкова често, билкарю? Прекалено си приличаме.

– О, богове! Така си е.

По онова време Аберуин беше най-големият елдидски град със своите над седемдесет хиляди жители, подслонени из лабиринта от

криволичещи улички и плътно натъпкани една до друга къшурки. Нямаше крепостни стени и се простираше по двата бряга на Авер Гуин нагоре от пристанището, където до военните галери на гуербрета пускаха котва множество търговски кораби от Девери и Бардек. Точно на сред града като символ на властта се извисяваше огромният гуербретски дън. Дванайсетметровата каменна стена ограждаше стотина декара двор, осеян с обичайните бараки, колиби и казарми. Между тях стърчеше брохът – централна кула на шест етажа и три странични, наполовина по-ниски, но най-интересното беше, че около самия брох се разстилаше истинска градина: тревни площи, розови храсти и фонтан, всичко това отделено от общия двор с нисък тухлен зид.

Зейналият дракон на Аберуин се срещаше навсякъде – изсечен на портите, извезан върху синьо-сребристите знамена над броха, изваян от мрамор на сред фонтана, изрисуван по вратите на броха, подреден от сини плочки в пода на централната зала, бродиран по ризите на всички войници и слуги, както и по завесите и възглавниците в луксозната спалня, където бяха настанени Джил и Даниан. Дори върху лавицата над огнището имаше сребърна статуетка на дракон. Джил се приближи да я разгледа.

– Чудесна е, нали? – подхвърли Даниан. – В рода Мелуейд открай време събират изящно сребро.

– Чудесна, наистина. Сигурно ти е било много мъчно да напуснеш този разкош, когато нейна светлост се оттегли в Канобейн.

– Така е. Да си призная, даже мъничко се зарадвах, когато загина братът на Ловиан. Знам, че е ужасно от моя страна, но нали разбираш...

– Даниан сви рамене и смени темата. – Слушай, Джил, докато сме тук, ще трябва да бъдеш много внимателна.

– О, без съмнение. Ужасно ме е страх, Дан.

– Е, хората няма много да ти придирият, но гледай да вършиш каквото върша аз. Стой колкото се може по-близо до мен и много те моля, не говори за фъшки и други такива неща. Вече не си в казармата. А сега дай да се поизмием и да сменим тия ужасни бриги с нещо по-прилично.

Тъй като Джил никога не бе яздила по женски – а би било твърде опасно да го върши, без да е свикнала, – разрешиха ѝ за пътуването до Аберуин да облече предишните си дрехи. Тя самата бе изненадана колко приятно се чувства с тях и колко не ѝ се иска да ги сваля отново.

След като реши, че е облечена прилично, Даниан я отведе в женските покои, за да се срещне със съпругата на гуербрета. Донила беше красива жена с големи черни очи, буйна кестенява коса и стройна

момичешка фигура. Тя ги прие любезно и заръча на прислужницата да донесе вино в чаши от истинско стъкло, но през цялото време на разговора с Даниан беше разсеяна и нервно мачкаше между пръстите си копиринена кърпичка. Когато си тръгнаха, Джил въздъхна от облекчение.

– Дан – запита тя, щом се озоваха насаме в спалнята. – Болна ли е нейно превъзходителство?

– Не. Рийс се кани да я прогони, защото е бездетна. Сърцето ми се къса за нея.

– И какво я чака?

– Нашата господарка ще я сватоса за свой братовчед, вдовец. Той вече има наследници, тъй че с радост ще приеме една красива млада съпруга. Иначе трябваше да се върне при брат си опозорена. А той едва ли щеше да я посрещне с радост.

Джил се възмути от дън душа. До днес не бе подозирала колко зависят благородните дами от своите съпрузи. Те нямаха възможността да обработват чифлик с помощта на синовете си, или да се омъжат за чирака на покойния си съпруг и да запазят работилницата, камо ли да открият своя собствена. Изведнъж се запита какво ли ще стане с нея. Дали някой ден нямаше да лази и да се умилква пред Родри, за да се увери, че все още е благосклонен?

– Когато си тръгнем, Донила ще дойде с нас – продължи Даниан. – Трябва да бъдем много мили към нея. И най-лошото е, че трябва да присъства, когато Рийс обяви на всеослушание за разтрогването на брака.

– О, кълна се в черния задник на Адския властелин! Толкова ли е коравосърдечен негово превъзходителство?

– Джил, агънце, внимавай какви ги плещиш. Не е виновен Рийс, а законът. Ако можеше, Рийс би й спестил унижението, но няма как.

Когато слязоха за вечеря в голямата зала, Джил с облекчение узна, че няма да се хранят на една маса с Рийс. Вместо една почетна маса, в Аберуин имаше цели шест – едната за гуербрета и неговото семейство, другите за гости и благородници от свитата. Джил и Даниан бяха настанени при сенешала, старшия коняр, барда и съпругите им. От това място Джил едва различаваше Родри, седнал отляво на брат си. Макар че от Ловиан двамата бяха наследили еднакъв тен и леко издадена челюст, във всичко останало бяха различни като съвсем чужди хора. Без съмнение Родри дължеше на елфическата кръв изящното си лице, в сравнение с което Рийс изглеждаше грозен и грубоват. И все пак по своему гуербретът се оказа приятен на вид, а не кръвожаден дивак, какъвто си го представяше.

Вечерята беше изобилна – зеленчукови туршии, изящно подредени върху малки подноси; пити с плънка от чучулиги, после с плодова плънка и накрая печен глиган. Джил старателно внимаваше за маниерите си и не разговаряше с никого, докато най-сетне жената на барда, кръглолика дребна блондинка на име Кама, не се обърна да я огледа хладно и пресметливо.

– Сигурно идваш за пръв път в двореца.

– Да, наистина. Тук е великолепно.

– Така е. Сигурно си дъщеря на някой от провинциалните лордове?

Джил се стъписа. Даниан се приведе към Кама с лъчезарна усмивка, зад която ясно личеше думата „кучка“.

– Джил заема много важно място в свитата на тиерин Ловиан. – Тя леко завъртя очи към Родри. – Много важно.

– Разбирам. – Кама се усмихна на Джил. – Е, непременно трябва някой ден да ми дойдеш на гости.

– Благодаря. Но не знам дали задълженията към нейна светлост ще ми оставят свободно време.

Даниан кимна одобрително. Джил посегна към чинията и откри, че не е гладна. Макар да се мислеше за сокол, тук явно вечеряше сред орли, които можеха да я нападнат всеки момент. Загледа се към Родри, който ядеше бързо и мълчаливо. Най-сетне той се изправи, погледна към нея, леко отметна глава и излезе от залата. Изчервена, Джил се обърна към Даниан.

– След малко можеш да го последваш – прошепна Даниан.

Джил се постара още няколко минути безгрижно да отпива от чашата и да поддържа скучния разговор, после се извини и бързо стана от масата. Откри един паж, който знаеше къде е настанен Родри и го последва по безкрайните преплетени коридори, докато най-сетне момчето посочи една врата с лукава и многозначителна усмивка. Джил нахълта вътре и затръшна вратата зад гърба си. Тясната стаичка беше оскъдно обзаведена с вехти мебели, явно изхвърлени от луксозните спални. Единственото прозорче гледаше към кухненската барака и из въздуха се носеше застоял мирис на мазнина. Родри вече беше свалил ботушите и лежеше на неудобното легло.

– Каза ли Рийс нещо за бунта?

– Нищо, пъклото да го вземе. Нито дума. Утре сутрин щял да проведе разследване, негодникът скапан, като че съм някакъв конекрадец. Не ми се говори за това, обич моя. Искам да те подмамя в това легло и да не те пуска, додето не помолиш за милост.

– Тъй ли? – Джил започна да развързва колана си. – Тогава те чака тежка нощ.

На разсъмване Невин най-сетне получи вест за черния майстор. В далечния Кермор живееше една жена на име Неста. Макар че съседите я смятаха само за ексцентрична вдовица на богат търговец, тя цели четирийсет години бе изучавала деомера... и още някои неща. Дългогодишната търговия на нейния съпруг с бардекски подправки ѝ бе осигурила подробна информация за други, не тъй почтени сделки с онази далечна страна. Когато се свърза с Невин, кръглото ѝ лице под спретнатата черна забрадка изглеждаше дълбоко разтревожено.

„Виж какво, не съм съвсем сигурна – мислено изрече Неста. – Но ми се струва, че човекът, когото търсиш, току-що потегли с кораб за Бардек.“

„Тъй ли? – отвърна Невин. – Надявам се, че не си рискувала да го издирваш чрез видения.“

„О, спазих твоите указания и гледах да стоя по-настрана от него. Чакай да видим какво ще кажеш за тази история. Вчера сутринта Дивите дойдоха да ме потърсят и бяха много изплашени от нещо лошо. Рекох си, че твоят враг може да е в Кермор, затова поогледах ефирната плоскост и открих странни следи. Както ми беше заръчал, веднага се отдръгнах. – Тя помълча и подви сбръчканите си устни. – Но както ти е известно, аз познавам половината хора в Кермор и благодарение на връзките си с гилдиите мога да откроя доста неща и без да използвам светлинното тяло. Разпитах тук-там за появата на странни пътници из града и накрая поговорих с едно момче от митницата. То видяло някакъв странен старец да се качва на един от последните бардекски кораби в пристанището, а тъкмо за този кораб подозирали, че е замесен в отровната търговия.“

Невин тихо подсвири. Образът на Неста му се усмихна мрачно.

„И корабът потегли с отлива само преди два часа – продължи тя. – А сега Дивите са кротки като овчици и в ефира не се забелязва нищо особено.“

„Значи ако не е той, бил е някой друг от гнусното им братство, но се обзалагам, че става дума за моя враг. Знаел е, че с идването на зимата не мога да го последвам в Бардек.“

„Той самият имаше голям късмет, че успя да хване кораб. Сякаш са го изчаквали, не мислиш ли?“

„Така изглежда. Сигурен съм, че си проследила онзи плъх до

дупката. Смирено ти благодаря, Неста, благодаря и на онзи бдителен митничар.“

„О, той е свястно момче – разсмя се Неста. – Беше чирак при мъжа ми и аз го научих как да си използва очите.“

След като се сбогува с Неста, Невин закричи из стаята и се замисли над новината. Тъй като никои друг не бе открил следи от черен деомер, можеше да бъде почти уверен, че Неста е засякла врага. Тази мисъл го накара да изругае, защото с цяла зима преднина неприятелят щеше да изчезне безследно в Бардек – земя с множество малки държавици и непрекъснати политически сътресения, поради които местните власти гледаха през пръсти нарушенията на закона. Дори и най-великият майстор на деомера не би могъл да изпрати видение или светлинно тяло над обширна водна площ, тъй че Невин трябваше да изчака пролетта, за да предупреди с писма последователите на истинския деомер в Бардек за идването на врага. Макар и с болка на сърце, нямаше друг избор, освен да го остави да избяга. Засега, каза си той, засега... но не завинаги. После прогони тези мисли и почна да се облича за гуербретското разследване.

Свидетелите бяха изслушани в съдебната зала – огромно полукръгло помещение на втория етаж на централния брох. Точно в средата на извитата стена имаше два прозореца, а между тях висеше драконовото знаме на Аберуин. Под него беше дългата официална маса, зад която седеше Рийс, положил пред себе си златния церемониален меч на Аберуин. От двете му страни седяха жреците на Бел, изпълняващи ролята на съдебни съветници. Отдясно беше масичката на писаря, а отляво стояха свидетелите – Родри, съюзниците му и самата Ловиан, на която в знак на почит бе разрешено да седне. Останалата част от залата бе препълнена с любопитни придворни, включително и Невин, който стоеше до вратата и навъсено следеше мудната процедура.

Един след друг съюзниците на Родри коленичиха пред масата и отговаряха на въпросите на Рийс тъй подробно, че Невин взе да се пита дали проклетото разследване няма да трае повече от самата война. Отново и отново се повтаряше, че Родри е бил милостив и е спазвал всички закони на воинската доблест. Но въпреки това Рийс прати да извикат Кълин. Докато разпитваше и него, Родри се навъси като буреносен облак, а лицето на Слигин пламна от ярост. Накрая Рийс повторно призова Родри.

– Остава само една дребна подробност, лорд Родри. Нима се надявате да повярвам на всички тия приказки за деомер?

Невин въздъхна; трябваше да очаква това.

– Надявам се, защото е вярно, ваше превъзходителство – отвърна Родри. – Както потвърдиха и всички свидетели.

– Така ли? Почвам да се чудя дали не тъчете нелепи истории, за да прикриете нещо много по-лошо.

Когато вбесеният Слигин се втурна напред, Передир рязко го дръпна за ръката. Ловиан стана от стола и пристъпи към масата.

– Ще разрешите ли да говоря, ваше превъзходителство? Нима с чисто сърце ще обвините в лъжа собствената си майка?

– Не, разбира се. Но може да са излъгали вас.

Слигин изхърка като удавник, Передир промърмори нещо под мустак.

– Да разбирам ли, ваше превъзходителство – запита Ловиан, – че цялото разследване се върти единствено около слуховете за деомер?

– Така е. Искам да узная истината.

– Щом е тъй, ще я узнаете. – Ловиан се обърна и огледа тълпата. – Невин, би ли ми помогнал да разясним този въпрос?

Невин неуверено се запита дали с демонстрацията на деомер пред тълпата би нарушил обета си. После му хрумна, че навярно е време повече хора да узнаят за съществуването на деомера; в края на краищата черният деомер преуспяваше тъкмо защото и най-образованите се присмиваха на самата идея за магически сили. Той си проправи път през навалищата и се поклони на гуербрета, но остана прав.

– Ваше превъзходителство, разбирам скептичното ви отношение към тия странни събития, но ви уверявам, че хора като мен наистина притежават могъществото, за което спомена лорд Родри.

Тълпата ахна и пристъпи напред. Рийс високомерно отметна глава.

– Тъй ли? И се надяваш да ти повярвам на дума?

Невин вдигна ръце, призова мислено Дивите на Въздуха и Ефира и им даде нареждания. Изведнъж в залата налетя вихър, от който знамето заплющя и пергаментите на писаря литнаха из въздуха. Отекна гръм, струйки синкав огън запряхяха навсякъде като миниатюрни мълнии. Около Невин пламна ярко златисто сияние. С писъци на ужас тълпата безредно се втурна към изхода. Пребледнелият Рийс изруга и скочи на крака, а жреците се вкопчиха един в друг като подплашени жени, докато наоколо им бушуваше мощен вятър, от който долиташе едва доловим тъничък смях. Невин бавно вдигна ръка и щракна с пръсти. Вихърът, огънят и светлината изчезнаха.

– Не, ваше превъзходителство, не само на дума.

Слигин едва не се задави от смях, но Передир заби лакът в ребрата му и го накара да млъкне. Рийс се огледа насам-натам, мърдайки беззвучно устни, сякаш се мъчеше да проговори. Родри стана на крака и му се поклони.

– Все още ли не ми вярвате, ваше превъзходителство?

Рийс се извърна към съюзниците на Родри и приведе глава.

– Милорди, приежете моите най-смирени и искрени извинения, за дето се усъмних в думите ви. Умолявам ви да намерите в сърцата си добрина и да ми простите, че засегнах вашата чест поради невежество и защото не бях виждал онова, което сте виждали вие.

Слигин изръмжа, но Передир бързо мина пред него.

– Не е нужно да се унижавате, ваше превъзходителство. Отначало за всички ни беше трудно да го повярваме.

– Смирено благодаря, милорд. – Без да поглежда към Родри, Рийс взе церемониалния меч и трикратно удари с дръжката по масата. – Следствието приключи. Такава е волята на гуербрета.

Тъй като нямаше желание да си пробива път през тъпна от любопитни зяпачи, Невин се задържа само колкото да сграбчи родри за ръката и да го измъкне навън. Изтичаха към градината, където студеният вятър люшкаше голите клони на трепетликите, а мраморният дракон във фонтана сякаш трепереше под водната струя.

– Благодаря ти, Невин. Никога през живота си не съм виждал по-приятна гледка от свинската мутра на Рийс, докато огънят прашеше наоколо. Искаш ли владенията на Корбин? Ако помоля, майка ми ще ти ги даде.

– Благодаря за жеста, но по-добре си спести труда. А сега смятам да се укрива в стаята си до края на това неприятно гостуване.

– Тогава защо не си тръгнеш с мен? Утре сутрин потеглям с Джил и част от войниците. Проклет да съм, ако позволя на Рийс да ме унижава. Видя ли го как се обърна да говори с Передир, а не с мен?

– Видях и имаш пълното основание да си бесен, но моля те, момко, опитай да се съдържаш. Прав си. Непременно потегляме утре... и то колкото се може по-рано.

– Още в ранни зори. Все някак ще изтрая дотогава.

Родри говореше тъй спокойно и планът му за напускане изглеждаше толкова благоразумен, че Невин изобщо не усети идващата беда. Разбира се, по-късно щеше да се ругае за глупостта.

Съюзниците на Родри се бяха събрали за импровизирано

съвещание в огромната стая на Ловиан. Макар че Передир се мъчеше да ги успокои, те бяха побеснели от оскърблението. Слигин яростно обикаляше насам-натам и се кълнеше, че ако не бил толкова кротък човек, щял незабавно да вдигне нов бунт. Родри седеше на перваза и мислено му пожелаваше да се престаши. Накрая, когато Даниан и Джил дойдоха да поднесат пиво, Слигин спря да пухти и уморено се отпусна на един стол. Джил му поднесе халба.

– Заповядайте, милорд.

– Благодаря. – Слигин се пресегна към подноса. – Радвам се, че не беше там да изслушаш глупостите на негово превъзходителство, Джил. Сигурно щеше да ти се спуска сърцето от яд, а?

– Странно – намеси се Ловиан. – Чудя се защо Рийс не призова Джил, след като свика всички останали. Само дете не викна копиеносците и каруцарите.

– Признавам, че и аз се питах за това, ваша светлост – каза Джил. – Но така е по-добре.

– Никой не обича да му казват в лицето, че е лъжец, а? – Слигин се утеши с глътка пиво. – Добре поне, че старият Невин беше там.

Джил пристъпи към Родри и протегна подноса. Усмихна му се, докато той взимаше халбата и това го поуспокои. Наоколо лордовете продължаваха да мърморят.

– Утре сутрин си тръгваме – тихо каза Родри. – И Невин ще дойде с нас. Повече не бих могъл да изтрая проклетия си брат.

– Аз също.

– Какво искаш да кажеш?

– Нищо. Просто сърцето ме боли, като гледам как се отнася към теб.

Със свободната си ръка Родри я сграбчи за лакътя тъй грубо, че тя едва не изгърва подноса.

– Какво ти е казал Рийс?

– Случайно се срещнахме в коридора, нищо повече.

– Каж ми истината.

– Ами, поклони ми се и рече, че съм красива. Най-обикновен комплимент, това е.

Изведнъж Родри осъзна, че всички в стаята гледат към тях. Той пусна Джил, изправи се и срещна спокойния поглед на майка си.

– Родри – уморено изрече Ловиан, – без съмнение брат ти е разговарял с Джил само за да те ядоса. Толкова страда заради съпругата си, че не му е до чужди жени.

– Дано да говориш истината, майко.

– Така е. Кълна се.

– Щом е тъй, вярвам ти.

Много по-късно, когато наближи време да слязат в голямата зала за вечеря, Родри успя да поговори с Ловиан насаме. Тя от сърце подкрепи идеята му да си тръгне на сутринта.

– Така или иначе, всичко останало ще се решава между мен и Рийс. Трябва само да изтърпиш още една вечеря, затова много те моля, Родо, внимавай какво ще говориш.

– Ще внимавам, майко. Обещавам ти.

Когато седна отляво на Рийс, Родри положи всички усилия да изпълни това обещание, като насочи цялото си внимание към храната и проговаряше само ако му задаваха въпроси. Рийс като че не го забелязваше и обсъждаше с Ловиан разпределението на земите. Накрая, когато донесоха медовината, Родри стана и се поклони на брат си.

– Ако разрешите, ваше превъзходителство.

– Разбира се. – Рийс помълча и се усмихна. – Между другото, братко, сдобил си се с чудесна любовница. Май не само мечта умее да върти, а и някои други работи.

През червената мъгла на безумието Родри чу как ахна Ловиан.

– Бих предпочел да оставите Джил на мира, ваше превъзходителство.

– Тъй ли? – Рийс се изправи насреща му. – Струва ми се, че ти си положил големи усилия да я замесиш във всичко. Много ли е приятно в боя да се укриваш зад женски фусты?

Преди Родри да осъзнае какво върши, мечът му вече бе изскочил наполовина от ножницата. Женските писъци го накараха да се опомни и той застина, все още стиснал почти две педи оголена стомана, които щяха да нахлузят въжето около шията му. Рийс отстъпи назад и се усмихна с победоносна ярост.

– Тъй! Значи вадиш меч срещу гуербрета на собствената му трапеза?

За миг Родри бе готов да го убие, но Ловиан се хвърли между тях. Всички в залата ги гледаха безмълвно. Когато Родри прибра меча си, плясъкът на метал върху кожа сякаш отекна чак до тавана.

– Рийс! – изсъска Ловиан. – Ти го предизвика!

– Това не е твоя работа, майко. – Рийс я изблъска настрана. – Събери жените си и напусни залата. Веднага!

С гордо вдигната глава Ловиан се обърна и в този момент откъм

войнишката страна на залата долетяха крясъци. Родри пъргаво заобиколи Рийс и се втурна към своите бойци, които вече тичаха насреща. С яростни ругатни хората на Рийс наскочаха от масите и се опитаха да обкръжат отряда на Клу Кок, но между Родри и Кълин имаше само двама души. Сребърният кинжал ги изгледа така, че те се отдръпнаха и след миг Родри бе обкръжен от двайсет и пет верни бойци. Кълин му се усмихна мрачно.

– Ще се биеш ли, милорд?

Сред мъртвешка тишина двеста войници на гуербрета застинаха наоколо с ръце върху мечовете, очаквайки отговора на Родри. Той се озърна и видя, че бойците му са готови да загинат с него в безнадеждната схватка. Само една дума и залата на Рийс щеше да се облее в кръв. Можеше да умре достойно, а не да увисне на въжето като конекрадец. Тъй силно жадуваше за това, че желанието го изгаряше като треска, замъгляваше ума му и той бавно плъзна ръка към дръжката на меча. Ала към вражеската кръв щеше да се примеси кръвта на бащата на Джил и на тези момчета, които нямаха друга вина, освен че служеха вярно на Клу Кок. Родри отдръпна ръка.

– Не. Отдръпнете се и ги оставете да ме арестуват. Кълин, ще служиш ли вярно на майка ми?

– Да, милорд и пак ще се видим.

Смисълът на думите му увисна във въздуха, прост и ясен като примка – пак, когато го поведат към бесилката. За сетен път го обзе изкушение да изтегли меча и да се бие, но той си наложи да остане неподвижен, докато хората му се отдръпваха, а войниците на гуербрета го хващаха грубо за ръцете и го обезоръжаваха.

Невин вечеряше насаме в стаята си, когато Кълин нахълта да му съобщи новината. Говореше лаконично, спокойно и очите му бяха толкова безизразни, че Невин със страх усети – ако не помогнеш нищо друго, той щеше да убие гуербрета. Докато крачеше след капитана към стаята на Ловиан, Невин си спомни за барда Гуеран, който преди векове бе приложил подобна хитрина. Опитах се да го предупредя, помисли той, казах му, че някой ден това ще се обърне срещу него. Едва сега осъзна докрай какво му бе съобщил Кълин – утре сутрин на бесилката щеше да увисне човекът, който държеше в ръцете си Уирда на цял Елдид.

Приемната на Ловиан беше препълнена с разгневени благородници, които ругаеха Рийс и неговата подлост. Самата Ловиан седеше безсилно в креслото си, до нея стояха Джил и Даниан. Когато влезе Невин,

Ловиан го погледна с безнадеждни, разплакани очи. Джил изтича към баща си и зарови лице на гърдите му.

– Ако Рийс обеси Родри – заяви Слигин, – ще си докара такъв бунт, че реките ще потекат кървави. Чух какво каза на момчето. Всички го чухте, нали?

– Точно така – отвърна Передир. – Най-добре да съберем хората и да се измъкнем още тази нощ, преди да ни хване в капан.

– Млъквайте! – кресна Невин. – Нека не говорим за бунт, преди да имаме повод, милорди. Смятам лично да поприказвам с гуербрета и то още сега.

Лордовете нададоха възторжени възгласи, сякаш той беше капитан, а те – прости войници. Когато Невин излезе, Кълин изтича след него.

– Толкова дълго съм бил извън законите, че не си ги спомням много добре, но нямаше ли право капитанът на войската да моли за живота на своя господар?

– Така е. – Невин се изненада, че не е помислил за това, но сетне разбра: просто не бе вярвал Кълин да го извърши. – Слушай, наистина ли ще коленичиш заради Родри?

– Да, ако ми разрешиш да дойда с теб.

Кълин го гледаше скръбно и уморено. Едва сега Невин осъзна, че той обича Родри също тъй силно, както Герейнт бе обичал Блейн, преди Брангуен да застане между тях. Осъзна и още нещо – че уважава дълбоко този изстрадал сребърен кинжал за неговата готовност да коленичи в името на ония, които обича. От гърба му сякаш рухна непосилен товар и Невин усети как се разкъсват веригите на Уирда. За него този човек вече никога нямаше да бъде Герейнт, а просто Кълин – не дори някой, комуто е опростена стара вина, а единствено верен приятел. За миг той се разплака. Без да разбира истинската причина, Кълин положи дружеска ръка върху рамото му.

– И на мен ми се плаче, но ако някой може да го спаси от бесилото, това сме ние.

И заедно, наистина заедно като стари бойни другари, Невин и Кълин се отправиха към покоите на Рийс. Когато Невин почука на вратата, пажът откряна и съобщи, че негово превъзходителство не приема никого.

– Тогава му предай, че е дошъл никой и ако не ме приеме, ще повтора деомерската буря.

Пажът с писък отвори вратата и отскочи настрана. Рийс седеше на богато украсен стол, а лейди Донила се бе сгушила на табуретка край

нозете му. Гуербретът се изправи срещу неканените гости, пхна палци под колана си и вирна глава. Невин неволно се възхити от тази негова проява на смелост пред най-добрия боец в цялото кралство и човека, който можеше да изпепели броха до основи с едно щракване на пръстите.

– Предполагам, че сте дошли да молите за живота на Родри.

– Да, ваше превъзходителство – отвърна Невин. – И ако трябва, ще коленичим пред вас.

За момент Рийс ги огледа, после се усмихна хладно.

– Не възнамерявам да обеса брат си. Просто исках да покажа на онова пале къде му е мястото. Трябва само да помоли за прошка в съдебната зала и всичко ще свърши.

Невин въздъхна от облекчение.

– Слушайте – продължи Рийс. – Наистина ли вярвахте, че ще сломя сърцето на майка си и ще тласна към бунт половината Елдид, като го обеса? – Двамата мълчаха и Рийс пак се усмихна. – Вярвахте, нали?

– Е, ваше превъзходителство – каза Невин, – досега твърде ясно проявявахте своите чувства към брат си.

– О, богове! – Изведнъж Рийс избухна и заговори толкова бързо, че езикът му се заплиташе. – И защо да не го мразя? Цял живот все едно и също слушам: Родри това, Родри онова, Родри бил доблестен, колко жалко, че Родри не бил роден пръв, та да получи владенията, Родри, Родри, Родри! – Лицето му бе станало почти мораво. – Ако ги слуша човек, ще излезе, че аз съм отнел с измама наследството на онова дребно лайно, а всичко ми се полага по право!

С изящно движение Донила скочи на крака и хвана съпруга си за ръката.

– Не бива да се тормозите така, милорд.

– Вярно. – Рийс помълча и бавно се овладя. – Извинявай, добри ми магьоснико и ти, капитане. Бъди спокоен, животът на господаря ти е в безопасност.

– Ваше благородие, моля да не го приемате за оскърбление – каза Кълин, – но имам ли честната ви дума?

– Имаш я – добродушно отвърна Рийс. – Сигурно трябваше да я чуеш, за да успокоиш хората си.

– Да, ваше благородие, и ви благодаря от все сърце.

И все пак Кълин изглеждаше тъй спокоен и отегчен, че Невин се запита какво си е наумил.

Тъй като всички престъпления в Аберуин бяха под юрисдикцията на Рийс, близо до броха имаше истински затвор – дълга каменна сграда с обща килия за местните пияници и просяци плюс още няколко тесни килийки за по-важни особи. Родри реши, че все пак му бяха оказали известна почит, като го затвориха в една от тях, макар да беше само два на два метра и вонеше на боклук и урина. Под тясното зарешетено прозорче имаше купчина сравнително чиста слама. Родри седна на нея, прегърна коленете си и отпусна глава върху тях. Трепереше неудържимо и то не от ярост, а от страх. Лесно би застанал срещу смъртта, но позорът го мъчеше жестоко – позорът да бъде изправен в съдебната зала на Рийс като прост конекрадец под присмехулните погледи на тълпата.

Цялата му чест, цялата слава от току-що завършилата война, цялото уважение на бившите му васали – всичко това бе изчезнало, заличено от една неразумна постъпка. Нито един бард нямаше да запее за Родри Мелуейд, без да спомене пред слушателите, че е увиснал на въжето. И като обесен нямаше да получи дори достоен гроб между прадедите си. Без чест се превръщаше в нищо, падаше по-долу от крепостен селянин, изобщо не беше човек. Той напрегна цялата си воля, но не успя да прогони треперенето. Ами Джил? При мисълта, че ще я загуби така, той зариде като изплашено дете в тъмното, докато разбра, че сълзите само засилват позора му. Изправи се, избърса лицето си с ръкав, после пак се сви и продължи да треperi.

Нямаше представа колко е седал така, докато най-сетне чу как гласът на Кълин го вика тихичко откъм прозорчето. Скочи на крака и надникна през решетките.

– Ехей! Насам!

Кълин се озърна и пристъпи покрай стената.

– Слава на боговете, че ви намерих. Вече обиколих половината от тия проклети прозорци. Пазачите не ме пускат да поговорим.

– Сигурно се боят да не ги убиеш.

– Изкушавах се да го сторя, милорд. Чуйте, Рийс не възнамерява да ви обеси. Двамата с Невин отидохме да молим за живота ви, а той най-чистосърдечно заяви, че в никакъв случай не би сломил сърцето на майка си по този начин. Разиграл цялата комедия единствено за да ви унижи. Трябва само да помолите за прошка в съдебната зала и всичко ще се размине.

Родри се вкопчи до болка в решетките.

– Не правете глупости – изсъска Кълин. – Дайте на онзи мръсник каквото иска и веднага се махаме.

Стиснал решетките, Родри взе да се люшка напред-назад с цялата си тежест, сякаш искаше да ги изкърти.

– Родри! Отговори ми!

Родри продължаваше да се клати, да се тресе, да мята глава. Искане да отвърне на Кълин, но като че бе загубил дар-слово. После чу други гласове – пазачите крещяха псувни и заповеди. Когато най-сетне се овладя, Кълин бе изчезнал.

Родри пак седна, но този път изпъна крака и се подпря на стената. Разбра, че коварството на Рийс е пречупило нещо в него, заставило го е да види част от душата си, към която никога не е желал да наднича, ала вече не ще я забрави. През целия му живот щеше да го преследва споменът за нощта, когато е треперал като изплашено дете, вместо да срещне смъртта като мъж. Неусетно заспа и цяла нощ сънува Джил.

Призори пазачите го събудиха и му метнаха половин погача клисав хляб, който той запокити в лицата им. Около час крачи напред-назад из килията, без да мисли за каквото и да било. Най-сетне пазачите се върнаха. Вързаха с ремък ръцете му зад гърба и го изведоха от килията.

– Не може ли да си облека чисти дрехи? Вмирисал съм се от тая слама.

– Негово превъзходителство заповяда да ви отведем незабавно.

Естествено, каза си Родри, естествено. Това бе част от унижението – да коленичи смрадлив и мръсен в нозете на Рийс. Докато пресичаха голямата зала, хората го гледаха с жалост, която му се стори по-страшна от презрението. Изкачиха се по спиралното стълбище, минаха през последната врата и ето че бяха пред Рийс, обкръжен от своите жреци и писари. Тълпата от зрители се отдръпна да им стори път. Когато достигнаха масата, единият пазач срита Родри зад коляното, за да го принуди да коленичи. Рийс го изгледа като непознат.

– Имаме да разгледаме едно тежко обвинение. Този човек е вдигнал оръжие срещу гуербрета в собствения му брех.

– За подобно злодейство се полага смърт чрез обесване – каза единият жрец.

Процедурата спря, докато писарят надраска казаното. Родри се озърна и видя Джил да стои отстрани със скръстени ръце. Мисълта, че тя го вижда тъй опозорен, беше последното, най-горчиво унижение. Писарят вдигна перото си.

– Много добре – продължи Рийс. – Но аз възнамерявам да проявя милосърдие. Признавам, братко, че изрекох прибързани и оскърбителни слова. Признавам го открито и чистосърдечно. Ала все пак твоето

престъпление е тежко.

Жрецът се изправи и започна да рецитира закона.

– Никой не бива да вдига оръжие срещу гуербрета. Защо? Защото гуербретът представлява самата плът на закона и в дома му не бива да се пролива кръв. Защо? Защото нито един благородник не би могъл да раздава правосъдие, ако очаква осъденият да си отмъсти с меч в ръка.

Жрецът отново седна.

– Затова се полага изкупление – каза Рийс. – Ако коленичиш и ме помолиш за прошка, ще я получиш.

С диво усилие Родри скочи на крака.

– Няма. По-добре да увисна на въжето.

Тълпата ахна и замърмори – Родри дори чу как Джил му крещи да падне на колене – но той продължаваше да гледа Рийс право в очите.

– Давам ти още една възможност. Моли се на колене.

– Няма.

– Последна възможност. Моли се на колене.

– Няма.

По устните на Рийс трепна кръвожадна усмивка. Родри стисна зъби. Нямахше да се пречупи. В името на всички богове, този път щеше да срещне смъртта като мъж и да изкупи позора си.

– Не ми оставяш друг избор, освен да те обеса.

Кълин изскочи от тълпата и се хвърли на колене пред гуербрета.

– Ваше превъзходителство! Снощи ми дадохте честна дума, че животът на моя господар е в безопасност.

Рийс шумно ахна. Лицето на Кълин беше тъй безизразно, че всички, които го познаваха, ясно разбраха – той бе предвидил какво ще стане и си бе осигурил подходящо оръжие. Очевидно Рийс също разбра, защото отметна глава и погледна капитана с високомерна, безлична ненавист.

– Вярно е. А един Мелуейд не нарушава честната си дума. Много добре, капитане. Отменям смъртната присъда на господаря ти и го осъждам на изгнание. – Той се обърна към Родри. – Прогонвам те от земите си и от земите на верните ми васали, а освен това ти отнемам всички звания, владения и имоти с изключение на един кон, един кинжал, две сребърни монети и чифт дрехи. Вече никога не изричай името Мелуейд, защото водачът на клана те лишава от него.

Докато пазачите срязваха ремъка около китките на Родри, в съдебната зала царуваше пълна тишина; после от гърдите на Ловиан се изръгна жален стон, който разкъса като деомер всеобщото вцепенение.

Зрителите започнаха да си шушукат, после гласовете им бликнаха все по-високо и Рийс трябваше да се разкрещи, за да въдвори ред. Когато отново настана тишина, той се обърна към Родри.

– Имаш ли да кажеш нещо за присъдата?

– Имам. Ти най-после получи онова, което искаше през цялото време, нали? След смъртта на майка ни ще заграбиш данъците от тиеринството. Надявам се да похарчиш добре и последната проклета монета. Да-но да ти приседне залъкът, купен с тези пари.

Лицето на Рийс стана пурпурно. Само масата му попречи да се хвърли напред. Родри отметна глава и се разсмя.

– Някой ден бардовете ще възпят това. Алчният гуербрет, който толкова ламтял за пари, че съсипал живота на собствения си брат.

Жреците скочиха, сграбчиха Рийс за ръцете и го дръпнаха да седне.

– Много добре – изръмжа той. – До залез слънце да си напуснал земите ми. След това тежко ти, тъй че гледай да яздиш на изток колкото можеш по-бързо.

Кълин остави ридаещата Ловиан при жените и изтича след стражите, които извеждаха осъдения. Настигна ги край портата тъкмо когато блъснаха Родри до стената и изръмжаха да не мърда докато не му доведат кон. Пристъпът на безумие бе отминал и Родри погледна Кълин със замъглени очи.

– Благодаря, капитане и извинявай. Но по-скоро бих предпочел да пукна, отколкото да коленича пред Рийс.

– И аз бих постъпил така, милорд.

– Вече никога не ме наричай милорд.

– Добре, Родри.

Родри опита да се усмихне. Кълин се запита дали младежът няма да заплаче; не би го упрекнал за това.

– Слушай, момко. На десетина мили преди Абернауд има село и кръчма, наречена „Сивия козел“. Иди там, кажи на собственика, че си ми познат и той ще те укрие за известно време. Ще ти пратя по някое от момчетата одеяла и малко пари.

– Ако Рийс разбере, ще те убие.

– Няма да разбере. Веднъж вече го надхитрих, нали?

Усмивката на Родри беше само печална сянка от някогашното веселие.

– Помъчи се да мислиш, момко – настоя Кълин. – Не ни остава много време. Какво ще правиш сега? Ще отидеш ли да молиш за

подслон при някой от враговете на Рийс?

– По-добре да умра от глад.

– Така си и мислех. Тогава вземи моя сребърен кинжал. Ако някой попита защо е с моята емблема, просто кажи, че аз съм те въвел в занаята.

Родри го погледна, опита се да каже нещо, после отрицателно поклати глава – отново и отново, все по-силно и по-силно, сякаш отчаяно се мъчеше да отрече всичко ставащо в този момент. Кълин го сграбчи за раменете и го разтръска.

– Ако не искаш да се приютиш при врага, какво ти остава? Или смяташ да сториш онова, за което аз се оказах прекалено горд – да молиш за работа в някоя кръчма или конюшня?

– Не бих го сторил, но...

– Ах, пъклото да го вземе, мислиш ли, че не знам колко е трудно да хванеш проклетия кинжал? Мислиш ли, че не съм плакал, когато разбрах, че само това ми остава – да продавам меча си и почтените хора да плюят, щом вляза в стаята? Но все пак по този начин един мъж може да се сражава и да спечели мъничко слава, стига да оцелее, а ти си като мен и ще оцелееш. Ти си първият, който може да ми се опре в боя с мечове.

– Наистина ли мислиш така?

– Наистина. А сега искаш ли тоя кинжал или не?

Родри се поколеба, после изведнъж се усмихна, отметна глава и в очите му припламнаха искрици от предишната дързост.

– Искам и ще го нося с гордост.

– Добре. Тук всички ще се борим за отмяна на присъдата. Помни това, когато ти стане тежко по дългия път.

Тъй като задълженията на Джил бяха преди всичко към Ловиан, тя помогна на Даниан да отведат господарката до спалнята ѝ, после се измъкна от тълпата ругаещи лордове. Когато изскочи на двора, край портата вече нямаше никого, освен двамата стражи. Те я огледаха с известно съчувствие.

– Родри замина ли вече?

– Замина. По-добре се приберете, милейди, и гледайте да го забравите.

Докато се връщаше през градината, тя спря край драконовия фонтан. Загледа се в безкрайните подскоци на водната струя и се запита какво ѝ става, та не може да се разплаче задето Родри е избягал, без да я

целуне за сбогом. Там я завари Кълин, но дори когато се хвърли в прегръдките му, очите ѝ упорито останаха сухи.

– Той отказа да чака, защото не искаше да го видиш посрамен. Но ме помоли да ти предам, че вечно ще те обича.

– За мен не е посрамен и никога няма да бъде.

Заедно се върнаха към броха. В голямата зала слуги и благородници трескаво си разменяха последните клюки; отстрани войниците на Рийс ругаеха Родри, че е дръзнал да вдигне меч срещу господаря им. Ала сред цялата шумотевица се долавяше колебливо съмнение, отхвърляно още щом се появи – съмнението, че може би все пак Родри не съмсем безпочвено е обвинил Рийс в ламтеж за парите от тиеринството. Джил осъзна: с времето тия дребни съмнения щяха да растат, додето цял Елдид ги приеме за свята истина. Тя се усмихна. Родри бе спечелил победа, която Рийс никога нямаше да забрави.

Приемната на Ловиан беше пуста. Джил чу от спалнята гласовете на Невин и Даниан. Както вече бе разбрала от Кълин, съюзниците на Родри яростно си събираха багажа и бързаха да потеглят час по-скоро. За изненада на Джил, Кълин остана с нея. Докато тя седеше на един стол, той крачеше напред-назад и често спираше да се ослуша до външната врата. Най-сетне се усмихна и отвори. Отрупан с багаж, Амир се вмъкна като крадец.

– Всичко взех, даже и меча му. Прав бяхте, че от среброто човек поумнява. Измъкнах от слугите всички дрехи на негово благородие само за няколко медни монети, обаче за меча трябваше да изръся на ония смрадливи стражи всичко, дето ми го даде лорд Слигин.

– Така и очаквах – каза Кълин.

– Днес ли потегляме, капитане?

– Зависи от нейна светлост. – Кълин стрелна тревожен поглед към затворената врата на спалнята. – Ако останем, не искам никакви препирни и свадни довечера на масата.

– Тогава май ще е по-добре да вечеряме в казармата.

Амир захвърли багажа на масата, после изтича навън, преди да го е забелязал някой слуга. Кълин взе меча на Родри и наполовина го изтегли от ножницата, тъй че Джил видя двойния герб – драконът на Аберуин и лъвът на новия му клан, гравирани един до друг.

– Гръм да ме удари, ако оставя Рийс да го закачи в съдебната си зала като знак за позора на Родри! Въпросът е как да го измъкнем отук.

– Лесна работа, тате. Аз ще го изнеса.

– Какво?

– Ако си облека старите дрехи, а Дан ми подреже косата и изляза с войската, като нося меч във вехта ножница, ще забележи ли някой?

Кълин се разсмя тихо.

– Никой. И като казвам „никой“, нямам предвид билкаря. Много добре, миличко. Личи на кого си се метнала.

Най-сетне Невин излезе с новината, че Ловиан се чувства изморена и не би могла да пътува днес. Когато Кълин изтъкна, че е желателно да предотвратят всякакви сблъсъци между хората на Родри и войската на Рийс, старецът незабавно се съгласи.

– А и аз трябва да се измъкна. Скоро всички ще си спомнят какво представление разиграх в съдебната зала. Ще поговоря с Ловиан, а ти подготви хората за тръгване преди да се стигне до побоища.

– Това и ще направя. Джил, бягай да се преоблечеш.

Тъй като всички в дъна познаваха Джил само под облика на красива млада дама, никой не обърна внимание на дрипавия сребърен кинжал, който потегли с хората от Клу Кок. Докато язدهа на север по пътя за Аберуин, тя се обърна да хвърли последен поглед сребристо-синьото драконово знаме над броха.

– Дано вече никога да не видя грозната мутра на Рийс!

– Аз пък искам пак да го видя – обади се Амир. – Когато му се наложи да обяви в съда, че отменя изгнанието на лорд Родри.

Беше чудесен есенен ден, топъл като през лятото, и в далечината над позлатените житни ниви трептеше синкава мараня. Край пътя искряха буйните води на река Гуин. На Джил ѝ се искаше да запее. Питаше се какво ѝ става, та не изпитва нищо друго, освен радост; после осъзна онова, което би трябвало да разбере още от онзи пръв ужасен миг, когато Родри скочи на крака в съдебната зала. Вратата на клетката зееше отворена – трябваше ѝ само смелост да излети.

Щом напусна града, Родри пришпори коня в тръс, но след една-две мили отново мина на бърз ход. Отправи се на изток и продължи да редува хода с тръс, за да измине колкото се може поогламяо разстояние, докато конят е още свеж. По закон всеки изгнаник се намираше под личната закрила на гуербрета докато напусне неговия ран, но този закон бе нарушаван неведнъж. Вероятно някои от хората на Рийс щяха да подирят благосклонност от своя господар като подгонят и убият човека, който дръзна да го подиграе в собствената му съдебна зала. От време на време Родри се обръщаше да погледне назад. Сега можеше да разчита единствено на острото си елфическо зрение, което би забелязало

отдалече издайническия облак прах над преследвачите.

Пътят от Аберуин за Абернауд беше прав, а морският бряг ту идваше съвсем наблизно, ту се отдалечаваше на повече от миля. В движение Родри си отбелязваше мислено всяко възможно скривалище, но забелязваше най-вече дребни чифлици, чиито собственици едва ли биха приютили човек, преследван от хората на гуербрета. Тук-там обаче се мяркаха горички. Ако потърсеше укритие между дърветата, преследвачите трябваше да слязат от конете и така би имал шанса да убие поне един с кинжала си, преди другите да го нахълцат на парчета.

Понякога му минаваше през ум просто да спре и да изчака хората на Рийс, или пък да слезе от коня и да се удави в морето. Позорът сякаш яздеше зад гърба му и го стискаше с груби ръце. Понякога поглеждаше бригаите си – вехти, протрити и с обикновен син цвят, взети от военния склад на Рийс, също както и плащът. Като последно унижение напред двора му бяха смъкнали карирания плащ. Смъртта изглеждаше далеч по-добра, отколкото да води жалък живот в изгнание – живот, който щеше да свърши след някоя и друга година в незначителна схватка или глупав кръчмарски побой. Единственото, което все още го тласкаше напред, бе мисълта, че Рийс ще се радва на гибелта му.

Към пладне Родри се озърна от един невисок хълм и забеляза в далечината над пътя облаче прах. Едва ли беше обикновен странник, защото се движеше прекалено бързо. Той пришпори коня си по надолнището, после свърна към един черен път между житните ниви. Озадачени селяни подвикваха подир него, докато лъкатушеше насам-натам и пресичаше ливадите, без сам да знае накъде се е отправил. При всеки поглед назад забелязваше пращния облак. Оставяше ясна следа; собственият му кон вдигаше прах, а селяните без съмнение казваха на гуербретските хора кого са видели преди малко. Редувайки галоп с тръс, той продължи напред, докато най-после зърна в далечината истинска, просторна гора. С ново пришпорване изстиска последните сили от уморения кон и се понесе към укритието.

Когато наближи, видя, че гората е стара и под огромните дъбове се тъмнее гъсталак от шубраци и папрати. Скочи от седлото и поведе изтощения кон през гъсталака. Така измина около миля, преди да чуе зад гърба си далечни крясъци. Остави изплашения кон сред високите храсти в една долчинка и продължи между дърветата. Движеше се безшумно като елен и за пръв път в живота си бе благодарен, че в жилите му тече елфическа кръв. След няколко минути чу гласове зад гърба си и застина неподвижно между две ниски дръвчета.

- Конят трябва да е негов.
- Остави го засега. Не може да е избягал далече.

Гласовете изглеждаха смътно познати – без съмнение хора на Рийс. Чу ги как шумно газят през храстите и се разпръскват в редица – ако се съдеше по звъntenето на оръжия и шпори, трябва да бяха поне четири-ма. Изведнъж му стана противно да бяга като подгонен заек; реши, че ще е по-добре да застане на пътя им и всичко да свърши веднъж завинаги. Понечи да излезе от скривалището... и се препъна.

Или по-скоро нещо го препъна. Сигурен бе в това, защото падна не-надейно. Още преди да докосне земята, усети как безброй дребни ръчички го сграбчат и го притискат надолу. От страх не успя да извика, не можеше дори да мисли, докато върху него се сипеше порой от съчки и лански листа. Враговете се приближаваха шумно и тромаво през гората.

Както лежеше неподвижно, Родри чу още някакъв звук далече на-дясно – звук, който поразително напомняше бягство през храстите. С викове и ругатни хората на гуербрета хукнаха подир шума. Малка ръчичка потупа Родри по бузата и му се стори, че отнейде долетя тъничък, едва доловим смях. Чуваше как измамното преследване се отдалечава, лъкатуши насам-натам, как звуците постепенно заглъхват и преследвачите обикалят в кръг, все по-далече и по-далече. Накрая настана тишина. Стотици невидими ръце разхвърляха купчината листа, после някой го дръпна за ръката.

- Да стана ли искаш?

Дърпането се повтори. Родри стана на крака и се огледа. Макар че въздухът бе съвършено неподвижен, тук-там потрепваха листа и вейки.

– Вие трябва да сте Дивите. Е, в името на боговете, благодаря ви от все сърце.

Изведнъж те изчезнаха; без сам да знае как, Родри усети, че вече е сам. Докато предпазливо се връщаше към долчинката, той се запита дали тази неочаквана помощ не е дело на Невин. Намери коня си и бързо го поведе между дърветата. Очевидно преследвачите бяха далече, защото достигна края на гората, без да чуе нито звук от тях.

За ниските храсти в ливадата бяха вързани четири коня, върху чиито седла блестеше сребърният дракон на Аберуин. Изведнъж един от тях заподскача; друг стреснато отметна глава; сетне и четирите почнаха да се дърпат с изплашено цвилене. Докато яхваше своя, Родри видя как невидими пръсти развързват юздите им. Конете продължаваха да цвелят, изправяха се на задни крака... и изведнъж побягнаха на север,

обзети от див ужас. Родри се разсмя, благодари още веднъж и препусна на юг, към главния път.

Невин яздеше зад войската, когато двама от Дивите отново изникнаха върху шията на коня му. Дебелото жълто джудже изглеждаше крайно доволно от себе си – хилеше се от ухо до ухо и се тупаше по коремчето. Невин задържа коня и изостана още по-назад, за да не го чуят.

– Направихте ли каквото ви заръчах?

Жълтото джудже кимна и се разсмя беззвучно.

– В безопасност ли е Родри?

Този път кимна синьото въздушно духче. То вдигна длан над очите си, направи разочарована гримаса и се престори, че гледа насам-натам.

– А конете прогонихте ли?

Дивите кимнаха едновременно.

– Чудесно, чудесно. Благодаря ви и пак се обаждайте, ако нещо заплашва Родри.

Те изчезнаха сред лек полъх на вятъра. Докато настигаше колоната, Невин лекичко се усмихна при мисълта как хората на Рийс ще има да се влачат петнайсет мили до Аберуин с меки кавалерийски ботуши. Добре, че реших да проверя какво става с Родри, помисли той. Проклет да е Рийс заедно с всичките си кръвожадни негодници!

– Войската сигурно вече е стигнала до дъна на братовчед ви – подхвърли Даниан.

– Точно така – отвърна Ловиан. – Кълин постъпи благоразумно, като отведе хората. Е, поне Родри ми остави добър капитан.

Тя въздъхна, надигна се от леглото и приглади разчорлената си коса. Стигаше ѝ толкова плач за днес; въпреки болката от изгнанието на Родри, трябваше да събере отломките от предишните планове и да изгради нови.

– Дан, би ли поръчала на слугите да ми донесат гореща вода? Искам да се измия и да се преоблека. Трябва да поговоря с гуербрета.

– Толкова скоро? Смятате ли, че е разумно, милейди?

– Съвсем не е разумно, но се налага.

Но в крайна сметка сам Рийс дойде при нея. Ловиан тъкмо привършваше с преобличането, когато един паж дойде да я запита дали би приела гуербрета. Ловиан застана до прозореца и при влизането на Рийс гордо вдигна глава. Той изглеждаше толкова плах, че тя изведнъж си спомни колко голяма услуга очаква от нея.

– Извинявай, майко. Честно ти казвам, нямах желание да прогоня Родри, а още по-малко да го обеса. От сърце се зарадвах, когато онзи капитан ми напомни за обещанието. Не разбираш ли? Какво друго можех да сторя, след като ме предизвика открито в съдебната зала? Да отстъпя и да се посрамя пред всички ли?

Ловиан искаше да му вярва. Може би след време щеше да приеме думите му, но не и сега.

– Майко, моля те! И без това се посрамах достатъчно, като признах открито вината си.

– Не се съмнявам, че ваше превъзходителство вижда нещата точно така. Надявам се в бъдеще да открие и по-благоприятни възможности.

– Сигурно искаш да отменя изгнанието.

– Нима ваше превъзходителство се съмнява в това?

Рийс отметна глава и закричи напред-назад. Ловиан се запита дали да не постави завръщането на Родри като непременно условие за уреждане на нещата с Донила, но твърде добре познаваше Рийс. От наранена гордост той щеше да отхвърли сделката и така Донила щеше да пострада да по вина на съпруга си.

– Бих искала да ви напусна утре сутрин – каза Ловиан. – Ако смятате Донила да пътува с мен, трябва да изпиете горчивата чаша и да я пропъдите. И бездруго всяка отсрочка само засилва страданията ви.

– Благодаря. – Рийс се обърна към нея с искрено облекчение. – Боях се, че...

Той не намери сили да довърши. Ловиан остави мълчанието да натежи, докато накрая Рийс наведе глава, посрамен от нейното великодушие.

– Майко, моля те. Няма ли да приемеш извинението ми?

– Майка ли? Никога повече не ме наричай така.

Рийс трепна като ударен. Тя помълча, колкото да го остави да усети болката.

– Или поне докато Родри не се завърне.

Рийс понечи да каже нещо, после се завъртя и излезе, като затръшна вратата тъй яростно, че сребърните украшения над камината зазвъняха. Ловиан си позволи да се усмихне.

– Аз съм съпруга и дъщеря на боец. А войната едва започва, ваше превъзходителство.

Слънцето клонеше към залез, когато Родри наближи голямата каменна плоча, отбелязваща границата между гуербретствата Аберуин и

Абернауд. Той спря коня и се загледа в двете изсечени изображения – дракон от западната страна и грифон от източната – после измина последните крачки. Сега поне беше в относителна безопасност. Хората на Рийс не биха рискували да го преследват в чужди владения; подобна намеса в съдебната власт на един гуербрет означаваше открита война.

Вечерният вятър откъм морето се засили. Той потръпна и се загърна по-плътнo в простия син плащ. Стомахът му къркореше; не бе хапвал нищо от снощната злополучна вечеря насам. След още няколко мили стигна до голямо село, където откри кръчмата „Сивия козел“ – кръгла сграда с тръстиков покрив и конюшня в задния двор. Докато слизаше от коня, насреща му излезе кръчмарят, едър мъжага, около който се носеше мирис на чесън. Той лукаво огледа Родри, като не пропусна да забележи емблемите на ризата и протрития отстрани колан, където би трябвало да виси меч.

– Бас държа, че си имал неприятности с капитана.

– Теб какво те засяга?

– Нищо. А онуй на пояса ти не е ли сребърен кинжал? Кой те вкара в занаята?

– Кълин от Кермор.

– Охо! – Кръчмарят се ухили широко, разкривайки пожълтели остътици от зъби. – Тогава влизай и добре си дошъл. Можеш да си изкарваш залъка с работа при мен, докато решиш какво ще правиш тепърва. Слушай, момко, биха ли те? Ако трябва, жена ми ще ти сложи компреси.

– Не, но благодаря все пак.

– Добре, добре. Поне си имал милостив господар, а? Е, иди да прибереш коня. Името ми е Гед.

– А моето Родри.

Той успя да прехапе език в последния момент, преди да се представи като лорд Родри Мелуейд. При мисълта, че е загубил част от името си, сърцето му изстина, но същевременно бе облекчен като видя как Гед спокойно го приема за изгонен войник. Извън гуербретството на Рийс само благородниците щяха да знаят за него, а щом напуснеш Елдид, едва ли някой би го познал. Без името и кариерния плащ щеше да се превърне в обикновен сребърен кинжал.

Очевидно Гед ценеше конете по-високо, отколкото хората, защото конюшната се оказа чиста и спретната, а в кръчмата очуканите маси лепнеха от мръсотия и сламата по пода вонеше на кучкарник. Но вечерята, която предложи, беше съвсем прилична – прясно изпечен хляб и гъста яхния от месо и ряпа. Докато Родри се хранеше лакомо, Гед му

донесе халба тъмно пиво и посочи бъчвата в ъгъла.

– Наливай си колкото щеш. Сигурно тая вечер ще се натрякаш до припадък. Само гледай да повръщаш в задния двор.

Но Родри остана почти трезвен. Докато кръчмата се пълнеше с местни чифликчии, той забеляза как го оглеждат с лакомото любопитство на хора, за които дори едно паднало дърво е вече събитие. Макар че Гед казваше на всички да го оставят на мира, Родри се чувстваше невероятно уязвим, сякаш крачеше гол по улиците. Стушен на топло край огнището, той бавно пиеше втора халба и се питаше дали Кълин наистина ще успее да му донесе пари и меч. Дори и със сребърен кинжал на пояса, не би могъл да се сражава без оръжие. Изведнъж той осъзна жестоката ирония на съдбата. До вчера беше прославен лорд и можеше да отрупа капитана си с почести; сега ако останеше жив, щеше да го дължи само на дружбата с Кълин. По дългия път името Кълин от Кермор значеше толкова много, колкото фамилията Мелуейд в онзи свят, който безвъзвратно напускаше.

Не се надяваше Рийс да отмени изгнанието. Колкото повече натискахе майка им, толкова по-упорит щеше да става Рийс – сигурен бе в това и не без основания. Ако самият той беше гуербрет, никога не би се смилил над Рийс. Дълбоко във взаимната им омраза се таеше едно общо ядро, което споделяха не просто като братя, а като близнаци и когато стигнеха до това ядро, те се разбираха по-добре от който и да било друг на света. Въпреки кроежите и молбите на своите близки, Родри щеше да живее и умре като сребърен кинжал. Усещаше го дълбоко – в онова тайно ядро.

Той лениво извади кинжала, за да погледне знака на Кълин. При допира му по острието пробяга сребристо сияние. Бързо го прибра и се озърна, но за щастие никой не бе забелязал. Ти си нещо по-лошо от обикновен изгнаник, каза си той, отгоре на всичко си половин елф. Внезапно му се зави свят от мисълта, че никъде няма място за него – нито сред западняците, нито сред хората. Беше метис без клан, без титла, без дом и единствено сребърният кинжал му предлагаше някакъв шанс да запази поне частица от личността си, която винаги бе смятал за нещо естествено и непоклатимо като света. Той положи ръка върху дръжката и разбра защо, макар и смятани за отрепки на кралството, сребърните кинжали държаха на занаята си. Стана, наля си още една халба, изпи я набързо и се отправи към сеновала над конюшните. Никога през живота си не бе изпитвал тъй силно желание да заспи и да се откъсне от света.

Ала студът не го остави да се наспи като хората. Нямаше завивки,

от гордост не пожела да помоли Гед, а прохладната есенна нощ бързо прогони измамната топлина на деня. Омота се с плаща, зарови се в сламата като куче, но почнеш ли да задрямва, скоро се събуждаше разтреперан. Накрая седна, разкърши вдървения си гръбнак и се зачуди дали би понесъл вонята на одеялото, което подлагаше под седлото. Не беше голямо, но все щеше да свърши работа.

После чу откъм двора тропот на копита. Тъй като нощните пътешествия бяха твърде необичайни, обзе го надеждата, че това може да е човекът на Кълин, пратен колкото се може по-скоро, без да забележи Рийс. Воден най-вече от мечтата за топла завивка, Родри се смъкна по стълбата и изтича навън в лунната нощ. Най-напред разпозна коня. Изгрев уморено тръсна глава и го поздрави с тихичко цвилене.

– Ето те и теб, обич моя – каза Джил. – Нося ти меч. Измъкнахме го изпод носа на скапания ти брат – тате и лорд Слигин подкупиха стражата.

Родри се вкамени от смайване. Сигурен бе, че това е само вълшебен сън и се опомни едва когато Джил положи ръце върху гърдите му. Пръстите ѝ бяха реални и топли.

– Ехей! Ти да не си мислеше, че ще те пусна в изгнание, без да те последвам?

– Да. Прости ми. Нима си готова да изоставиш баща си заради мен?

– Готова съм. – Тя застина неподвижно и гласът ѝ стана дрезгав. – Не бих те лъгала, тежко е. Но трябваше да дойда. О, богове, толкова те обичам, Родо.

Родри вкопчи ръце около нея и я целуна. Притиснати в прегръдките си, те дълго се смяха и плакаха, докато накрая сърдитият Гед излезе да види кой вдига толкова шум на двора.

Тъй като братовчедът лорд Петин беше пряк васал на Рийс, нямаше съмнение, че за него е твърде неудобно да подслони хората на Ловиан. На разсъмване Кълин събуди войниците, нахрани ги и заръча да оседлаят конете, за да пресрещнат господарката по пътя и да спестят на Петин излишните неприятности. Тъкмо наместваше седлото си, когато дотича разтревоженият Невин.

– Кълин, къде е Джил? Не мога да я намеря никъде.

– Естествено. Тя още снощи замина при Родри.

Невин зяпна от изумление.

– И ти си я пуснал? – избъбри накрая старецът.

– Какво друго ми оставаше? Тя можеше да се измъкне потайно, но

прояви доблестта да дойде и да ми каже истината. – За да не се разплаче, Кълин извърна глава и се престори, че оправя юздата. – Освен това момчето се нуждае от нея. Да не мислиш, че ще може да различи сухите дърва от суровите, ако рече да запали огън?

– Да, едва ли ще може. Знаеш ли, приятелю, ти си адски силен човек.

– Не, просто съм се научил да прогонвам слабостите си.

Когато Кълин се осмели отново да погледне към Невин, старецът се усмихваше с радостно изумление. С изненада осъзна колко държи на неговото уважение.

– Поръчах на едно от момчетата да ти приготви коня. След малко потегляме.

– Благодаря, но ще имаш ли нещо против, ако тръгна след Джил. Искам да се сбогувам с нея.

– Нещо против ли? Ни най-малко, пък и вече не е моя работа да ѝ се меся в живота.

Кълин придружи Невин до портата и хвана юздите, докато старецът се качваше на седлото.

– Предай на лейди Ловиан, че скоро ще се върна в Дън Гуербин – каза Невин. – Ако не за друго, то поне да си взема мулето и билките.

– Разбрано. Ще чакам пак да се видим.

– Тъй ли? – Невин отново му се усмихна. – И аз държа да те видя. Имаш ли някаква вест за дъщеря си?

– Не. Снощи ѝ казах, че я обичам. Останалото е празни приказки.

Кълин се подпря на стената и загледа как старецът се отдалечава под грейналата зора. Усети, че трепери като просяк в снега.

– Джил. О, богове, Джил, Джил, Джил.

Ала сега тя вече никога нямаше да узнае за неговото безчестие, никога нямаше да разбере как се е изкушавал да опозори и себе си, и нея. Когато тръгна към хората, които го чакаха в двора, Кълин се усмихваше.

Тъй като Невин често отсядаше в „Сивия козел“, Гед го познаваше добре. Когато пристигна привечер, усмихнатият кръчмар изскочи с поклон и се втурна да хване юздите на коня.

– Какво? Идваш без муле? Да не си зарязал билкарството?

– Не съм. Просто идвам да търся някого... един сребърен кинжал и шерката на Кълин от Кермор. Накъде тръгнаха?

– Да тръгнат ли? Ха! Цял ден не са излизали от сеновала, това е. Ех,

младост! Натрупат ли се годинките, човек просто губи издръжливост. – Гед печално поклати глава. – Добре поне, че няма много клиенти.

– Разбрах те. Е, ще изчакам в кръчмата докато гладът ги изкара навън.

Невин тъкмо седнаше пред паница яхния, когато Джил влезе в задимената зала. Щом го видя, тя напрегнато застина на прага.

– Да ме връщаш ли си дошъл? Да знаеш, че първо ще трябва да ме омагьосаш. Родри може да е опозорен изгнанник, но съм готова да го последвам навсякъде.

Прониза го огнена болка, когато си спомни как бе изрекла същите думи за принц Галрион. Но тя вече не е Брангуен, напомни си Невин, а проклет да съм, ако поема ролята на Герейнт.

– Знам, дете. Сама си го решила. Идвам просто да се сбогувам, но ще ти бъде ли неприятно, ако пътищата ни пак се кръстосат? Понякога може да се случим по едни и същи места.

– Неприятно ли? Какво? Никога! Ако искаш да знаеш, най-неприятното ще е повече да не те видя.

Сетне тя изтича към него и го прегърна. За момент той се вцепени от изненада; после бащински я погали по главата.

– В такъв случай пак ще се срещнем. Обещавам ти.

– Чудесно.

Джил говореше толкова искрено, че надеждите на Невин отново се разгоряха. Тя го харесваше, вярваше му и някой ден той щеше да ѝ покаже къде е нейният истински Уирд. В края на краищата, след като тръгваше с Родри, тя се освобождаваше за деомера. Вече нямаше опасност да затъне сред безбройните дворцови интриги, а несгодите и опасностите щяха да поддържат тлеещата ѝ дарба. Невин се запита дали да не заговори за деомера още сега, но моментът не бе назрял. Сега това можеше само да я изплаши, след като неотдавна бе видяла на какво са способни магическите сили в нечисти ръце. Засега Невин трябваше да изчака, но с тази раздяла не губеше, а напротив – спечелваше я.

Докато седнаха на масата, в кръчмата влезе и Родри. Носеше меч и крачеше гордо, сякаш все още беше лорд, но Невин забеляза промяната в очите му – измъчени и уморени, като че изведнъж се бе състарил с няколко години.

– Мисля, че ти дължа живота си – каза Родри.

– Имаш предвид вчерашната история с хората на Рийс? Е, наистина имам пръст в тая работа. Хм. Ако те бяха намерили мъртъв, брат ти сигурно щеше да се вайка и да кърши ръце... поне за пред хората.

– Сигурно тъй щеше да стори, тоя скапан пияница. – Родри седна до Джил. Е, добри ми сър, Елдид май ще трябва да се погрижи за Уирда си без моя помощ.

– Може би. Ще изчакаме да видим какво са ни подготвили боговете.

Докато вечеряха мълчаливо, Невин се замисли какво можеха да сторят Великите, след като момчето вече беше изгонено от областта, на която трябваше да служи. Освен това се запита дали животът на Родри не е в опасност. След като вече нямаше политическа власт, черният деомер можеше да загуби интерес към него, но не биваше да разчитат на това. Ала колкото и да размишляваше, не усети никакво деомерско предупреждение освен нормалния страх, че обикновено сребърните кинжални не доживяват до старини. Липсата на предупреждение ясно показваше, че поне засега черните майстори не застрашават Родри. В такъв случай Невин спокойно можеше да пусне младите по пътя и да ги наглежда отдалече, полагайки същевременно усилия да повлияе на Рийс за отмяна на присъдата.

– Знаеш ли, Невин – каза накрая Родри, – адски късмет имам, че Джил ме обича толкова много. Без нея сигурно щях скоро да загина нейде по дългия път.

– Глупости! – намеси се Джил. – Да не си малоумен? Скоро щеше да свикнеш сам да се грижиш за себе си.

– Не това имах предвид. – Гласът на Родри стана студен и безизразен. – Във всяко сражение щях да излизам най-отпред или да се насочвам към най-жестоката схватка. Има много начини човек да сложи край на изгнанието.

Това беше спокойна и откровена изповед. Джил го хвана за ръката.

– Но вече не е така – добави той. – Вече имам за какво да живея.

Джил метна ръце около врата му и го целуна. Невин въздъхна над тази ирония на съдбата – помагайки на Родри да остане жив, Джил вече неволно служеше на деомера.

На следваща сутрин Джил се събуди призори в прегръдките на Родри. През пукнатините на дъсчените стени се процеждаше неясна светлина, а покрива тропаха дъждовни капки. Тя отпусна ръка върху гърдите на Родри, заслуша се в песента на дъжда и се усмихна. Чудна работа, сеновалът на Гед й харесваше повече от пухеното легло в Дън Гуербин. Когато си спомни за Кълин, Джил стисна клепачи, за да удържи сълзите. Извинявай, тате, помисли тя, но сам знаеш, че трябваше да замина.

Е, каквото и да се случеше с нея, поне го бе оставила на сигурно място, където никога нямаше да му се наложи да спи под дъжда. Печално се запитва дали някога пак ще го види, но така или иначе вече бе направила своя избор и щеше да следва Родри дори и накрай света, ако така бяха решили боговете.

А боговете да правят каквото си щат, помисли тя. Винаги бе живяла ден за ден, просто защото нямаше друг избор. Дългият път се губи в мъглата, обичаше да казва Кълин, и никой не вижда края му. Сега имаше Родри и свободата да броди където си иска. Докато пак се унасяше в сън, тя реши, че всичко ще бъде великолепно.

РЕЧНИК

Абер (деверийски) Устие на река, делта.

Авер (дев.) Река.

Алар (елфически) Група елфи, обикновено (но не винаги) свързани с роднинска връзка, които са решили да бродят заедно за неопределен период.

Алардан (елф.) Среща на няколко алара, обикновено повод за буйно пиршество.

Анун (уелски; буквално означава „никъде“) Името на света, в който са се преселили деверийците.

Астрална плоскост Сферата на съществуване, която се намира пряко „над“ или „отвъд“ ефирната. В други магически системи бива наричана Акасхикски запис или Съкровищница на образите.

Аура Полето от електромагнитна енергия, което изпълва всяко живо същество и се излъчва около него.

Бара (елф.) Частица в сложносъставните елфически думи, която показва, че предходната съставка е име на следващата, като например в кан + бара + мелим = Дивата река (дива + частица за име + река).

Бел (дев.) Главното божество в деверийския пантеон.

Бел (елф.) Частица, подобна на бара по своите функции с изключение на това, че се използва когато първата съставка е глагол, като например в Дарабелдал – Течащото езеро.

Бриги (дев.) Широки вълнени панталони.

Брох (дев.) Масивна кула, служеща както за отбрана, така и за жилище. Първоначално в Старата родина тия кули са имали едно голямо огнище в центъра на приземния етаж и множество малки стаички покрай стените, но по времето на нашия разказ този архитектурен стил вече е заменен от нормални етажи с огнища и комини от двете страни на сградата.

Великите Безплътни духове, които някога са били хора. Те съществуват в недостъпно висока сфера на битието и са се посветили на целта за просветят всички мислещи същества. За будистите са известни под името „бодисатва“.

Гейс Вид табу, забрана за някаква дейност. Нарушаването му води до ритуално осквернение и неприязън (макар и не винаги наказание) от страна на боговете. В обществата, които имат подобни вярвания,

нарушителят трябва да извърши определено покаяние, в противен случай често умира – или от тежка депресия, или от подсъзнателно предизвикан нещастен случай.

Гертдин (дев.) Буквално преведено – „музикален човек“, бродещ артист и музикант с много по-ниско обществено положение от истинския бард.

Дал (елф.) Езеро.

Деомер (превод от деверийското дуъндейвад) В тесен смисъл – магическа система, целяща постигане на духовно просветление чрез хармония с вселената във всички нейни плоскости и проявления; в простонароден смисъл – магия, възшебство.

Духове Живи, но безплътни същества, обитаващи различните сфери на битието. Само първичните духове, например Дивите (превод от деверийското елкион гойкл) могат да се появяват пряко във физическата плоскост. Всички останали се нуждаят от някакъв посредник – скъпоценен камък, благовонен дим или магнетизъм, излъчван от прясно откъснати растения или пролята кръв.

Дън (дев.) Крепост.

Елкион Лакар (дев.) Елфите; в буквален превод названието означава „светли духове“.

Ефирен двойник Истинската същност на човека; електромагнитната структура, която крепи тялото и приютава съзнанието.

Ефирна плоскост Сферата на съществуване, която се намира пряко „над“ физическата. Със своите магнетични излъчвания и потоци тя удържа материята в невидими матрици и е истинският източник на онава, което наричаме „живот“.

Инис (дев.) Остров.

Кадвридок (дев.) Пълководец. За разлика от генерала в съвременния смисъл на думата, кадвридокът обикновено се вслушва в съветите на своите подчинени лордове, но има правото на решаваща дума.

Капитан (превод на деверийското пендейли) Вторият по власт военачалник във войската след самия лорд. Интересно е, че думата тейли (видоизменено от дейли) в различен контекст може да означава както войска, така и семейство.

Конабер (елф.) Музикален инструмент, подобен на пан-флейта, но с доста по-скромно звучене.

Копие (превод от деверийското пикекл) Използваното в Девери оръжие е дълго само около метър и един от вероятните преводи на думата може да бъде „бойна стрела“. Читателят не бива да си го представя

като истинско копие от рода на тия, които се използват в съвременните Олимпийски игри.

Кум (дев.) Долина.

Лъд (дев.) Кръвен откуп, обезщетение за убийство; характерно за Девери е, че кръвният откуп не се определя категорично от закона, а при определени обстоятелства може да бъде тема на преговори.

Мелим (елф.) Река.

Мисловна форма Обемно изображение, обикновено създавано от ефирна или астрална субстанция чрез мисловните усилия на обучено съзнание. Ако в тази дейност се включат повече и по-добре обучени хора, мисловната форма може да съществува независимо за известно време, в зависимост от вложената енергия. (Подобен процес често бива наричан одухотворяване.) Виденията на богове и светци обикновено са мисловни форми, забелязвани най-често от деца или хора с наченки на второ зрение. Голям брой необучени умове могат понякога да създадат мъгливи и зле очертани мисловни форми, например НЛЮ или видения на дявола.

Мор (дев.) Море, океан.

Омагьосване Постигане на хипнотичен ефект чрез пряко въздействие върху аурата на даден човек. (Обикновената хипноза манипулира само съзнанието на жертвата и поради това не дава толкова силен ефект.)

Пан (елф.) Частица, подобна на описаната по-долу фола с единствената разлика, че предходното съществително е в множествено число, например КорAPANмелим – Река на многото бухали. Не трябва да се забравя, че в елфическия език множественото число винаги се обозначава чрез прибавяне на полунезависима морфема.

Пекл (дев.) Далечен.

Ран (дев.) Област с единна политическа власт, например тиеринство или гуербретство, т.е. владение на даден тиерин или гуербрет. Размерите на различните ранове се движат в доста широки граници, зависещи не толкова от правната страна, колкото от случайностите на многовековни войни и прехвърляния по наследство.

Светлинно тяло Изкуствена мисловна форма, създадена от майстор на деомера, за да пътува с нея през по-висшите плоскости на съществуване.

Сигла Абстрактен магически знак, обозначаващ най-често даден дух или определена енергия. Тези знаци обикновено имат геометрични форми и се съставят по сложни правила чрез използване на магически

диаграми.

Синя светлина Друго название на ефирната плоскост.

Съд Деверийският съд се ръководи от гуербрет или тиерин, подпомаган от жрец на Бел.

Тейр (дев.) Страна, област.

Тиерин (дев.) Благородник от средна ръка, които стои по-долу от гуербрета, но над обикновения лорд.

Уирд (превод от деверийското тингед) Участ, съдба; неизбежни проблеми, които всяко мислещо същество носи от предишния си живот.

Фола (елф.) Частица в сложностъпаните елфически думи, която показва, че предходното съществително служи за име на следващата част, като например в Корафоламелим – Бухалова река.

Хирейд Типична за келтските народи дълбока печал, свързана с безнадежден копнеж по нещо недостъпно; най-често свързана с тежка носталгия по родния дом.

Провинциите на кралство Девери през 1060 година

Мащаб в мили – Хълмове – Планини

(названията са подредени приблизително по хоризонтални редове)

Тейр Ангуид; Дън Пир; Тейр Ангуид;

Ладотин;

Бобир; Кейр Икел;

Гуингед; Кергонеи; Аверби; Прен Клъдан; Тейр Ангуид;

Аркод; Авер Трой Матру; Трев Хейл; Гуентейр; Авер Бел; Лин Ебин; Камин Ирейн; Гадмир; Кантрей; Дън Ардвик; Сън Кантрей; Авер Надир;

Авер Кантариел; Авер Ел; Лок Дру; Дън Дру; Ридбри; Мабиндир; Дън Требик; Белгуегир; Хендир; Авер Луг; Лейнвин; Лугкарн; Гласлок; Муир; Авер Кан;

Пирдон; Авер Требик; Ивродир; Гуерконед; Лок Глас; Дън Девери; Букбрейл; Блейдбир; Авер Лит; Кум Пекл; Дън Хирейд;

Авер Педролок; Авер Оуен; Елдид; Каминуейн; Елрид; Авер Вик; Ардбри; Авер Бел; Драудбри; Лок Тамиг; Авер Нер; Мурбри; Кенкин;

Авер Делон Дериел; Авер Гаван; Кернметон; Белглейд; Авер Бел; Авер Дилбрей; Глингуавер; Морлин; Кермор; Авер Гуармейл; Дън Ейдин; Нен Кир; Аудглин; Ридлит;

Тейр Елкион Лакар; Канобейн; Бръдлин; Дън Гуербин; Аберуин;

Аберноуд; Инис Бел; Дел Метон; Дън Мананан; Мок Ад Мокиклоу;
Авер Таб; Слейт; Дън Тоноу;
Умглейд; Мор Ир Дей; Инисод Пекл

Южен Елдид през 1062 година
Мащаб в мили
Вековни гори; Хълмове;
Село; Дън; Храмов комплекс
Граници на тиеринство
Граници на гуербретство

Дън Керн; Кернметон; Гуербретство Кернметон; Глингуавер;
Авер Гуин; Кейнгрин; Дън Кейнгрин; Курес Нен; Гуербретство
Абернауд; Авер Дилбрей;
Белглейд; Авер Ел;
Лорд Орис; Лорд Новек; Дън Бръдлин (Лорд Корбин); Лорд Кенид;
Гуербретство Аберуин; Ардбир; Нен Мур; Мурбик; Абернауд;
Корапанмелим; Авер Делондериел; Тиеринство на Ловиан; Лорд
Едар; Лорд Кинван; Конед; Кръчма „Сивия козел“;
Корополамелим; Търговски лагер; Дарабелдал; Лорд Даумир; Лорд
Дромик; Лок Ду; Дън Гуербин (Тиерин Ловиан); Ир Ард; Марктин;
Аберуин;
Канбарамелим; Иброг; Лорд Олед; Лорд Слигин; Лорд Гурин; Лорд
Комер; Лорд Передир; Сидклог; Ир Ард; Кирбрун;
Мелабарамелем; Ин Руинс; Канобейн; Дън Канобейн; Инисод Умг-
лейд; Мор Ир Дей

КРАЙ

© 1986 Катрин Кер
© 1996 Любен Николов, превод от английски

Katharine Kerr
Daggerspell, 1986

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МАГИЯ ЗА КИНЖАЛ. Част I. 1996. Изд. Аргус, София. Биб. Фантастика No.18.
Превод англ.: Любомир НИКОЛОВ [Dagger Spell, by Katharine KERR]. Прадговор:
Любомир НИКОЛОВ. Формат: 20 см. Страници: 212. ISBN: 954-570-020-3 Цена:
110.00 лв.

МАГИЯ ЗА КИНЖАЛ. Част II. 1996. Изд. Аргус, София. Биб. Фантастика No.19.
Превод англ.: Любомир НИКОЛОВ [Dagger Spell, by Katharine KERR]. Формат: 20 см.
Страници: 256. Със схеми. Цена: 250.00 лв. ISBN: 954-570-021-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/501>]